

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fifth Grave Past the Light

A Novel

DARYNDA
JONES

*New York Times Bestselling Author
of First Grave on the Right*

Fifth Grave Past the Light

Darynda Jones

ST. MARTIN'S PRESS NEW YORK

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır.

Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Eğer bu e-kitabın kopyasının

Okuduğunuz metin yazarın telif hakkını ihlal ediyorsa, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:

us.macmillanusa.com/piracy.

Luther ve DD için.
Sen harikulade, kahramanca ve benim en sevdiğim türden bir
garipsin.

Teşekkür

Vay be, beş kitap oldu ve ben hala Charley Davidson'a doyamıyorum. Uyanmak için sabırsızlanıyorum. Her kitabı yazmak bir öncekinden biraz daha eğlenceli ve bunu bana bu fırsatı verdiğiniz için siz sevgili okuyucularıma borçluyum. Ve her zaman olduğu gibi, kalbim ve minnettarlığım harika menajerim Alexandra Machinist'e ve olağanüstü editörüm Jennifer Enderlin'e gidiyor. İyi haber şu ki, bir bölümü daha atlattık. Diğer iyi haber ise, bu son teslim tarihini muhtemelen olması gerekenden biraz daha fazla zorlayarak size verdiğim o sınır seğirmesi yakında ortadan kalkacak. Söz veriyorum. Bir merhem deneyebilirsin. Ya da terapi.

Hazır konu açılmışken, metin editörüm Eliani Torres inanılmaz biri. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Stephanie Raffle'a Vulkan zihin birleşmesinin eşzamanlı versiyonları için kocaman bir teşekkür. Sana söylüyorum, büyük beyinler, bebeğim. Ve eşsiz Cait Wells'e, dünyanın en iyi beta okuyucusu. (Bunu düzeltmek için can attığınızı biliyorum.)

Muhteşem yeğenim Ashlee Duarte'ye, çocukluğundan bir hikâyeyi kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim. Sevgili okurlar, Amber'ın bir cümleyi yanlış işaretlediği hikâye gerçekten ve kelimesi kelimesine yaşanmış, sadece yeğenimin başına dokuz yaşındayken gelmiş. Bu hikâyeye neden bu kadar değer verdiğimi yakında anlayacaksınız.

Grimlets'e çok teşekkür ederim! Sizler harikasınız. Ve yorulmak bilmeyen çabaları için asistanım Dana'ya ve Grimlet Annemiz Jowanna'ya. Teşekkür etmek istediğim o kadar çok insan var ki. Yazabildiğim her kitap bir hediye. Onları gerçekten okumak isteyen insanlar olduğu için onur duyuyor ve alçakgönüllülük gösteriyorum. Hepinize çok teşekkür ederim!

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)

[Ayrıca Darynda Jones](#)
[Yazar Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#)

Bana ölümden sonraki hayatı sor.

-CHARLEY DAVIDSON'DA SIKLIKLA GÖRÜLEN TİŞÖRT, ŞÜPHELİ AHLAKİ
DEĞERLERE SAHİP BİR AZRAİL

Barın sonundaki ölü adam bana içki ısmarlamaya çalışıyordu. Ki bunu anladım. Kimse ikinci kez bakmıyordu bile ve ben de şık giyinmişim. Ya da en azından sekiz buçukluk. Ama gecemin asıl rahatsız edici kısmı, hedefim olan sarışın emlak komisyoncusu ve zina yaptığından şüphelenilen Bay Marvin Tidwell'in ona ısmarlamaya çalıştığım içkiyi geri çevirmesiydi.

Geri çevirdi!

Tecavüze

uğramış gibi

hissettim.

Barda oturmuş, margaritamı yudumluyor ve hayatımın aldığı üzücü yönden yakınıyordum. Özellikle de bu gece. Bu dava planlandığı gibi gitmiyordu. Belki de Marv'ın tipi değildim. Olabilirdi. Ama ilgi çekiyordum. Ve makyaj yapmışım. Ve göğüs dekoltem vardı. Tüm bunlara rağmen, bu soruşturma hayır ve nerede çatlakları arasında sıkıca sıkışmıştı. En azından müvekkilime, yani Bayan Marvin Tidwell'e kocasının onu aldatmadığını söyleyebilirdim. En azından rastgele değil. Özellikle biriyle buluşuyor olabileceği gerçeği beni bar tabureme yapıştırdı.

"Buraya sık gelir misin?"

Ölü adama baktım. Sonunda cesaretini toplayıp yaklaşmıştı ve ben de daha iyi görebiliyordum. Çöpün en çelimsizi olduğunu düşünmüştüm. Yuvarlak çerçeveli gözlükleri ve çamurlu kahverengi saçlarının üzerine ters oturmuş yırtık pırtık bir beyzbol şapkası vardı. Buna soluk mavi bir tişört ve bol yırtık bir kot pantolon da eklenince bir patenci, bir bilgisayar ineği ya da taşralı bir ayyaş olabilirdi.

Ölüm nedeni hemen anlaşılamadı. Bıçak yarası ya da açık delik yok. Kayıp uzuvlar ya da yüzünde lastik izleri yoktu. Uyuşturucu bağımlısı gibi bile görünmüyordu, bu yüzden neden bu kadar genç yaşta öldüğünü anlayamadım. Bebek yüzlü olmasının onu olduğundan daha genç gösterdiğini göz önünde bulundurarak, öldüğünde benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettim.

Cevap vermek için bekledi. "Buraya sık gelir misin?" sorusunun retorik olduğunu düşünmüştüm ama olsun. İnsanlarla dolu bir odada kendi kendime konuşuyormuşum gibi algılanmak istemediğim için tek omzumu kaldırıp gönülsüzce omuz silkerek cevap verdim.

Maalesef öyle. Buraya sık sık gelirdim. Burası babamın barıydı ve tanıdığım birinin kimliğini açığa çıkarmasından korktuğum için burada asla tuzak kurmasam da, burası Bay Tidwell'in sık sık gittiği barın aynısıydı. En azından, eğer iş başa düşerse, biraz desteğim olabilirdi. Müdavimlerin çoğunu ve tüm çalışanları tanıyordum.

Ölü Adam mutfağa doğru baktı, bana tekrar odaklanmadan önce gergin görünüyordu. Ben de o tarafa baktım. Bir kapı gördüm.

"Çok parlaksın," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti.

Kekemeydi. Çocuksu yüz hatları olan ve kekeleyen yetişkin bir adamdan daha sevimli çok az şey vardı. Margaritamı karıştırdım ve sahte bir gülümseme takındım. Yaşayan, nefes alan müşterilerle dolu bir odada onunla konuşamazdım. Özellikle de içlerinden birinin adı Jessica Guinn'se. Ateşli kızıl saçlarını liseden beri görmemiştim ama orada, benden birkaç koltuk aşağıda oturuyordu ve etrafı neredeyse göğüsleri kadar sahte görünen bir grup geveze sosyetikle çevriliydi. Ama bu benim acımasızlığımın çirkin yüzünü göstermesinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Ne yazık ki zoraki gülümsemem Ölü Adam'ı daha da cesaretlendirdi. "Öylesin. Elli yedi model bir Chevy'nin krom tamponundan yansıyan güneş gibisin."

Göstermek için parmaklarını havaya kaldırdı ve kalbim yerinden çıktı. Lanet olsun. Çocukken kurtarmaya çalıştığım ama başaramadığım tüm o kayıp köpek yavruları gibiydi çünkü tüm sokak köpeklerinin kuduz olduğuna ve şahdamarını koparmaya çalışacağına inanan kötü bir üvey annem vardı. Bu gerçeğin onları eve getirme isteğimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Evet," dedim nefesimin altında, en iyi vantrilok taklidimi yaparak, "teşekkürler."

"Ben D-Duff," dedi.

"Ben Charley." El sıkışmamız gerektiğine karar vermesin diye ellerimi içkime sardım. Yaşayan dünyaya yetişkin bir kadının el sıkışmasından daha garip görünen pek fazla şey yoktu. Görünmez arkadaşları olan çocukları bilirsiniz. Ben de onlardan biriydim. Ama ben çocuk değildim ve arkadaşlarım da görünmez değildi. En azından benim için. Ve onları görebiliyordum çünkü Azrail olarak doğmuştum, ki bu kulağa geldiği kadar kötü bir şey değildi. Ben

Temelde cennete açılan bir kapıydım ve ne zaman biri Dünya'da sıkışıp kalsa, ölümden hemen sonra karşıya geçmemeyi seçse, benim aracılığımla diğer tarafa geçebiliyordu. Dev bir böcek ışığı gibiydim, sadece çektiğim şey zaten ölüydü.

Ekstra dar kazağımı çektim. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası gerçekten çok mu sıcak?"

Bebek mavisi gözleri tekrar mutfığa yöneldi. "Sıcak demek daha doğru olur. Şuradaki adama bir içki ısmarlamaya çalıştığını fark etmeden edemedim."

Sahte gülümsememi bıraktım. Yakalanmış bir kuş gibi serbest bıraktım. Eğer bana geri gelirse, benim olacaktı. Dönmezse, asla olmayacaktı. "Ve?"

"Bununla yanlış ağaca havlıyorsun."

Şaşıarak kendi aldığı içkiyi bıraktım ve biraz daha yaklaştım. "Eşcinsel mi?"

Duff homurdandı. "Hayır, hayır. Ama son zamanlarda buraya çok sık geliyor. Kadınlarını biraz daha gevşek seviyor."

"Dostum, daha ne kadar sürtük olabilirim?" Elimle bir hareket yaparak kıyafetimi gösterdim.

"Hayır, yani, sen biraz-" Bakışlarının beni boydan boya dolaşmasına izin verdi. "-sıkı."

Nefesim kesildi. "Anal mı görünüyorum?"

Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "O sadece senden daha cüsseli kadınlara asılır."

Bu hiç de saldırgan değildi. "Derinliğim var. Proust okudum. Hayır, bekle, o Pooh'ydu. *Winnie-the-Pooh*. Benim hatam."

Var olmayan ağırlığını kaydırды, boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Daha şehvetli."

"Kıvrımlarım var," dedim sıkılmış bir çeneyle. "Kıçımı gördün mü?"

"Daha ağır!" diye ağzından kaçırdı.

"Ağırlığım- Oh, yani iri kadınlardan hoşlanıyor demek istiyorsun." "Aynen öyle, ben ise diğer taraftan-"

Duff'ın sözleri asansör müziği gibi arka planda kayboldu. Demek Marv büyük kadınlardan hoşlanıyordu. Barbara'nın en karanlık, en yozlaşmış köşelerinde yeni bir plan oluştu. Beynimde.

Normal iş saatlerinde resepsiyonistim ve 7/24 en iyi arkadaşım olarak bilinen Cookie mükemmeldi. İri ve yetkili biriydi. Ya da iri ve otoriter. Cep telefonumu aldım ve onu aradım.

"Bu iyi olsa iyi olur," dedi. "İyi olacak. Yardıma ihtiyacım var."

"*Prison Break'in* ilk sezonunu izliyorum."

"Cookie, sen benim asistanımsın. Yardıma ihtiyacım var. Bir dava için. Para kazanmak için üstlendiğimiz işleri bilirsin."

"*Hapishane. Break.* Bu kardeşler hakkında-"

"*Prison Break'in* ne olduğunu biliyorum."

"O zaman bu çocukları hiç gördünüz mü? Görmüş olsaydın, ihtiyaç duydukları anda onları terk etmemi beklemezdin. Sanırım bir duş sahnesi geliyor."

"Bu kardeşler maaş çekini imzalıyor mu?" "Hayır, ama teknik olarak siz de imzalamıyorsunuz."

Lanet olsun. O haklıydı. Adımı taklit etmesini sağlamak çok daha kolaydı. "Gelip hedefimle flört etmeni istiyorum."

"Oh, tamam. Bunu yapabilirim."

Güzel. F kelimesi onda hep işe yarardı. Onu bilgilendirdim ve Tidwell'le olan anlaşmayı anlattım, sonra da acele etmesini emrettim.

"Ve seksi giyin," dedim telefonu kapatmadan hemen önce. Ama seksi kısmına anında pişman oldum. En son Cookie'ye çok ihtiyaç duyduğu bir kızlar gecesi için seksi giyinmesini söylediğimde, bağcıklı bir korse, file çoraplar ve tüylü bir boa giymişti. Bir dominatrix gibi görünüyordu. Bir daha asla eskisi gibi olamadım.

"Yani, geliyor mu?" Duff sordu.

"Muhtemelen. Televizyonda seksi erkekleri izliyor. Her şey kızının orada olup olmamasına bağlı. Her iki durumda da, yakında burada olur."

Başını salladı.

Oturmuş en iyi arkadaşımı beklerken, o gece bardaki tüm kadınları not aldım. Calamity's polislerin takıldığı bir yerdi. Kadınlar kesinlikle gelirdi, sadece sürüler halinde değil. Ama burası tıklım tıklım ve gürültülüydü ve müşterilerin en az yüzde 75'i kadındı. Bu da garipti.

Bara yıllardır geliyordum, çoğunlukla babamın sahibi olduğu için, ama kısmen de soruşturma ofisim ikinci katta olduğu için ve tüm bu süre boyunca, babamı bir erkek revüsü getirmeye ikna ettiğim bir sefer dışında, mekanın kadınsı gizem lehine bu kadar orantısız olduğunu hiç görmemiştim. İki nedenden dolayı kabul etmişti. Bir: Kirpiklerimi kırıştırmıştım. İki: Erkek revüsünün içeri girip yemeği denedikten sonra gazeteye eleştiri yazan bir adam olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce tarzını teşvik etmiş olabilirim de olmayabilirim de.

Bunu önerdiğimde on sekiz yaşından büyük olsaydım babam muhtemelen daha iyi karşılardı. Kaç tane erkek revüsüne gittiğimi bilmek istiyordu.

"Bunu sayıyor musun?" görünüşe göre uygun bir cevap değildi. Birisi önüme bir tabak yemek koydu.

"Şefin ikramı."

Babamın en iyi barmeni olan Teri'ye baktım. Bir sadakatsizlik davası üzerinde çalıştığımı biliyordu ve muhtemelen kendimi kaybettiğimi tahmin etmiş olacak ki rahatlatıcı yiyecekler getirmişti. Cennet kokusu o kadar hızlı yayıldı ki ağzımın suyunun akmaması için kendimi zorlamam gerekti.

"Teşekkürler." Tabaktan bir dilim aldım ve şimdiye kadar yediğim en iyi tavuk quesadilla'ya dişlerimi geçirdim. "Vay canına," dedim çiğnerken serin havayı içime çekerek, "Sammy gerçekten kendini aşmış."

"Ne?" dedi kalabalığın arasından.

Ona el salladım ve gözlerimin mest olmuş bir şekilde geriye kaymasına izin vererek yemeye devam ettim. Yıllardır Sammy'nin karışımlarının tadını çıkarıyordum ve her zaman ağız sulandıracak kadar iyi olsalar da bu inanılmazdı. Bir sonraki lokmaya eşit miktarda guacamole, salsa ve ekşi krema koyduktan sonra cennete bir yolculuk daha yaptım.

Duff, bar taburemin arkası ile yanında duran adamın arasına sıkışmış bir şekilde yemek yememi izledi. Adamın sol yarısı Duff'ın sağ yarısının içindeydi. Adam yukarı baktı, tavanda havalandırma delikleri aradı, soluna döndü, sağına döndü, sonra ... üç ... iki ... bir ...

Titredi ve uzaklaştı.

Her seferinde böyle oluyordu. Ölenler soğuktu ve insanlar bir tanesinin içinde durduklarında enselerindeki tüyler diken diken oluyor, tüyleri diken diken oluyor ve tüyleri diken diken oluyordu.

Ama Duff adama dikkat etmiyordu. Dikkatini bana veriyormuş gibi yaparken, gözlerini mutfağın kapısından ayırmıyor, birkaç saniyede bir göz atıyor ve bir çiviye çiğniyordu.

Belki de mutfağın kapısı gerçekten cennete açılan bir geçitti ve oradan adımını atarsa diğer tarafa geçecekti. Hayır, bekle.

Orada oturup karnımı doyururken bir şeyi merak etmeye başladım. Daha fazla resim için Bay Tidwell'i araştırırken Bayan Tidwell'in Arkadaş Kitabı sayfasına bakmıştım. Bir hedefe yaklaşırken, gerektiğinde onu tanıyabileceğimden emin olmak için her türlü önlemi almayı severdim. Bir keresinde yanlış adamı yakalamıştım. Sonu kötü bitti.

Telefonumu tekrar kot pantolonumdan çıkardım, Bayan Tidwell'in profilini buldum ve fotoğraf geçmişine tıkladım. Elbette, evlendiklerinde

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Bayan Tidwell çok daha kiloluydu. Belli ki çok kilo vermişti ve geçtiğimiz yıl boyunca yüz kilodan fazla zayıflayarak kaydettiği ilerlemeyi sayfasına yazmıştı. Onun bu kararlılığını alkışlarken, Bay Tidwell'in de benimle aynı coşkuyu paylaşıp paylaşmayacağını ya da karısını eskiden daha mı çok sevdiğini merak etmeye başladım.

Bu kavram beni şaşırttı. Çoğu erkek, karısı kilo aldığında onu terk ederdi. Tidwell ise tam tersi bir nedenden dolayı uzaklaşıyor gibiydi. Belki de yeni görünüşü yüzünden kendini tehdit altında hissediyordu. Kız çok güzeldi.

Tidwell gitmek için ayağa kalktığında panikledim. Birkaç banknot attıktan sonra kapıya yöneldi ve bu gecenin tam bir fiyasko olacağını anladım. Bu davayı bitirmek için gerçekten bir para atışı yapmayı umuyordum. İyimserliğim azalırken, Tidwell durduğunda ikinci bir girişim ayarlamak için programımı düşünmeye başladım. Bakışları ön kapıya kilitlenmişti. Onun yanından geçip kapıdan içeri giren kuzguni saçlı cadaloza baktım ve neredeyse nefesim kesilecekti. Gözlerimiz buluştuğu anda tepedeki hoparlörlerden Barry White çalmaya başladı. Işıklar söndü ve dumanlı, boğucu bir aura yeni gelenin üzerinde yoğunlaştı.

Tesadüf mü? Bence değil.

Cookie Kowalski'ye girin. Sadık, mert ve tam da doğru boyda. Cookie bana doğru yürüdü, yüzünde merak ve tereddüt karışımı bir ifade vardı. Başını belaya sokacağımdan endişelenmiyordu herhalde.

Ve öldürmek için giyinmişti. Uzun, ışıltılı bir frak ile koyu renk bir pantolon giymiş ve şehvetli özelliklerini ortaya çıkarmak için boynundan açılan gümüş bir eşarp takmıştı.

Barda yanıma oturduğunda "Seni arsız sürtük," dedim.

Sırıttı ve bana yaklaştı. "Bu iyi mi?"

Ona tekrar baktım. "Bu harika. Ve kesinlikle işimi gördü."

Tidwell masasına geri oturdu, ilgisi her hareketinden belli oluyordu. Başımı hafifçe sallayarak ona doğru işaret ettim. Odayı hızlıca taradı ve bakışları Tidwell'in üzerinde bir an durakladıktan sonra tekrar bana odaklandı.

Ama hâlâ ikna olmamıştı. "Peki, erkek olsaydın, benden hoşlanırmıydın?"

"Tatlım, eğer erkek olsaydım, eşcinsel olurum." "Evet, ben de.

Peki, ne yapacağım?"

"Bir saniye bekleyin. Muhtemelen-"

Teri, "Arkanızdaki masada oturan adam size bir içki ısmarlamak istiyor, hayatım," dedi. Yanıt beklerken kaşları kalktı. Belli ki ayıklık onun için geç gelmişti ama uzun siyah saçları ve çarpıcı ela gözleriyle babamın deyimiyle yakışıklı bir kadındı. Yine de çok fazla yasadışı randevu, karmaşık ilişki ve kötü tek gecelik ilişki görmüştü. Tecrübe onu sertleştirmişti.

Sert olabilirim. Eğer pratik yaparsam. Her şeyimi verirsem.

"Oh," dedi Cookie hazırlıksız yakalanarak, "bir viski ekşi alayım."

Teri göz kırptı ve sihrini uygulamaya başladı.

"Viski ekşisi mi?" Cook'a sordum.

"Arkadaşın gergin görünüyor," dedi Duff ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Cookie sanki bir idam mangasının önünde duruyormuş gibi önüne baktı. "Sıvı cesaret," dedi. "O anda iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Three Mile Island'da nükleer enerji için de böyle demişlerdi." Bana dehşete düşmüş bir bakış attı.

Sırıttım ve küçük bir mikrofonu eşarbının kıvrımlarına sıkıştırarak ayarlıyormuş gibi yaptım. "Bak, tek yapman gereken iletişim hatlarını açmak. Söylediği her şeyi duyabileceğim." Taktığım alıcıyı göstermek için kulağıma dokundum. "İşleri ne kadar ileri götürmek istediğini gör. Ne yazık ki sana bir içki ısmarlaması sadakatsizliğini kanıtlamaz."

Solgunluğu hafif bir yeşil tonuna dönüştü. "Onunla seks yapmak zorunda mıyım?" "Ne? Hayır. Sadece, bilirsin, seninle seks yapmak *isteyip istemediğine bak.*"

"Onunla öpüşmek zorunda mıyım?"

Vay canına. Cookie'nin evlilik dışı soruşturmalar konusunda bu kadar eğitimsiz olduğunu hiç fark etmemiştim. O daha çok perde arkasında çalışan bir kızdı. Ne yapacağını bilir diye düşünmüştüm.

Teri içkiyi yere bıraktı. Cookie içkiyi kaptı ve uzun bir yudum aldı.

"Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapma," dedim bir yudum daha alırken. "Sadece sana teklif etmesini sağlamaya çalış. Şimdi dön ve ona bir selam ver. İlgilendiğini belli et."

Onu daha fazla yönlendiremeden, tam olarak bunu yaptı. Ona döndü, sırtı kaskatı kesilmişti ve selam verdi.

Jessica'nın masasındaki havai tipler kahkahalara boğuldu. Utancımдан gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıkarak "Bardağı kaldır demek istemiştin" dedim.

"Ne?" diye sordu eşit derecede sıkılmış dişlerinin arasından. "Ona selam vermemi söylemiştin." Paniklemeye başlamıştı. Üzerinden dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. "Belki ordudandır diye düşündüm."

"Sorun yok, sakin ol."

"Sakin ol Aşağı mı?" O döndü geri etrafta.

"Sen sakin Aşağı. Tamamen sakinim. Derin ve durgun bir su gibiyim."

Bir elimi koluna doladım ve onu kendime çekmek için sıktım.

Uzun bir nefes aldı ve kendini sakinleşmeye zorlayarak yavaşça verdi. "Daha iyi," dedim, toparlanması için ona bir dakika daha verdim. "Tamam, eğer değil kalemle yazılmış sen içinde olarak a kaçık, git üzerinde Orada ve grev yukarı bir konuşma."

"Ne? Ben mi? Ben mi? Ne?"

"Cook, bunu yapabilirsin. Tıpkı lise gibi, sadece başarısızlığın sosyal olarak sakatlayıcı etkileri yok."

"Doğru. Lise." Cesaretini topladı, sandalyesinden kalktı ve onun masasına doğru adım attı.

Ve değişti. Kendine güveni geldi. Kendi kaderinin gerçek bir sahibesi. Bir ısırik daha alıp dinlerken neredeyse zaferle kıkırdayacaktım.

"Yani, ona tuzak mı kuruyorsun?" Duff sordu.

Ağzımı sildim, sonra da cebimdeki kayıt cihazını kontrol ederek kayda ayarlı olduğundan emin oldum. Bu kadar zahmete girip sonunda elimizde hiçbir kanıt olmaması berbat olurdu. "Kurmak değil, yıkmak. Karısını aldatma niyetiyle kulüpleri dolaşan o. Biz sadece ona bir fırsat ve karısına da hayatına devam etmesi için gereken kanıtı veriyoruz."

Jessica'nın kıs kıs güldüğünü duyana kadar Duff'la çok açık konuştuğumu fark etmemiştim.

Jessica benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "İşte yine başlıyor," dedi. "Sana ne demiştim? Tam bir ucube."

Dedikoducu kızlar yine kahkahalara boğuldular ama Jessica'nın tiz ötüşünü diğerlerinin üzerinde duyabiliyordum. Arkadaşken beni deli eden tek şey buydu. Bana *Sapık filmindeki* bıçaklama sahnesini hatırlatan, genizden gelen, delici bir kahkahası vardı. Ama bu benim açımdan hüs-nükuruntu olabilirdi.

Birinci sınıftayken ona karşı dürüst olmak gibi bir hata yapmışım. Hayaletleri görebildiğim gerçeğini kabullenmiş görünüyordu. Ama ona tam olarak ne olduğumu, Azrail olduğumu ve ölenlerin benim içimden geçebildiğini söylediğimde, arkadaşlığımız camdan bir ev gibi paramparça oldu, kalıntılar üzerime yağarken kesildi. Oldukça derin yaralar bıraktı. Bilseydim

Arkadaşlığımız o kadar kırılıyordu ki, tek bir gerçeğe kopabileceğini bilseydim, kendimi bu kadar kaptırmazdım.

Sonrasında, tüm bahisler kapandı. Söylediklerimi tüm okula anlattı. Ne olduğumu. Neyse ki kendisi dahil kimse inanmadı. Ama bu ihanet beni derinden yaraladı. İncinmiş ve kindar bir şekilde, hayallerindeki çocuğun, Freddy James adında bir basketbol yıldızının peşine düştüm ve onu elde ettim. Doğal olarak, bu arkadaşlığımızı düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Freddy ile çıkmaya başladıktan sonra kinini on katına çıkardı ama birdenbire umurumda olmadı. Yepyeni bir seviyede erkekleri keşfetmiştim.

Kız kardeşim Gemma, olay olduğu anda anlamıştı. Freddy'yi bekaretimi çalmakla suçladı. Ama Freddy James'in bekaretimi çaldığını söylemek, Hiroşima'nın bizden nükleer bomba çaldığını söylemek gibi bir şeydi. Hırsızlık denkleme uymuyordu.

Jessica ve arkadaşları yol boyunca kıs kıs gülerken onları görmezden geldim, kayıtsızlığın söyleyebileceğim her şeyden daha fazla ısıracığını biliyordum. Jessica görmezden gelmekten nefret ederdi ve bu işe yarıyordu. Benim ilgisizliğim onu canlı canlı yiyor gibiydi. Öfke ve nefretin aşındırıcı dokusu keskin tırnaklar gibi tenimi tırmalıyordu. Bu kızın sorunları vardı.

Cookie, Tidwell'e "Selam için özür dilerim," dedi.

Ona oturmasını işaret etti. "Hiç de değil. Büyüleyici buldum."

Her şeye rağmen, Tidwell yakışıklı bir adamdı ve açıkça konuşabiliyordu. Şimdi tamamen başka bir olası sonuç hakkında endişelenmem gerekiyordu: Cookie onun cazibesine kapılır mıydı?

"Ben Anastasia," dedi ve ben yüksek sesle inlememeye çalıştım. Normalde bir işte takma isim kullanmak sorun olmazdı ama babamın barındaydık. Buradaki insanların yarısını tanıyorduk ve biri ona seslendiğinde bu durum gün ışığına çıktı.

"Hey, Cookie!" dedi görevli olmayan bir memur içeri girip bara otururken. "İyi görünüyorsun, tatlı yanaklar."

Cookie şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı, sonra gülümseyerek Tidwell'e, "Ama herkes bana Cookie der," dedi.

Mükemmel bir
kurtuluş. "Ben Doug."

Oops, bir numaralı suçlayıcı kanıt. Görünüşe göre Marv da takma adları seviyordu. Onları görebilmek için döndüm ve el sıkışmalarını izledim. Cook onunla tanışmanın ne kadar güzel olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı. O da aynısını söyledi. Ben de bir ısırık daha aldım.

quesadilla, coşku içinde inleme dürtüsüyle savaşıyordu. Sammy kesinlikle kendini aşmıştı.

Yine de üstesinden gelmeliydim. Yapmam gereken bir iş vardı, lanet olsun.

Onlara doğru döndüm, yüzümde tam bir can sıkıntısı ifadesi vardı ve telefonumla birkaç kare fotoğraf çektim. Telefonlar yakın çekim gözetlemeyi çok kolaylaştırıyordu. Hedefime odaklanırken mesaj yazıyormuş gibi yaptım. Tidwell öne eğilip elini Cookie'ninkinin üzerine koyduğunda neredeyse başım dönecekti. Tam olarak isabetli bir atış değildi ama oldukça yakındı.

Ama sonra bir şey fark ettim. Bakışlarında daha önce görmediğim bir karanlık. Tidwell'i izledikçe ondan daha az hoşlanmaya başladım. Ağzından çıkan neredeyse her şey yalandı, ama rahatsızlığım aldatmacasından daha fazlaydı. Bana bir kızın ayaklarını yerden kesen, fırtınalı bir aşktan sonra onunla evlenen, sonra da sigorta parası için onu öldüren adamlardan birini hatırlattı. Biraz fazla yumuşaktı. Sorularla biraz fazla kişiseldi. Bay Marv Tidwell'le ilgili biraz daha araştırma yapmam gerekecekti.

"Bu da ne?" Tidwell sordu. Sesi sertleşmişti ve içinden dökülen duygu beni ürküttü.

"Bu mu?" Cookie birden daha az emin bir şekilde sordu.

Eşarbının kıvrımlarına sakladığım mikrofonu gördü. Quesadilla'ya sıçayım. Ben yerimden fırlayamadan uzanıp eşarbını kopardı ve bu sırada onu öne doğru sürükledi.

"Bu da ne?" diye sordu ve yumruğunun içine kıvrımadan önce yüzüne doğru salladı.

Onlara doğru koştum. İçimdeki araştırmacı, iyi bir önlem için birkaç fotoğraf çekmeye devam etti. Bulanık olacaktı ama alabildiğimi almak zorundaydım. Cookie sersemlemiş bir halde oturuyordu. Yakalandığından değil, verdiği tepkiden emindim. Ben de şaşırırdım. Birkaç saniye içinde büyüleyici bir hayranlıktan öfkeli bir boğaya dönüşmüştü.

Yüzü kızardı ve dudakları vahşi bir hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. "Bu bir oyun mu? Seni buna Valerie mi zorladı?"

Valerie Tidwell, Marvin'ın karısı ve benim müşterimdi ve belli ki Marvin, Valerie'nin onun ders dışı faaliyetlerinden şüphelendiğinden şüpheleniyordu. Ben aceleyle ilerleyip masaların ve sandalyelerin etrafından dolanarak fotoğraf çekerken ve Cookie'nin neden çantasını karıştırdığını merak ederken tüm bar sessizliğe gömüldü. Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Tam ona yaklaşmışım ki silahını çekti ve tek düşünebildiğim *lanet olsun oldu*.

"Cookie!" Ona doğru kayarken söyledim.

Ama ben bir şey yapamadan, Tidwell masanın üzerinden atladı ve Cookie'nin bileğini yakaladı. Onu bana doğru savurdu ve tam o anda keskin bir çatırtı havayı yararak üçümüz de yere yuvarlanmaya başladık.

Sonsuza kadar yaşamaya niyetliyim.

Şimdiye kadar çok iyi.

-T-SHIRT

Daha önce pek çok kez olduğu gibi, silahın patlama sesi bana ulaştığı anda dünya yavaşladı. O zaman fark ettim ki Tidwell silahı eline aldığı anda, doğrudan kalbime doğrultana kadar itmişti.

Doğal olarak.

Çünkü başka nereyi işaret edebilir ki?

İleri doğru hücum ediyordum ama dünya yavaşladığında yavaşladım ve kurşunun Cookie'nin tabancasının namlusundan, benden sadece birkaç santim ötede, arkasında bir ateş püskürterek çıkmasını izledim. Ben geri çekilirken göğsüme doğru ilerledi.

Ama burada zaman farklıydı. Yerçekimi aynı şekilde çalışmıyordu. Fizik kuralları bozulmuştu. Mermi ilerledikçe, ağırlığımı bana doğru roket gibi fırlayan mermiden uzaklaştırmaya çalıştım ama sanki tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Çevremden, birçok müşterinin yüzünde paniğin başlangıcını görebiliyordum. Bazıları eğilip korunmak için kollarını kaldırmaya çalışıyordu. Bazıları hala kayıtsızdı, sadece hafif bir endişeyle bakıyorlardı. Ve bazıları, çoğunlukla polisler, harekete geçti, eğitimleri devreye girerken ifadeleri sakindi.

Mermi gelmeye devam etti, santim santim, arkasındaki hava sürtünmeyle dalgalanıyordu. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ne yapacağımı bulmak için. Bir kurşundan nasıl kaçacağımı bulmak için. Gerçekten. Çimento içinde yüzüyormuşum gibi hissederek çok az bir ilerleme kaydettim, geldiğim yöne doğru geri düşerek Cookie'nin omzunu ittim. Ama yeterince hızlı değildi. Eğer dünya şimdi geri gelseydi, mermi göğsümün sol tarafından köprücük kemiğimin hemen altına girecekti. Ve ne yazık ki, zamanı çok uzun süre yavaşlatamadım. Hiç beklemediğim bir anda lastik bir bandın yerine oturması gibi geri dönüyordu.

Tam tutuşumun kaydığını hissettiğimde, mermi gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde değerli bir inç kazandığında, ses çizilmiş bir plak gibi ileriye doğru atladığında, büyük ve erkeksi bir el

sümüklü böceğin etrafını sardı ve onu yolumdan çekti. Güneş kadar tanıdık bir sıcaklık beni sıcaklığıyla yıkadı. Reyes Alexander Farrow kurşunu avuçlayıp beni kollarına çekerken bir başka el enseme dolandı.

Ve ne kadar güzel kollardı. Sinir ve tendonlarla kordonlu ön kollar. İyi tanımlanmış kasların tepeleri ve vadileriyle şekillendirilmiş pazılar. Haki tişörtün altında geniş ve güçlü omuzlar.

Bakışlarım bir meleğin yüzüne bakana kadar yukarı doğru hareket etti. Ya da düşmüş bir meleğin. Ya da düşmüş bir meleğin oğluna. Reyes'in babası bir numaralı halk düşmanı, cennetten düşen ilk ve en güzel melek olan Lucifer'di. Ve Reyes cehennemde yaratılmıştı, kelimenin tam anlamıyla günah ateşinde dövülmüştü. Bu da onun cazibesini açıklıyor.

"Yine mi bu?" diye sorarken kara gözleri mizahla parlıyordu.

Benim parlak zırlı şövalyem. Bir gün kendi kırımı kurtarabilecektim. O zaman insanlara borçlanmak zorunda kalmayacaktım. Şeytanın oğlu gibi insanlara.

Reyes ne zaman yakınımaya gelse vücuduma hücum eden ilkel dürtülerle savaştım ve elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, "Bu kesinlikle bendeydi," dedim.

Muhtemelen şeytani babasından miras kalan şeytani bir sırıtma yüzüne yayıldı ve kendimi o gece ikinci kez ağzımın suyunu akıtmamaya çalışırken buldum. Etrafımızı saran kaosa bir göz attı. "Evet, bunu görebiliyorum. Diliyle ne yapıyor?"

Bakışlarımı ondan ayırdım ve Cookie'ye baktım. Yüzü dehşet içinde donmuştu, yüz hatları buruşmuştu, dili dişlerinin arasından dışarı fırlamıştı.

"Aman Tanrım. Kameralı telefonum çalışacak mı? Bu anı yakalamalıyım." Böyle bir fotoğrafla ona yıllarca şantaj yapabilirim.

Güldü, tüylerimi diken diken eden derin ve zengin bir sesle. "Hiç sanmıyorum."

"Kahretsin, Kodak anı diye bir şey varsa o da budur." Ona ve gülünç derecede uzun kirpiklerine baktım. "O mermi oldukça hızlı hareket ediyordu," dedim. "Zaman geri sıçradığında eline ne yapacak?"

Bakışlarını ağzıma indirdi ve uzunca bir süre orada oyalandıktan sonra, "Büyük ihtimalle yırtıp atacak," dedi.

Bu kadar dürüst bir cevap beklemiyordum.

Bir gamze belirdi. "Merak etme Dutch. Daha kötülerini de yaşadım."

Ve vardı. Çok daha kötüsü. Ama ne zaman çok fazla olacaktı? Neden benim için her türlü acıya katlanmak zorunda kalsın ki? Benim başıma gelen bir bela için.

Kendimi mi?

Başını kaldırdı. "İşte geliyor."

Ve geldi de. Zaman, bara çarpan bir yük treni gibi geri sıçradı. Ses içimde sekti. Bir kasırğa gibi ciğerlerimdeki havayı alıp götürdü, beni soluk soluğa bıraktı.

Reyes, dünyanın geri kalanıyla aynı zaman-mekân sürekliliğine katılana kadar, sanki bir kasırğanın ortasında kalmışız gibi beni kendisine doğru tuttu. Sonra beni bir kol boyu uzağa bıraktı ve dengemi kazanana kadar omuzlarımdan tuttu. İnsanlar eğilip yollarından çekilirken çığlıklar ve bağrışmalar odada yankılandı. Birkaç müşteri barın arkasına atlarken, birkaç görevli polis Tidwell ve Cookie'yi yere yatırdı. Tidwell mutlu bir kampçı olmayacaktı. Cookie seksi bir polis tarafından ellenmenin her anından zevk alacaktı. Tam bir şıfırtıydı.

Başka bir polisin de benim için benzer planları vardı, Reyes beni yolumdan çekti ve tek bir yumuşak hareketle polisin kendi momentumunu kullanarak onu yere serdi. O kadar hızlı yapmıştı ki, iş o noktaya gelseydi kimse gerçekte ne olduğunu söyleyemezdi ve polis sivil giyimli olduğu için Reyes'i bir kanun adamına saldırmakla suçlayabileceklerinden şüpheliydim. Ama bara gelen polislerin çoğunu tanıdığım gibi bu polisi de tanımıştım. Bu yarı arkadaşımды.

Gerçek bir hasar vermeden önce kollarından tuttum ve "Reyes, bekle" dedim. Kıpırdamadı ama Taft'ı bir kolu arkasından bükülmüş ve bir dizi sırtında olacak şekilde yere sabitledi.

Taft inledi ve onu kimin yere serdiğini bilmediği için tutuşu kırmaya çalıştı. Taft altında kıvrılırken Reyes zahmetsiz bir kolaylıkla kaya gibi sağlam kaldı. Görevdeki memurun yanına diz çöktüm. Muhtemelen beni korumak için bana doğru hamle yapmıştı, çünkü biz arkadaş sayılırdık.

Reyes'e "Sorun değil," dedim. "O bir polis."

Reyes'in yüz ifadesi o kadar etkilenmemişti ki, elini gevşetmesi için ona ters ters bakmak zorunda kaldım. Elbette Taft'ın polis olmasını umursamayacağını biliyordum ama Reyes bilseydi Pazar sabahı onu bir patates çuvalı gibi yere atmayacağına Taft'ın inanmasını istiyordum.

"İyi misin, Taft?" Reyes'i omzumla dürterek sordum. Sonunda ve kasıtlı bir yavaşlıkla Taft'ın kalkmasına izin verdi.

Biraz kıpırdayacak yer kazandıktan sonra Taft Reyes'i üzerinden itti ve ayağa kalktı. Reyes de doğruldu, ağzı dolu bir şekilde

Taft onunla burun buruna geldiğinde sırtmasını kontrol altında tuttu.

Aralarına girmek için atladım ama bir itiş kakış dikkatimi çekti. Polislerden biri onu elleri arkasında bir masanın üzerine yatırırken Cookie kıpırdamadan duruyordu ama Tidwell polislerle kavga ediyordu ve polisler kendilerini tanıttıktan sonra bile kavga etmeye devam etti. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Yine de memurlar onu fazla telaşlanmadan indirdi. Belli ki Tidwell'in zekâsı ancak mutfak aletleriyle yarışabilirdi. Ve bir o kadar da sinirliydi. Bizi bu işe Bayan Tidwell'in bulaştırdığını biliyordu. Ona ne yapacaktı? Tehlikede olur muydu?

Oda sakinleşmeye başladı ve aniden tüm gözler bana odaklandı. Sanki bu benim suçummuş gibi. Güneybatı cephesinde her şeyin sakin olduğuna dair herkesi temin etmek için ellerimi kaldırdım.

"Merak etme," dedim ve onu teselli etmek için havayı okşadım. "Cookie mükemmel bir nişancıdır. Hiçbiriniz tehlikede değilsiniz."

Eğer cehennemde yalancılar için özel bir yer varsa, oraya kesinlikle gidecektim.

Reyes ve Taft'ın Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmadıklarından emin olmak için arkama baktığımda Bob amcamın gömleğinin yakasını açmış, kravatını gevşetmiş ve kaşlarını hafif bir merakla çatmış bir halde içeri girdiğini gördüm.

Bana doğru gelmeye başladı, sonra Cookie'yi masaya sıkıştıran polisi gördü, daha önce ona tatlı yanaklı diyen polisi. "Crock-Pot'taki İsa, Smith, bırak onu."

Cookie'yi özür dileyerek başından savdı ama kendini savunmak için "Tabancası vardı. Adam ona doğru hamle yaptığında silah ateş aldı."

"Sadece bana saldırdığı için," dedi Cookie, hâlâ polislerden birinin ağırlığı altında debelenen Tidwell'i göstererek. "Pislik."

Bob Amca telaştan da öteydi. Öfkeden deliye dönmüştü ve Cookie'yi neredeyse vurulmasına neden olacak bir işte kullandığını öğrendiğinde ne düşüneceğini tahmin edebiliyordum. Belki de o kısmı atlamalıyım.

"Yaralanan oldu mu?" Bob Amca sordu ve herkes etrafına bakındı. Birkaç müşteri iki kez kontrol etmek için üzerlerini yokladı. Sonra herkes hep bir ağızdan başını salladı.

Taft arkamdan konuştu. Reyes'e, "Bu küçük olayı şimdilik görmezden geleceğim," dedi. Sonra ona daha da yaklaştı. "Ama eğer ben-"

"Taft!"

Zaten biraz gergin olduğumuz için, Bob Amca meslektaşına bağırdığında bardaki herkes yerinden sıçradı. Taft da dahil. Bob Amca yuvarlandı

ve Taft'ın koluna girerek onu Reyes'ten uzaklaştırdı. Reyes'in tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama başka çaresi kalmadığı sürece ondan uzak durması gerektiğini biliyordu.

"Neden etrafa sormaya başlamıyorsun, bakalım olaylarla ilgili sağlam bir tanığımız var mı?"

Taft isteksizce başını salladı ve köşedeki bir kulübede toplanmış bir gruba soru sormak için geri çekildi. Buna sevindim. Korkmuş görünüyorlardı.

Dışarıda siren sesleri duyuldu ve daha fazla polis teker teker olay yerine girdi. Parmak uçlarımla yüzümü ovaladım. Babam beni öldürecekti. Bu iş için çok kötüydü.

"Ve sen!" Bob Amca -ya da bendenizin sayesinde bazı X-dereceli forumlarda bilinen adıyla Ubie- doğrudan beni işaret etti ve "Gitmeyi aklından bile geçirme" dedi.

Kendimi işaret ettim. "Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Cookie başlattı." Cookie'nin nefesi kesildi.

Ubie bana fırtınalı bir bakış fırlattı.

Taft omzunun üzerinden baktı ve başını salladı.

Reyes bara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve aynı gülünç uzunluktaki kirpiklerinin altından beni inceledi. Erkekler ve onların lanet kirpikleri. Bu hiç adil değildi. Tasarım ayakkabıların fahiş fiyatları gibi. Ya da dünyadaki açlık gibi.

Köşede durması için gönderilmiş bir çocuk gibi somurtarak yanına gittim ve ben de bara yaslandım. Cookie'ye yaklaşmaya çalışmayacaktım. Etrafı adrenalin patlaması yaşayan kıdemli polisler tarafından sarılmıştı. "Selam Cook." diyemeden yüzüm yere yapıştırdı. Nasıl gitti?"

Üzerimdeki alıcıyı cebime attım ve Duff'ın ortadan kaybolduğunu fark ettim, onu suçlayamazdım. Yine de serseri bir kurşun ona zarar veremezdi. Olabildiğince soğukkanlı bir şekilde Reyes'in sağ elini tuttum ve açtım. Bana izin verdi, her hareketimi dikkatle izliyordu. Avucunda ve parmaklarında kısmen kesik, kısmen de kabarcıklı bir yanığa benzeyen bir sıyrık vardı. Kurşun zaman geri döndükten sonra da devam etmişti. Devam etmek zorundaydı. Bu tür bir enerji sırf ben istedim diye dağılmazdı ve Reyes hızlı iyileşse de kurşun geçirmez değildi.

"Reyes, çok özür dilerim," dedim yüzümü saklamak için eğilerek. Son zamanlarda ona o kadar çok acı çektirmiştik ki, bunlardan en önemlisi 50 kalibrelik bir kurşunun göğsünü delip geçmesiydi. .50 kalibrelik mermi benim için tasarlanmıştı.

"Ne kadar üzgünsün?" diye sordu, sesi aniden boğuk bir farkındalıkla doldu.

Elini bıraktım ve boğazımı temizledim. Her şeye rağmen Reyes hâlâ bir kundaklama davasındaki bir numaralı şüphelimdi. Bunu unutmamam gerekiyordu. "Burada ne işin var senin?"

Elini tekrar göğsünün üzerine koydu. "Sadece geçiyordum. Kargaşayı gördüm. Senin de işin içinde olduğunu düşündüm."

"Hey, ben hallediyordum."

"Bunu görebiliyorum. Gitmemi mi istiyorsun?"

Yaptım, ama sadece onun varlığı vücudumdaki her molekülün titremesine neden olduğu için. Sarsılmadım, çünkü onun yanımda olması güneşin parıltısının tadını çıkarmak gibiydi. Sarıdan çok koyu, boğucu bir bronz olan gerçekten seksi bir güneş. Yine de yapmam gereken işler vardı. Ve bir sürü açıklama.

"Şimdi gidemezsiniz. Unuttuysanız diye söylüyorum, devam eden aktif bir soruşturma var."

"Ben bunu sormadım."

Bob Amca Cookie'nin sandalyeye oturmasına yardım ederken ona baktım. "Evet." "O zaman söyle."

Çenemi kaldırdım, ona meydan okuyan bir poz verdim. "Gitmeni istiyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Yaklaştı ve kulağıma fısıldamak için bana doğru eğildi, "Ciddi olmalısın."

Gözlerimi kapattım, bacaklarımın arasından akan şehvet selini durdurmaya çalıştım. İlişkimiz, statik kontrol tabakası olmayan bir kurutucudaki iç çamaşırlarına benziyordu. Bir an hayatın içinde yüzüyorduk, dalgasız ve kaygısız. Sonra kasıklarımızdan bağlandık.

Sarsılmış bir halde, "Bana hâlâ bir milyon dolar borçlusun" dedim. Masumiyetini kanıtlayıp hapisten çıkmasını sağladığım için ona bir fatura sunmuştum. Henüz ödememişti. Nedenini anlayamadım.

"Evet, bunu halledebileceğimizi umuyordum."

"Sadece faiz bile seni öldürecek." "Ne kadar istiyorsun?"

"Yüzde üç yüz seksen yedi." "Bu etik mi?"

"Bu benim Şeytan'ın oğluyla çıkmam kadar etik."

Hala barda olan müşterilerin envanterini çıkardım, Jessica'nın burada kaldığını görünce biraz şaşırdım. Bu onun güçlü yanı değildi. Sonra nedenini anladım. Gözleri Reyes'in kasıklarına yapışmıştı. Arkadaşları onunkinden biraz daha az

Reyes'in kasları arasında dalgalanan her boğucu gölgeyi aldıklarında, ifadeleri takdir ve ham şehvet arasında bir geçişti.

Tüm arzuma rağmen sinirlenerek, "Bir hayran kulübün var. Hiç haberim yoktu."

Tamamen ilgisiz bir şekilde beni görmezden geldi ve "Çıkıyor muyuz?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Öyle demek istememiştim. Yan daireye taşındığında bana dairesinin anahtarını vermişti. Henüz kullanmamıştım. Korkmuş muydum yoksa sadece dehşete mi kapılmıştım emin değildim. Hâlâ bir kundaklama davasında bir numaralı şüphelimdi. Bunu unutmamalıyım. Ve benim sayemde aldığı kurşun yarası hala iyileşiyordu. Ve o kadar kötü niyetli bir canavarla büyümüştü ki, bu açıklamaya meydan okuyordu. Ve onu öldürdüğü için hapse girmişti - Earl Walker hala hayatta olduğu için işlemediği bir eylem - çünkü onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Reyes Farrow'u ilk gördüğümde on dokuz yaşındayken Walker tarafından öldüresiye dövüldüğünü görmüştüm. Polisi aramakta başarısız olmuştum - onun emriyle, evet, ama bunu yine de yapmalıyım. En azından o sırada polis olan babama söylemeliydim. Reyes'in hayatı ne kadar değişirdi? Acıların ne kadarı önlenmiş olurdu?

Benim gibi Reyes de duyguları hissedebiliyordu. İnsanlardan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. Korkuyu. Şüpheyi. Ve sempati. Benimkini de kesinlikle hissetmişti. Yüz ifadesi sertleştiğinde hatamı anladım.

Başparmağını sıkıntıyla ağzının üzerinde gezdirdi. "Gözlerindeki merhamet değil bu."

Ben cevap veremedim birinin seslendiğini duydum. "Sen!" dedi bir erkek sesi.

Sağımıza baktık ve üniformalı bir memurun Reyes'e işaret ettiğini, Taft'ın da onun yanında durduğunu gördük.

Reyes iç çekti ve kızgınlığının azaldığını hissettim. Tekrar yakınımaya eğildi, ağzı kulağımdaydı, nefesi yanağımda ılık ılık geziniyordu. "Anahtarı kullan Dutch."

Bana dairesinin anahtarı olarak verdiği anahtarı kullanma düşüncesi, omurgamda bir elektrik yükünün yükselmesine neden oldu.

Bunu o da hissetti. Boğazından çıkan yumuşak bir hırıltıyla döndü ve memura doğru yürüdü. Ama ben de bir şey hissettim. Jessica'nın kıskançlık dolu bakışlarının sıcaklığını. Normalde böyle bir durumda çılgın bir kız öğrenci gibi kıkırdamam gerekirdi ama bunu pek başaramadım. O hırıltı üzerimden soğuk su gibi aktı, içimde başka bir karıncalanmaya neden oldu.

ve maviye dönmeden önce ciğerlerime hava doldurmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Mavi en iyi rengim değildi.

Cookie'nin yanında bir yer açıldığında aceleyle yanına gittim. O kargaşada bir şekilde yüzüne dirsek yemişti. Kendimi kötü hissetmeye çalıştım ama hâlâ biraz şoktaydım. Reyes bana bunu yapmıştı. Yine de Cookie'nin günlerce morarmış bir yüzü olacaktı. Sonunu asla duyamayacaktım.

"İyi misin Cook?" Bob Amca yanındaki sandalyeye otururken ona sordum. Sarsılmış ve telaşlanmıştı. Elimi onun elinin üzerine koydum.

Bob Amca ona, "Size biraz su getireyim," dedi, "siz de bana neler olduğunu anlatırsınız."

"Teşekkür ederim Bob," dedi sesi titreyerek. Adam gittiğinde peçeteyle yanaklarını ve boynunu sıvazladı, sonra bana "Ee, günün nasıl geçti?" diye sordu.

İşte oradaydı, tanıdığım ve sevdiğim Cook. İyiye kötüyle birlikte ele alıyor ve bunu büyülemek için bir fırsata dönüştürüyor ve çoğu zaman masum seyircilerle dalga geçiyordu.

Birlikte oynamaya karar verdim. Başımı ellerimin arasına aldım. "Günüm berbat geçti. Yine başarısız oldum."

"Bu senin hatan değildi," dedi ve dalgın bir şekilde omzumu ovdu.

Zıpladım. "Oh, hayır, bu değil. Bu tamamen senin hatandı. Silah mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Hayır, gerçekten. Silah mı?"

Uzun bir iç çekişle kabul etmeden önce bir dakika boyunca bana baktı. "O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Three Mile Adası, Cook."

"Biliyorum. Tanrım. Kimseyi öldürmediğime inanamıyorum." Keşke bilseydi.

Elini salladı, sonra da "Peki, hangi konuda başarısız oldun?" diye sordu.

"Kardiyoloji testinden kaldım," dedim Reyes'in sorgulamasını izlerken, her hareketi kusursuz, her özelliği çarpıcı. Sanki fotoşoplanmış gibiydi. Birden kendimi kandırılmış hissettim.

"Kardiyoloji testi mi?" Cookie sordu. Şişlikten yüzü yamulmuş bir halde onu izlemek eğlenceliydi. "Bir kardiyoloğa mı gittin?"

"Evet. Ve bir sorun olduğu konusundaki ısrarına dayanarak açık kalp ameliyatı yapmayı reddediyor. Dr. Vakvak Kafa'ya göre tüm testler normal çıktı. Ben sadece kuşbakışı bir görüşe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Uygulamalı bir şey."

Ağzını birbirine bastırdı. "Kahretsin Charley, beni korkuttun. Ve kalbinde hiçbir sorun yok."

"Evet, var. Acıtıyor." Dramatik bir etki yaratmak için göğsümü birkaç kez dürttüm. "Reyes'in bu kadar yakınımda olması acı verici. Sanırım apopleksi geçiriyor."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama kulağa ciddi geliyor. Ebola gibi. Ya da kurdeşen."

"Seninle işim bittikten sonra Ebola'ya sahip olmayı dileyeceksin."

"Ne? Ne halt ettim ben?"

"Bilmiyorum ama tüm bunlar senin suçun olmalı."

"Az önce olmadığını söyledin."

"Yalan söylüyordum."

"Partiye silah getiren sensin." Odadaki bu küçük fili ele almayı reddedince telefonumu çıkardım ve eski bir aile dostumuzu aradım.

"Kimi arıyorsun?"

"Noni. Onun dersine giriyorsun. Bir sonraki ders yarın sabah saat sekizde başlıyor ve sen de o derse gireceksin."

"Ne?" Telefonuma uzandı ama Bay Miyagi'nin düşmanının yumruklarını savuşturduğu gibi ben de onu savuşturdum. "Gizli silah ruhsatına ihtiyacım yok."

"Bu aynı zamanda silah güvenliğiyle de ilgili Cook," dedim ve onu duraklatmak için işaret parmağımı kaldırdım. "Ve eğer gizli bir şekilde silah taşıyorsanız, bir izne ihtiyacınız var. Ders yarın sekiz saat ve Pazar günü yedi saat."

Tekrar telefona doğru hamle yaptı. Iskaladı. "Bu benim tüm hafta sonum. Planlarım vardı."

"*Vampir Günlükleri* maratonu plan değil."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Salvatore kardeşleri hiç gördün mü? Zencefilli çöreklerin kutsal annesi. Ben de gelecek hafta yememiz için bir tencere enchiladas yapacaktım."

Gah! Bunun acıtacağını biliyordu. Yenilgiyle iç çektim. "O zaman ikimizin de büyük bir fedakârlık yaptığı ortada."

Noni telefonu açtı ve saatle ilgili huysuz bir şeyler söyledi. Çok garipti. İleri atıldım, Cookie Bob Amca'nın her hareketini izlerken ona durumu açıkladım. Ya da daha doğrusu Bob Amca'nın her hareketini izliyordu. Görevli olmayan memurlardan birine danışıyordu ve Cookie onun hareketlerini büyüleyici buluyor gibiydi.

Bu hiç de rahatsız edici değildi.

"Teşekkürler, Noni."

"Şu anda senden nefret ediyorum," dedi.

"Tanrı aşkına, saat dokuz buçuk. Cuma akşamı kim dokuz buçukta uyur ki?" Telefonu kapattım ve Cook'a "Var mısın?" dedim.

"Fantastik." Söyledi ama bunu kastettiğini düşünmedim.

"Tamam mı? Tamam, akli dengenı belirlemek için sana bir sürü soru soracak. Yalan söylemekte ne kadar iyisin?"

Bana kaşlarını çatı. "Beladan uzak durmakta senin kadar iyiyim."

"Lanet olsun. Elinden gelenin en iyisini yap. Ayrıca sana New Mexico'daki tüm silah yasaları hakkında bir el kitabı verecek. Noni de-" Bunu onu fanatik biri gibi göstermeden nasıl söyleyebilirdim? "Noni çok hevesli. Duşa girerken silahını da yanında götürüyor ama iyi bir adam ve çok şey öğreneceksin. Daha da önemlisi" -tüm dikkatini toplamak için omuzlarını tuttum; sonra iyi bir önlem için onu biraz salladım- "herkes çok daha güvende olacak."

Başını salladı, sonra başını sallayarak fikrini değiştirdi. "Bilmiyorum, Charley. Başkalarının önünde silahla ateş edebileceğimi sanmıyorum."

"Bu gece onunla ne yapmayı planlıyordun? Tidwell'in bir tane satın almakla ilgilenip ilgilenmediğine mi bakacaktın?"

"Hayır, sadece bunu göstermenin onu sakinleştireceğini düşündüm." "Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Charley," dedi, sesi keskin bir uyarıyla çıkıyordu.

"Tamam, tamam. Ama ilerisi için söylüyorum, kullanmak istemediğiniz sürece asla silah çekmeyin. Her neyse, tabancanı ateşlemek dersin sadece küçük bir kısmı. O noktaya gelene kadar herkesin yanında sütyenini çıkaracak kadar rahat olacaksın. Çıkarma. Güven bana. Sonu asla iyi bitmez. Ondan önce, belirli yasaların üzerinden geçecek ve size gerçek hayat senaryoları, üzerinde düşünmeniz için kendini savunma durumları verecek. Bilirsiniz, günlük şeyler." Ona yaklaştım. "Cook, sana birini öldürmeye hazır olup olmadığını soracak."

"Ne gibi? Şu anki gibi mi?"

"Hayır, muhtemelen size bir senaryo sunacak ve tetiği çekmeye istekli olup olmadığınızı soracaktır."

"Harika." Yine söyledi ama ben samimiyetini sorguladım.

"Ve sonra size farklı teknikler öğretecek. Buzdolabınızı yağmalayan bir terörist olduğunda odaya nasıl gireceğinizi. Biri baltayla ön kapınızı kırarsa ne yapacağınızı. Her şey hayatta kalmak ve kendinizi ve ailenizi savunmakla ilgili." O sadece boşluğa bakınca ekledim, "İyi olacaksın Cook."

Evet, cehennemdeki o özel yer her geçen dakika daha olası görünüyordu.

667: Canavarın komşusu.

-TAMPON ÇIKARTMASI

Dizlerimi tekrar hissetmeye başladığım an, eski dostum, bir tür serseri olan Garrett Swopes'u kontrol etmeye karar verdim. Her zaman gülmek için iyi biriydi. Yolda, arkadaşım Pari'nin bana bahsettiği yeni, muhtemelen korsan GPS uygulamalarımından birini açtım. Gözlerim kapalıyken evini bulabilsem de -bir gece uykusuzluk nöbeti sırasında yaptığımdan oldukça emindim- telefonumdaki uygulamayı açtım, bir ses seçtim ve yardımcı prize taktım. Sanki biri yaşam destek ünitesine bağlıymış ve bir makine aracılığıyla nefes alıyormuş gibi ağır nefes alıp vermeler arabayı doldurdu. Dışarısı karanlık olmasaydı bu kadar ürkütücü olmayabilirdi. Gideceğim yeri, yani Garrett'ın adresini girdim, sonra da Route'a bastım.

"Üç yüz metre sonra sağa dön," dedi Darth Vader. Darth Vader. Artık arkadaşmışız gibi hissediyordum. Sanki ona her şeyi anlatabilirmişim gibi.

"Teşekkürler Bay Vader. Size Darth diyebilir miyim?"

Cevap vermedi ama sorun değildi. Üvey bir annenin tercih edilmeyen çocuğu olarak, görmezden gelinmeye alışmıştım. O tarafa yöneldim.

Nefes sesi tekrar duyuldu. "Elli metre sonra sağa dön."

"Tamam, tekrar teşekkürler."

Bütün yol boyunca bunu yaptık. O bana ne yapacağımı söyledi. Ben ona teşekkür ediyordum. Birden kendimi kirli hissettim, sanki beni kendi eğlencesi için kullanıyordu. Bu ilişki çok tek taraflı görünüyordu.

Neredeyse varmıştım ki Darth tekrar konuştu. "İki yüz metre sonra varış noktan sağda olacak. Karanlık tarafa yolculuğun neredeyse tamamlandı."

Neden Reyes'le akraba olduğu hissine kapıldım?

"Gideceğiniz yer sağ tarafta."

"Evet, tamam, anladım. Daha önce

de vardı." "Yolculuğunuz-"

Cümlesini bitiremeden uygulamadan çıktım. Sözünü erken kesmek yanlış görünüyordu ama krem şanti ve pinponla ilgili uygunsuz düşünceler aklıma gelmeden önce ancak bu kadar ağır nefes alabilirdim.

kürek aklıma girdi. Ve Garrett Swopes'u görmeye gidiyordum. Yapılacaklar listemin üst sıralarında olmasa da adamın karın kasları uğruna ölünecek cinstendi.

Sevgili kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ım Misery'den atladım ve ön kapısına doğru yürüdüm. Albuquerque için alışılmadık bir durum olan yemyeşil bitki örtüsüne sahip bungalov tarzı küçük bir evde yaşıyordu. Biz daha çok yemyeşil olmayan bir eyaletteydik. Seyreklik daha çok bizim tarzımızdı. Kapıyı çaldığımda kamyonetinin her zamanki gibi dışarıda olmadığını fark ettim.

Kapı yine de açıldı ve tıraş olmaya ihtiyacı olan yorgun görünümlü bir icra memuru karşımda durdu. Garrett Swopes seksi bir gey arkadaşa benziyordu ama gey değildi, bu çok kötüydü çünkü o zaman yanlış bir fikre kapılmadan ona ne kadar seksi olduğunu söyleyebilirdim. Gözlerinin gümüşi grisini daha da çarpıcı kılan pürüzsüz, moka rengi bir teni vardı. Ve yine, gömleğinin olmayışından *değil* ama gömleğinin düğmelerini iliklemedeki ihmalkârlığından da anlaşılacağı üzere, ölmeye değer karın kaslarına sahipti.

Ona hitap etmeden önce bir yudum Garrett-abs içtim. "Nasıl gidiyor, Swopes?" Yanından geçerken eğilerek sordum.

Başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Charles, geç oldu." "Ben geldiğim de hep geç olur. En azından bu gece yatakta değildin. zaman."

Ne kadar sinirlenmiş gibi davrandığını anlamamı sağlayan uzun bir iç çekişten sonra kapıyı kapatıp mutfığa yöneldi. Nedense ne zaman gelsem içme ihtiyacı hissediyordu. Bu çok garipti. "Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu.

"Benim için zevktir. Senin canını sıkılmaktan her türlü zevki alıyorum."

"Demek istediğim, neler oluyor? Dünyanın sonu mu geliyor? Bir seri katil sizi mi takip ediyor? Kötü komşunuzla yalnız kalmamak için günlerce uyumamaya mı çalışıyorsunuz?"

Lanet olsun. Reyes'in yanıma taşındığını biliyordu. Bunu ona nazıkçe söyleyen kişi ben olmak istemiştim. Reyes'le ilişkim karmaşıktı ve bir noktada, adamı rüyalarımın çağırılmamak için günlerce uyumadığım olmuştu. Ne yazık ki Garrett benim durumumun bir kurbanı olmuştu. Zor zamanlarımda bana yardım etmişti ve Reyes'in yeni evini ona söyleyen kişi ben olmalıydım.

"Yeni bir komşum olduğunu sana kim söyledi?" Biranın kapağını çevirdiğini duydum, çıtırtı ve tıslama garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Takip ediyordum," dedi.

Bu muhtemelen iyi değildi.

"Peki neler oluyor?" diye tekrar sordu.

"Ne? En eski ve en sevdiğim arkadaşımı görmeye gelmek için bir nedene mi ihtiyacım var?"

Oturma odasına geri dönüp bana bir Corona uzattığında, koltuğuna gömülmeden önce bana ters ters baktı.

"Tamam, en azından benim eski ve en sinir bozucu arkadaşım." Karşısındaki kanepeye oturdum ve odanın dağınıklığına dikkat ettim. Tıpkı son ziyaretimde olduğu gibi, sehpa ruhani âlem, cennet ve cehennem, iblisler ve melekler üzerine kitaplar ve notlarla doluydu. "Senin için endişeleniyordum."

"Neden?" diye sordu bir yudum aldıktan sonra.

"Bilmiyorum. Artık farklı görünüyorsun. Uzak. Sanki TSSB'n varmış gibi."

Nereden konuştuğumu biliyordum. Earl adında bir canavar tarafından işkenceye maruz kaldığımda TSD'm P'lendi. Beni kurtarmaya çalışırken Swopes vuruldu ve bunun sonucunda öldü. Doktorlar onu hayata döndürmeyi başardılar, ancak yakın zamanda bana ölümün pençesindeyken cehenneme gittiğini söylemişti. Bu beni endişelendirmişti. Beni daha da endişelendiren şey, ebedi lanetin ateşli çukurundayken, Reyes'in babasıyla kalpten kalbe bir deneyim yaşamış olmasıydı ki bu her türlü düzeyde travmatik bir deneyim olmalıydı.

"İyiym," dedi, son on yedi kez sorduğumda olduğu gibi. "Sadece bir şey üzerinde çalışıyorum."

Bölgeyi taradım. "Bunu görebiliyorum. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" "Hayır."

Bunu o kadar kararlı bir şekilde söylemişti ki, karşı çıkmamın imkânı yoktu. Onun yerine "Anlaşıldı," dedim. Bir dakika. Kimi kandırıyordum? "Ama bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve bacaklarını önünde uzattı, ayağıyla bir yığın notu yere saçtı. Umurunda değildi. "Balık tutmayı bırak Charles. Böyle bir şey olmayacak."

"Anlaşıldı." Biramdan bir yudum aldım, sonra ekledim, "Ama bu şey gerçekten ilginç görünüyor. Araştırmaya yardımcı olabilirim."

"Ben iyiym," dedi, sesinde sert bir uyarı vardı.

"Anlaşıldı." Karalanmış notlardan oluşan bir sayfayı aldım ve el yazısını çözmeye çalıştım. "Dr. A. von Holstein kimdir? Ve şans eseri bir inek ırkıyla akrabalığı var mı?"

Hemen ayağa fırladı ve sayfayı elimden kaptı. Oh, evet, bu benim merakımı uyandırmazdı. "Hayır dedim Charles ve bunda ciddiymdim."

Arkama yaslandım. "Tanrım, haydi oradan."

Kağıdı çıkardığım yere geri koyduktan sonra bıkkın bakışlarını üzerime dikti. "Neden sürekli 'roger that' deyip duruyorsun? Askerlik yapmadığın sürece 'haydi oradan' diyemezsin."

Dramatik bir etki yaratmak için uzun bir süre duraklayarak birama baktım, sonra sakın bir sesle "Anlaşıldı" dedim.

Çıkardığı sıkıntı dolu iç çekiş uzun ve anlamlıydı. Ben kazandım. Karanlık tarafa olan yolculuğum gerçekten tamamlanmıştı. Ve hepsini en iyi dostum Darth'a borçluydum. O olmasaydı ben nerede olurdu? Arkadaşlığımız olmasaydı? Düşündükçe ürperiyordum.

Birasını bitirdi, benimkini çalmak için öne eğildi, sonra daha yavaş bir tempoda içmek için arkasına yaslandı. "Beni oraya kim gönderdi?" diye sordu, sesi aniden uzaklaşmıştı ve ben ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Onu cehenneme kim göndermişti? "Neden gittim?"

Bacaklarımı simide benzeyene kadar katladım ve koltuk minderlerine yaslandım. "Sen öldükten hemen sonra beni gördün, değil mi?"

Başını salladı, gözleri kapalıydı, uzun parmaklarıyla dalgın dalgın şişeyi ovarken bira kalçasına tünemişti.

"Ve sonra baban seni cennete giderken karşıladı ve hayata geri döndürüldüğünü söyledi. Geri dönmen gerektiğini."

Parmakları durdu ama cevap vermedi.

"Ama bedeninize geri dönmeden önce cehenneme mi gittiniz?"

Garrett'in tatiliyle ilgili bildiklerim aşağı yukarı bundan ibaretti. Bana anlattığında ayrıntılara girmeyi reddetmiş ve o zamandan beri ne zaman bu konuda konuşmaya çalışsam beni susturmuştu. Ben olanları en ince ayrıntısına kadar öğrenmeye açken, o beni aç bırakmaya kararlıydı.

"Bir sebep için gönderildiğini söylemiştin," diye devam ettim. "Anlamak için. Reyes hakkında daha fazla şey öğrenmek için. Nasıl yetiştirildiğini. Ne yaptığını."

Gözlerini açmadan, "Ve sen onun için sadece bahaneler uydurdun," dedi.

Bana kızgındı ama o bana Reyes'in Şeytan'ın oğlu olduğunu söylemeden önce bunu bilerek onu şaşırtmışım. Onun gözünde bunu sorun etmemiştim.

"Dediğim gibi, çok iyi bir ortamda yetişmedi."

"Yani ısrar ediyorsun. Ve her fırsatta onu savunuyorsun. Cehennemden gelen bir general. Bir iblis ordusunun saflarında yükselen, öldürdüklerinin tadına varmak için yaşayan, tarihlerinin en korkulan yaratığı haline gelen yetenekli bir suikastçı." Sonra gözlerini açtı ve ölümcül bakışlarını üzerime dikti. "Bu düzleme sadece ve sadece tek bir sebep için gönderilmiş bir iğrençlik. Sen."

Bu bizi hiçbir yere götürmez. Bacaklarımı açtım ve bunun yerine kollarımı savunma manevrasıyla göğsümde kavuşturdum. "Sana söyledim, o bir geçit için gönderildi. Herhangi bir portal için. Özellikle bana değil."

Anladığım kadarıyla Şeytan Reyes'i bir Azrail'i yakalaması için bu uçağa göndermişti. Reyes Şeytan'ın cehennemden çıkış yoluydu ve sözde cennete girmek için bir yol istiyordu. İkimizle birlikte, kovulduğu âleme doğrudan bir kapı açmış olacaktı. Ama Garrett, Reyes'in özellikle benim için gönderildiği fikrine saplanmıştı ki bu çok saçmaydı. Şeytan'ın evrendeki benim gibi tüm varlıklar arasından bu düzlemde portal olarak hizmet etmek üzere seçileceğimi bilmesine imkân yoktu. Buraya gönderildim. Reyes'in bana anlattığına göre, henüz doğrulayamadığım ya da keşfedemediğim bir gerçek olarak, bizden oluşan koca bir ırk vardı. Ama orada göksel bir ailem olduğunu söylemişti. Bu kavramı hem ilgi çekici hem de rahatlatıcı buldum.

"Ve sana yanıldığını söyledim," dedi.

Bunu asla kazanamazdım. "Güzel. Demek ateşli bir çukurun etrafında oturup Reyes'in babasıyla savaş hikâyeleri anlattın." Gömleğimdeki tüyleri topladım ve "Sana ne anlattı?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil."

Ona bakakaldım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, değilim. Önemli olan oraya neden gönderildiğim. Yani, beni kim gönderdi? Kimin böyle bir gücü var?"

İyi bir noktaya değindi. Sağlam. Keskin. Sivri.

"Oradayken anladığım bir şey varsa o da hepsinin yalancı ve manipülatör olduğu. Söyledikleri hiçbir şeye inanamazsınız."

"Bu Reyes hakkında bir yorum mu?"

"Eğer ateş çukuru uyarsa." Gitmek için ayağa kalktığımda ekledi, "Bir şey üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum Charles, daha fazlasını öğrendiğim an, sen de öğreneceksin."

İnledi ve beni kapıya kadar takip etmek için oturduğu yerden kalktı.

Açtım, sonra ona döndüm. "Swopes, bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama cehenneme gidip de sağ salim çıkamazsın."

Yüzüne mizahsız bir sırıtma yayıldı. "Elbette yapabilirsin. Cehenneme gönderilseydin ne yapardın?"

Dışarı çıktım. "Dur, düş ve yuvarlan" mı? Demek istediğim, kötü bir şey oldu mu? Ne bileyim, sana zarar verdiler mi?" Ona sondalı bir bakış attım. "Sana işkence yaptılar mı?"

Sırıtsı acımaya benzeyen bir şeye dönüştü. "Hayır, Charles. Bana işkence etmediler."

Ben başka bir şey söyleyemedim kapıyı kapattı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, nasıl yardım edeceğimi bilemeden, sersemlemiş bir halde bir dakika boyunca orada durdum. Kesin olarak bildiğim tek şey bana yalan söylediği idi.

*

Darth ile uğraşacak havamda olmadığım için eve dönerken yeni bir ses denemeye karar verdim. Telefonumu taktım, uygulamayı açtım ve KITT'in tüm sistemleri çalıştırmasını dinledim. Büyürken büyük bir *Kara Şimşek* hayranıydım, benimle konuşabilen bir arabanın hayalini kuruyordum, ilerideki teröristler ya da radara giren polisler gibi yaklaşan felaketler konusunda beni uyarabilecek bir arabanın. Misery turbo motorlu bir süper arabaya ve bir dizi yerleşik silaha dönüştüğünde, satılmışım. Sonunda. Sonunda sol şeritten çıkmayı reddeden insanları bombalayabilecektim. Hayat güzeldi.

Ama Garrett işkence görmüştü. Hem de cehennemde. Bu kavram o kadar yabancıydı ki, tüm bildiklerime rağmen onun neler yaşamış olabileceğini aklım almıyordu.

Ona ne yapmış olabilirler? Çin su işkencesinin devreye girdiğinden şüpheliyim. Ama o sırada bedensizdi. Ruha işkence yapılabilir miydi? Sonra sözde cehenneme giden, sözde sonsuza kadar acı içinde yanan tüm insanları düşündüm. Bu gerçek miydi? Ruh yanabilir miydi? Kesilebilir miydi? Yırılabilir miydi? Vahşileştirilebilir mi?

Zihnim, içinde zıplayan tüm olasılıklarla çalkalandı. Reyes orada yaratılmış olsa da cehennemi fiziksel bir yer, gerçek bir yer olarak hayal etmek zordu. Orada büyüdü. Çok yabancıydı. Öteki dünyaya aitti. Çok ürkütücüydü.

KITT düşüncelerime girdi, bir sonraki çıkışa gitmemi söylemeden önce bir füze ateşlememizi önerdi. Ne yazık ki, KITT ile umduğum kadar bağ kuramadım. Müziği berbattı ve silahları cehaletin gücü karşısında işe yaramazdı. Daha park yerime çekmeden onu adadan kovmuştum.

"Ne düşünüyorsun?" Yolcu koltuğumdaki yaşlı ve ölü adama sordum. Onu Lomas ve Wyoming civarında bir yerden almıştım. İyi birine benziyordu. Aynı zamanda doğduğu günkü kadar çıplaktı. Penisine bakmamaya çalışmak düşündüğümden daha zor oldu. "Burası senin için esintili mi?"

Cevap vermedi, ben de onu düşünceleriyle baş başa bırakıp merdivenlerden üçüncü kattaki daireme çıktım ve kapımda yapışkanlı bir not buldum. Son zamanlarda bu notları çok sık alıyordum. Bir kundaklama davasındaki bir numaralı şüphelinin yıllardır göz diktiğim daireyi alıp koridorun aşağısına taşınmasından beri. İki şey beni şeytanın vücut bulmuş oğlunun alev fırlatmaya başladığından şüphelenmeye itti. Birincisi, birkaç gece önce duman gibi kokuyordu ve daha sonra o gece bir apartmanın kundaklandığını öğrendim. İkincisi, Reyes Farrow'u ilk kez o apartmanda, onu yetiştiren canavar Earl Walker tarafından dövülürken görmüştüm. Biraz daha araştırdıktan sonra, Reyes'in hayatının bir döneminde kundakçının vurduğu her adreste yaşadığını keşfettim. Bunun farkına varmak midemde bir korku şeridinin düğümlenmesine, Reyes'in yaşadıkları için empati ve pişmanlıkla titreşen çığ sinir uçları yığınınna dönüşmesine neden oldu.

Nota baktım. Bu notta şöyle yazıyordu: *Neden korkuyorsun?*

Neden korkuyordum? Sağda solda binaları yakan kişinin o olabileceği gerçeğinden mi? Onu tutuklatmak ve işlemediği bir suçtan dolayı on yıl hapis yattığı hapishaneye geri göndermek zorunda kalabileceğim gerçeğinden mi? Kundakçıların ya aşırı kibirli ya da aşırı cinsel sapkınlığa meyilli benzersiz bir ruh haline sahip oldukları gerçeği mi? Bildiğim kadarıyla Reyes'te ikisi de yoktu ama aksini öğrenme fikri beni korkutuyor muydu?

"Hey, Ch-Charley."

Omzumun üzerinden baktım ve yeni ölü arkadaşım Duff'ın yanımda durduğunu, ağırlığını gergin bir enerjiyle bir o yana bir bu yana kaydırdığını gördüm. "Hey, sen," dedim kapımın kilidini açarak.

"Olanlardan sonra belki konuşacak birine ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Ve işte kalbim gitti. Lanet olsun. Tekrar kardiyoloğa gitme vakti geldi. "İyi, ama teşekkür ederim."

"Oh, iyi. Buna sevindim."

İşimin bir parçası da insanların hazır olduklarında karşıya geçmelerine yardımcı olmaktı. Bazen bu omuz rolünü de içeriyordu. Ağlamak gibi. Kapıyı aralık tuttum ve tüm dikkatimi ona verdim. "Benim ne olduğumu biliyor musun, Duff?"

Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarının dibindeki var olmayan bir taşı tekmeledi. "Evet."

"Hazır olduğunuzda beni geçebileceğinizi biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Belki bir süre sana göz kulak olurum diye düşünmüştüm."

Doğrudum. "Gözün üzerimde mi?"

Hızlı yaptı ama ben yine de gördüm. Reyes'in dairesine doğru baktı. "Evet, bilirsin, yardıma ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa diye."

"Duff, teklifin için minnettarım ama-"

"Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun aşağısına taşındım."

Bayan Allen'in dairesine doğru el hareketini takip ettim. "Oh, tamam. Bayan Allen ile mi yaşıyorsun?"

Utangaç bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırdı. "Evet. Bir köpeği var."

Elimi soğuk omzuna koydum. "O bir köpek değil, Duff. O PP adında bir iblis. İçine şeytan girdiğinden yüzde doksan eminim."

Duff kıkırdadı. "En azından hiç dişi yok."

"Sadece dikkatli ol. Sanırım tek bir dişi kaldı ve onu nasıl kullanacağını biliyor." Duff ejderhanın inine doğru hızlıca bir bakış daha attıktan sonra elini kaldırdı.

"Sonra görüşürüz o zaman."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedim göz kırparak. "Sadece unutma, o dıştan uzak dur."

Yüz hatlarını ele geçiren gülümsemesi bulaşıcı ve çekiciydi. Bir adım daha geri çekildi, bana utangaç bir el salladı ve sonra gözden kayboldu.

Daireme girmeye başladım, sonra bu kararımı tekrar düşündüm. Garrett'in neler yaşadığını, ateş çukurlarında nelere katlanmak zorunda kaldığını bilecek biri varsa o da Reyes'ti. Ne de olsa cehennemde büyümüştü ve daha sonra Reyes'i çok gençken haince yollarla elde eden, onu acımasızca istismar eden, sonra da Reyes'i cinayetle suçlayan ve Earl Walker'ın hayatta ve tekmeliyor olmasına rağmen onu hapse göndermesini sağlayan Earl Walker'ın ellerinde bu kelimenin yepyeni bir versiyonunu burada, Dünya'da yaşadı.

Reyes'in ustalıkla yerleştirdiği bir bıçak sayesinde artık tekmelemiyordu ama yine de hayattaydı.

Dairesine doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Elimin biraz titremesi beni şaşırttı. Onunla daha önce hiç birlikte olmamıştım. Hem de çok. Ve çeşitli soyunma durumlarında. Ama onun mütevazı evine, inine hiç gitmemiştim. Hiçbir zaman ev sahibi avantajına sahip olmamıştı ve o eşikten adımımı attığım anda onun sahasında olacağımızı fark etmek içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Bu ve ona borçlu olduğum gerçeği. Tekrar. Bu gece hayatımı kurtarmıştı. Tidwell'den değil ama Cookie'den. O kadın tam bir baş belasıydı.

Kapıyı onu kısmen görmemi sağlayacak kadar araladı ve kelebekler uçuşmaya başladı. Özellikle de kaşlarını soru sorar gibi kaldırdığında. "Konuşabileceğimizi düşünmüştüm," dedim dış görünüşümü sakın tutarak. Mütevazı.

Bir an için beni başından savacağını, yorgun olduğunu ya da yapacak işleri olduğunu söyleyeceğini düşündüm, o kadar uzun süre tereddüt etti ki. Ama ben omuzlarının üzerinden dairesine bakmaya çalışırken o döndü ve kendi işiyle meşgul oldu. Sonra tekrar bana döndü. Yüzüme kapatmadan önce kapıya bir yapışkan not daha yapıştırırken ağzının bir köşesinde hınzır bir sırıtma belirdi.

Gözlerimi kırptım, sonra notu okudum.

Anahtarı kullanın.

Oh, sos aşkına. Daireme geri döndüm, çantamdan anahtarı aldım, sonra geri dönüp o lanet şeyi kullandım ve bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Yine de itiraf etmeliyim ki, ona sahip olmak hoşuma gidiyordu. Onun evine, hayatına girebilmek hoşuma gidiyordu. Ondan o kadar uzun süre mahrum kalmıştım ki, ondan küçük bir parçaya, küçük bir onay işaretine sahip olmak güzeldi. Kilidin içine kolayca girdi. Yeni yağlanmış gibi dönüyordu. Ve doğal olarak aklıma bunun bir metafor olabileceği her türlü durum geldi. Tam bir fahişeydim.

Daireye doğru yürüdüm ve Bay Reyes Farrow'un mutfağında meşgul olduğunu gördüm. Ev işleriyle uğraşıyordu. Görüntü aynı anda hem sarsıcı hem de sevimliydi ve o fark etmeden önce bakışlarımı ayırmak zorunda kaldım. Ona taptığım fikrine fazla alışmasına izin veremezdim. En iyisi tahmin etmesini sağlamaktı.

Yeni evini henüz görmemişim. Hiç de beklediğim gibi değildi. Elbette, ne beklediğimi gerçekten bilmiyordum. Belki de bolca gri ve krom içeren soğuk tonlarda bir şey. Elde ettiğim şey, adamın kendisine çok benzeyen bir sıcaklıktı. Çok güzeldi. Toprak renkleriyle bir sürü doku ve

İki odayı birbirinden ayıran ayaklı siyah mermer şömine. Diğer odada koyu renkli ahşap ve krem rengi tablası olan bir bardo masası vardı. Büyüleyiciydi. Dairesinde hiç beklemediğim bir ev havası vardı.

Tekrar içeri girdiğinde başımı kaldırdım, çalımları dikkatimi kalçalarına, ince karnına ve her erkeği gururlandıracak geniş omuzlarına çekti. Beni gururlandırdıklarını biliyordum. Kot pantolonunun üzerine bol beyaz bir gömlek giymişti. Kolları kıvrılmıştı ve altından bronz kolları görünüyordu. Bu beni ellerine götürdü. İnanılmaz elleri vardı ve kolları çelik gibiydi. Bilmem gerekirdi. Daha önce onların içinde tutsak kalmıştım. Geri dönmek için can attığım bir yerd.

Bana bir bardak kırmızı şarap uzattı. Beklemediğim bir incelik daha. "Kadeh kaldıralım mı?" diye sordu kadehini kaldırarak.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra benimkini dudaklarıma götürdüm.

"Charley adında tanıdığım bir kızın bir gün daha hayatta kalmış olması."

Bana sık sık Charley demezdi ve bu bir şekilde başkalarının söylediğinden daha samimi gelirdi. Ağzından bal gibi dökülen heceler hoşuma gidiyordu.

İçmediğim zamanlarda bana taktığı lakapla seslenirdi. "Dutch?" Ve bu daha da samimi hissettirdi. Zengin, kadifemsi ve karamela gibi yumuşak sesi, içimde bir yerlerde bir teli tıngırdatıyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım ve sonunda bir yudum aldım. Meyvemsi bir sıcaklık ağzımı doldurdu, gevrek sıvıyı yutarken boğazımı ısıttı. "Ben iyiyim," dedim. "Harika, aslında, sayende. Tekrar."

Ağzının bir köşesi eğikti, bu jest büyüleyiciydi.

"Buraya yaptıklarına bayıldım."

Gülümsedi ve kendi şaheserine baktı.

"Mal sahiplerini b u parayı ödemeye nasıl ikna ettiğinizi hâlâ anlamış değilim," dedim.

"İstediğim zaman çok ikna edici olabiliirim, ayrıca onlar hiçbir şey ödemedi. Tadilat parasını ben ödedim."

"Oh. Fark etmemiştim."

"Sahibinin biraz deli olduğunu duydum. Her zaman z o r durumlara düşüyor. Bu tadilatla ona yardım ettiğim için mutluyum."

Apartman sahibinin kendisiyle hiç tanışmamıştım. Tek görüştüğüm kişi ev sahibi Bay Zamora'ydı ve içimde hafif bir sızı vardı.

Onun *kadın* kelimesini samimi bir şekilde kullanması içimde kıskançlık uyandırdı. Bu beni dehşete düşürdü. Kıskanç bir insan değildim. Hiç kimseyi herhangi bir nedenle kıskanmamıştım ama Reyes Farrow çıkageldi ve birdenbire *Ölümcül Cazibe'deki* o hatuna dönüştüm. Sonra bir bakmışsın tavşan kaynatıyorum.

"Neden beni görmeye gelmedin?" diye sordu, aşırı doldurulmuş bir kanepeye doğru adım atıp bacaklarını önünde uzatarak içine gömülürken. Sanki her gün yaptığı, hayatı boyunca yaptığı bir şeymiş gibi. Hapishanenin onun için nasıl bir yer olduğunu merak ettim. Kanepeler, mermer şömineler ve istediği zaman yağmalayabileceği buzdolapları olmadan. Ve tüm bunların, bu tür bir kısıtlamanın, bu tür bir cezanın, mahkum edildiği suçu bile işlememiş biri için nasıl bir şey olacağını merak ettim. Özgürlükten yoksun olmak daha da mı zor olurdu?

Düşüncelerimden sıyrıldım ve onu takip ettim. "Bilmiyorum. Seni son gördüğümde benim yüzümden elli kalibrelik bir kurşunla vurulmuştun. Beni görmek isteyeceğinden emin değildim."

"Yani kapınızdaki tüm notlar size ipucu vermedi mi?"

Onun koltuğuna yakın bir sandalyeye oturdum. "İyi ama yine de vurulmuştun."

"Ve?"

"Ve..." Ona nasıl hissettiğimi ne kadar anlatacağımdan emin değildim. Olanları ve klasik Charley tarzında bununla başa çıkmamayı nasıl seçtiğimi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonra, "Bir adam öldürdüm Reyes. Bir adam benim yüzümden öldü."

"Seni öldürmeye çalışan bir adam."

Ve işin gerçeği de buydu. Banka soyguncusu olarak ihbar ettiğim bir adam, ona karşı tanıklık etmemem için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki, onursuz bir şekilde terhis edildiğinde deniz piyadelerinde keskin nişancı olmak için eğitim alıyordu. Adam sinirlerine hakim olamayan bir kaçıkta, bu yüzden muhtemelen sadece bir zaman meselesiydi, ama beni yüz metre ötedeki bir çatıdan indirmeye çalışacak kadar öğrenmişti. Reyes önüme geçip kurşunun onu parçalamasına izin vermese ve kurşunun bana doğru ilerlediği sırada dönüp onu yakalamasaydı planı başarılı olabilirdi. Kelimenin tam anlamıyla benim için bir kurşun yemişti. Onu paramparça etmesi gereken kocaman bir kurşun.

İçimdeki öfke kıvılcımının patlamasına neden olan şey muhtemelen Reyes'in gövdesine yayılan kandı. Bir anda adamın önündeydim. Göğsünün içine uzandım ve kalbini durdurdum.

sonuçlarını düşündüm. Sonra kendime dönüp baktım, hâlâ Reyes'in yanında duruyordum, yüz hatlarımda şok ifadesi hâlâ belirgindi.

Bedenimi terk etmişim. Bir adam öldürmüştüm ve bunu gerçekten yapmışım; bu gerçeği kabullenmekte hâlâ zorlanıyordum. Gerçek olarak kabul etmekte.

"Sadece bunun ne kadar fark yaratacağından emin değilim," dedim. "Hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Onun hayatını aldım. Düzelebilirdi, biliyor musun? Bir sonraki Van Gogh ya da bir sonraki Shakespeare olabilirdi, ama şimdi bunu asla bilemeyeceğiz çünkü ona bu şansı vermedim."

"Gerçekten böyle bir adamın bir sonraki Shakespeare olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Muhtemelen hayır, ama yine de asla bilemeyeceğiz. Ben bir yargıç ve jüri değilim. Can almaya hakkım yok." Onu inceledim ve sonra sordum: "Geçmişte hapisteyken kendini savunmak için adam öldürmüşsün. Bu sana nasıl hissettirdi? Sana ne yaptı?"

"Bana hiçbir şey yapmadı. Üzerime geliyorlardı. Ben de karşılık verdim. Sonunda onlar öldü ama ben ölmedim. Hayatta kalmak için duyulan temel ihtiyacı asla küçümseme, Dutch. Bu hepimizi yönlendirir. Eğer insan olmaya oynayacaksak, o zaman kendimizi savunmak temel bir insan hakkıdır ve sen de gerekeni yaptın."

İnsan olma oyunu mu? Kim oynuyordu? Bana kalırsa insandım ama bu tuhaf bir ifadeydi. Ateş çıtırdadı ve ona baktım çünkü ne kadar gerçek görünse de elektrikliydi. "Ses efektleri bile var mı?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bugünlerde her şeye sahipler. Hiçbir fikrim yoktu."

Hapishanede on yıl geçirmiş olduğu gerçeği beni tekrar vurdu. Ve işte oradaydım, onu geri göndermeyi düşünüyordum. Bunu yapabilir miydim? Kundakçının o olduğunu öğrensem bile, onu geri gönderebilir miydim? Onu geri gönderirler *miydi*? Bu nasıl olacaktı? Yattığı süre için ceza indirimi alır mıydı?

"Bu gece çok ciddisin. Özel bir sebebi var mı?"

"Barda ne yapıyordun?" Konuyu değiştirerek sordum. "Sana söyledim, geçiyordum."

"Ah, doğru ya. Ama beni takip falan etmiyordun?"

Parmak uçlarını bardağının üstünde gezdirdi. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. "Böyle mi düşünüyorsun? Kıçını beladan uzak tutmak için seni takip ettiğimi mi?"

"Eğer öyleyse, işinizde pek iyi değilsiniz demektir."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Yeterince doğru. Peki seni ne yiyor? Çünkü ne yazık ki ben değilim."

Onun böyle bir şey yaptığı düşüncesi içimde keskin bir heyecan yarattı ama orada olmamın bir nedeni vardı. Ona şehri teker teker yakıp yıkıp yıkmadığını sormaya dilim varmadığı için, onu asıl aradığım konuya yöneldim. "Cehennem nasıl bir yer?"

Parmak ucu hareketsiz kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Cehennem," dedim omuz silkerek. "Bilirsin, evim güzel evim. Sen orada büyüdün. Nasıl bir yer?"

Arkasına yaslandı ve gözlerini ateşe dikti. "Tıpkı çocukken annenin sana anlattığı hikâyeler gibi."

"Üvey annem bana hikaye anlatmazdı, o yüzden beni hoşgörün."

"Yazlar sıcak geçer. Kışlar sıcaktır. Sonbahar ve ilkbahar sıcak. Çok fazla iklim değişikliği yok. Yine de arada bir kavurucu bir esinti alıyorduk. Neredeyse ferahlatıcıydı."

Tamam, cevap vermeyecekti. Daha acil sorulara geçecektim. "Oraya gönderilen ve sonra kaçan bir insana ne yapardı?"

Bakışları bana doğru kaydı. "Kaçmak mümkün değil. Bir seyahat planlıyorsanız diye söylüyorum." Tuhaf olan, ciddi görünmesiydi. Sanki doğaüstü dünyanın göbeğine yapılacak bir gezi, olası tatil yerleri arasındaydı.

"Yazmıyorum. Bir makale yazabileceğimi düşünmüştüm. Ya da bir kitap. Her zaman bir Pulitzer istemişimdir. Ya da gerçekten şanslı olup Nobel Barış Ödülü alabilirim. Nobel Barış Ödülü için adam öldürürüm."

Şarabına bakmaya, parmağını kadehinin kenarında gezdirmeye geri dönmüştü. Bu hareket beni büyüledi. Bakışlarını ayırmadan, "Buraya gel." dedi.

Kelebekler tekrar saldırdı. Parmağı bardağın kenarını test ederken kolu gerildi ve serbest kaldı. Bordo renkli sıvıya konsantre olurken ağzı dolgun ve şehvetli bir şekilde ayrıldı.

"Gitsem iyi olacak."

Ya kundakçı o olsaydı? Ben ne yapardım? Bir yandan, düşünmem gereken Bob Amca vardı. Benim için çok şey yapmıştı, her zaman yanımdaydı ama Reyes de öyleydi. Pisliğin teki olabilirdi ama hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtarmıştı. Onu gerçekten kundakçılıkla suçlayıp teslim edebilir miydim?

Belki de ona sormalıydım. Belki bana karşı dürüst olurdu ve ne yapacağımızı, buradan nereye gideceğimizi birlikte çözebilirdik. Ve belki de cehennemde havalandırma olur.

Bardağımı sehpanın üzerine koydum ve gitmek için ayağa kalktım. "Bu gece için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

"Kulağa uğursuz geliyor," dedi ayağa kalkmadan. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Asla geri dönmemeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, sadece... Bilmiyorum. Birkaç şeyi kontrol etmem gerek." Ve onun hapishane üniforması içindeki görüntüsünü aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Earl Walker büyürken ona bir numara yapmıştı. İşkence. Hayal edemeyeceği kadar kötü muamele. Geçmişini silmeye mi çalışıyordu? Yaşadığı yerleri yakıp yıkarak bunların gerçekten yaşandığına dair tüm kanıtları ortadan kaldırmaya mı çalışıyordu? Göğsüm sıkıştı.

Kapıya doğru yürüdüm ve çekip açtım. Sonra Reyes oradaydı. Arkamdaydı. Kapıyı öylece kapatmadı. Kapıyı çarptı, kolu elimden kurtuldu. Sonra bana doğru bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve sesi incinmiş gibiydi. Kafası karışmış.

Başımı kapıya yasladım. "Sadece birkaç şeyi kontrol edeceğim. Bir dava için yapmam gereken bazı araştırmalar var."

"Neden verdiğin her nefes acımayla dolu? Ne olduğumu bildiğin halde neden benim için üzülüyorsun? Ne yaptığımı?"

Elbette benim merhametimi hissedebilirdi. Sempatimi. Bana hiç açık vermemesine rağmen yüzümü ona döndüm. Kollarını başımın üstündeki kapıya dayamıştı. Kristal bakışları sertti. Ama o benim merhametimi hissettiği gibi, ben de onun bıraktığı kesiği, yarayı hissettim.

"Senin için üzölmüyorum," dedim.

Alay etti ve mutfağa geri dönmek için kapıyı itti. "Ve bir kez daha yalan söylüyor."

Pişmanlık beni tüketti. Onunla kavga etmek istememiştim. "Yalan söylemiyorum, barışı korumaya çalışıyorum."

"O zaman muhtemelen çekip gitmelisin."

*Ben bakireyim.
Ama bu eski bir gömlek.
-T-SHIRT*

Duvarda asılı duran mesaj panosuna baktım. Üzerinde koyu renkli mantar ve gümüş raptiyeler vardı ama üzerine sadece bir not yapıştırılmıştı. Yaklaştım ve el yazısını tanıdım. Bu, birkaç hafta önce ona sunduğum faturaydı. Macho Taco fişinin üzerine yazdığım. Bay Reyes Farrow'un Davidson Investigations'a bir milyon dolar borcu olduğunu yazıyordu. Faiziyle birlikte. Onu saklamıştı. O saçma faturayı.

Ve yeni bir farkındalık doğdu. Kavga ediyorduk. Her zaman kavga ederdik ama gerçek çiftler gibi kavga ediyorduk. Bir apartman dairesinde o kanlı canlı, ben kanlı canlı ve o kutuplardaki buzulları eritebilecek kadar seksi.

Neredeyse gerçek bir çift gibiydik. Ve faturamı saklamıştı.

Reyes tabaklara vurdukça mutfaktaki gürültü seviyesi yükseldi. Kapıları çarptı. Büyük ihtimalle bir tava fırlattı. Kalbimin sevinçten patlaması için yeterliydi. Şimdi ondan uzaklaşmak mı? Kırık camların arasından yüzmeyi tercih ederim.

Yaptığı işi bıraktı ve bulunduğum noktadan onu göremesem de "Ne?" diye seslendi.

Ani duygu değişimimi hissedebiliyor muydu? Umurumda mıydı? Çok da umurumda değildi.

Yarın ne getirirse getirsin, bu gece o benimdi. Albuquerque'nin yarısını yakıp yıkıyor olabilirdi, ama zaten göze batan yıkık dökük binaları ve derme çatma inşa edilmiş barakaları hedef alıyordu. Yaktığı barakaları kimse özlemiyordu ve sahipleri moloz yığınları için sigorta şirketlerinden bir yığın güzel para topluyordu.

Albuquerque'ye bir iyilik yapıyordu. O bir kahramandı!

Tamam, bu biraz abartılı olabilirdi ama yine de... "İki katı ya da hiç!" Ona seslendim.

Bir süre sonra, alnı hafif bir ilgiyle kırıkmış halde duvarın etrafından dolandı.

"İki katı ya da hiç," diye tekrarladım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Dinliyorum."

"Seninle bahse gireceğim. Paranı geri kazanabilirsin. Her kuruşunu. Ama kaybedersen, iki katını alırım."

"Peki bu ne parası?" "Bana borçlu olduğun bir milyon."

"Ah." Bir dakika düşündü ve sonra sordu: "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Uh-uh-uh," dedim, bir adım daha yaklaşarak. "Kaybedersen bana *iki* milyon borçlu olacaksın. Bunu düşünmek istemediğine emin misin? Belki de arka plana atıp kaynamasına izin vermelisin?"

Bakışları vücudumda yavaşça bir tur attı, devam etmeden önce kızlarım Danger ve Will Robinson'da durakladı. "Bana atacağın her şeye hazır olduğumdan eminim."

"Bu senin cenazen, dostum." Dairesine baktım ve tam da aradığım şeyi buldum. Perdelerinden bir teli aldıktan sonra ona geri döndüm ve kuralları açıkladım. "Tamam, bana güvenmek zorundasın. Burada dur ve ellerini arkanda birleştir."

Duvarı itti ve bana doğru yürüdü, yüz ifadesi temkinli ama meraklıydı. "Bu acıtacak mı?"

"Sadece banka hesabınız."

Söyleneni yaptı ve ellerini arkasına koydu. "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Seni fırlatabildiğim kadar uzağa."

"Yeterince iyi." Güçlüydü. Muhtemelen beni oldukça uzağa fırlatabilirdi.

Bileklerini arkadan birbirine bağladım ve geçmişini, tek bir hareketle ortaya çıkabilecek tüm korkunç anıları bildiğim halde, bunun aramızda bir güven bağı oluşturmaya başlayacağını da umdum. Bir barış ipliği. Ona zarar vermeyeceğimi bilmeliydi. Doğru, istesem de ona fiziksel olarak zarar veremezdim ama bu duygunun duygusal ilişkimiz için de geçerli olduğunu bilmeliydi.

Başını öne eğdi. "Umut verici görünüyor."

"Eğer bu pozisyonda kıpırdamadan durabilirsen-" Tavana doğru baktım ve düşündüm. "-beş dakika boyunca, sen kazandın. Ama en ufak bir kıpırdanma bile olursa," diye ekledim, ısınmak için gölge boksu yaparken, "o zaman ben kazanırım."

"Çekinemez miyim?"

"Çekinmek yok. Bu korkusuz bir konsantrasyon ve kontrol oyunudur. Bunu hava kuvvetlerinde öğrendim."

"Sen hiç hava kuvvetlerinde olmadın."

"Hayır, ama bana öğreten çocuklar öyleydi." Etrafta dans ettim, çılgın becerimi gösterdim, muhtemelen kutsal makarnayı onun gözünden korkuttum. Zavallı adam. "Bunlar öfke yumrukları. Yaklaşacaklar. Yanınızdan geçerken havayı hissedeceksiniz. Hızlarına ve isabetlerine hayran kalacaksınız. Ama hareket edersen, kaybedersin. Hala buna hazır mısın? Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

Yüzündeki orantısız sırıtış bir numaraydı, gardımı düşürmemi sağlamak için bir hile. Boğazını temizledi ve başını salladı. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" Neyle karşı karşıya olduğunu anlaması için art arda birkaç yumruk attım. En azından biraz gergin olmalıydı. "Burada çok paradan bahsediyoruz. Şimdi yalvarsan kimse seni suçlamaz."

"Hiç boks yaptın mı?"

"Biraz ders aldım. Cezada kimsenin sürtüğü olmak istemedim." İkna olmuş görünmüyordu, ben de açıkladım. "Zor bir liseye gittim. Maskotumuz Vinnie adında bir tetikçiydi."

"La Cueva'ya gittiğini sanıyordum."

"Gittim. La Cueva'nın La Bettawatchyaass adlı bir alt bölümüne gittim, Kız Arkadaşım. Ana okulun biraz güneyinde portatif bir binaydı. Pek fazla etkinliğe davet edilmiyorduk."

Sanki bir sırıtışla savaşıyormuş gibi davranıyordu ama ben daha iyi biliyordum. Savaştığı tek şey, vücudunda dolaşan felç edici korkuydu. Yüzeye çıkmasına izin vermemeye, onun hakkındaki bu görkemli imajımı mahvetmesine izin vermemeye çalıştı. Artık çok geçti.

"Bu gerçeği bilmiyorsanız diye söylüyorum, lisedeki lakabım Aparkat Davidson'dı." Göstermek için bir tane attım.

"Lakabının Charley olduğunu sanıyordum."

"Sadece benden korkacak bir şeyi olmayanlara." Boynumda bir dövme ihtiyacım vardı.

"Saat başladı mı?" diye sordu, sol yanağında bir gamze belirmişti.

Kollarımı iki yanıma bıraktım ve bir filmde gördüğüm meydan okuyan bir kaş hareketiyle ona son bir şans verdim. Bana sımsıkı sarıldığında, biraz etkilenmekten kendimi alamadım.

"Sen değerli bir rakipsin, Reyes Farrow." Derin bir nefes aldım, yumruklarımı balede denildiği gibi birinci pozisyona kaldırdım ve "Borcumu ödeme zamanı" dedim.

İzledi, kaçıp kaçmayacağını görmek için bir yumruk atmamı bekledi. Gözleri konsantrasyon maskesinin ardında gülümsüyordu. Onun için neredeyse üzülüyordum. Özellikle de kollarımı tekrar indirdiğimde ve kapüşonlu göz kapaklarının altından ona baktığımda.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Ayıldı ve şimdi bana biraz daha temkinli bakıyordu.

Aramızda sadece birkaç santim bırakarak ona doğru adım attım. Bakışlarını serbest bırakmadan, "Seni ilk gördüğüm andan beri, Earl o korkunç, unutulmaz gecede sana vururken, görüntün aklıma kazındı. Hayal edilemeyecek kadar güzeldin. Ve asil. Ve güçlüydün."

Ellerimi kaldırıp gömleğinin düğmelerini açmaya başlamamı izledi. Ağzı açıldı ve bana doğru eğilmeye başladı ama ben işaret parmağımı kaldırıp salladım.

"Hareket etmek yok, bayım. Kurallar böyle." Göz kapaklarını kısarak doğruldu.

Son düğmesini açtım ve gömleğini omuzlarına doğru ittim. Göğsü, sırtı ve omuzları boyunca uzanan dövmeler diğerlerinden daha koyuydu. Yine de mürekkepten değil, doğaüstü, uhrevi bir şeyden yapılmışlardı. Çizgileri, çıkmaz sokakları ve tuzakları olan bir labirent gibi birbirine kenetlenmişti ve bir ruhu boyutlar arasında var olan uzayın unutulmuşluğunda sonsuza kadar kilitli tutacaktı.

Büyürken maruz kaldığı kötü muameleden kalan yara izleri mükemmel cildini hala bozuyordu, ama sadece biraz. Ve sonra aradığım şeyi buldum. Sadece birkaç gün önce vücudunu delip geçen 50 kalibrelik kurşunun giriş noktasını. Normal bir adamı paramparça edecek olan şey Reyes'i sadece yaralamıştı. Göğüs kafesinden girip akciğerini delmiş ve sırtından çıkmıştı. Ama o gecedan geriye kalan tek kanıt derisindeki küçük bir sıyrıktı. Gömleğini kollarından biraz daha aşağı ittim ve sırtını kontrol etmek için etrafından dolaştım. Sıyrık daha iyiydi ama o benden daha hızlı iyileşti.

"Hissettiğim acıma duygusu bu değil, değil mi?" diye sordu, sesi aniden sertleşmişti.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ya öyleyse?"

"Ben olsam önermezdim."

"Yaşadıklarına sempati duymamı engelleyemezsin Reyes."

"Bu teoriyi test etmek ister misiniz?"

"Evet." Çenemi kaldırdım. "Yapardım." Elimi göğsüne koydum, teni avucumun içinde kavruluyordu. "Sen benim her şeyimsin. Yaşadıkların için seninle nasıl empati kurmayabilirim?"

Öfkesiyle birlikte odadaki sıcaklık da arttı. "Dur."

Başımı salladım ve bir adım daha yaklaştım. "Hayır. Sana olanları her düşündüğümde acı çekiyorum ve bu seni kızdırıyor diye değiştirebileceğin bir şey değil."

Ve işte oradaydı. Öfkesi onu ele geçirdiğinde içinden fışkıran o kavurucu sıcaklık. "Gerçek ıstırapın ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu, sesi boğuk bir kabuk gibiydi, kırılıyordu, her an parçalanma tehlikesi vardı.

Onu saran alevlerin içine girdim. Ateşi göremesem de hissedebiliyordum, tenimde alev alev yanıyor, sinir uçlarımı yalayıp geçiyordu. Bir kolumu beline doladım, elleri hâlâ arkasındaydı, yüz ifadesi ölümcüldü. Sonra uzandım ve yüzüne dokundum. "Eğer bu yaşadıklarını daha iyi anlamamı sağlayacaksa, evet. Eğer bu beni sana yaklaştıracaksa, nasıl düşündüğünü ve sana en iyi nasıl yardım edebileceğimi anlamamı sağlayacaksa, o zaman bin kere evet."

Başını eğdi, bu sırada oyunu kaybetti ve kulağıma fısıldadı. "Tamamdır."

Kolları bir anda serbest kaldı ve bana sarıldı. Farklı bir zamanda, farklı bir gerçeklikte hareket ediyordu. Hazırlıklı değildim. Bir saniye önce oturma odasının ortasında duruyorduk; bir saniye sonra duvara yaslanmışım, vücudu benimkine karşı sertti, affetmiyordu. Ama eğer bana acı çektirmek istediye, getirdiği tek şey daha fazlasını arzulamanın verdiği ıstıraptı. Dudakları boynumdan aşağı sıcak öpücükler bıraktı. Diziyle bacaklarımı ayırdı. Bir eli saçlarımı karıştırırken, diğeri bluzumu yırttı ve Danger ile Will'in ağırlığını aradı.

Sonra pantolonum indi ve onun yakıcı dokunuşu içime girdi.

O tanıdık kıvılcım iç organlarımın çekirdeğinde tutuşurken nefes nefese kaldım ve bileğini tuttum. Erimiş lav içime yayılıp beni içten dışa yakarken, parmaklarını daha derine yönlendirdim ve kendimi yerde bulmadan bir mikrosaniye önce bir hırıltı duydum. Bu tanıdığım şehvetli varlık değildi. Bu bir aşk değil, cezalandırma eylemiydi. Yine de tek yaptığı

beni coşkunun eşiğine daha da yaklaştırmayı başardı. Sanki beni incitmek, beni umursamamaya, sempati duymamaya zorlamak istiyordu ama bu olmayacaktı. Onun arzusunun da benimki kadar hızlı yükseldiğini hissettim. Öfke onu ne kadar yönlendiriyorsa, çiğ cinsel iştahı da o kadar yönlendiriyordu ve bu alanda mükemmel bir eşleşmeydik.

Pantolonunun düğmelerini açarken beni altında tutmak için bir elini boğazıma dolayarak üstüme uzandı. İki elimi saçlarına daldırdım, parmaklarımı sıkıca kavradım, sonra içime girdiği anda ağzını kendime çektim. Ve onun girişiyle birlikte içimde bir zevk sarsıntısı başladı. Onun soluduğu havayı içime çektim. Dilimle onun tadına baktım. Çok hızlı ve çok sert ittiğinde tırnaklarımı sırtına batırdım. Ama o durmadı. Bu zevkle ilgili değildi. Bu misilleme ile ilgiliydi. İntikam. Ağzı şarap ve ateş tadındaydı ve öpüşü de sikişi kadar sertleşmişti. İticiliği daha da derinleştikçe içimde delici bir uyarılma dalgası oluştu. Beni cezalandırmak için kendine bağlamıştı ama yine de tüm öfkesine ve kızgınlığına rağmen canımı yakmamıştı. Tam tersine. Sıcak, aç ve etobur bir şekilde vücudumun her tarafına yayılan, yakıcı bir coşku dalgası.

Ama sadece beni cezalandırıyor muydu yoksa bu hareketten zevk de alıyor muydu? İçime girerken kollarımı başına doladım, nefesi kesildi, vücudu mermer gibi sertleşti ve ben de akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. Kulağına duymak isteyeceği en son şeyi fısıldadım. Ama nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Sana bunu mu yaptı?"

Tereddüt etti. Bocaladı. Ve bedenim haykırdı. Aradığı o zirveyi istiyordu. Zirvedeki ödülü. Ama kalbim Reyes'i istiyordu. Benimle birlikte. Benimle savaşmasını değil. Beni cezalandırmak değil. Ama bu inanılmaz dalgaya birlikte binmek.

Başımın üstünde bir duvar vardı ve bir elini duvara dayadı, bedenlerimiz hala birbirine dolanmış ve kilitlenmişti. Ağzı kulağıma aradı. "Bana hâlâ acıyor musun?" Kulak mememi ısırdı. Az miktardaki acı keskin bir uyarılmaya neden oldu. "Ben bir canavarım, Dutch. Bir iblisim. Sana layık değilim."

Kollarım hâlâ başının etrafındaydı. "Sana acımıyorum, benim güzel erkeğim." Tutuşu daha da sıkılaştı. "Yaşadıkların için sana sempati duyuyorum. Ve sen bir canavar değilsin. Eğer hissettiklerim için beni cezalandırmak istiyorsan-" Bir elimi sert kalçasına koydum ve onu daha derine götürdüm. Tıslayarak nefes aldı. Daha sert bastırdı. "-o zaman kabul ediyorum."

Bedenim kazandı. İçimde dönüp duran ve fokurdayan sıcaklığın serbest bırakılmaya, gidecek bir yere ihtiyacı vardı ve Reyes onu serbest bırakacak kişi ydi.

Ağzı benimkini aradı, temas sert ve iğdi ve sanki pcğm onu hayatta tutan tek şeymiş gibi beni içine çekti. Kendini tekrar tekrar gömerken, her itişinde, her güçlü vuruşunda beni kenara daha da yaklaştırırken, içimde enfes bir basınç titredi. Ereksiyonu içimde kabaaran gelgiti sağarken, lav dalgasını çağırırken, patlayıp kemiklerime çarpana, içimde kaynayan bir deniz gibi kabaarana kadar onu daha da yaklaştırırken, odadaki hava kayboldu.

Kendi doruk noktasını bir coşku titremesiyle karşılarken acı içinde inledi; sonra nefessiz ve bitkin bir halde üstüme uzandı. Beni itmeye çalıştığında, sahip olduğum her uzvu etrafına sardım ve onu kendime kilitledim. Sonunda rahatladı ve olumsuz olan her şeyin, her şüphenin, her güvensizlik tanesinin, her endişe kırıntısının ondan akıp gittiğini hissettim. Alnını öptüm ve parmak uçlarımı sırtında gezdirdim ve daha iyisini bilmesem mutlu olduğunu söyleyebilirdim. Bir umut ışığı belirdi. Belki, sadece belki, aslan evcilleştirilebilirdi. Sonra tekrar, böylesine çılgınca tutkulu bir canavarı evcilleştirmek istiyor muydum? Böylesine şaşırtıcı derecede vahşi bir varlığı? Bunu düşünmek zorundaydım.

*

Sonunda bulutlar gibi bir yatağı olan bir yatak bulduk. Reyes'in kollarında kıvrılmış yatıyordum. Sıcaklığı ve düzenli nefes alıp vermesi beni tamamen rahatlatdı ama tam olarak uyuyamadım. Huzurlu olmadığım için değil. Tam tersi. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Bu kadar rahat. Evimde. Onun varlığı çılgın düşüncelerimi yatıştıran, içimdeki çalkantılı denizleri sakinleştiren bir merhem gibiydi ve bu duyguyu bir an bile kaçırmak istemedim, bu yüzden orada uzandım ve onu içime çektim.

Odasında henüz pek bir şey yoktu. Bir saati bile yoktu ama bir yatağı, lambalı birkaç komodini, bir çekmecesi ve bir köşesinde Jack Williamson'ın bir romanının kopyası olan bir sandalyesi vardı. Yerde George R. R. Martin ve Tolkien'den Ursula Le Guin ve Asimov'a kadar her şey vardı. O bir okuyucuydu. Fantezi ve bilim kurgu severdi. Sanki sadece benim için yaratılmış gibiydi. Zevki, mizacı, mükemmelliği. Kuşkusuz başka pek çok kadın da bu tür şeyleri seviyordu ama ben onun gerçekten sadece benim için yaratıldığına inanmayı seçtim.

Koleksiyonunda eksik olan tek şey *Tatlı Vahşi Aşk'tı*. Ona bir kopyasını ödünç vermeliyim.

Onun yatak odasının diğer tarafında benimki vardı. Yatak başlıklarımız aynı duvara dayanıyordu. Ya da bir yatak başlığım olsaydı onlar da aynı duvara dayanırdı. Yatağımla birlikte gelen yatak başlığı, bir gece Minnesota'dan bir rock grubuyla tekila ve şampanyayı karıştırdığımda talihsiz bir olay yaşamıştı. Dürüst olmak gerekirse, yatak başlığım pisliği ısırdığında odada olduğumu bile sanmıyorum. Muhtemelen dairede bile değildim. Merdiven boşluğunda yeni bir Blue Öyster Cult tişörtü ve hafif bir iç kanama vakasıyla uyandım. Ancak sürünerek daireme geri döndükten ve bir gine domuzu ve Sam adında bir iguana da dahil olmak üzere evimi ele geçiren asi ruhları kovduktan sonra çabucak iyileştim.

Dürüst olmak gerekirse, kim partiye iguana getirir ki?

Uzun bir süre orada uzandım, erkeğimin sıcaklığının tadını çıkardıktan sonra kolunun altından çıkıp bir tuvalet aradım. Sadece işeyecek, sonra da ikinci tur sarılma çılgınlığı için geri koşacaktım. Sonra duşunu gördüm. Ve mutluluğun gerçek anlamını anladım. İki dakika sonra, taş ve mermerden yapılmış bir şelalenin altında masajın tadını çıkarıyordum. Su jetleri cildimin üzerinde titreşiyor ve kaslarımı yoğuruyordu. Bu dahiyane icada George adını verdim ve kendi duşum olan Hector'u ona bırakmaya karar verdim. Bazı aşklar kaderde vardır.

Döndüğümde Reyes'in duşun girişinde durduğunu gördüm.

"Sana çok yakışmış," dedi, dolgun ağzı takdirkâr bir sırıtışa dönüşürken. "Duş." Kollarını kavuşturmuştu, bakışları boğucuydu ve gözlerimin alışması bir an aldı. Tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu. Uzun uzuvları ve kıvrımlı kasları mutlak bir mükemmellik içinde şekillenmişti. Sanki bu düzlemde yontulmuş, sonra da havayla fırçalanmış gibiydi, sanatçı belli ki akıcı çizgilerden ve derin gölgelerden hoşlanıyordu.

"Bunun biraz fazla olabileceğini düşünmüştüm," diye devam etti, "ama fikrimi değiştirdim."

"Bu mu?" George'un değerini sorgulamasına hayret ederek sordum. "Bu ... bu şaheser?" Kendimi onun taştan dış cephesine attım. George'un. Reyes'in değil. "Ondan nasıl şüphe edebilirsin ki?"

"O mu?"

"George."

"Adı George mu?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü adını ben koydum." Parmaklarımı şaklatmaya çalıştım ama parmaklarım ıslaktı, bu yüzden şaklatmaktan çok vıcık vıcık bir ses çıkardım. Bunu kabul ediyorum. "Devam edin bayım, yoksa siz farkına bile varmadan hayat geçip gidecek-" İçeri girip beni göğsüne doğru çektiğinde ciyakladım - havayla fırçalanmış olan- ve sonra boynumu dişlemek için eğildi. Kendime gelene kadar omurgamdan aşağı bir elektrik akımı geçti. "Hey, bekle," dedim geri çekilerek, "sen Şeytan'ın oğlusun. Belki de güvenli bir kelimeye ihtiyacımız vardır."

Sırıltısı hınzırca çekici bir şeye dönüştü. "Tamam, 'Aman Tanrım, çok büyük' demeye ne dersin?"

Ben durduramadan kahkahalar patladı içimden. Öyle olmadığından değil. "Bu güvenli bir ifade olurdu, ama tamam." Düşündüm, sonra dedim ki, "'Tüm sahip olduğun bu mu?' nasıl?"

Tekrar boynumu okşadı ve tenimde bir zevk dalgasına neden oldu. "Bu daha çok bir meydan okumaya benziyor."

"İyi noktaya değindin. Ama adrenalin pompalanmasını sağlıyor." Bacaklarımın arasını itti.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Bir saat sonra, banyo zeminindeki halının üzerine yayılmış, havluları yastık olarak kullanıyorduk. Birkaç nedenden dolayı şaşkınlık içinde tavana bakıyordum. Birincisi, bir duş başlığının bu kadar yaratıcı kullanımı olduğunu bilmiyordum. İkincisi, Reyes'in dayanıklılığı çok güzel bir şeydi. Üçüncüsü, onu daha derin bir seviyede hissetmeye başlamıştım. Ondan, herhangi birinden duygular çıkarabildiğim gibi, uyaranlara verdiği fiziksel tepkinin tüm küçük inceliklerini hissetmeye başlıyordum. Teninde hızla ilerleyen, içinde kıpırdanan, orgazma ulaştığında patlayan aynı zevkler, doğaüstü bir yoğunlukla içime akıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Nasılsın?" diye sordu, yüzüne attığı kolunun altından bana bakarak.

"Oldukça iyi, aslında."

Çenemi tuttu ve bakışlarımı kendine çekti. "Hayır, gerçekten, nasılsın?"

"Ne demek istiyorsun?" Az önce turbo motorlu bir hız trenine binmiştim. ve hikayeyi anlatmak için yaşadı. Bir insan daha ne kadar şefkatli olabilir ki?

"Bu gece buraya gelmenizin bir nedeni vardı ve her ne kadar aksini düşünmek istesem de bunun için değildi." Etrafına bakındı ve başını sallayarak son faaliyetlerimizi işaret etti.

Ciddiyeti beni şaşırttı. "Birkaç sorum vardı. Ama senin böyle dokunaklı şeylerle ilgileneceğini düşünmemiştim."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu tamamen kime dokunduğuma ve kimi hissettiğime bağlı."

"Ah, doğru ya. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar bir hiç uğrunaydı." Ben de bir bakışım ve başımla son faaliyetlerimizi işaret ettim.

"Gerçekten mi?"

"Evet, geçen gün bir e-posta aldım. Nijerya Büyükelçisi, Nijeryalı bir amcadan bana bir milyon dolar miras kaldığını söyledi. Benim için emanet olarak tutuyormuş. Tek yapmam gereken ona yirmi beş yüz dolarlık bir havale göndermek ve o bir milyon dolar benim olacak."

"Söylemiyorsun."

"Nijerya'da bir amcam olduğunu bile bilmiyordum. Görünüşe göre senin dandik milyonuna ihtiyacım yok."

"Büyükelçi gerçekten iyi birine benziyor."

"Değil mi? Minnettarlığımı göstermek için ona bir peynir topu göndermem gerekecek." "Ama iddiayı kaybettim," diye devam etti. "Şimdi ikinize borçluyum."

"Bu doğru. Neredeyse unutuyordum. Bunu küçük, sıralı olmayan banknotlar halinde alabilir miyim?"

Ara sıra striptiz kulüplerine gitmeyi severim."

Sırıttı ama sonra tekrar ciddileşti. "Seni gerçekten rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Beni rahatsız eden bir şey mi var? Hiçbir fikrim yoktu." "Erkek arkadaşın."

Şaşkınlıkla onun düşüne doğru baktım. "George mu? Bu sadece bir kaçamak Reyes."

Bundan bir şey çıkmaz."

"Diğer erkek arkadaşın."

"Dead Duffı biliyor musun?" Çok hızlı oldu. Birbirimizi daha yeni görmeye başlamıştık. Ve bunu çok gizli tutmuştuk. Dumanlı bir barda, karanlık bir koridorda buluştuk.

"Hayır, diğer erkek arkadaşın."

Bir an düşündüm. "Donovan, benim motorcu dostum?" Onu özlemiştim. Erkek arkadaşlarımla çoğunun Meksika'ya gitmesi, kanundan kaçması çok kötü. Bu bir şeyin işareti olabilirdi.

"Hayır, diğer- Kahretsin, kaç tane erkek arkadaşın var?"

"Jug-N-Chug'da kerevizle konuşan bakım elemanı Herman da dahil mi?" Bilmesem Reyes'in dişlerini sıkığına yemin edebilirdim. Onu suçlayamazdım. Bu çağda kim kerevizle konuşur ki?

"Evet, Herman da dahil."

"Oh, tamam o zaman." Nefesimin altında tüm erkeklerimin isimlerini saymaya ve parmaklarımla saymaya başladım. Garrett'tan bahsettiğini biliyordum ama neden ona bu zevki tattırayım ki? Onu kızdırmak çok eğlenceliydi. Bir dakika sonra parmaklarım tükendi ve ayak parmaklarımı yedek olarak kullanabilmek için ayaklarımı kaldırmak zorunda kaldım.

Reyes hırladı ve dişlerini boynuma geçirmeden önce üstüme yuvarlandı.

"Tamam, özür dilerim!" Çığlık attım, dişlemesinin neden olduğu anlamsız bir kıkırdama krizinin ardından konuşmaya çalışıyordum. Dişlerini çekip onun yerine boynumu emmeye başladığında tenime yanıcı bir enerji yayıldı. Beni kollarının arasında daha derine kıvırdı. "Bekle," dedim, aniden nefesim kesildi, "sen bir vampir değilsin, değil mi? Kanımla yaşayıp beni unutmaya mı zorluyorsun? Gösteriyi izledim."

Başka bir hırıltıdan sonra güldüm ve tutuşumu sıkılaştırdım, ama kaslarım karşı çıktı. Bu beni şaşırttı. "Sanırım ağrım var."

Durdu ve başını kaldırdı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Olabilirim." Test etmek için bir bacağımı kaldırdım. "Bunu düşünmem gerekecek." "Dur, kontrol edeyim."

Ayağa kalktı, beni de yanına çekti ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna attı. Ne yazık ki durum hiç de öyle değildi. Şikâyetten çok kıkırdamaya benzeyen bir protesto sesi çıkardım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bir muayene yapacağım."

"Sınav mı?" Beni yemek odası masası olarak ayırdığı küçük bir alana taşıyıp üzerine yatırdığında güldüm. Sırtım soğuk tahtaya değdiğinde irkilerek nefesim kesildi. "Aman Tanrım," dedim titreyerek.

"Burada kal," dedi, tüm işiyle. "Ben bunu hallederim."

"Burası buz gibi," diye bağırdım ama o gitmişti.

Sonra mutfağını karıştırdığını duydum. Danger ve Will'in saygınlıklarını korumak için üstlerini örttüm. Ayrıca, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Elinde pırıl pırıl yeni mutfak aletleriyle dışarı çıktı. Bir çırpma teli, bir kaşık, bir spatula ve adını bilmediğim birkaç uğursuz görünümlü alet daha. Onları yanımdaki masaya bıraktı.

"Peki bunlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Seni muayene edeceğim. Aşağıda her şeyin yolunda olduğundan emin olun."

Ona tekme attım. "Hayır, değilsin."

Ayağa kalkmaya çalıştığımda elini göğsüme koyarak beni geri itti. "Güven bana. Bir yazışma dersi aldım."

"Hapishaneden mi?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Ve bu alanda çok fazla deneyimim var."

"On yıldır tecrittesin. Ne kadar tecrüben olabilir ki?"

Tekrar tekme attığımda bileğimden tuttu ve aklındaki karanlık entrikalar için mükemmel bir araç ararken ayağımı masaya geri koydu. Bir şey aldı. Gümüş rengi, parlak ve ürkütücüydü. "Bunu fişe takmam gerekecek."

"Hayır!" dedim. Birden öyle bir güldüm ki karnım ağrıdı.

Bir eliyle bileğimi tutarken, o aleti bir kenara fırlattı ve başka bir şey aldı, onu alçakta tutarak gözümden sakladı. Sonra daha da ciddileşerek bana döndü. "Bana güvenmek zorundasın." Daha yakına eğildi, kirpiklerinin altından beni izledi. "Çekinmek yok," dedi, ses tonunda yumuşak bir uyarı yankılanıyordu. "Bu korkusuz bir konsantrasyon ve kontrol oyunu."

"Reyes, sen-!" Bacaklarımın arasına yumuşak ve serin bir şey yerleşince yüksek sesle soludum. Her ne planlıyorsa ona karşı bir sigorta olarak bir ayağımı omzuna sabitledim.

Aleti tam içime sokarak içimde keskin bir akımın yükselmesine neden oldu, sonra diz çöktü ve dilini tepemdeki hassas kıvrımlarda gezdirdi. Her dokunuşta, her dürtüşte lezzetli bir sıcaklık kıpırdandı, karnımın derinliklerinde birikti, hemen oluştu ve zonkladı.

Yalan söylemiyordu. Belli ki tecrübeliydi. Ne kadar baskı uygulayacağını, ne zaman daha derine ineceğini, orada ne kadar kalacağını çok iyi biliyordu. Uzman dokunuşunun altında kıvrandım, saçlarımı avuçladım, serbest bırakılması için yalvardım. Omuzlarıyla bacaklarımı birbirinden ayırdı, ben sıvı ateşin içine gömülürken usulca emdi. İçime girmesini, beni ele geçirmesini, kendisinin de zevk almasını bekliyordum ama yapmadı. Beni kenara doğru çekti. Kırmızı sıcak korlar bir kez daha içime yayıldı, etimi içten dışa yaktı. Ve sonra içimi saran dallar bedenimden çıkıp onunkine girdi. Onun zevki benimkiyle buluştuğu anda bunu hissettim. Yumuşak bir nefes sesi duydum. Nefes alırken serin bir hava akımı hissettim.

Oyuncağını çıkardı ve yerine parmaklarını koydu. Ben onun tepkilerini hissedebildiğim gibi o da benimkileri hissedebiliyordu. O da benimle aynı dalgaya biniyordu. Aynı kabarcıklı ısıyı, aynı enerjiyi emiyordu. Temasımız

Özleri bir sürtünmeye, ısırıcı bir uyarılmaya neden olurken, orgazmın tatlı acısı içimden fırlayana kadar beni çalkaladı ve bir çılgınlığa sürükledi. Dişlerimi birbirine kenetledim, acele bana çarpıp vücudumdaki her hücreyi sıcak bala boğarken kendimi destekledim.

Reyes bir iniltiyle bağlantımızın başladığı şeyi bitirmek için altına uzandı. Saçlarından tutup ağzını ağzıma getirdim ve yumuşak bir iniltiyle boştaki kolunu etrafıma doladı, tohumunu karnıma dökerken beni kendisine kilitledi. Doruk noktasının gücüyle titredi, nefesi kesildi, kasları mermer gibi oldu ve yavaşça bana karşı gevşedi.

"Bu inanılmazdı," dedim sonunda.

Başını salladı. "Sana söylemiştim. Elbette yazışma."

Masadan kalkmama yardım edip beni banyoya götürürken güldüm. George'u ziyaret ettik, şarap, arabalar ve yanlışlıkla yuttuğum şampuanın iğrenç tadı gibi günlük şeyler hakkında sohbet ettik; sonra tekrar yatağını bulduk ve uyuyana kadar onunla yattım.

Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor, dudakları hafifçe aralanıyor, derin ve düzgün nefes alıyordu. Küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Mutlu ve dingin.

Derin bir pişmanlıkla, uykulu itirazlarına rağmen kıpırdanarak altından çıktım ve parmak uçlarımla kapısına doğru ilerlerken giysilerini kaptım. Ne inanılmaz bir irade gücüm vardı. Ne muhteşem bir özdenetim. Buraya gelmemin tek bir nedeni vardı ve o neden dışındaki her şey çözülmüş görünüyordu. Kapıya ulaştığımda, başka bir nota benzeyen bir şey gördüm. Ama bu onun kapısıydı, benim değil. Notu soydum, sonra da ateşin ışığında okuyabileceğim şekilde eğdim.

Hepsi bu mu?

Yüzüme yavaşça yayılan bir gülümsemeyle az önce aldığım her şeyi bıraktım ve daha fazlası için geri döndüm.

Dolabımda hiç iskelet olmayabilir ama çorap çekmecemde küçük bir ruh kutusu var.

-T-SHIRT

Sırtıma bastırılmış çok sıcak bir Reyes ve önüme kıvrılmış çok soğuk bir Artemis ile uyandım. Kutup dairesinden biraz daha sıcak olsaydı o kadar da kötü olmazdı. Artemis birkaç ay önce ölen muhteşem bir Rottweiler'dı. O zamandan beri beni koruyordu ve iblisleri paramparça edip cehenneme geri göndermek, sonra da karnını ovmak için yuvarlanmak gibi inanılmaz bir yöntemi vardı.

Ne yazık ki horluyordu. Aslında oksijene ihtiyacı olmayan bir Rottweiler'ın neden horladığı beni aşırıyordu. Boynuna sokuldum, sonra yorganın, kolların ve pençelerin altından çıkana kadar kıpırdandım. Reyes orada yatıyordu, yüzü masumiyetin resmiydi. Doğru, bu seksi, şehvetli bir masumiyetti ama alt bölgelerime büyümlü şeyler yapıyordu. Gece sona ermeden önce son bir öpücük almak istedim ama onu tekrar uyandırmaya cesaret edemedim. Zaten yeterince ağrım vardı. Bir kolunu alnına atmış, sağ avucunu açmıştı. Kurşunun yanıkları çoktan iyileşmişti.

Bir dahaki sefere giysilerimi toplayıp kapıya yöneldiğimde, Reyes'in dairesinden çıkmayı gerçekten başarmıştım. Koridordaki soğuk hava beni ürküttü. Titredim ve aceleyle on adım ötedeki kendi daireme gittim. Kapıyı kilitlememiştim. Asla öğrenemeyecektim.

Ne yazık ki evim de koridor kadar soğuktu. Üzerinde ANINDA İNSAN yazan bir çift pijama giydim. SADECE KAHVE EKLE. ve çarşafımdan arasında koşturdum. Hiç uyuyamayacağımı düşünerek, Reyes'in Albuquerque'nin yarısını ateşe vermesinin ne anlama geleceğini bininci kez düşündüm.

Ve Garrett. Neler yaşamıştı? Onu cehennemin karanlık tarafına bu kadar saplantılı yapan neydi? Gerçekten işkence görmüş müydü? Bunların herhangi biri nasıl mümkün olabilirdi?

Merak etmek istemediğim şeyler hakkında düşünürken, yatağımın altında bir tırmalama sesi duydum. Artemis beni takip mi etmişti? Ses hafif bir sürtünme olarak başladı ama ben orada yattıkça daha da yükseldi. Bir köpeğin tırmalaması gibi değildi, daha çok birinin tahtayı tırmalaması gibiydi.

pençelemeye çalışıyor gibi. Yine de bu sadece hayal gücümün beni alt etmesinden kaynaklanıyor olabilir.

Beni korkutan pek bir şey yoktu ama yatağımda uzanırken birinin yatağımın altını tırmalaması benim için fazla şehir efsanesiydi. Sonra bir damlama sesi duyardım ve bunun bir ağaçta asılı duran erkek arkadaşımın kanı olduğunu fark ederdim. Neyse ki evimde hiç ağaç yoktu. Sonra düşündüm ki, *Hey, bir ağaç hoş bir dokunuş katabilirdi.*

Hayır, şu anda böyle şeyleri düşünmeme gerek yoktu. Yatağımın altında kesinlikle biri vardı. Kaşımak.

Yan tarafa geçtim, yavaşça üzerine eğildim ve yatağın eteğini yukarı çektim. Bir dizi kocaman mavi göz bana bakıyordu ve vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış biri gibi çılgılık atmamak için tüm gücümü harcadım. Isırdım ve bakışlarına karşılık verdim. Gözlerinin büyüklüğüne ve yuvarlak yanaklarının şekline bakılırsa yedi yaşlarında görünüyordu. Sırt üstü yatmış, yatağımı tutan ahşabı tırmalıyordu. Karmakarışık ve keçeleşmiş sarı saçları gözlerinin üzerine sarkmış, görüşünü kısmen engelliyordu. Çocuksu yüzü kirliydi, saçları tamamen kaygan, yağlı bir çamurla kaplıydı. Ne giydiğini anlayamadım ama kesinlikle çılgına dönmüş görünüyordu. Paniklemiş bir saldırganlıkla tahtayı tırmalıyordu. Gözleri genişti, arıyordu. Dehşete düşmüştü. O kadar. Bulunduğu yerden çıkmak istiyordu.

"Merhaba," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle. Hiçbir şeyi kaçırmadı. Sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi bana bakmaya ve tırmalamaya devam etti ve kalbim sıkıştı.

Tam o sırada tırnaklarının çoğunun sivri ve kırık olduğunu fark ettim. Benim yatağımda kırılmazlardı. Merhumlar tamamen monte edilmiş olarak gelirler. Ya da parçalanmış. Eğer tırnakları yıpranmış ve kırılmışsa, bu o hala hayattayken olmuştur. Ama yine de tırmalamaya devam etti, tırnaklarıyla tahtayı parçaladı, sıkıştığı yerden çıkmak için çılgınca çabaladı.

Yatağımdan kalktım ve onun yanında yere uzandım.

"Tatlım," dedim, korkularını hafifletmek umuduyla elimi uzattım.

Durakladı, ama sadece bir anlığına. Sanki ne olduğumu ya da orada ne yaptığımı tam olarak anlayamamış gibi bana baktı. Sonra pençelemeye devam etti.

On üç yaşındaki dedektifim ve suç ortağım Angel, bir keresinde Azrail gibi dokunuşlarımın iyileştirici olduğunu söylemişti. Yatağın altına uzandım ve elimi omzuna koydum. Gözlerini dikmiş, yatağımın altındaki tahtalara bakıyordu ama biraz sakinleşir gibi oldu. Sonra yavaşça

tekrar pençelemeye başladı, sadece daha az çılgınca bir panikle. Yüzünün önündeki tahtayı dalgınca pençeledi.

Yay şeklinde bir ağzı ve kocaman gözleri olan bir peri yüzü vardı. Kanatları olsaydı hiç şaşırırmazdım. Eğer periler varsa, tıpkı ona benzeyeceklerinden oldukça emindim.

Onun için ne yapacağımı bilemediğimden, gecenin geri kalanında elim omzunda onun yanında kaldım. O şekilde, yerde uyuyakalmışım. Sabahın erken saatlerinde Artemis de bana katıldı. Sanki Reyes'le ortak velayetimiz varmış gibi hissediyordum, onunla sırayla yatıyorduk. Gerçi onun Reyes'le uyumasına aldırımıyordum çünkü sırtımda doksan kiloluk bir köpekle uyanmak sanıldığı kadar eğlenceli değildi. Havayı seviyordum. Ciğerlerim yanmadan nefes almayı seviyordum. Bu yüzden uyandığımda Artemis kelimenin tam anlamıyla beni boydan boya kaplamış, buz gibi vücudu ile titriyor olmam şaşırtıcı olmamalıydı. Normalde o benimle uyurken ben yorganın altında güvende olurum. Zemin ısıyı iyi iletmiyordu.

Sonra neden yerde olduğumu hatırladım. İrkildim ve yatağın altına baktım. Kız hâlâ oradaydı ama benden en uzaktaki köşeye çekilmiş, dizleri yerde, gözleri kirli saçlarının altından dışarıya bakıyordu. Ve çok güzeldi. Güneş ufukta belirip odaya yumuşak bir parıltı yayarken, onu farklı bir ışık altında görebiliyordum. Ölen kişiyi her ışıkta görebiliyordum ama alan ne kadar karanlıksa ölen kişi de o kadar gri oluyordu. Şimdi çamurun altındaki sarı saçları daha net görebiliyordum. Mavi gözlerinin kristal derinliklerini.

Elim hâlâ yatağın altındaydı ve içinde bir şey vardı. Onu çıkardım ve avucumu açtım. Çizdiği yerde tahta parçaları vardı. Yan tarafıma döndüm. Bu Artemis'i üstümden atmam gerektiği anlamına geliyordu. Horluyordu ve onu hareket ettirmek küçük bir dağı yerinden oynatmak gibiydi. "Aman Tanrım, Artemis, yana kay. Köpekler," dedim periye. Pek eğlenmiş benzemiyordu. Olan oldu. Kendi tarafıma yerleşmeyi başardığımda Onu yaklaştırmayı umarak uzun bir süre orada yattı. Onu karşıya geçmeye ikna etmek için.

Sonra nefes alıp verişler duydum, Artemis'ten değildi. Dizlerimin üzerine yuvarlandım ve yatağıma baktım. Odamın uzak bir köşesinde, komodinin ile leopar derisi lambaderin arasında başka bir kız vardı, ama bu daha yaşlıydı. On dokuz yaşlarında görünüyordu ama peri kızına çok benziyordu. Keçeleşmiş sarı saçlar, tepeden tırnağa yağlı çamur. Sadece kısa bir elbise giymişti. Çıplak ayakları çiziklerle kaplıydı, sanki birine tekme atarak karşılık vermiş ya da ölmeden önce kaçmaya çalışmış gibiydi. Merak ettim, acaba

kızların akraba olduğunu düşündüm. Sonra boynundaki bağ izlerini fark ettim. Peri kızında görmemiştim ama saçları ve duruşu emin olmamı imkânsız hale getirmişti. En azından bunun muhtemel ölüm nedenini bulabilirdim. Boğulmuştu ve gözlerindeki kırık kan damarlarına ve şişmiş yüzüne bakılırsa, büyük olasılıkla bu şekilde ölmüştü.

Artemis uyandı ve yatağın altını koklamaya başladı. Periyi korkutacağından endişelenmiştim. Bunun yerine, kız ondan büyülenmiş görünüyordu. Yüz hatları yumuşadı ve neredeyse gülümsedi. Neredeyse.

"Sen buna göz kulak ol, tamam mı?" Artemis'e söyledim ve diğeriyle konuşmaya çalışmak için yatağın etrafından dolaşım. İlk ortaya çıktığındaki peri gibi, bu da dehşete kapılmıştı, kocaman gözlerle boşluğa bakıyordu. Sanki kendini savunmaya çalışıyormuş gibi ellerini havada tutuyordu. Koluna dokunduğumda daha da içine kapandı. Başını kollarının arkasına eğdi ve inledi.

Bazen işim berbattı. Bu kızlar neler yaşamıştı? Onları kendi gölgelerinden korkmaya iten neydi? Yakın zamanda bir TSSB nöbeti geçirdiğim için "kendi gölgesinden korkma" meselesini anlayabiliyordum ama normalde ölüm beraberinde belli bir miktar iyileşme de getirirdi. İnsanlar sonsuza kadar kendi sonlarının acısını çekmezlerdi. Yine de bu kızlar öldükleri anlarda sıkışıp kalmış gibiydiler.

Bir plana ihtiyacım vardı. Önce kahve. Sonra Bob Amca. Bir şeyler olmuş olmalı. Eminim bu kızların kayıp olduğu bildirilmiştir.

Cookie bütün gün sınıfta olacaktı. Bir an için ertelemeyi düşündüm ama sonra o sınıftayken dünyanın daha güvenli bir yer olacağını fark ettim. Dünyayı hayal kırıklığına uğratamazdım.

Kadınlar tuvaletine gittim ve porselen tahtıma oturdum. Tam o sırada oturma odasından gelen iniltileri duydum. Olamaz. Bir tane daha mı? Kendimi daha iyi hissederek -şafak vakti mesanenize doksan kilo yüklenmek gibisi yoktu- oturma odama göz attım. İlk başta Bay Wong'dan başka kimseyi göremedim. Sesler ona yakın bir yerden geliyordu ama o sesleri çıkarıyor olamazdı. Evin demirbaşlarından biriydi, daireyi kiraladığımdan beri buradaydı ve her zamanki gibi bir köşede ay gibi sessiz duruyordu. Hiçbir şey söylemediğinden, yerinden bile kıpırdamadığından, şimdi sızlanacağından şüpheliydim.

Parmak uçlarımla Sophie'ye, ikinci el kanepeme doğru gittim ve üçüncü bir kadın gördüm. Bu kadın da sarışındı ama doğal sarışın değildi. Hispanik görünüyordu. Yirmi beş yaşlarında. Ama aynı keçeleşmiş saçlara sahipti, sadece

Onunkinin sarısı sanki aceleyle ya da baskı altında ağartılmış gibi düzensiz parçalar halinde sarkıyordu. Ve yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı. Aynı akılsız davranışları sergiliyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Kafein almadan bunu asla çözemezdim. Bay Kahve ile sabah zihin toplantımı yapmak için döndüm. Her sabah birçok farklı şey hakkında konuşurduk. O çoğunlukla hayat iksirini demlerken homurdanır ve stres atardı. Ben çoğunlukla esniyor ve sabahlardan, havadan, erkeklerden şikayet ediyordum. Aklıma ne gelirse.

Onu sadece sürahisi için sevdiğime dair laflarını bitirdiğinde, temiz fincanımın kalmadığını fark ettim. Ve bulaşık sabunu. Hızlıca banyoya gidip geldikten sonra birkaç bardağı şampuanla yıkadım, sonra da gizli hazinemi bulmak için üst dolaba uzandım. Sütsüz krema. Bazı insanlar sahte şeyler kullandığım için bana satılmış, şarlatan diyebilirdi ama sahte şeyler beni mutlu ediyordu. Tıpkı yavru köpeklerin yaptığı gibi. Ve George. Reyes'in duşu.

Ama dolabı açtığımda, içinde saklanmış başka bir kadın buldum. Geriye sıçradım, paslı bir tekerleğin gıcırtısına benzeyen bir ses çıkardım ve kalbimi sıktım. Azrail olduğum için ölülerin beklenmedik bir anda ortaya çıkmasına alışkın olduğum düşünülebilirdi. Ama hayır. Yine de her seferinde beni yakaladı. İyi tarafından bakarsak, adrenalin patlaması yardımcı oldu. Çok değil. Hâlâ kafeine ihtiyacım vardı ama en azından iç çamaşırlarımı ters giymiş olabileceğimi fark edecek kadar uyanıktım. Aşağıda bir şeyler doğru gelmiyordu.

Dikkatle kadına yaklaşırken başka bir hareket dikkatimi çekti. Yukarı bakmam gerekti. Yukarı! Duvarımda başka bir kadın vardı. Otuz yaşlarında görünüyordu. Doğal sarışın olabilirdi. Emin değildim. Ama duvarımdan tavana doğru sürünüyordu. Bir köşeye kaçtı ve içine kıvrıldı.

Etrafımı değerlendirmek için 360 derece döndüm ve çeşitli dehşet durumlarında en az beş kadın daha saydım. Hepsi kirliydi, hepsi aynı yağa bulanmışlardı ve görebildiğim kadarıyla hepsi boğulmuştu. Onlar için yüreğim parçalandı. Hepsi yakın zamanda ölmüş olamazdı. Haberlerde bir şeyler duymuş olmalıydım. Sonra giysilerinin ve saç modellerinin farklı zaman dilimlerine ait olduğunu fark ettim. Biri Faded Glory düğmeli bluzuyla neredeyse yeni gibi görünürken, bir diğeri yaklaşık yirmi yıl öncesine ait görünüyordu, saçlarının bir kısmı kabarık neon bir toka ile at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bu

Gözlerindeki dehşet, onları felç eden akıl almaz korku kalbimi parçaladı.

Ön kapım açıldı.

"Günaydın," dedi Cookie içeri girerken, neredeyse dünyayla yüzleşmeye hazırdı. Fazla uyumamış gibi görünüyordu ve oldukça kötü bir morluğu vardı.

"Hey, sen," dedim, fark etmemiş gibi davranarak. Ona bir fincan doldurdum ve tüm malzemeleri ekledim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne? Morarmış gözünü mü kastediyorsun? Fark etmedim bile."

"Öyle deme," dedi kızgın bir solukla, gözünü işaret etmeden önce. "Bu yavruyu ben kazandım. Onu sonuna kadar sağacağım. Amber bana kahvaltı hazırladı."

"Asla olmaz."

"Öyle. Kabuk parçalarını ayıkladığımda hiç de fena değildi."

"Güzel." Kahvemden bir yudum aldım. Dudaklarımı şapırdattım. Bir yudum daha aldım, sonra Cookie'ye uzattım. "Al, bunun tadına bak."

Bir yudum aldı, sonra dudaklarını şapırdatarak geri uzattı. "Nedir bu?"

"Emin değilim. Bay Kahve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı." Bir yudum daha aldım. "Belki de sorun o değildir. Bulaşık sabunum bitti ve şampuan kullanmak zorunda kaldım. İyi duruladığımdan tam olarak emin değilim."

"Bulaşıklarınızı şampuanla mı yıkadınız?"

"Ya o ya da kayıslı vücut peelingim." "Hayır, iyi karar. Biraz şampuan sana zarar vermez."

"Değil mi? Güne iyi bir başlangıç yapmak için kahve olmadan günümün nasıl geçeceğini bilemiyorum. Kremam her bittiğinde biraz intihara meyilli hale gelmem yanlış mı?"

"Hiç de değil. Bir keresinde Jug-N-Chug'ın Fransız vanilya aromalı şurubu bittiğinde intihara meyletmişim."

"Seni anlıyorum." Kahve, güneşin ufuktan doğduğu ve cenneti canlı renklerle aydınlattığı yerdı. Şampuan kalıntıları bu gerçeği değıştirmiyordu.

"Lil teyzen burada mı?" diye sordu.

Lillian Teyze altmışlı yıllarda ölmüşü ve artık yarı kalıcı bir ev arkadaşıydı. Neyse ki çok seyahat ediyordu. "Sanırım hâlâ Afrika'da. **Orayı çok sever.**" Ölü oda arkadaşlarından bahsetmişken, kadının

benim uzay balonumda asılı duruyordu. "Derse ara verdiğinde biraz araştırma yapmanı istiyorum."

"Tamam, ne üzerine?"

"Bir daire dolusu ölmüş kadını var."

Cookie durdu. Etrafına bakındı, aniden temkinli davrandı. "Şu anda mı?"

"Konuştuğumuz gibi."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Dur sayayım."

Yatak odama girdim, duştakini saymak için bir tur attım, sonra geri döndüm ve parmağımla akla gelebilecek her yönü işaret ettim. Cookie'nin yüz ifadesinin hafif endişeden dehşete dönüşmesini izlemek de güneşin ufuktan doğup gökyüzünü aydınlattığı yere çok benziyordu. Sadece, bilirsiniz, daha komikti.

Mutfağa geri döndüm ve dolapları gözden geçirdim. "Dokuz," dedim kesin bir ifadeyle. "Ah, bekle." Buzdolabına gittim ve onu da kontrol ettim. "Hayır, sadece dokuz tane. Hepsi sarışın ama hepsi doğal değil. Beyaz, Hispanik, Afrikalı Amerikalı ve bir Asyalı. Yaşları yedi civarından otuz, otuz beş civarına kadar değişiyor."

Fincanını yere bıraktı, bu yüzden anlatmak üzere olduğu şeyin ciddi olduğunu biliyordum. "Charley, evde kalıp yardım etmem gerek. Bu ciddi bir durum."

Tam isabet. "Öyle olduğunu biliyorum ama hiçbir yere gitmiyorlar ve yakın zamanda ölmediklerinden neredeyse eminim. Ama neden şimdi ortaya çıkıyorlar? Hem de sürüler halinde?"

"Bunun bir seri katilin işi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Büyük ihtimalle. Bu ölümlerin birden fazla kişinin çabası sonucu olduğunu düşünemiyorum. En fazla iki kişi. Onları sakinleştirmeye çalıştım ama bunun ne anlama geldiğini bildiklerini sanmıyorum."

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. "Hayır, bu sınıfa gidemem. Araştırma ve diğer konularda sana yardım etmem gerekiyor. Bu zavallı kadınlar."

"Hayır, gerçekten ama gerçekten istemediğin sürece insanları nasıl öldürmeyeceğini öğrenmelisin. Yani bilerek. Gerekirse Garrett'ı da bu işe bulaştırabilirim."

"Garrett," dedi Cookie, onun adını mırıldanırken sesi alçak ve boğucuydu. Gözlerinin yuvalarından fırladığına yemin edebilirdim.

"Hmm, bu şaşırtıcı."

Bana geri döndü. "Ne?"

"Sadece dün gece Bob Amca'nın kışını incelemeye doyamadın. Belki de ona karşı bir şeyler hissediyorsundur diye düşündüm."

"Ne? Amcanın kışını kontrol etmiyordum." Çok sevdiğim o soğukkanlı hareketi yapınca itiraf etti. "Tamam, belki biraz. Bana mı öyle geliyor yoksa forma mı giriyor?"

Fark etmiştim. Bob Amca çok daha formdaydı. Ve oldukça güzeldi. Nedenini de biliyordum. Cookie'ye karşı öyle bir ilgisi vardı ki, gerçek olamazdı. Onun için fitleşiyordu. Çok tatlıydı. Ve biraz da rahatsız ediciydi. Ya çıksalardı? Ya çıksalar ve sonra ayrılırsalar? Ben nerede olurdum? Onu kapıya doğru ittim.

"Tamam, Amber'ı bugün yalnız bırakıyorum. Evde kalıp ödevini yapacağına söz verdi."

"Cumartesi günü mü? Bütün gün mü?" Homurdandım. "Ben de aileme aynı şeyi söylerdim."

"İşte bu kadar. Onu büyükannesine götüreceğim."

"Bu çok uzak. Derse geç kalacaksın. Odanın en arkasında oturmak istemezsin, değil mi? Ayrıca, sadece şaka yapıyorum, o iyi olacak. O benim gibi değil. Şimdi, git bakalım."

"Bekle. Bu da ne böyle?" İşaret ettiği yere baktım.

En yeni resmim bir kitaplığa yaslanmış duruyordu. "Duygularımı sanat yoluyla ifade edebileceğimi düşündüm. Bilirsiniz, yeni psikiyatrist için." Kız kardeşim Gemma, TSSB üzerinde çalışmam için bana bir psikolog ayarlamıştı. Bu resim, bu sürecin ilerlemesine yardımcı olacaktı.

"Ve cinayete meyilli hissediyordun?"

"Kafa kesme gibi ürkütücü bir öğenin işe yarayacağını düşündüm. Bu şeyler onları çok korkutuyor."

"Biliyor musun Charley, sana gerçekten yardım etmeye çalışıyorlar."

"Biliyorum, biliyorum. Şimdi git bakalım." Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama Cookie'yi zorla kapıdan çıkarıp arkasından kilitlemek zorunda kaldım. Hiç işbirliği yapmıyordu.

Duş almak ve giyinmek için banyoya doğru döndüm ama başka bir giden kadınla yüz yüze geldim. Ancak bu kadın diğerlerine hiç benzemiyordu. Uzun siyah saçları vardı ve kordonuna kimlik iliştirilmiş bir önlük giymişti.

"Merhaba," dedim boynuna bakarak. O da diğerleri gibi boğulmamıştı.

Orada olduğuna şaşırarak gözlerini kırptıştırdı. "Merhaba," diye karşılık verdi. "Beni görebiliyor musun?"

"Elbette yapabilirim." Etrafindan dolandım ve o tarafa yöneldim. O yol tuvaletti. "Karşıya geçmek için mi buradasın?"

"Haç mı?" diye sordu, yönünü bulmaya çalışarak. "Hiç sanmıyorum."

"Tamam, cezvede kahve var." şaşkınlıkla kaşlarını çattığında "Üzgünüm, kötü bir şakaydı. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Beni banyoya kadar takip etti. Ölen kadınlardan biri oradayken duşu açmaktan nefret ediyordum ama yapılması gerekiyordu.

"Kimse cesedimi bulamıyor." "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, evet!" Kolumu tuttu. "Ben biliyorum. 57'deki eski köprünün altında, hani trenler için yapılanlardan. Metal ve paslanmış."

Elini okşadım. "Tamam, 57. otoyolda eski bir köprü. Anladım. Daha fazlasını söyleyebilir misin?"

"Ailem onu bulamıyor. Arayıp duruyorlar ama cesedimi bulamıyorlar. Kız kardeşim çok üzgün."

"Özür dilerim, tatlım. Senin na-?"

Adını soramadan ortadan kayboldu. Lanet olsun. Kimliğinden sadece Nic'i bulabildim. Belki de Nicole ya da Nicky'ydi. Eğer beni geçseydi, onun hakkında daha fazla bilgi toplayabilirdim, ama görünüşe göre bu bir kedi fare oyunu olacaktı. Bu sefer kedi olmak için dua edebilirdim. Fare olmaktan nefret ederdim.

*

Krem rengi bir kazak, kot pantolon ve en sevdiğim botlarımı giydikten sonra, kullanışlı dairemde yaklaşık elli adım ötede bulunan kullanışlı ofisime doğru yola çıktım. Reyes'in kapısına bir kez daha baktım ve anahtarımı tekrar kullanmak için garip bir dürtü hissettim. Tanrım, bu adam yetenekliydi. Yine de kendimi kontrol etme becerilerimi geliştirmek, hayatımın ilerleyen dönemlerinde bunadığımda ve evdeki herkesin ilaçlarını arabadan almaya çalıştığımda iyi bir alıştırma olacaktı.

Bob Amca'yı aradım ve çabalarımın karşılık sadece bozuk bir merhaba cevabı aldım. "Hey, bayım. Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum."

Boğazını temizledi ve "Bugün Cumartesi" dedi.

"Ve?"

"Ben gidiyorum."

Sesi biraz halsiz geliyordu. "Uyandırdım mı seni?"

Bilmesem bana hırladığını söyledim.

"Son zamanlarda cinayetlerde bir artış mı oldu? Sarışın bir şey olabilir mi? Minyon? Boğulmuş?"

"Ne oldu? Bir şey mi aldın?"

Bob Amca, sanki öbür dünyadan mesajlar alıyormuşum gibi sürekli bir şey alıp almadığımı sorardı. "Hayır, ama bir daire dolusu boğularak öldürülmüş kadın var."

Sanki yataktan kalkmak için çarşaflarla savaşıyormuş gibi bir hışırtı duydum. Anlamıştım. Çarşaflar hileliydi. Kavgayı kaybedince küfretti. Ve telefonunu düşürdü. İki kere. Ubie hiçbir zaman sabah insanı olmamıştı. "Tamam," dedi sonunda, "bana detayları ver."

Cookie'ye anlattığım gibi anlattım. "Tamam, dairemde yaşları yedi ile otuz beş arasında değişen, hepsi sarışın ama hepsi doğal sarışın olmayan en az dokuz kadın var. Beyaz, Hispanik, Afrikalı Amerikalı ve en az bir Asyalı. Bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Elden değil."

"Bu kadınların yakın zamanda öldüğünü sanmıyorum. Ve bence ölümleri uzun bir zaman dilimine yayılmış, muhtemelen aralarında uzun boşluklar var."

"Katil hapiste yatmış olabilir. İsim var mı?"

"Hayır, ama korkuyorlar Bob Amca. Dehşete düştüler. Hiç böyle bir şey görmemişim."

"Etrafa bakacağım. Sen nasılsın?"

"Tamam, sadece neden şimdi ortaya çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Ortaya çıkmalarını tetikleyen bir şey olmalı."

"Ben de bilmiyorum, balkabağım. Ama *sen* nasılsın?"

Bob Amca. Hep benim için endişelenirdi. Ya da dava üstüne dava çözme bileti, bu yüzden kusursuz şöhreti.

"Ben iyiyim. Aslında biraz tuhafım ve ölenler bana bunu asla yapmaz. Çok korkmuş durumdalar Bob Amca. Sanki ölümlerini yeniden yaşıyorlar. Bunu hemen çözmem gerek."

"Yapacağız, tatlım. Bugün halledeceğim. Yeni kayıp kadınlar ortaya çıkarsa ya da onlardan daha fazla bilgi alırsanız bana haber verin. Belki de başka bir ölüm onların ortaya çıkmasını tetiklemiştir."

"Belki."

"Bu arada kundakçımızın yine saldırdığını bilmenizi isterim."

Ofisime giden merdivenleri çıkarken yarı yolda durdum. "Ne?"

Ne zaman? Ne zaman?"

"Dün gece yarısı civarı."

Boştaki elim ağzıma gitti. O değildi. Reyes değildi. Gece yarısı benimleydi. Tabii... "Diğerleri gibi zaman ayarlı mıydı?"

"Evet, ama bir tanığımız var."

Birden yine endişeye kapıldım ve "Tanık kundakçıyı teşhis edebilir mi?" diye sordum.

"Hayır, ama oldukça iyi bir tarif aldık. Aslında tuhaf bir tane. Daha iyi bilmesem, derdim ki... Boş ver. Seni gördüğümde söylerim."

"Hayır, ne?" Daha iyi bilmeseyse Reyes Farrow olduğunu mu söyleyecekti? Söyleyeceği şey bu muydu?

"Şey, biraz çılgınca ama daha iyi bilmesem, kundakçının bir kadın olduğunu söyledim."

Bir an durakladım, sonra sordum, "Bir kadın mı? Bu çok nadir bir durum, değil mi?" "Olur ama evet, son derece nadirdir."

Yavaşça ve sonsuz bir hassasiyetle farkındalık üzerime çöktü. Bu olamazdı. "Onu tarif edebilir misin?" Neredeyse duymak istemeyerek sordum.

"Uzun boylu, söğüt gibi, acı verecek kadar zayıf. Tanık onun ya da kadının korkmuş gibi titrediğini söyledi."

Pişmanlık içinde gözlerimi kapattım. Reyes'le arama girecek bir şey varsa o da onun tek akrabası, biyolojik olmayan kız kardeşi Kim Millar'ı hapse atmak üzere olduğum gerçeği idi. Earl Walker Reyes'i haince yollarla elde etmişti. Ayrıntıları bilmiyordum ama Reyes'in bebekken kaçırıldığını ve daha sonra Earl'le takas edildiğini biliyordum. Kim, Earl'ün kapısının önüne bırakılmıştı. Uyuşturucu bağımlısı ve fahişe olan annesi ölmek üzereydi, bu yüzden Kim'i biyolojik babasına bırakmıştı. Babasının Earl Walker olması Kim için kaderin acımasız bir cilvesiydi ve Reyes'i Earl için kontrol etmenin bir yoluydu.

Bir basamağa oturdum ve hissettiğim keder dalgasıyla savaştım. Başka kim olabilirdi ki? Reyes'le aynı evlerde büyümüştü. Aynı dehşete maruz kalmıştı. Onun istismarı Reyes'inkinden farklıydı. Earl ona kardeşine dokunduğu gibi dokunmamıştı ama başka şeyler yapmıştı. Birincisi, Reyes'ten istediğini almak için onu aç bıraktı. Earl onları hayatları boyunca birbirlerine karşı kullandı. Bu kardeşlere ne yapabilirdi ki? Reyes, Earl'ü öldürmekle suçlandığında ondan uzak durmuş ve onu görmemesi için söz verdimişti. Onun yüzünden daha fazla zarar görmesini istemiyordu ve Reyes'ten istediklerini elde etmek için kimsenin onu bir araç olarak kullanmasını istemiyordu, bu yüzden yıllardır birbirlerini görmemişlerdi. Yine de aralarında şiddetli bir

Birbirlerini seviyorlardı ve bu sevgiyi korumak için her şeyi yapabilirlerdi. Buna kundakçılık da dahil mi?

"Orada mısın, balkabağım?"

Beni ele geçiren üzüntüden kurtulmaya çalıştım. "Ben buradayım."

Yine de hissetmiş olmalıydı. "Kim o, tatlım?"

"Bildiğimi nereden çıkardın?"

"Bir dolandırıcıyı dolandırmaya çalışmakla ilgili bir uyarı duydunuz mu hiç? Kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Bir süredir şüpheleniyordun, geçen geceki yangından beri."

Metruk apartmanın yandığı geceden bahsediyordu. "Biliyor olabilirim," diye itiraf ettim, kalbim sıkıştıyordu. "Bilmeyebilirim de. Birkaç şeyi kontrol etmek için emin olmam gerekiyor."

"O zaman bana kimden

şüphelendiğini söyle."

"Söyleyemem."

"Açık bir iletişim hattımız olduğunu sanıyordum."

"Hadi ama Bob Amca. Bana akraba kartını oynama. Doğru olanı yapacağım. Yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum tatlım, ama-"

"Lütfen bana biraz zaman verin."

Uzun bir duraksamadan sonra pes etti. "Yirmi dört saatin var. Ondan sonra seni yardım ve yataklıktan içeri tıkarım."

"Bob Amca!" Tamamen dehşete düşmüş bir halde bağırdım. "Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?"

"Burada hayatlar tehlikede, Charley. Bir sonraki yangın birini öldürebilir. Bir sürü insanı öldürebilir ve ben senin kalbinin ne kadar büyük olduğunu biliyorum."

Yanılıyordu. Kalbim büyük değildi. Sadece alınmıştı. "Doğru olanı yapacağım. Söz veriyorum."

Beni daha kötü hissettirmeden telefonu kapattım. Lanet olsun. Şimdi ne olacak? Reyes'in kız kardeşini mi ihbar edeyim? Beni asla affetmez. Bob Amca da başka bir bina yanarsa ve kundakçının kim olduğunu bilsem beni asla affetmez. Ya bir dahaki sefere biri yaralanırsa? Bunun vebali başım kadar omuzlarımda olacaktı.

Seçenekler olmalıydı. Tanıdığım insanlar vardı. Bağlantılarım vardı. Başarısızlığa dayanıklı bir plan oluştururken bir tırnağımı kemirdim. Elbette planım işe yarayacaktı. Doğru, planlarım başlangıçtan itibaren güneye yönelme eğilimindeydi, ancak bazen tam zamanında sola dönüyor ve alternatif bir rotaya sapıyorlardı, neredeyse, eğer biri yeterince gözlerini kısarsa, sonunda

doğru yerde. Belki birkaç adım kaymış olabilir, ama benim kitabımda onları kazanmak olarak adlandırmak için yeterince yakın. Kitabımın adının *En Kötü Başarısızlıklarınızı Bile Nasıl Kazanırsınız ve Bundan Suçluluk Duymazsınız olması* önemli değil.

Hayır. Olumlu düşünmek zorundaydım. Bu işe yarayabilirdi. İşe yarayabilirdi. Davidson Investigations'ın müşteri girişinin kilidini açarken bu mantrayı tekrar tekrar söyledim. Bir müşterinin girmesini istediğimden değil, ama iş iştir, hangi gün olursa olsun. Cookie'nin resepsiyon alanından geçip ofisime girdim ve doğruca Bunn'a doğru yürüdüm. Kahve gerginliğimi alırdı. Ya da üzerine koyar. Her iki şekilde de.

Sabahı geçirmemi sağlayacak bir ot hazırladıktan sonra bilgisayarımı açtım ve Tidwell'in Cookie'nin sağ elini okşarken çektiğim fotoğrafların çıktısını almaya hazırlandım. Tidwell'in okşama sorunu ve korkunç bir öfkesi olduğu gerçeğinden başka bir şeyi kanıtlamıyorlardı ama kesinlikle hain nedenlerle oradaydı. Umarım benim çekimlerim en azından bunu kanıtlar ve umarım Bayan Tidwell kocası için bahaneler üreten kadınlardan biri olmaz. Tabii ki, özel dedektif tutmasının bir nedeni vardı. İnsanlar eşlerinin kendilerini aldatıp aldatmadığını öğrenmek için özel dedektif tutmazlar. Bunu kanıtlamak için özel dedektif tutarlar. İçten içe gerçeği zaten bilirler.

USB kablosunu telefonuma taktım ve fotoğrafları çektim. Pek hoş değillerdi. Ancak daha yumuşak odaklı geniş bir lens ve stratejik olarak yerleştirilmiş bir ışık kullansaydım güzel olabilirlerdi. Ne yazık ki, akşam ilerledikçe, elimde sadece Cookie'nin gözünün ve sağ burun deliğinin bir fotoğrafı kalana kadar biraz daha kötüleştiler. Sol üst köşede, Tidwell'in yumruklarından biri bana doğru geliyordu. Bana vurmaya çalıştı. Bunu nasıl kaçırdım?

Telefonum çaldı. Cookie'den bir mesajdı.

Silahları kurmakta o kadar iyi değilimdir.

Gerçekten mi? Beni hiç tanımıyor muydu? Ben de ona mesaj attım.

Bunu yapabilirsin. Aleti öğren, Cookie.

Aleti tanı.

Horoz ol.

Yüzde yüz emin değilim ama sanırım kahvem az önce "Sen benim sürtüğümün" dedi.

-DURUM GÜNCELLEMESİ

Cookie'ye bir silahı nasıl kuracağına dair hızlı bir ders verdim - ya da yarı otomatik kullandığı için, kendini hiç kısıtırmadan nasıl mermi sürüleceğine dair. O yollardan geçmişim. Bedelini biliyordum. Çeliğin çeliğe sürtünmesi en küçük versiyonlarda bile affedilmezdi. Ona birkaç ipucu verdiğimde iyi görünüyordu, bu yüzden yeni oda arkadaşlarım hakkında bir şey bulup bulamayacağımı görmek için hızlı bir araştırma yapmaya karar verdim. Eminim haberlerde onlarla ilgili bir şeyler vardır. Ama her siteden bir sonuç çıkıyordu. Hiçbir şey çıkmadı. Bir grup öldürülmüş sarışın kadın hakkında tek bir kelime bile yoktu.

"Gitmen gerek."

Yerimden sıçradım ve arkamda duran on üç yaşındaki çete üyesine döndüm. Kapıya baktı, gözleri panikle irileşmişti, sonra tekrar bana döndü.

"Gerçekten, gitmen gerek. Başka bir yere. Git." Kollarını altıma soktu ve beni sandalyemden kaldırmaya çalışarak çekti, elleri kızlara, Danger ve Will Robinson'a endişe verici derecede yakındı. Göğüslerim sahip olduğum tek şeydi. Onların bütünlüğünü korumak zorundaydım. On üç yaşında birinin onları ellemesine izin vermek pek çok açıdan yanlış olurdu.

"Ama orası benim ofisim," dedim ona tokat atarak. "Sen git." Beni doksan dokuz dolarlık ofis koltuğuma geri bırakana kadar masamı tekmeledim.

Yanımda diz çöktü. "Lütfen, Charley, git."

Temkinli olmaya başladım. İnsanların beni en uygunsuz zamanlarda öldürmeye çalışma eğilimleri vardı. Ama onun yalvarışı "hayatı tehlike"den çok "her şeyi berbat ettim" şeklindeydi.

"Angel Garza, kadınlar tuvaletinden yine tuvalet kâğıdı mı çaldın? Bunu konuşmuştuk."

"Hayır, söz veriyorum. Sadece gitmen gerekiyor." Ön kapı açıldı ve başını ellerinin arasına aldı. Anlaşılan kaçmam için artık çok geçti. Örümcek ağındaki bir sinek gibi yakalanmışım. Hayatta kalmak için sadece dua edebilirdim.

Hispanik bir kadın Cookie'nin ofisine girerken onun yerine kahvemden bir yudum aldım, yürüyüşünde tuhaf bir kararlılık vardı. Onu tanıımıyordum ama yüzünü tanıyormuşum gibi hissediyordum. Ellili yaşlarının sonlarındaydı ve uzun siyah saçları güzel dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Ve öldürmek için giyinmişti. Umarım beni öldürmezdi. Dar kot pantolon, diz hizasında siyah deri botlar, yumuşak gri bir kazak ve omzundan Uzi gibi sarkan bir D&G çanta giymişti. Ondan hoşlanmıştım.

Beni fark etti ve masama doğru yöneldi.

"Ona söyleyemezsin, Charley," dedi Angel, gözlerini yine panik kaplamıştı.

Ve birden onun kim olduğunu anladım.

Başımı kaldırıp ona baktım ve masamın önünde durduğunda yaşadığım büyük şoku gizlemeye çalıştım. "Charley Davidson siz misiniz?" diye sordu, Meksika aksanı yumuşaktı ama ses tonundaki keskinlik hiç de öyle değildi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Angel'la birlikte ben de panikledim. Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. "Bilmiyorum. Ne?"

Bana göz kırptı, sonra paniklediğimi fark etti. Dürüst olmak gerekirse, sorguya çekilmeden önce cinayeti itiraf etmek gibiydi.

"Bayan Davidson," diye söze başladı ama yaralı bir hayvan gibi bıraktığım kan izlerinden onu uzaklaştırmak için ayağına çelme takmaya karar verdim.

"İngilizce bilmiyorum."

"Etrafa seni sordum," diye devam etti yılmadan. "Kim olduğunu biliyorum. Ne iş yaptığını da. Ama anlayamadığım şey, neden her ay banka hesabıma para yatırdığın. Hesap numaramı nereden biliyorsun? Ve neden biri böyle bir şey yapsın?"

"Ne? Ben mi?" Başka biriyle konuşuyor olmasını umarak etrafıma bakındım. "Ona söyleyemezsin, Charley."

"Yapmayacağım," diye fısıldadım dişlerimin arasından. Yine de annesi biraz kararlı görünüyordu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, öyle." Kollarını kavuşturdu ve ayak parmaklarını halı kaplı zemine vurdu.

"Bana bir dakika izin verir misiniz?"

"Bak, seni hiçbir şeyle suçlamıyorum ama banka hesabıma para yatırıyorsun. Neredeyse üç yıldır her ay beş yüz dolar."

"Ayda beş yüz dolar mı?" Angel dehşete düşmüş bir halde sordu. "Senin için değerim bu kadar mı?"

Kolundan tutup işaret parmağımı kaldırarak annesini duraklatma moduna geçirdim ve onu babamın barının iç merdivenlerine açılan yan kapıdan dışarı çıkardım. "Bana bir saniye izin verin."

"Ayda beş yüz dolar mı? Ayda beş yüz dolara zengin bir adamın eski sevgilisine musallat olabilirim."

Bayan Garza bana baktı, yüz ifadesi kısmen temkinli ve kısmen şüpheliydi, gülümsedim ve aramızdaki kapıyı kapattım. "Bak-"

"Göçmen işçiler benden daha fazla kazanıyor."

"Angel, sen yarı zamanlısın. Yarı *zamanlı*. Ve ilk açtığırda karşılayabildiğim tek şey buydu."

"Evet, canın cehenneme. İstifa ediyorum."

"Bekle bir dakika," dedim, ona bakarak. "Tam olarak ne kadar kazandığını biliyorsun. Bunca zamandır biliyordun. Sana söyledim."

"Biliyorum." Omuz silkti. "Sadece zam almayı umuyordum. Annemin yeni bir arabaya ihtiyacı var."

"Ve ben bunu tedarik etmek zorunda mıyım?" Dehşete kapılma sırası bendeyken sordum. "Eğer en iyi dedektifinizi elinizde tutmak istiyorsanız, zorundasınız."

İşaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Bu haraç, dostum." "Bu bir iş, *pendeja*. Ya öde ya da çeneni kapa."

"Benim en iyi dedektifim olduğunu kim söyledi? Sen benim *tek* araştırmacı." "Her iki şekilde de."

"Bu harika. Ona ne söylemem gerekiyor?"

"Tüm cevaplara sahip olan sensin. Ve sen bir özel dedektifsin. Ona bir amcanın öldüğünü ve parayı dağıtma görevini sana bıraktığını falan söyle. Zengin insanlar böyle yapmaz mı?"

"Bu avukatların işi."

"O zaman bilmiyorum. Her şeyi düşünemem."

"Melek," dedim elimi omzuna koyarak. Gözleri çok derin, zengin bir kahverengiydi ve yüzü çok gençti, çenesine sakallarının yumuşak başlangıcı serpilmişti. Çok genç ölmüştü. Hem de çok genç. Sık sık, eğer bir şansı olsaydı hayatında ne yapardı diye merak ederdim. O kadar iyi bir çocuktu ki. "Belki de ona söylemeliyiz."

"Siktir et." Fırtınalı gözleri aniden öfkeye dönüştü. "Hayır."

"Annen olsaydım, iyi olduğunu bilmek isterdim."

"Eğer annem olsaydın, terapiye ihtiyacım olurdu. Bazı düşüncelerim var, biliyorsun." Başıyla Danger ve Will'i işaret etti ama itirafına izin vermedim-

tam olarak haber olmasa da beni caydırdı.

"Senin ne kadar harika bir çocuk olduğunu bilmek isterdim."

Dolgun ağzının bir köşesi şakacı bir hareketle kalktı. "Sence ben harika mıyım?"

Uh-oh.

"Seni çıplak görecektim kadar harika mıyım?"

Neden zahmet ettim ki? "Ya da ona nasıl bir sapığa dönüştüğünü söyleyebilirim." "Tamam, boş ver. Ama onu görmedin. Sürekli ağlıyordu.

Ben öldükten aylar sonra. Bunu ona yapamam."

Dediğim gibi, harika. "Tamam, tatlım. Ona söylemeyeceğim. Ama annen senin sandığından çok daha zeki ve güçlü."

"Geldiği kadar sert biri." Göğsü gururla kabardı. Öldüğünde muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı. Aradan en az yirmi yıl geçmişti.

Ofisime geri döndüm. Angel öldükten sonra kocasını da kaybetmiş olan Bayan Garza duvarımdaki bir tabloyu inceliyordu. Bana döndü, yüz ifadesi hâlâ cehennem azabı çekiyordu.

"Haklısınız," dedim, yenilgi omuzlarımdaki çöküntüden belli oluyordu. "Kim olduğunuzu biliyorum Bayan Garza. Kahve ister misiniz?"

Karanlık iksire ne kadar yakın olduğunu fark etmeden edemedim. Ben de yakınında durmayı severdim. Kışın ortasında bir ateşin yanında durmak gibiydi, sıcak ve rahatlatıcıydı.

Omuzlarını gevşetti ama çok az. "Sanırım."

Ona bir fincan doldurdum, sonra ben masamın arkasına otururken istediği gibi içmesine izin verdim.

Oturduktan sonra, "Her ay hesabınıza para yatırıyorum. Birkaç yıl önce büyük amcalarından biri senin izini bulmamı sağladı ve ölmeden önce sana erzak bıraktı."

"Harika bir hikâye," dedi Angel, sesinde alaycılık vardı. Ukala.

Kızın kaşları kuşkuyla çatıldı. "Büyük amca mı? Hangi büyük amca?" "Hımm, teyzenin tarafındaki büyük amca."

"Ben Meksikalı Amerikalıyım, Bayan Davidson. Katolik. Üremeyi severiz.

Kaç tane teyzem var biliyor musun?"

"Doğru..."

"Ve biz çok yakınız."

O özel cehenneme gidecektim. "Bu kimsenin bilmediği büyük amcam. O bir münzeviydi."

"Bunun Angel'la bir ilgisi var mı?" Adını gerçek İspanyol tarzında telaffuz etti. *Ahn-hell*. Ama bunu söylerken sesi titriyordu.

"Hayır, Bayan Garza. Öyle değil."

Başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı. "Dediğim gibi, etrafı kontrol ettim. Bana gerçeği söylemek istediğinde, nerede olacağımı biliyorsun."

"Doğruyu söyledim," diye söz verdim ona.

Kahve fincanını yere bıraktı ve tamamen ikna olmamış bir şekilde gitti. Yalan söylemekte çok iyiydim.

Kolumu Angel'a doladım. "Çok üzgünüm tatlım. Beni bildiğinden haberim yoktu."

"O akıllı biri. Seni kontrol etti. Bu senin hatan değil."

Kapıdan çıktı ve parmaklıkların üzerinden alt kattaki restorana baktı. "O neden burada ki?"

"Kim?" Oraya doğru yürüdüm ve ben de aşağıya baktım, ama mekân henüz iş için açılmamıştı. Boş masa ve sandalyeler stratejik bir şekilde yerleştirilmiş, müşteriler için hazır bekliyordu.

"Bir ziyaretçin daha var," dedi ve ben başka bir şey söyleyemeden ortadan kayboldu. Yapabileceklerim ve yapamayacaklarım hakkında daha fazla şey öğreniyordum ve eğer isteseydim onu geri getirebileceğimi biliyordum ama az önce olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Annesi bu kadar açık ve daha fazlasını bilmek isterken, daha fazlasını bilmek için can atarken, hala ona söylememi istememesine biraz şaşırdım. Bu beni daha da meraklandırdı. Annesinin bilmesini istemediği özel bir şey mi vardı? Bir şey mi saklıyordu?

Ama tabii ki başka bir ziyaretçim daha vardı. Bayan Tidwell'le yarım saat daha görüşmeyecektim, bu yüzden ön kapının tekrar açılmasına şaşırdım. Amcamın patronu Yüzbaşı Eckert her zamanki gibi kusursuz giyinmiş olarak içeri girdiğinde ona baktım. Filmlerdeki kravatları eğri büğrü, ceketleri ütüye muhtaç kaptanlar gibi değildi, gerçi bu Ubie'yi tam olarak tarif ediyordu ama Kaptan Eckert daha çok *GQ* dergisinin yaşlı kapak modellerine benziyordu. Kıyafetleri her zaman ütülü, kravatı her zaman düz, sırtı her zaman sertti. Karakolda dolaşan anal şakalarını ancak hayal edebilirdim.

"Kaptan," dedim, hissettiğim şaşkınlığın sesime yansımaya izin vererek. *Kaptan* kelimesini her söylediğimde sonuna bir *Jack Sparrow* eklemek istemem çok garipti.

En son birkaç gün önce konuşmuştuk, o zaman üç vakayı bir çırpıda çözmüştüm. Muhtemelen dört. Yaptığım yanlış bir şeydi.

Not aldı ve o zamandan beri beni, istasyondaki danışmanlık görevimi merak ediyordu. Merakına ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Şüpheli görünüyordu, ama topraklarında onun için davalarını çözen bir Azrail'in dolaştığını bilmiyorsa, neden şüpheleniyor olabilirdi ki? "Seni buraya hangi rüzgar attı?"

Cevap vermeden önce tam bir dakika ofislerimi inceledi. Sırtını bana dönmüş, Bayan Garza'nın çizdiği tabloyu incelerken, "APD'nin maaşla çalıştırdığı tüm danışmanları daha yakından takip etmeye karar verdim," dedi.

Saçmalık. "Gerçekten mi? Kaç tane var?"

"Psikologlar ve benzerleri gibi ara sıra kullandığımız uzmanları, muhbirleri ve aslında maaş bordrosunda olmayan danışmanları çıkarırsak geriye sadece bir kişi kalıyor."

"Oh." En iyi Pazar gülümsememi sundum. "Herhalde küçük beni kastetmiyorsunuzdur?"

Mükemmel bir topuk-ayak dönüşü yaptı. "Aslında var."

Gözümü korkutmamaya çalıştım. İşe yaramadı. "Peki, tamam, burası benim ofisim."

"Ben bir dedektiftim, Davidson."

"Doğru, ben sadece hemen hemen her şeyin bu kadar olduğunu kastetmiştim. Ne tür sekmeler tutmak istediğinden emin değilim ama-"

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Kitaplığımdaki kitapları incelemek için arkasını dönmüştü. Çok dikkat etmemesi için dua ettim. *Tatlı Vahşi Aşk* muhtemelen danışmanlarının okumasını istediği türden bir materyal değildi.

Masamın arkasına oturdum ve kahvemden bir yudum aldım. Sıvı cesaret. "Özür dilerim?"

"Vakaları çözme konusunda çok becerikli görünüyorsunuz ve ben sadece yöntemlerinizi merak ediyordum."

"Oh, şey, biliyorsun. Ben bir dedektifim." Güldüm, sesim amaçladığımdan biraz daha çılgınca çıkmıştı. "Dedektifim."

Yanıma geldi ve şapkasını kucağına koyarak karşımdaki sandalyeye oturdu. "Peki hangi *tespit* yöntemlerini kullanıyorsunuz?"

"Sadece gündelik türden," dedim, buna ne diyeceğimi bilemeden. Benden ne almaya çalışıyordu? "Kendi kendime 'Sherlock olsa ne yapardı' diye düşünüyorum."

"Sherlock?"

"Üzerinde WWSD kısaltması olan bir bilekliğim bile var. En sevdiğim. Plastik." Kendimi kaybediyordum. Önemsiz gerçekleri ağzımdan kaçıırıyordum. O kadar

beni tutuklayacak. Ama ne için? Neden bu kadar gergindim? Yüzleşmelerde zor zamanlar geçirdim. Bir sabahda iki yüzleşme benim felaketim olacaktı.

"Peki dokuz yaşındayken? Hangi tespit yöntemlerini kullandın? o zaman?"

Öksürdüm. "Dokuz mu?"

"Peki ya beş yaşındayken? Beş yaşındayken baban için davaları nasıl çözüyordun?"

"Babam mı?"

"Biraz araştırma yapıyordum," dedi şapkasındaki tüyleri temizleyerek, "birkaç röportaj yaptım. Görünüşe göre yıllarca babana yardım etmişsin ve şimdi de amcana yardım ediyorsun. Bir süredir de öyle."

Vay canına, bugün hava-kirli-çamaşır günü müydü? Üzerinde SADECE DAVETİYEYLE GİREBİLİRSİNİZ yazan iç çamaşırlarım yerine iyi iç çamaşırlarımı giyerdim. "Ne demek istediğinizi pek anlamadım. İki yıldan biraz fazla bir süre önce özel dedektif oldum."

"Yani, bir süredir akrabalarınızın kariyerlerinde ilerlemelerine yardımcı oluyorsunuz. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Biliyor musun, bazı insanlar bu fikri gülünç bulabilir."

"Ama sen değil."

"Hayır, efendim. Muhtemelen ben değilim. Ama sakıncası yoksa bir müşteriyle görüşmem gerekiyor."

"Oldukça eminim." Bacaklarını açtı ve öne doğru oturdu. "Bu işin aslını öğreneceğim Davidson."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Cevap vermemeyi tercih ettim. Bunun yerine, o bana bakarken bakışlarımın sola doğru kaymasına izin verdim.

"Bence burada başka bir şeyler oluyor, belki de normal yollarla açıklanamayacak bir şeyler. Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

Dönüp gittiğinde, tuttuğum nefesi dışarı verdim. Lanet olsun. Ne olduğunu anlamadan önce tüm dünya Azrail olduğumu öğrenecekti. Bekle, belki bir reality TV anlaşması yapabilirim. Adını "*Şehirdeki Azrail*" koyabiliriz.

*

Ne yazık ki Kaptan Jack ile hiçbir akrabalığı olmayan kaptan gittiğinde titriyordum. Gerçekten titriyordum. Bugün bir değil, iki kez

el altından. Bu delilikti. Bu dünyanın nesi vardı böyle? Küçük kızların babalarına ve amcalarına davaları çözmelerinde yardım ettiği hayaletlerin ve doğaüstü güçlerin var olmadığını bilmiyorlar mıydı?

Kitaplardı. Televizyon şovları ve filmlerdi. Dünyayı duyarsızlaştırmışlardı. Lanet yazarlar.

İç merdivenlerden restorana indim ve babamı gördüm. Uzun boylu, sopa gibi bir vücudu olan ve kumral saçları her daim kırpılmaya ihtiyaç duyan bir adamdı. "Dönmüşsün!" O gün üçüncü kez hazırlıksız yakalanmışım.

"Şaşırdım. Şaşırmış görünüyorsun. Ya da, belki, gergin?"

Güldüm. Yüksek sesle. Garipti. "Ne? Ben mi? Ben mi? Hiç de değil." "Silahı biliyorum, Charley."

"Bu kesinlikle benim hatam değildi."

"Mmm-hmmm," dedi ve bana hızlıca sarıldı.

Babamla son zamanlarda aramız pek iyi değildi. O benim özel dedektiflik işinden çıkmamı istiyordu, ben de onun benim işimden çıkmasını istiyordum. Yanlış bir yol izledi, diğer şeylerin yanı sıra beni tutuklatarak çıkmaya zorlamaya çalıştı. Sonra kanser olduğunu ve ölmeden önce beni güvende görmek istediğini öğrendim. Sihirli bir şekilde iyileşmesi bir muammaydı. Cevaplarını bildiğimi düşündüğü bir muammaydı. Bense bilmiyordum. İyileştirmenin işimin bir parçası olmadığından oldukça emindim. Tanrı aşkına, ben Azrail'dim.

"Yakında konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Rahatsızlık tenimi karıncalandırdı. Bende olmayan cevaplar istiyordu. Konuşmak istediği şeyin bu olduğundan emin olduğum için konuyu saptırdım. "Bu yeni bir gömlek mi?"

Ofisine dönmeden önce "Yakında, balkabağım," dedi. Çok talepkârdı.

Bara bir göz attım ve içeride ne kadar çok kadın olduğunu görünce bir kez daha şaşkına döndüm. Burası daha yirmi saniye önce öğle yemeği için açılmıştı. Bu da neydi böyle?

Başımı sallayarak her zamanki köşedeki yerime oturdum ve bilmediğim bir nedenle menüye baktım. Her şeyi ezberlemiştim ama dün geceki quesadilla yeni bir ürün olmalıydı. Menüde bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Belki de özel bir şeydi.

Bayan Tidwell'in geldiğini gördüm ve ona el sallamak için ayağa kalktım.

"Vay canına," dedi şık eşarbını açarken. Benim yaşlarımdaydı ve Marvin'le evleneli bir yıldan biraz fazla olmuştu. "Burası çok kalabalık."

Kaşlarımı çattım ve etrafıma bakındım. "Değil mi? Bu kadar erken saatte hiç bu kadar kalabalık olmazdı. Ve çok fazla kadın var."

"Bu alışılmadık bir şey mi?" diye sordu yerine yerleşip garsonumuzdan bir su sipariş ederken.

"Öyle. Burası polislerin takıldığı bir yer ve burada hiç bu kadar çok kadın görmemiştim. Ve bir kez daha, günden daha sıcak."

"Ben iyiyim, ama eğer ateşliysen-" "Hayır, sorun değil."

İşe koyulmadan önce, sunucumuz sularımızla geri geldi. Ben her zamanki gibi yeşil biberli güveç, Bayan Tidwell ise taco salatası sipariş etti. Belki de bunu sipariş etmeliydim. Kulağa harika geliyordu. Ya da belki bir önceki gecedен tavuk quesadilla sipariş etmeliydim. Şimdi kararsızlık yapıyordum. Kararsız benden nefret ederdim. Ben kararlı beni severdim, her zamankini sipariş eden, sonra benimkinin yarısını bitirdikten sonra tabakta gördüğüm başka bir şeyi özleyen.

"Sence de öyle değil mi?"

"Özür dilerim." Bunca zamandır konuşuyor muydu? Ben de ADD ben'den nefret ederdim. Daha çok tercih ederdim-

"Ne düşünüyorsun?"

Kahretsin. Yine yaptım. Garsona seslendim. "Bana da bir kahve getirebilir misin?" Kahve iyi gelirdi. Ya da etmez. Her iki şekilde de.

"Peki, ne buldun?"

Fotoğrafları çıkardım ve Valerie Tidwell'e şu ana kadar öğrendiğim her şeyi anlattım. "Bunun çok kötü görüldüğünü biliyorum ama sakıncası yoksa kontrol etmeye devam etmek istiyorum."

Peçetesine doğru burnunu çekti. "Biliyordum. Sadece söyleyebilirim. Benden uzaklaşıyordu, biliyor musun? Eskiden her şeyi fark ederdi. Saçımı farklı şekillendirdiğimde. Eteğimin kenarını kaldırdığımda. Bunun çok çekici olduğunu düşünürdüm ama şimdi hiçbir şey yok. Sanki görünmez oldum."

"Tatlım, bu seni aldattığına dair bir kanıt değil. Ortağımı bir otele davet etti, ama hepsi bu kadar."

Gözyaşları arasında, "Ve sanırım sadece kanasta oynamak istedi." Kanasta eğleneliydi. Ya da kulağa eğleneli geliyordu. Aslında hiç oynamamıştım ama nedense kulağa biraz sapıkça geliyordu.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedim, "ama sana kilonu sorabilir miyim?" "Kilomu mu?"

"Evet, sadece, evlendiğinizde biraz daha kiloluydunuz."

Onu utandırmıştım. "Evet, hayatım boyunca kilo problemim oldu. Biraz kilo verebilmek için ameliyat oldum. Sağlığımı etkilemeye başlamıştı. Neden?"

"Ben sadece bunun sorunun bir parçası olabileceğini düşünüyorum. Ortağım... yani, daha büyük. Ve bana zaman ayırmıyor. Sanırım daha iri kadınlardan hoşlanıyor."

Yüzü inançsızlığa dönüştü. "Kilo verdim diye beni aldatıyor mu?"

"Hayır, Bayan Tidewell. Eğer sizi aldatıyorsa, bunun nedeni sizin düşündüğünüz gibi bir adam olmamasıdır. Bu sizin hatanız değil. Onun hatası."

"Buna inanmıyorum. Erkeklerin kilo aldıklarında eşlerini terk ettiklerini sanırdım, tam tersi değil."

"Ben de biraz şaşırdım. Ama tekrar söylüyorum, kilonuzun bir önemi olmamalı. Eğer sizi gerçekten sevseydi, sizi siz olduğunuz için severdi, vücudunuz için değil. Ama dürüst olmak zorundayım. Senin için biraz endişeliyim."

"Ben mi?" dedi, kaşları çatılmıştı.

"Evet. Kocanız ortağımın eşarbına yerleştirdiğim kayıt cihazını gördü. Kendisine tuzak kurulduğunu biliyor."

"Evet, mesajlarınızı aldım. Geceyi hapiste geçirdi ve bu sabah mahkemeye çıkarılacak."

"Senin için endişeleniyorum. O mikrofonu bulduğunda çok sinirliydi. Ne yapacağından emin değilim."

"Oh, hayır, o bir kedici. Bana hiç el kaldırmadı, eğer endişelendiğin buysa. O daha iyi bilir."

"İyi, güzel. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ama her ihtimale karşı arayabileceğin biri var mı?"

"Evet. Ailemi istediğim zaman arayabilirim. Babama saygı duyar. Onu kızdırma riskine girmez."

Bundan pek emin değildim.

"İhtiyacın olursa lütfen beni ara."

"Arayacağım."

Yemeğimiz geldi ve göreceli bir sessizlik içinde yedik. Kısmen başka ne söyleyeceğimi, Bayan Tidewell'i başka nasıl teselli edeceğimi bilemediğim için, ama çoğunlukla bir kez daha cennette olduğum için. Her zaman lezzetli olan yeşil biber yahnisi dilimin üzerinde eriyor ve ağzımdaki her bir tat tomurcuğunun keyifle patlamasına neden oluyor gibiydi. İnanılmazdı.

Babam geldi. "Nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz. Sammy'ye selamlarımı iletir misin? Yine kendini aştı."

"Sammy dışarıda, tatlım. Çatıdan kaymaya çalışırken bacağını kırmış. Onu bira ve kayak malzemelerini karıştırmaması konusunda uyardım."

"O zaman kim-?"

Babamın telefonu çaldı ve cevap vermek için izin istedi.

"Başka bir şey yapamayacağıma emin misin?" Valerie'ye sordum.

Omuzları dik ve çenesi yukarıda gitmek için ayağa kalktı. "Hayır. Bundan sonra kimi arayacağımı çok iyi biliyorum."

"Kim olabilir?"

"Avukatım."

Gülümsedim ve ben de gitmek için ayağa kalktım. Bob Amca ve ben kayıp bir kişiyi bulmak için köprüde buluşacaktık. Tam arka kapıdan çıkarken Jessica içeri girdi. Yüzünde acıma ifadesi vardı.

"Ne?" diye sordum. Birden utanarak sordum.

"Yani, gerçekten mi? Yine mi?"

Etrafıma bakındım. "Hey, ilk ben geldim." "Ve ben de sonuncu olacağım," diye söz verdi.

Tanrım, geri dönüşlerde çok iyiydi. Bende hiçbir şey yoktu. Liseye geri dönmüşüz gibi hissettim.

"Tamam." Yoluma devam ettim.

Sammy'nin bacağını kırmış olması beni hâlâ biraz şaşırtıyordu. Hem de kayak yaparken.

Bu acı verici olmalı.

*

Park yerine gittim ve Misery'yi aradım. Jeep'i, duyguyu değil. Sefil olduğum günler geride kalmıştı. Ama bu başkalarına acı çektiremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Garrett'i aradım.

"Merhaba, Charles."

Çok resmiydi. "Hey, Swopes. Senin için bir isim var." "İş aramıyorum."

"Lütfen."

"Tamam. Ne?"

Bu kolaydı. "Benim için bir isim araştırabilir misin, sabıkası var mı diye? Kocasını hapisten çıkmadan önce müvekkilimin güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"İsim."

Dürüst olmak gerekirse, artık benden hoşlanmıyormuş gibi davrandı. Bekle, belki de hoşlanmıyordu. "Benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Senden hiç hoşlanmadım."

Doğru ya. Haklıydı. "Marvin Tidwell."

"Anladım. Seni sonra ararım."

Misery'ye tırmandım ve Bob Amca'yı aradım. "Takılıyor muyuz?"

"Neden ağzından çıkan her şey bana ensestmişim gibi geliyor?" "Öyle olduğunun farkında değildim. Belki de vicdan azabı çekiyorsundur."

"Charley."

"İçini dökmek istediğin bir şey mi var? Geçen gün seni birlikte gördüğüm o sürtük dışında mı?"

Boğazını temizledi. "Bunu gördün mü?"

"Bana kâbuslar gördürdü."

"Gizli görevdeydim."

"Beş yaşındayken buna kanmayı bıraktım."

"Oh. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Sayılır. Zaten orada mısın?"

"Şimdi yoldayım."

"Tamam, birazdan orada olurum."

Cookie bana tekrar mesaj attığında telefonu kapattım.

Acele et, biri beni arkamdan bıçakla yakalarsa ne yaparım? Sana ne dediyse onu yap.

Ben de öyle yapardım zaten. Bıçakları savuşturmak zordu. Çünkü etinizi kestiklerinde çok acıtıyorlardı.

*

Bir cesedi aramak için köprüye giderken -ölü bir ceset- başka bir ses denemeye karar verdim. Korsan uygulamayı açtım, gideceğim yeri girdim ve bir varlığın homurdanıp inlemesini dinledim. Bir süre sonra, "Bin fit sonra sağa döneceksin." dedi.

Yoda'yı severdim. Onu satın alıp şömüne rafıma koymayı düşündüm. Çoğunlukla bir şömüne rafım olmadığı için almadım, ancak yakın zamanda bir evde alışveriş kanalına olan bağımlılığım sırasında, küçük bir Yoda anahtarlığı aldım.

Uzun ve yalnız gecelerde beni rahatlatırdı. Titreşim falan yapmıyordu. Sadece yanımda küçük, güçlü ve garip bir şekilde çekici birinin olması hoşuma gidiyordu.

Ne yazık ki bu köprünün nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yoldan çok sık geçmezdim ve ıssız bir yerde eski bir köprü bulmak beklediğimden daha zordu. Ama iki şey beni biraz daha zorluyordu. Ölü çıplak adamın geri dönmüş olması ve kocaman siyah bir SUV'un kıcıma o kadar yaklaşmış olması ki, neredeyse dikiz aynasından VIN'ini okuyabiliyordum.

Ben yavaşladım. O da yavaşladı. Ona el sallayıp geçmeyi düşündüm ama geçmek isteseydi geçerdi. Aracının içi o kadar karanlıktı ki, tarif edecek kadar göremedim. Tek seçebildiğim koyu renk bir gözlük ve siyah bir beyzbol şapkasıydı.

"Kayboldun. U dönüşü yap, yapacaksın."

Kahretsin. Bir dönüşü mü kaçırdım? Yoda ile olan bağımı kaybediyordum. Benimle alay ediyordu, bunu söyleyebilirim. Bölgeyi taradım. Bir dönüşü kaçırmış olamazdım. Kaçırarak bir şey yoktu.

Cipli adam yaklaşık yirmi adım geriye gelene kadar yavaşladı. Tam rahat nefes almaya başlamıştım ki, motorunu çalıştırdı ve ileri atıldı.

Lanet olsun. "Dayan," dedim Ölü Çıplak Adam'a, "bize çarpacak." Ondan kaçmak için yoldan saparsam, bana yandan çarpabilirdi, bu yüzden rotamdan sapmadım, Misery'yi yolda tutmaya çalışırken Bob Amca'yı aradım.

"İki yüz metre sonra sağa döneceksin."

Ayı değil mi? Doğru yön yoktu. Hiç bir yön yoktu. Belli ki Yoda birini öldürtecekti.

SUV tam bana çarpmak üzereyken frene bastı ve diğer şeride geçecek kadar çekiş gücünü kaybetti. Ama kontrolü çabucak geri aldı ve oyuna yeniden başladı.

"Neredesin sen?" Bob Amca sordu.

"Beş yüz metre sonra gideceğiniz yeri bulun."

Oh, harika. Başarmıştım. "Yaklaştım, sanırım. Ama biri-" SUV aynı manevrayı yapıp ileri fırladığında, frene basmadan önce kıcıma girmesine bir mikrosaniye kala gıcırdadım.

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Siyah SUV, GMC, krom ızgara ve pervazlar, renkli camlar, elli yaşın altında erkek sürücü, koyu renk gözlük ve siyah beyzbol şapkası."

"Anladım. Neler oluyor?"

"Az önce bana GMC lavmanı yapmaya çalıştı. İki kez."

"Yola çıkıyorum," dedi. Sanki kendi cipine doğru koşuyor gibiydi.

New Mexico'nun ön plaka zorunluluğu olmamasına lanet ettim. Adam arkasını dönüp diğer yöne gitmeden önce geri çekildi, numaralarını alamayacağım kadar uzağa gitti. Ve asla geri dönüp numaralarını almaya çalışmayacaktım.

"Sorun değil. Geri çekildi."

Neden Ubie'nin gelip beni almasını istemediğimden emin değilim. Çok daha az travmatik olurdu. Cinsel organlara bakmamanın sanıldığı kadar kolay olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bob Amca gri cipinin açık kapısının yanında duruyordu, elleri kalçalarında, çok endişeli görünüyordu.

Köprü şu eski demiryolu köprülerinden biriydi, paslanmış metal destekleri ve perçinleri vardı. Burada olduğunu bile bilmiyordum. New Mexico'nun sade manzarasına karşı muhteşemdi.

Yere yığılmamaya çalışarak dışarı çıktığımda "Başka bir şey aldın mı?" diye sordu.

"Kayıp dışında mı? Lanet olası Yoda." Yoda'yı suçlamak yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. "O adam beni öldürebilirdi. Ve arabamda çıplak bir adam var. Yaşlı biri."

Sakin davranmaya çalıştım ama Ubie kabadayılığımı anladı. Kabadayılığımın Saran Wrap adını vermeye karar verdim. Yine de kontrol edemediğim titremem beni ele verebilirdi. Beni kollarına çekti.

"Üstüne tavuk kümesi bağlanmış soluk kırmızı Pinto'dan beri kimse buradan geçmedi."

"Üvey annemin burada ne işi var? O ve tavukları." Bob Amca sırtımmaya çalıştı. Başaramadı.

"Hayır, adam geri döndü ve kasabaya doğru yola çıktı."

"Hiçbir şey," dedi öteden gelen bir ses.

Eğimin üzerinden kuru vadiye baktım. Ubie, bir gece önce Reyes'e zor anlar yaşatan polis Taft'ı getirmişti.

Kafasını kaldırdığında ona "Hey," dedim. Aşağı inmiş ve etrafı kolaçan ediyordu.

Selamlamak için başını salladı. "Hiçbir şey bulamadım."

Taft'ın etrafta olması iyi bir şeydi. Çocukken ölen küçük kız kardeşinden dolayı, benim ölmüş olanları görme yeteneğimi biliyordu. Neyse ki bunun ötesinde sorular sormadı. Bildiği az miktardaki şeyi yutması biraz zaman aldı. Ne olduğunu hayal bile edemezdin.

tüm gerçeği öğrenirse ne yapacağını merak ediyorum. Onu Azrail'in avukatı olarak düşünmemiştim.

"Aşağıda herhangi bir iz ya da rahatsızlık var mı?" Ubie sordu.

"Hayır, bulabildiğim tek bir tane bile yok."

"Bilmiyorum tatlım, burası olduğuna emin misin?"

"Bana bahsettiği yer. Hispanikti, hemşire önlüğü giymişti."

"Ve cesedinin burada olduğunu mu söyledi?"

"Evet, onun tarifine uyan herhangi bir kayıp kadın buldunuz mu?"

"Birkaç yıl önce bir tane vardı ama hepsi bu kadar. Bu sabah size geldiğini mi söylemişsiniz?"

"Tam olarak."

Cipine geri döndü ve bir dosya çıkardı. "Bu o mu?"

Hızlıca bir göz attım. "Hayır, bu kız ziyaretçimden çok daha Asyalı. Hispanik olan kimdi?" diye hatırlattım. Hiç dinlemedi.

"Tamam, bunlara bak ve bana haber ver. Cipi çağıracağım. Şansımız yaver gidebilir ve bu yolda başka bir memur bulabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Ben incelerken istasyonu aradı. Birkaç dakika sonra yanıma döndü. "Bir şey var mı?"

"Hayır. Peki bugün kayıp Nicole ya da Nicky yok mu?" Kayıp kadınların resimlerini karıştırırken ona sordum. Ben de dairemdeki kadınlardan birini tanımayı ummuştum ama hiçbirisi gözüme çarpmadı. Elbette, saç ve çamur yığınlarının altından yüzlerini seçmek zordu.

"Bulabildiğim kadarıyla hayır, ama buralı olmayabilir." "Aramayı genişletebilir misin?"

"Elimde bir tarif olduğuna göre deneyebilirim."

Taft tekrar tepeye tırmandı, nefes alış veriş i çaba sarf etmekten biraz zorlaşmıştı. "Bir şey yok patron."

"Bana patron demene bayılıyorum," dedim. Kaşlarını çatı.

"Onu bulmayı gerçekten umuyordum," dedim. "Ailesi için çok endişeleniyordu."

"Bizi onun kimliğine götürebilecek başka bir şey bulabildiniz mi?" Taft sordu. "Önlük giyiyordu ve kordonunda bir isim etiketi vardı. Harfleri gördüm

N-i-c. Sadece Nicole ismini tahmin ediyorum."

Üniformasının tozunu aldı ve gözlerini kısarak etrafı tekrar inceledi. "Hangi hastane?"

"Presbiteryen, sanırım. Bugün oraya gidip ne bulabileceğime bakacağım." Bob Amca bir telefona cevap vermeye gittiğinde, Taft bana yaklaştı. Ellerini ceplerine soktu ve çöle doğru baktı. "Sen Kız kardeşimi gördün mü?"

Dosya klasörünü kapattım. "Birkaç gün içinde değil. Hâlâ eski akıl hastanesinde asılı duruyor."

"Ama artık arkadaşları var?" diye sordu.

"Evet, arkadaşları var." Taft iyi bir adamdı. Kız kardeşini kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu ve hâlâ ona göz kulak oluyordu. Ama onun hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu. "Merak ediyorsan söyleyeyim, hâlâ her zamanki gibi psikopat. Küçükken makaslara düşkünlüğü var mıydı?"

Kıkırdadı. "Bütün bebeklerinin saçlarını keserdi, eğer kastettiğin buysa."

"Biliyordum. Eğer bir bebek alsaydı, orayı tamamen kel bırakırdım. beni tut. Bunu gelecekte hatırlamam gerekecek."

"Tamam, sanırım geri dönüyorum."

Ubie, "Charley'i kasabaya kadar takip edin," dedi.

"Bob Amca!" Sesim, nefret ettiğini bildiğim türden, genizden gelen bir sızlanmaydı. "Bekle, bu harika bir fikir. SUV Guy geri gelebilir." Taft'a baktım. "Yolumuza çıkan herhangi bir siyah cipi vur."

"Bunu yapacağım," dedi. Ama yalan söylüyordu. Bunu anlayabiliyordum.

"Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim," dedim Ubie'ye. "Eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda. Ailesinin cesedini bulamadığını söyledi. Günlerdir oradaymış. Biri kayıp ihbarında bulunmuş olmalı."

"Bunu araştıracağız," dedi Ubie. "Bu arada, bir golf sopası ve küçük bir topla randevum var."

"Sen ve senin küçük taşakların." Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. Köleler olmadan nasıl iş yapabilirdim ki? Kölelerden bahsetmişken, kasabaya dönerken Garrett'ı aradım.

"Cipli bir adam beni öldürmeye çalıştı."

"Bu çok garip."

"Neden?"

"Çünkü işe aldığım adam SUV kullanmıyor."

"Bu çok garip." Swopes. Her zaman şakacı. "Bekle. Eğer beni başka biri öldürürse, yine de ona ödeme yapmak zorunda mısın?"

"En azından indirim almam gerektiğini düşünüyorum."

"Değil mi? Ayrıca yolcu koltuğumda çıplak yaşlı bir adam var."

"TMI, Charles."

Zavallı ölü çıplak adam. Kimse onun hakkında bir şey bilmek istemiyordu. "Eee? Marv'ın sabıkası var mı?"

"Bir şey yok. Sicili tertemiz, ama kaç yaşında olduğunu söylemişsiniz?" "Bilmem, otuz beş civarı mı?"

"O zaman yanlış Marvin Tidwell'i buldum. Bu adam elli dört yaşında. Ve ölü."

"Gerçekten, evet, bu o kadar da ölü görünmüyordu."

"Muhtemelen hayır, ama bir kimlik hırsızlığı vakasıyla karşı karşıya olabilirsiniz."

"Ciddi misin?" Doğrulurken sordum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Yine şüpheli ama istersen araştırabilirim."

"İstiyorum. Çok teşekkürler."

Ona bir sebepten ötürü tahammül ettiğimi biliyordum. Telefonu kapattım ve söylediklerini düşündüm. Kimlik hırsızlığı. İşte bu suçlayıcı olurdu. Ölü çıplak adamım elli dördünü çoktan aştığı için bunun ihtimal dışı olduğunu biliyordum ama her ihtimale karşı ona baktım ve sordum: "Adın Marv değil, değil mi?"

*Şu anda gözetim altında değilim.
Bu beni de korkutuyor ama olasılıklar sonsuz.*

-T-SHIRT

Ne yazık ki bir psikologla randevum vardı. Resimlerimi hatırlıyordum, birkaç ölüm ve parçalanma içerenleri. Onu etkilemek, ilişkimize doğru bir başlangıç yapmak istiyordum. Kopuk da olsa. Ofisine giderken, başka bir sesi gündeme getirdim. Bütün gün dinleyip de ağzından çıkan tek kelimeyi bile anlamadığım bir adam vardı. Ozzy. Bulamaç aksanlı bir İngiliz'e kim karşı koyabilir ki?

"Um, tamam, evet, yani yaklaşık üç yüz feet içinde, doğru." Zavallı adamın sesi hep sarhoş gibi gelirdi. Bu uygulama korsan olmalı ve bir şekilde değiştirilmiş olmalıydı. Eminim gerçek uygulama Ozzy'nin sesini biraz daha tutarlı hale getirirdi.

"Pekala, iki yüz metre sonra sola dön."

GPS ile ilgili komik olan şey, sizi her zaman doğru yöne göndermemesiydi.

Sağa dönüp On İkinci Cadde'ye gidersem oraya daha hızlı varacağımı biliyordum, bu yüzden sağa döndüm. Ozzy bunu onaylamadı.

"Ne oluyor?"

Az önce F-kelimesini mi söyledi?

"Dinlemiyorsun bile."

"Ha! Bu harika," dedim ölü çıplak adama. Beni görmezden geldi. Ozzy o kadar eğlenceliydi ki onu durdurmakta zorlanıyordum. Central'da sağı kaçırdığımda çok sinirleniyordu, bu yüzden sırf bana bağırmasını dinlemek için dönüşleri bilerek kaçırmaya başladım. Kafa küçültme seansıma neredeyse geç kalıyordum.

Ama sonunda Ozzy'nin dırdırına rağmen kız kardeşim Gemma'nın bana ayarladığı psikiyatrist Dr. Romero'nun muayenehanesini buldum. Gemma TSSB'mle başa çıkmam konusunda çok kararlıydı ama ben bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünüyordum. Artık arkadaşlık. İdrar kaçırmam kontrol altındaydı ve Chihuahualar artık beni nadiren korkutuyordu. Ayrıca, korkutanın kuduz olduğundan emindim. Ağzının etrafında köpük vardı ve çılgın bir gözü vardı.

uzaklara baktı. Bana kâbuslar gördürmesi benim suçum değildi.

Alb'deki pek çok profesyonel ofisin alışlagelmiş Güneybatı dekoruna sahip güzel bir ofise girdim. Ne yazık ki, bu sevimsiz bir Güneybatı dekoruydu. Doksanlı yıllarda popüler olan, alçıdan kaktüs bitkileri ve uluyan bir çakalla tamamlanan türden. Tamam, uluyan çakallara, özellikle de boyunlarında bandana olanlara karşı bir zaafım vardı ama Dr. Romero'nun bunu bilmesine izin vermeyecektim.

"Sen Charley olmalısın," dedi ve ondan dalga dalga yayılan Yeni Çağ kokusunu alabiliyordum. O da onlardan biri olacaktı. Bu uzun sürmemeli.

"Öyleyim," dedim ve zorla gülümsedim. "İçeri gel."

Beni iki sandalye ve küçük bir kanepenin bulunduğu başka bir odaya götürdü. Kanepeye oturmadan önce ona "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim. Kabalık etmeden ondan en fazla bu kadar uzaklaşabilirdim.

"Umarım sorun olmaz, kız kardeşin sana ne olduğu konusunda beni bilgilendirdi." "Bu bir gizlilik kuralını ihlal etmek değil mi?"

"Teknik olarak değil ama bana söylemiş olması seni rahatsız ediyor mu?" "Hiç de değil. Sadece merak ediyordum."

"Cumartesi günü buluşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm. Kız kardeşin iyi bir arkadaşım ve önümüzdeki hafta şehir dışına çıkıyorum. Seni daha önce içeri almamı istedi-" Taşıdığım portföyü fark etti. "Nedir bu?"

"Sanat terapisi. Rehabilitasyonumla seni etkileyebileceğimi düşündüm. Bunu geçen hafta çizdim." Kahverengi saçlı bir kızın yediği ölü kuşların resmini kaldırdım. "Bunu da dün gece yaptım." Arka planda gökkuşağı ve tek boynuzlu at ile parlak bir güneşin yanından uçan kuşların resmini gösterdim. Eğer bu benim akıl sağlığımı kanıtlamazsa, neyin kanıtlayacağını bilmiyordum.

Gülümsedi. "Kız kardeşin beni bilgilendirdi. Tüm küçük numaralarını biliyorum."

"Gerçekten mi? Sana 'Bir kart seç' dediğim karttan bahsetti mi? Herhangi bir kart.' Sonra da 'Şimdi destenin herhangi bir yerine koy. Bana gösterme!' diyorum. Ve sonra-"

"Buna saptırma denir."

"Bu çok garip. Daha dün bana yansıtıcı olduğum söylendi. Krom bir tampondaki güneş gibi." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldığında, bu raundu kazanamayacağımı biliyordum. "Demek sana tüm küçük numaralarından bahsetti, ha?"

"Evet, öyle yaptı."

"Büyük olanlardan bahsetti mi? Çünkü bende birkaç tane var."

"Neden bana onlardan bahsetmiyorsun?" dedi, yüzünde mutlak bir anlayış ve sonsuz bir sabır ifadesi vardı.

Öne doğru eğildim, kirpiklerimin altından ona baktım ve sırtışıma şeytani bir eğim ekledim. "Ayaklarının altındaki toprağı titretebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki büyülenmiş gibi.

Ne yapıyordum ben? Psikiyatri koğuşunda bir yatak için yalvarıyor muydum? O kadar kendini beğenmişti ki, ona haddini bildirmem gerektiğini hissettim. Ama aynı zamanda Gemma'nın arkadaşıydı. Eğer onu mahvedersem, bunun sonunu asla duyamazdım.

O da dirseklerine yaslandı. "Neden bana göstermiyorsun?"

Bu bir sorudan çok bir meydan okumaydı. İşte bu oldu. İçimdeki gücün kalbimin yakınında toplanmasına izin verdim, merkezimde çarpışana kadar dönmesine ve birbirine dolanmasına izin verdim. İçimden dışarı kaymasına, altımızdaki toprağa ve etrafımızdaki havaya tutunmasına izin verdim. Sorumluluğu almasına ve enerji biriktirmesine izin verdim ve sonra onu dürttüm.

Dünya ayaklarımızın altında titredi. Dışarı saldıığım enerjiyi dizginleyemeden masasının üzerindeki eşyalar sallandı ve bir lamba devrildi.

Yüzü soldu ama korkusuyla savaştı. "Dediğim gibi, kız kardeşin bana senden bahsetti."

Kahretsin. Telefonuma uzandım. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Arkasına yaslandı ve ben Gemma'yı ararken bekledi. "Hel-"

"Gemma, ne oluyor?"

"Ne? Ben şimdi ne yaptım?" Nefesi kesilmiş gibiydi.

"Ne yapıyordun?" Şüpheyle sordum. Son birkaç gündür çok ketum davranıyordu. Kesinlikle birini beceriyordu.

"Hiçbir şey. Neden bana küfrediyorsun?"

"Kim var orada?"

"Kimse yok. Randevunuzu kaçırdınız mı?"

"Tamamen yabancı birine benim hakkımda her şeyi anlattığın olayı mı kastediyorsun?"

Bu mu?"

"Evet."

"Gemma! Ne oluyor be?"

"Onu korkutamadın, değil mi?" diye sordu, sesinde memnuniyet ışıltısı vardı.

"Hayır. Ne dedin sen?"

"Ona sor. Ben meşgulüm." "Kim var orada?"

"Hiç kimse. Bana bunu sormayı bırak. Ve bu seni ilgilendirmez."

"Tamam." Telefonu kapattım ve Dr. Romero'nun ofisine geri döndüm, kendimi dünyadaki cehennem saatlerine hazırladım.

*

Dr. Romero ilk başta şüphelendiğim kadar kötü biri olmasa da -ona attığım falsolu topun ardından cesaretini toplayıp ortaya çıktı- ilişkimizin bir yere varacağını düşünmüyordum. Seansımdan sonra doğruca Presbyterian Hastanesi'ne gittim ve Nic bilmem ne adında kayıp bir kadın hakkında bilgi alıp alamayacağımı öğrenmek istedim. Hastaneye girdim ve doğruca danışma masasına gittim. İhtiyacım olan şey bilgi olduğu için.

"Merhaba," dedim arkasında oturan bayana. "Bana yardımcı olabilir misiniz diye merak ediyordum. Geçen gün Nicole adında harika bir hemşire vardı ve bana hangi koşu da çalıştığını söyleyebileceğinizi umuyordum."

Kadın bana baktı ve sonra "Peki, hangi koşu da kabul edildiniz?" diye sordu.

İyi bir noktaya değindi. "Şey, mesele de bu. Tam olarak hatırlamıyorum. Sarhoştum."

"Adın ne, bakayım."

"Gerçek ismimle giriş yapmadım."

Uzun bir iç çekişten sonra, "Bir hevesle bilgi veremem," dedi. Ağzı okullu bir kızın ki gibi asıktı. Azarlanıyordum ve iyi azarlanıyordum.

"Bakın, tek bilmem gereken Nicole adında bir hemşireniz ya da önlük giyen başka biri olup olmadığı. Ya da muhtemelen Nicki. Ya da *N-i-c* ile başlayan herhangi bir şey." PI kartımı gösterdim. Resmi görünmemi sağlıyordu. "APD için bir dava üzerinde çalışıyorum. Yardımınız için minnettar oluruz."

"Peki bu hangi dava olabilir?"

Arkamdan gelen bir erkek sesiyle irkildim ve döndüğümde kaptanın orada olduğunu gördüm. Beni takip mi ediyordu? "Kaptan Eckert, burada ne yapıyorsunuz?"

"Sizin için de aynı şeyi merak ediyorum. Bu sabah durumunuzu kontrol ettim ve şu anda bizim için bir davada olduğunuzu hatırlamıyorum."

"Şey, amcamla bir şey üzerinde çalışıyoruz."

"Peki bu ne olabilir?"

Vay canına, bu adam sinir bozu c u olmaya başlamıştı. Neden her şeyi çözmeye bu kadar kararlıydı? "Bu bir kayıp vakası."

"Bob'un şu anda herhangi bir kayıp vakasıyla ilgilendiğini hatırlamıyorum." "Daha çok potansiyel bir kayıp vakası gibi."

"Peki, yardım etmek için elimden geleni yaparım." "Oh, hayır, sizi rahatsız edemem."

Beni görmezden geldi, yaka kartını resepsiyon görevlisine gösterdi ve "Sakıncası yoksa Nicole adında bir çalışanım var" dedi.

"Pekâlâ." Birkaç tuşa bastı ve bana iki Nicole'un adını verdi. Biri teşhis bölümünde çalışıyordu, diğeri de yenidoğan ünitesinde sorumlu hemşireydi.

Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de - ona vermem gerekenden daha fazla ipucu vermek istemedim - "Ekranınız resimleri gösteriyor mu?" diye sordum.

"Evet, öyle." Ekranı bana doğru çevirdi. "Ben Nicole Foster."

Nicole Foster uzun boylu, kıvırlı saçlı ve çok fazla kilometre yapmış bir kadındı. "Hayır, bu o değil."

"Tamam." Birkaç tuşa daha dokundu. "Ben Nicole Schwab."

Bu daha gençti ama çilli ve gözlüklü bir sarışındı. "Lanet olsun. Bu da o değil."

"Biliyor musun, bir Nicolette'imiz var." Ekranı kendisine doğru çevirdi ve tekrar dokundu. "Ne olmuş ona?"

Tekrar çevirdiğinde başımı salladım. "Bu o."

"Tamam, Nicolette Lemay post-op bölümünde çalışıyor. Üçüncü katta." Kaptana bir gülümseme gönderdi. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim ve omzumun üzerinden kaptana baktım. Hiç fark etmemiştim ama endişe verici derecede yakışıklı bir adamdı. Tamam, onun ilgisini gerçek olarak kabul edebilirdim. Pek çok kadın üniformadan etkilenirdi, başka pek bir şeyden etkilenmezdi.

Asansörlere doğru yola çıktım. Yüzbaşı Eckert da peşimden geldi. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim ona, sonra da resepsiyon görevlisini işaret ettim. "Bilirsiniz, eğer numarasını almak isterseniz."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Kaptan dul bir adamdı. Karısı birkaç yıl önce kanserden ölmüştü ve APD'deki danışmanlık pozisyonu için onayımın bu kadar sorunsuz geçmesinin nedenlerinden birinin bu olduğunu hissettim. Karısının yasını tutuyordu.

Bob Amca dinlenme odasında bir fil istese fark edeceğinden şüpheliyim. O zamanlar adamdan olabildiğince uzak durdum. Kederi boğucuydu. Beni sarıp sarmalıyor ve ciğerlerimdeki oksijeni tüketiyordu; ezici bir kayıp duygusu hissetmeden ona bakamıyordum bile. Şimdi bile onu bu aşırı rahatsızlık hissiyle ilişkilendiriyorum. Bu onu samimi ve onurlu yapıyordu ama ona karşı dizlerimin üzerinde verdiğim tepki diğer yöne kaçmaktı.

Yine de onunla tanıştığımdan beri ona karşı bir zaafım vardı. Temkinli bir saygıyla dolu yumuşak bir nokta. Adam zekiydi ve şimdi peşimde olduğuna göre dikkatli olmalıydım. Ubie ve benim yaptıklarımıza hiç dikkat etmemişti. Davaları çözüyorduk ve bu onun için yeterliydi. Ama son fiyaskomdan sonra, bir günde biri seri katil olmak üzere dört davayı çözmemden sonra... tamam, ani ilgisini anlayabilirdim.

Asansöre doğru yürüdük ve ben üçüncü kata bastım. Odadaki oksijeni emen biriyle asansörde olmak kadar garip bir şey olamazdı.

"Peki, suç sana nasıl davranıyor?" Aklımı havalandırma eksikliğinden uzaklaştırmak için sordum. Kırmızı kan hücrelerim hava almak için çığlık atıyordu.

Sadece bana baktı.

Tamam. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve bakacak büyüleyici bir düğme paneli buldum. Binlerce yıllık ıstırabın ardından kapılar açıldı. Yüksek sesle nefes almamaya çalıştım.

Üçüncü kata çıktık ve yüzbaşı beni takip etmiyormuş gibi davranarak hemşire odasına doğru yürüdüm. Özel dedektiflik lisansımı gösterdim. "Merhaba, acaba size Nicole Lemay hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

Arkasında oturan üç hemşireden sadece biri hemen başını kaldırıp bakmadı, belli ki sorulara cevap veremeyecek kadar meşguldü.

"Nicole?" diye sordu biri bana. Tel tel kahverengi saçları ve altın çerçeveli gözlükleri vardı.

"Evet, onu en son ne zaman gördüğünüzü merak ediyordum."

Hemşire bana baktı, ifadesi boştu. Saatini kontrol etti. "Sanırım beş dakika kadar önce."

"Hayır," dedim, ayaklarımın üzerinde kayarak. "Nicole Lemay. Pardon, Nicolette?" O sırada diğer hemşire konuştu, karbonhidratlara düşkün güzel bir sarışındı.

"Haklısın," dedi duvardaki saate bakarak. "Nicolette'i yaklaşık yirmi dakikadır görmüyoruz."

İlk hemşire güldü. "Doğru. Eğlenirken zaman uçup gidiyor." "Sana Bayan Watson'a yaklaşmamamı söylemiştim. Baloncuğunu seviyor."

"Hayati değerlerini almam gerekiyordu."

"Oh, işte orada." İçlerinden biri işaret etti. "Ben Nicolette."

Arkamı döndüm ve ölen kadınımın yüz yüze geldim. Ama o artık gitmemişti. Yaşıyordu. Ve nefes alıyordu. Bu bir mucizeydi!

"Um, Nicolette Lemay?"

"Tüm hayatım boyunca." Ceplerini temizlemekle, şırınga ambalajlarından ve bant parçalarından arındırmakla meşguldü. "Ne yazık ki," diye ekledi. "Eğer yakında bir evlilik teklifi almazsam, annem bir ilan verecek."

"Oh, şey, ben sadece-"

"Tanıdık geliyorsun," dedi. Durdu ve bana baktı, sonra yardımcıma odaklandı.

"Doğru, özür dilerim. Ben Charley ve bu da Albuquerque Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Eckert."

Telaşlanarak doğruldu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, hiç de değil," diye onu temin etmek için atladım. "Sadece..." Dilim tutulmuş bir şekilde öylece kalakaldım. Daha önce hiç ölmüş bir kadın gelip bana cesedini nerede bulacağımı söylememiş, sonra da tamamen canlı bir şekilde ortaya çıkmamıştı. O kadar bedenseldi ki. Saçının bir teli bile yerinde değildi. Cesedini bulamamamıza şaşmamalı. Yerini değiştirmişti.

"57'deki eski demiryolu köprüsüne hiç gittin mi?"

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şans eseri tek yumurta ikizin var mı?" Kulağa ne kadar anlamsız geldiğimi fark ederek sordum.

"Nnnnnno. Bu da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey. Boş ver. Benim hatam. Sanırım yanlış Nicolette'i seçtim."

"Oh." Bu onu biraz sakinleştirmiş gibiydi. "Ama gerçekten tanıdık geliyorsun."

Kardeşimle hiç çıktın mı?"

"Bu oldukça mümkün. Birileriyle çıkma eğilimindeyim. Ya da eskiden öyleydim. Peki, nerede?" "Pardon?"

"Annen nereye ilan verir ki?"

"Ah, şey, kişisel ilanlara ilan vermekten bahsetti ama aynı zamanda beni eskort olarak listelemekle tehdit etti. Bilirsin, randevu almak için."

Bunu anlayabilirim. Kaptan Eckert gerildi, biz kadınların boş gevezeliklerini dinlemek zorunda kalmaya alışık değildi. "Ama şimdilik gitmenize izin vereceğiz. Hata için çok üzgünüm."

Ayrılmak için döndüm ama kaptan kafası karışmış gibi öylece duruyordu. Çok az seçeneğim kalmıştı, kolundan tuttum ve onu da yanımda götürdüm, bu hiç hoşuna gitmeyen bir manevraydı.

"Bu kadar mı?" diye

sordu. "Bu kadar."

"Bu neyle ilgiliydi?" "Hiçbir şey. Yanılmışım."

"Onu tanıdınız, çok açık-"

"Hayır, ne olduğundan emin değilim. O kız değildi."

"Hangi kız?"

"Kayıp olan ya da olmayan kız."

"Kayıp bir kadın olduğunu size düşündüren nedir? Biri ihbarda mı bulundu?"

"İsimsiz bir ihbar aldım. Birileri şaka yapıyor olmalı."

"İsimsiz ihbarlar için hep böyle aşırıya mı kaçarsınız?"

"Hayır. Bazen." Bana çelme takmaya çalışıyordu. Bir şeylerden şüpheleniyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu çok yaşadım. "O zaman yasal görünüyordu."

Onu asansöre bindirdikten sonra ceketinin kolunu bıraktım. "Özür dilerim," dedim, düzelttim.

Benimle konuşurken ters yönde bir adım attı ve gözlerini karşıya dikti. "Davaları çözüyorsun, Davidson. Hem de pek çoğunu. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Lanet olsun. Bunun sonu hiç kimse için iyi olmayacaktı. "Biliyorsun, hepsi Bob Amca'nın işi. İşinde harikadır."

"Öyle olduğunu biliyorum ama yine de yardım edemiyorum, eğer sen onun emrinde olmasaydın ne kadar iyi olurdu diye merak ediyorum." Sonra bana döndü. "Yoksa o mu senin emrinde?"

Asansörün kapıları açıldı. "Muhtemelen alınmalıyım, Kaptan. Amcam harika bir dedektiftir. Yıllar boyunca bana çok yardımcı oldu."

"Eminim öyledir. Sen onun sırtını kaşıdın. O da seninkini kaşır."

Asansörden geri geri çıktım. "Cilt alerjim var. Kaşıyorum." Bana başka bir şey sormasına fırsat vermeden hastanenin cam kapılarına doğru koştum.

Misery'ye varır varmaz Ubie'yi aradım. "Kayıp kızımızı buldum ama kaptanınız da buldu."

"Ne?" diye sordu telaşla. "Yüzbaşı Eckert orada mıydı? Cesedi gördü mü? Bir ekip çağırdı mı?"

"Tam olarak değil. Ceset yok. Kız yaşıyor. Bu bir mucize!"

Uzun bir iç geçirdi ve parmaklarıyla yüzünü ovuşturduğunu görebiliyordum. "Charley, bana onun sana geldiğini söylemiştin."

"O yaptı. İnan bana Bob Amca, ben de en az senin kadar kaybolmuş durumdayım. Ama kaptanınızla ilgilenmemiz gerekiyor. Gerçekten garip davranıyor. Sanki bir şeyler biliyor ya da bildiğini sanıyor. Onun yanında ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu kadar çok davayı nasıl çözdüğümü bilmek istiyor."

"Vay be. Bunu o mu söyledi?"

"Evet ve beş yaşımdan beri hem sana hem de babama yardım ettiğimi biliyor. Geri dönüp kontrol etti! Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok, balkabağım. Ama davalarda bana yardım ettiğini herkes biliyor, dolayısıyla danışmanlık pozisyonu da öyle. Hatta o da onayladı."

"Evet, ama şimdi meraklanmaya başladı. Araştırıyor. Bir cinayet, kayıp çocuk, banka soyguncusu ve seri katil vakasını bir günde çözmemeliydim. Çok fazla dikkat çekti. Davalarımı daha iyi yaymam gerekecek. Düzenli aralıklarla çözmeliyim."

"Bu iyi bir fikir olabilir."

*

Rocket'e giderken üç ses daha denedim ve Bela Lugosi'nin özellikle ürkütücü olduğunu hiç düşünmemiş olsam da, bana buradan sağa dönmemi ve oradan sola dönmemi söylemesi beni ölüme götürdüğünü düşündürdü. Özellikle de adam ben doğmadan önce öldüğü ve o zamanlar navigasyon olduğundan şüphelendiğim için. Ya bu sesler taklitçiler tarafından yapılıyordu ya da Bela gerçekten ölümsüzdü. Sonunda Ozzy ile devam etmeye karar verdim. Anlamadığım için tamamen kaybolabilirdim ama en azından eğlendiriciydi.

Roket Adam'ı göreceğim için heyecanlıyım. Pillsbury Doughboy'un dev bir versiyonu olan Roket, dünya üzerinde yaşamış ve ölmüş her insanın ismini bilen bir bilgeydi. Ve harika bir kaynaktı. Ona bir isim verirdim ve o da bana o kişinin kozmik düzende nerede durduğunu söylerdi. Canlı. Ölü. Henüz ölmemiş ama ölmek üzere. Ama Rocket'tan başka bir bilgi almaya çalışmak cımbızla diş çekmek gibiydi.

Rocket'ın yaşadığı terk edilmiş akıl hastanesi, liderleri banka soygunundan aranan ve firarda olan bir motosiklet kulübü olan Bandits'e aitti. Bu liderlerden biri, Donovan adında pasaklı bir serseri, kalbimde özel bir yere sahipti. Aslında hepsinin vardı ama Donovan ve benim paylaştığımız özel bir şey vardı. Neyse ki uçuk değildi. İlişkimiz hiçbir zaman o kadar ileri gitmemişti ama o tam bir beyefendiydi. Akıl hastanesinin yanındaki evlerinin önünden geçerken onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Eğer hala orada olsaydı evlerinin önünden geçerdim.

Gıcırdayarak boş bir arsanın önünde durdum. Haydutların karargâhının, yani Donovan'ın evinin olduğu yerde şimdi arka bahçelerinde bulunan tek bir ağaç ve bir zamanlar evin durduğu yerde kel bir toprak parçası vardı. Müstakil garaj bile içindeki tüm aletler ve motosiklet parçalarıyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Onu orada bıraktığıma yemin edebilirdim. Donovan geri döndüğünde çok kızacaktı. Tabii dönerse.

Neyse ki akıl hastanesi hâlâ oradaydı ama daha önce hiç kullanma fırsatı bulamadığım ön kapı anahtarım hiçbir işime yaramayacaktı. Tımarhaneyi çevreleyen eski tel örgünün yerinde, güneşte parlayan ve ışıldayan yeni bir tel örgü vardı ve sadece tımarhaneyi değil, tüm bloğu çevreliyordu. Normalde bu büyük bir sorun olmazdı. Eğer kilitleri değiştirmişlerse, çitten tırmanıp arkadaki pencereden gizlice girebilir ve terk edilmiş hastanenin bodrum katına ulaşabilirdim. Ama bu yeni çit, özenle yerleştirilmiş direkleri ve sıkı dokumasıyla, jiletli telle kaplanmıştı. Jiletli tel! Kim yapmış bunu?

Misery'de oturdum ve jiletli tellerden yara almadan geçme şansımı düşündüm. Bunun filmlerde yapıldığını görmüştüm. Tek ihtiyacım olan bir hapisane üniforması, bir çift eldiven ve birbirine bağlanmış birkaç çarşaftı.

Tımarhanenin önündeki yeni reklam panosuna benzer tabelayı görene kadar ilerledim. Kocaman siyah ve mavi harflerle sadece ÖZEL MÜLK yazıyordu. Ve altında da, BU MÜLK C&R ENDÜSTRİLERİNE AİTTİR. İZİNSİZ GİRENLER HAKKINDA İŞLEM YAPILACAKTIR.

Kulağa uğursuz geliyordu. Şimdi Rocket'a nasıl ulaşacaktım? Bu gece geri gelip içeri girmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Neyse ki yakında hava kararacaktı. Gidip bir şeyler atıştırabilir ve bir plan yapabilirdim. O yöne doğru ilerlerken, büyük bir şirketin bu araziyi satın almasının süper kötü yanı aklıma geldi. Roket. Akıl hastanesini yıkarlarsa, o nereye gidecekti? Kız kardeşi nereye gidecekti? Onu benimle yaşamaya davet ederdim ama duvarlara isim kazımak gibi bir huyu vardı. Benim duvarlarım alçıpandı. Onlar

uzun sürmezdi ve ev sahibinin muhtemelen bir ineği olurdu. Ya da en azından küçük bir av tavuğu.

Telefonumu çıkardım ve Ubie'yi aradım. Cookie'nin sürekli emrime amade olmaması tam bir baş belasına dönüşüyordu. Artık onun için ders yoktu.

"O adam seni yine öldürmeye mi çalıştı?" "Hayır."

"O zaman bugün hâlâ Cumartesi ve ben henüz oyunumu bitirmedim."

"Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum. Şehir merkezindeki bir binayı kimin satın aldığını bulabilir misin?"

"Bu işler için bir asistanınız yok mu?"

"Biliyorum ama onu gizli silahlar kursuna gönderdim."

"Neden?" diye sordu, telaşlanarak. "Biri onu taciz mi ediyor?" "Benim dışımda mı?"

"Ne zaman dönecek?"

"Bu gece, ama yarın da bütün gün dersi var."

"Bunun için hepimiz daha güvende olacağız."

"C and R Industries'in sahibini bulabilir misin? Şehir merkezindeki terk edilmiş eski akıl hastanesini satın aldılar."

"O eski şey mi? Onunla ne yapacaklar?"

"Bilemiyorum. Aşırı telafi edici tabelalarında bir şeyler yazmasını umuyordum ama sadece 'özel mülk' yazıyor ve büyük harflerle bir sürü tehdit savuruyor, hepsini daha sonra tamamen görmezden gelmeyi planlıyorum. Yıkacaklar mı, apartman mı yapacaklar, kum bahçesi mi oluşturacaklar, ne yapacaklar öğrenmem lazım."

Uzun bir iç çekişten sonra, "Tamam, birini görevlendireceğim. Ama biliyorsun, Albuquerque Polis Departmanı aslında senin için bir şeyler bulmak üzere kurulmadı."

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

O daha fazla sinirlenmeden telefonu kapattım ve akıl hastanesine son bir kez baktım. Sonra bir plan yaptım. Hapishane üniformasına ihtiyacım yoktu - ne yazık ki, çünkü ziyareti dört gözle bekliyordum. Dışarıdaydım. Filmdeki adamların sahip olmadığı şeylere erişimim vardı. Elbette gece geri gelmem gerekecekti ama akşam olduğunda Rocket'la yeniden bir araya gelecektim. Umarım oradan canlı çıkabilirdim. İçerideki neşeli hayalet grubuyla, bu sonuç her zaman şüpheliydi. Özellikle de Memur Taft'ın küçük kız kardeşi Çilekli Kurabiye çeteye katıldığından beri. Her iki durumda da, içeri girmeden önce saçlarımı şapkayla toplamayı aklıma not ettim.

Eve dönerken Cookie'den bir mesaj daha aldım.

Neredeyse evdeyim. Çok şey öğrendim.

İyi, güzel. Eğer bir hiç uğruna iki gün boyunca onsuz yapmak zorunda kalırsam, eğitmen Noni'nin kulağı çınlayacaktı.

Kapıma yöneldim ve birkaç gündür ilk kez üzerinde yapışkanlı bir not yoktu. Reyes'in kapısına baktım. Bu kadar mıydı? Benden çoktan bıkmış mıydı?

Öyle olmalı.

Daha dikkatli davranarak kapımı yavaşça açtım, gerçekten ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ölen kadınlar hâlâ içeride mi olacaktı? Bunun cevabının yankılanan bir evet olacağını hemen anladım. Ve evet. Muhtemelen dokuz ya da on kadın bıraktığım dairem şimdi farklı travma durumlarında en az yirmi kirli sarışın kadınla doluydu. Eşiğimin hemen içinde durdum ve kadınlar halımın üzerinde sürünürken, duvarlarımda koşuştururken ve tavanımda bir örümcek gibi tutunurken baktım. Bir tanesi iki duvarın tavanla birleştiği bir köşede toplanmıştı. Bu sabahki kadınla aynıydı. Hareket etmemişti.

Sıradan bir insan bu katliamdan -belki biraz üşümek dışında- hiçbir şey anlamadan geçerken, ben ölenlerin arasından geçemezdim. Onlar da benim için gezegendeki diğer herkes kadar katıydı. Bu yüzden el ya da ayak parmaklarına basmamaya çalışarak misafirlerim arasında manevra yapmak zorunda kaldım. İlginç bir yürüyüş oldu. Biri beni görseydi, çok fazla margarita içtiğimi düşünürdü.

Sonunda kahvaltı barına ulaştıktan sonra çantamı yere bıraktım ve mutfığa gitmek için tezgâhtan atladım. Bay Kahve her zamanki selamını bekliyordu ve sırf istila edildik diye onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Ve bir plan yaptım. Son zamanlarda planlarla dolu gibiydim. Belki de hayata yeni bakış açımdan kaynaklanıyordu. Yedek bir plan olmadan kesin bir ölümü davet etme. Belki başka şeyler de planlayabilirdim. Cookie ve Bob Amca için bir düğün partisi gibi. Ya da bir bar mitzvah.

Bay Kahve guruldayıp tükürürken, Azrail zihnimin gücüyle Melek'i çağırdım. Tamam, sadece onu düşündüm ve yanımda olmasını diledim.

Annnnnd ... *Poof!*

"Ne oluyor, *pendeja*? Sana artık bunu yapmamayı söylemedim mi?" Etrafımızı saran kadınları işaret ettim. "Onlarla konuşabilir misin?"

"Neye benziyorum, hayalet fısıldayıcısına mı? Onlar kaçık. Kuzenim Alfonso'nun Chihuahua'sıyla konuşsam daha şanslı olurum. En azından Tía Juana İspanyolca biliyor."

"Kuzenin Chihuahua'sının adı Tía Juana mı?" Omuz silkerek onayladığında, "Sadece dene. Onlarla konuşabilecek biri varsa o da sensin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen ölüsün. Sen de onlardan birisin. Bunu yapabilirsin." "Ayda beş yüz dolara yapamam."

"Ciddi misin?"

"Köpeklerin yediği bir dünya bu, *mijita*. Ve annemin yeni bir arabaya ihtiyacı var." "Bu çok yanlış."

"En azından -" Parmaklarıyla saydı "- ayda yedi yüz elli dolara ihtiyacım var yoksa bir daha kimsenin kıcı için hayatımı riske atmam. Seninki için bile." Daha iyi görebilmek için eğildi. "Böyle iyi."

"Ayda yedi yüz elli dolar mı?" Ama aklımın bir köşesinde, gerçek bir dedektifin bana ne kadara mal olacağını düşündüm ve bu ayda 750 dolar değildi. Ayrıca onun araştırmalarını mahkemede kullanamazdım. APD'ye bir sakin kanıtı olarak veremezdim. Yani bunu da göz önünde bulundurmam gerekiyordu. Yine de hayatımı birkaç kez kurtarmıştı. Bu da değerli bir şeydi. "Sıkı pazarlık yapıyorsunuz, Bay Garza."

"Lanet olsun." Başını iki yana salladı. "Daha yükseğe çıkabilirdin, ha?"

Göz kırptım. "Asla bilemeyeceksin. Ama bir dahaki sefere annen gelip cevap istediğinde ne olacak? O zaman ne olacak?"

Tezgâha yaslandı ve parmaklarını korkunç krom pervazın üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum. Sanırım tüm bu büyük amca olayını yuttu."

Elimi serin yanağına götürdüm, başparmağımı üst dudağının üzerindeki tüylerde gezdirdim. "Hayır, *mijito*, *yapmadı*."

Angel ve ben on yılı aşkın bir süredir birlikteydik, onu terk edilmiş bir okulda, korkmuş ve yalnız bir halde bulduğumdan beri. Benim için çok şey ifade ediyordu.

Ne yazık ki ergenliğinin ortasında ölmüştü ve hormonları bu yüzden daha da kötüleşmişti. Bir adım daha yaklaştı ve ellerini tezgâhın üzerine koydu, her iki yanında birer tane vardı, beni engelliyordu. Gözlerimi devirdim ama o sadece aramızdaki mesafeyi kapattı ve ağzını çenemde gezdirdi, öpmedi. Sanki sıcaklığını alıyor, dokusunu test ediyordu.

"Bu işi başarabiliriz, biliyorsun."

"Kasıklarına diz atacağım."

"Sana asla unutamayacağın bir gece yaşatabilirim."

"Çünkü bütün gece acı içinde kıvrıncaksın ve ben de acımasızca güleceğim. Unutulmaz olacak."

"Ne derler bilirsin. Bir kere öldün mü-" "Reyes yan dairede oturuyor."

Bu işe yaradı. Geri adım attı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana o *pendejo'nun* hayatına girmesine izin verme demiştim. Bunun bedelini hepimiz ödeyeceğiz."

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Evet, aşağı yukarı bu kadar. İkiniz bir araya gelerseniz hepimiz öderiz."

"Bana öyle söylendi, ama eğer herkesin sahip olduğu tek şey buysa, o zaman hepiniz beni ısırabilirsiniz."

"Bu yanlış. Bu doğaya aykırı," diye bağırdı kahvemi alıp mutfağımın kemerindeki kadının üzerinden geçerken. "Siz ikiniz birlikte olamazsınız. Süt ve kraker gibi."

"Bak Romeo, ücret konusunda bir anlaşmaya vardık, o yüzden bu kadınlarla konuşabilir misin, konuşamaz mısın?"

"Çoktan denedim. Konuşmuyorlar."

Azarlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bundan bahsedebilirdin."

"Anlamıyorsun. Şu an burada seninle birlikteler. Sadece etrafında olmak onlara şifa olacaksınız. Güneşi alıp bir basketbol topu kadar küçültmek gibi. Yine de güneş olurdu. Hala parlak ve boktan bir şekilde parlar ve aynı derecede sıcak yanardı. Yine de rahatlatıcı olurdu. İyileştirici. Bu sensin. Senin ışığın. Annemin göğsüme sürdüğü mentollü şey gibi yatıştırıcı. Senin varlığın bir merhem gibi."

"Her zaman varlığımın daha çok rahatsız edici olduğunu düşünmüşümdür. Bilirsin işte. Tiner gibi. Ya da napalm gibi."

Birisi testisini kaybedene kadar her şey eğlenceli ve oyun.

-T-SHIRT

Pikap sanatçısı Angel'ın hiçbir yardımı olmadığından, Gemma'nın yardım edip edemeyeceğini görmeye karar verdim. Onu aramayı denedim ama cevap vermedi. Beni hiç tanımıyor muydu? Bu bir Azrail'i caydırmaz. Belki asık suratlı ya da kasvetli bir Azrail, ama asla bir Azrail değil.

Kahvemi bıraktım, ceketimi aldım ve kalabalığın arasına daldım, bacaklarımın arasında koşuşturan birinden kaçtım ve tavandan sarkan bir diğerinin altına girdim. Evim asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kapıyı açtığımda kapımın önünde bir başka muhteşem çocuk buldum, ama bu hala hayattaydı. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı ve birkaç hafta önce onunla ilk tanıştığım anda kalbimi çalmıştı.

"Quentin," dedim yüksek sesle, kendimden başka kimsenin işine yaramasın diye. Quentin sağırdı. "Selam tatlım," diye işaret ettim. "Nasılsın?"

Neyse ki, Azrail gibi, dünya üzerinde konuşulan her dili bilerek doğmuştum. Buna işaret dillerinin geniş ve güzel dizisi de dahildi.

Yakışıklı yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. Başıyla selam verdi ve ben de sarılmak için kollarımı ona doladım. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve beni uzun bir dakika boyunca kendine çekti. Bıraktığında omuzlarını çekti. Bir şey onu rahatsız ediyordu.

"Sorun nedir?" Telaşla sordum.

Omuz silkti ve yere baktı, utanmış görünüyordu. "Artık her şey farklı."

Göğüs kaslarım gerildi. Beni öldürmeye kararlı bir iblis tarafından ele geçirilmiş ve sonuç olarak kendini Albuquerque'de bulmuştu. Artemis onu ele geçiren iblisi öldürdü ve Quentin yabancı bir yerde, ailesi ve arkadaşları olmadan katatonik bir durumdan uyandı. Ancak daha sonra D.C.'de de ailesi ve geri dönecek kimsesi olmadığını öğrendim, bu yüzden burada kalmak isteyip istemediğini sordum. Hafta içi Santa Fe'deki Sağırılar Okulu'nda yaşarken, hafta sonlarını şimdilik manastırda rahibelerle geçirmesine karar verdik, en azından birileri onları bulup rahibelere on altı yaşında bir çocuğun manastırda yaşayamayacağını söyleyene kadar.

Rahibelerle dolu bir manastır. Ancak Baş Rahibe, hemen hemen herkes gibi ona biraz aşık olmuştu ve onu orada tutmak için her türlü kuralı çiğniyordu.

Yine de ele geçirilmişti. Bir iblis bedenine yerleşmiş ve onu bir süreliğine dışarı atmıştı. O zamanın ne kadarını hatırlayacağını bilmiyordum. Onu ne kadar etkileyeceğini.

İblisin ilk etapta onu ele geçirmesinin nedeni, herhangi birini ele geçirmelerinin nedeni, doğaüstü dünyayı görebilmesiydi. Çok az. Onu bir hedef haline getirecek kadar. Bir hayaletin durabileceği yerdeki griliği görebiliyordu ama bunu yapabilenler benim ışığımı da görebiliyordu. Başka bir deyişle, beni bir sıralamadan seçebilirlerdi. İblisleri bana yönlendirebilirlerdi. Reyes'in babası beni, yani cennete açılan kapıyı istiyordu ve görünüşe göre beni diğer insanların hayatlarını mahvedecek kadar çok istiyordu. Ele geçirilenlerden bazıları bu yüzden ölmüştü.

"Neden içeri gelmiyorsun?"

Kapımı daha da açtım. İçeri girmeye başladı, sonra adımlarının ortasında durdu. Dairemi inceledi, sonra temkinli bir adım geri çekildi.

Şaşırarak, "Onları görebiliyor musun?" diye sordum. Görebilse bile, kadınların olduğu yerde sadece ince gri bir sis görebileceğini düşündüm. Ama doğrudan onlara bakıyordu, ifadesi temkinli, duruşu neredeyse düşmancaydı.

"Onları şimdi görüyorum," dedi, işaretleri keskin ve sinirliydi. "Daha önce gördüğüm gibi değil. Her yerde ölü insanlar görüyorum." Sonra bana baktı, kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Santa Fe'deki okulun bir mezarlığın hemen yanına inşa edildiğini biliyor muydun?"

Yüksek sesle iç çektim. Bunu biliyordum.

"Yani artık onları görebiliyor musun? Sadece özlerini değil mi?"

Kollarını kendine doladı ve başını salladı, gözlerini tavana yapışmış kadından ayırmak istemiyordu. İtiraf etmeliyim ki bu beni de şaşırtmıştı.

Onu nazikçe kendime getirmek için elimi yüzüne koydum ve ardından "Çok üzgünüm Quentin" diye imzaladım. Ölü insanların etrafta dolaştığını görmek herkesi tedirgin ederdi. Ben bu yetenekle doğmuş olsam da, bunu bir başkasının bakış açısından görmeye çalıştım ve bu gerçeğin bir insanın bakış açısını nasıl daralttığını anlayabiliyordum.

Gözleri sulandı ve ağzı acımasız bir çizgi oluşturdu.

"Neden buraya girmiyoruz?" Arkasından Cookie'nin dairesini işaret ettim. O da başıyla onayladı.

Kapımı kapattıktan sonra, kızı Amber'in evde olduğunu bildiğim için Cookie'ninkini çaldım. O zaman bile normalde kapıyı çalmazdım ama misafirim vardı. Amber'ı hazırlıksız yakalamak istemedim. On iki yaşında bir kızdı. Muhtemelen iç çamaşırlarıyla son çıkan pop şarkıları eşliğinde hoplayıp zıplıyordur. Ya da belki sadece ben öyleydim.

Amber her zamanki neşesiyle cevap verdi; sonra Quentin'i gördü. Onu biraz sersemleteceğini düşündüm. Öyle de oldu. Onu ilk gördüğümde beni de biraz şaşırtmıştı.

"Tatlım, bir dakikalığına oturma odanı kullanabilir miyiz?"

"Elbette," dedi. Birdenbire utangaçlık duygusuna kapılmış gibiydi. Amber pek utangaç bir tip sayılmazdı ama anlıyordum. Quentin tutukluydu.

Konuşurken imzaladım. "Harika, teşekkür ederim. Bu Quentin. Quentin bu da Amber." İkisi de gülümseyerek selam verdi ve içeri girdik.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Hızlıca yorumladım ve Quentin elini olumsuz anlamda salladı. "Hayır, teşekkür ederim," diye imzaladı.

Ve Amber eridi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Kederli ifadesi. Elini kalbinin üzerine koydu. Kurnazlık onun güçlü yanı değildi.

"Teşekkürler Amber," dedim, onu odadan çıkarmayı umarak. "Sadece biraz konuşacak bir yere ihtiyacımız vardı. Bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm."

"Tamam," dedi, sesi yeni keşfettiği sevgiyle nefes nefese kalmıştı. Evet, ben de o yollardan geçmişim.

Cookie'nin toprak tonlarındaki kanepesine oturduk ve Quentin güneş gözlüklerini çıkardı. Neredeyse unutuyordum. Beni yüzünde parlayan bir spot ışığı olarak görüyordu. Bu hoş bir şey olamazdı.

"Ee, neler oluyor?" Kanepenin kenarına oturduğunda ona sordum. "Rahibe Mary Elizabeth nasıl?"

Rahibe Mary Elizabeth de benzer bir eşsiz yeteneğe sahip ortak bir arkadaşı, sadece kendi aralarında sohbet ederken melekleri duyabiliyordu. Ve rahibeye göre melekler çok konuşkanmış.

"O iyi," dedi. Ceketinin kolları neredeyse kollarına göre çok uzundu. İmza atarken manşetleri ellerinin yarısını örtüyordu ama elleri sert açıları ve uzun parmaklarıyla zaten erkeksiydi. "Merhaba dememi istedi."

"Oh, ne güzel. Ona selam söyle. Hoşbeşi bitirdiğimize göre, neler oluyor?"

Derin bir nefes aldı. "Eskiden sadece hayaletleri görürdüm, havadaki gölgeler gibi. Ama şimdi her şeyi görüyorum. İnsanları görüyorum. Kıyafetlerini görüyorum. Ayaklarındaki kiri görüyorum. Saçlarındaki kanı görüyorum."

Gördüğü her şeyi anlatırken destek olmak için avucumu dizine koydum. Rahibe Mary Elizabeth'in bu konuda beni aramamasına biraz şaşırmıştım. Belki de ona söylememiştir. Söylenmeyi bitirdiğinde gözlerini kırptırarak bana baktı, cevaplar istiyordu, bir çözüm istiyordu. Benim sahip olamayacağım bir çözüm.

"Sen de benim gördüğümü görüyorsun," dedim, yüzüm hissettiğim empatiyi gösteriyordu. "Dünya'da kalan, öbür tarafa geçmemiş olanları görüyorsun. Filmlerdeki gibi değil. Onlar sizi korkutmak ya da incitmek için burada değiller."

Daha iyi haberlerim olduğunu umarak gözlerini benimkilere odakladı.

"Onlar da sizin gibi cevap istiyorlar. Yarım kalan bir şeyi tamamlamak istiyorlar."

"Bitmemiş bir iş gibi mi?" diye sordu.

"Evet. Bunu sana kim söyledi?"

"Okuldaki arkadaşlarım. Ölü insanları görmemin havalı olduğunu düşünüyorlar." Bu gerçeğe neredeyse gurur duyuyor gibiydi. Sağır topluluğu hakkında her zaman hayranlık duyduğum tek şey buydu; şimdiye kadar karşılaştığım en kabullenici topluluktü. Körlük, zihinsel zorluklar, fetal alkol sendromu, otizm, başka neyle uğraştığınız önemli değildi, eğer kültürel olarak Sağırsanız, sizi kendilerinden biri olarak kabul ediyorlardı. Görünüşe göre, doğaüstü görme yeteneğiniz olsa bile.

"Bence de oldukça havalı," dedim.

Yere baktı. "Sorun değil, sanırım."

"Ama korkutucu olabilir."

"Evet."

"Unutmayın, onlar da tıpkı bizim gibiler. Onlar bizdik, sadece varoluşun başka bir seviyesine geçtiler."

Kaşlarını çattı. "Yani hala hayattalar gibi mi?"

"Evet, hem de çok. Sadece artık fiziksel bedenleri yok.

Ve muhtemelen bir arkadaşına ihtiyaçları olabilir."

Bakışları beni geçip gitti. "Bu şekilde düşünmemiştim." Gözlerini kırptırarak bana dönmeden önce bir dakika boyunca bu bilgiyi özümsemesine izin verdim. "Belki de cennete gitmek istiyorlar ama seni bulamıyorlar."

Başımı salladım. "Anladığım kadarıyla beni dünyanın herhangi bir yerinden görebiliyorlar."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Çin'de olsalar bile mi?"

"Çin'de olsalar bile," dedim.

"Nasıl? Onlarla aranızda koca bir gezegen var. Bizim onların içini görebildiğimiz gibi onlar da bir şeylerin içini görebilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu çok garip. Ben kendi ışığımı göremiyorum, bu yüzden onların nasıl gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu onun dikkatini çekti. "Onu göremiyor musun? Kendi ışığını mı? Çünkü çok parlak."

"Hayır."

"Onları görebiliyorsun ama ışığını göremiyor musun?" "Doğru."

"Bu çok garip." Ağzı muzip bir sırıtışla eğildi. "Belki de beyninle ilgili yardıma ihtiyacın vardır."

"İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor. Nedenini bilmiyorum."

Başını sallayarak o insanlarla aynı fikirde olduğunu gösterdi, ben de doğal olarak kaburgalarını gıdıklamak zorunda kaldım. Ve bir de ne göreyim, çocuk yeni doğmuş bir bebekten daha fazla gıdıklanıyordu. Güldü ve ellerimi itti. Arayışından vazgeçmediğimde, cenin pozisyonunda kıvrıldı, kahkahası boğuk ve sevimliydi.

"O zavallı çocuğa eziyet mi ediyorsun?"

Cookie elinde paket servis poşetleriyle içeri girerken ona baktım. "Sadece biraz.

Zihinsel yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Eğer taraf tutmam gerekiyorsa..."

Özellikle hassas bir kaburgasını bulduğumda kahkahası daha da yükseldi. "Peeeeeese!" dedi ceketinden boğuk çıkan yumuşak sesiyle.

"Lütfen?" Yüksek sesle sordum. "Benden hiçbir şey alamayacaksınız bayım."

O bakmıyordu ve ben de imzalamıyordum, bu yüzden sadece kendi çıkarım için konuşuyordum.

Ve Cookie'nin. "Birer tava tavuk Alfredo ve spagetti ile sarımsaklı ekmek getirdim."

"Nefis," dedim ve Quentin'in özür dileyebilmesi için kalkmasına izin verdim. Güneş gözlükleri kanepede bir yerdeydi ve onları ararken eliyle ışığımı engelledi, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu.

"Bu Quentin," dedi Amber, bir kuzey rüzgârı gibi hızla içeri girerek. "Çok güzel değil mi? Ve ne söylediğim hakkında hiçbir fikri yok. Onun hakkında konuşabilirim ama o bilmez."

Quentin kıkırdadı ve ona baktı.

Durakladı, sevinci mahcubiyete dönüştü, sonra sordu: "Charley Teyze, ona söylediklerimi anlattın mı?"

"Evet, söyledim. Ve insanların arkasından konuşmak kabalıktır."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim.

"Ona söylemek zorunda değildin."

Yüz ifadem sempati ile yumuşadı. "Bunun adil olduğunu düşünüyor musun? Onun iştme kaybından bu şekilde faydalanman?"

"Madem öyle diyorsun." Başını eğdi ve yumruğunu göğsünde daire şeklinde ovuşturdu. "Özür dilerim, Quentin."

İşareti bilmesi beni etkiledi.

Sonunda güneş gözlüklerini bulan Quentin, onları başının üstüne yerleştirdi ve ona doğru bir adım attı. "Sorun yok."

Gülümsemesi onu tamamen etkisiz hale getirmişti. Yaşadığı utancı tamamen unutmuştu. "Bizimle kalıp yemek yiyebilir misin?" diye sordu yüksek sesle.

Kanepenin arkasından atladım, yere düştüğümde pişman oldum ve neredeyse bir kauçuk ağacı bitkisini söküyordum ve Amber'in söylediklerini yorumladım.

Quentin omuz silkti ve başını salladı. "Elbette, teşekkürler." Ve Amber kayboldu.

"Merhaba," dedi Cookie'ye.

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Seni tekrar görmek çok güzel ve istediğin zaman buraya gelebilirsin Quentin."

Yorumladım, sonra da ekledim: "Ama sadece Cookie ve ben de buradaysak."

Ne demek istediğimi tamamen anlayarak başıyla onayladı. Amber kapıyı açtığında gözlerindeki ilgiyi kaçırmadım. Bunun her yerinde sorun yazıyordu. Hem de kalıcı kalemle.

Amber, Quentin'in koluna girerek onu masaya götürdü ve not yazmaları için bir kâğıt kalem çıkardı. Kısa süre sonra üçüncü tekerlek konumuna düştüm. Tazminat bile ödenmeden işten çıkarıldığım için, Cookie'ye mutfakta yardım etmeye gittim; tıpkı kendi dairem gibi, az önce durduğumuz yerden yaklaşık beş santim uzaktaydım.

"Aman Tanrım, Charley, onu bir türlü unutamıyorum. Tam bir oyuncak bebek." "Evet," dedim, afacanı yakından izleyerek, "benim endişem de bu. Bu yüzden

"Bugün nasıl geçti?"

"Aman Tanrım, çok şey öğrendim."

"Evet, bu harika. Ama cidden, bu kadınlara neler olduğunu anlamam lazım. Dairemden zor çıkıyorum. Ya Nicolette? Yaşıyor mu? Ne olmuş

ona? Asla hayata geri dönmezler."

Nedense Cookie makarnayı kendi kâsesine döktü. "Kimseyi kandıramadığının farkındasın değil mi?"

Beni görmezden geldi. "Nicolette, bilirsin, zombi gibi bir şey mi?"

Spagettinin bir telini çatala doladım ve ağzıma attım. "Yürüyen ölülere pek benzemiyordu," dedim ağzım dolu konuşurken. "Sen ondan daha çok yürüyen ölülere benziyorsun. En azından sabahları."

"Bu yersizdi." "Beni hiç tanıyor musun?"

*

Quentin ve ben Kowalski'nin yemeğine daldıktan sonra masanın etrafında oturup çay içtik ve Amber hakkında utanç verici hikayeler anlattık. O kadar aşıktı ki, saçını Kool-Aid ile boyamaya çalıştığını ve bir hafta boyunca griye döndüğünü anlattığımda fark etmedi.

"Ben de işaret dili biliyorum," diye araya girdi bir süre sonra. "Daha önce 'özür dilerim' diye işaret etmiştin," dedim. "Etkilendim."

Kızardı. "Evet, ikinci sınıfta biraz öğrendim. Öğretmenim öğretmişti. Üniversitede bir ders almıştı."

"Bütün bir sınıf mı?" Dalga geçiyor gibi görünmemeye çalışarak sordum. "Bu harika."

"Evet."

"Ve sana öğrettiklerini hâlâ hatırlıyor musun?" Cookie ona sordu.

O da başını salladı.

Quentin kaşlarını kaldırarak onun kendisine bir şey göstermesini bekledi.

Sağır insanların, tehlikeli olabilecek kadar işaret bilen işiten insanlardan daha eğlenceli bulduğu çok az şey vardı. Ama gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Ama bu aptalca," dedi, şimdi spot ışıkları üzerinde olduğu için biraz sönüyordu

Onu.

"Hayır." Onu ayağa kalkması için cesaretlendirdim. "Eminim harikadır." "Tamam, 'Ben çok özelim' yazısını imzalayabilirim."

"Mükemmel," dedim. Quentin'in ne bekleyeceğini bilmesi için tercümanlık yapmışım, ne olur ne olmaz diye, kadının imzaladığı şey söylemeye çalıştığı şeyin yakınından bile geçmiyordu.

Odada olduğu için Amber ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Nedenini bilmiyorum. Ellerini kaldırdı ve bizim için *ben*, *çok* ve *özel* olması gereken üç işaret üretti. *Am*'ı atmadığı için çok heyecanlanmışım.

Amerikan İşaret Dili'nde böyle bir kelime yoktu. Var olan bir kelime ise gerçek dille çok az ilgisi olan bir dizi İngilizce işaret sistemi sayesinde vardı. *Very* yeterince kötüydü ama bu seferlik onu affedebilirdim.

Yine de her dilde belli bir nüans, belli bir derecelendirme vardır ve bu nüansı değiştirmek bir mesajın anlamını tamamen değiştirebilir. Yanlış yerleştirilmiş bir el şekli ya da yanlış bir hareketle işaret bir isimden bir fiile ya da bir sıfattan diğerine dönüşür. Aynı kelimedenden küçük bir ses uzakta olabilir, ancak aynı anlamı taşımaktan dev bir adım uzaktadır.

Amber İngilizce kelimedeki hareketi *çok tersten* yaptığında ve *özel kelimesindeki hareketi* sağ elindeki iki parmak yerine tüm parmaklarını kullanarak genişlettiğinde, kendimi biraz şaşırmış buldum.

Göz kırptım.

Quentin göz

kırpı.

Amber onu anlamadığımı düşünerek, beni dehşete düşüren bir şekilde cümlesini tekrar imzaladı. Öne atıldım ve Quentin'e bakmadan önce ellerini tuttum. Şimdi Amber'ın açık sözlülüğünü ne kadar takdir ettiğini ifade eden bir gülümseme takınmıştı.

Ellerimi gözlerinin üzerine kapattım. Kıkırdadı ve onları aşağı çekti.

"Ne?" Amber dehşet içinde ellerini arkasında kenetledi. "Ne dedim ben?"

"Öyle demek istemedi," dedim Quentin'e. "Ne demek istemedim?"

"Öyle olduğuna eminim," dedi.

"Hiçbir şey, tatlım." Quentin'i sandalyesinden çektim. "Zaten gitmemiz gerekiyor. Yemek için teşekkürler."

Cookie ağzı bir karış açık oturmuş, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bence kalmalıyız," dedi Quentin, yüzündeki gülümseme pırıl pırıl parlayarak. "Bakalım başka neler biliyor."

"Kesinlikle olmaz." Onu kapıdan dışarı sürükledim.

Tam kapattığım sırada Amber bana seslendi. "Ne dedim ben?"

Kapıya yaslandım ve az önceki cümlemi tekrarladım. "Öyle demek istemedi."

Yumuşak bir kahkaha atarak gözlerini devirdi. "Ne söylemeye çalıştığını biliyorum.

Ben moron değilim."

"Doğru. Kusura bakma. Ama şu sırtımayı suratından sil." "Ne sırtması?"

Onu işaret ettim. "Şu."

Elinin bir hareketiyle silmeye çalışsa da başarılı olamadı.

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum, *Amber*-" Eğildim ve bir sonraki işareti ona fısıldadım. "-Sikişmek ya da kafa vermek."

Tekrar güldü, ayılmadan önce iki büklüm oldu ve "Sence öğretmeni ona 'Ben çok özelim' demeyi gerçekten böyle mi öğretti?" diye sordu.

Bunu hiç düşünmemiştim. "Muhtemelen hayır. Tabii üniversite boyunca telekız olarak çalışmadıysa."

Omuzları titredi; sonra durakladı, ayıldı ve yana baktı. Ben de hissettim. Bize doğru yayılan bir sıcaklık. İkimiz de Reyes'in merdivenleri tırmanışını izledik, yürüyüşü bir panterinkine benziyordu. Her hareketi bir amaca yönelikti, her hareketi bir yırtıcının tehlikeli zarafetiyle yapılmıştı.

Bakışları bana yöneldiğinde neredeyse parlıyordu. "Bay Farrow," dedim yanımdan geçerken.

Quentin'i hatırladı. Gözlerinde tanıma hissini görebiliyordum. "Bayan Davidson," dedi ve Quentin'in yanından geçerken başını salladı. Dairesine gitti, kapıyı yavaşça kapattı.

"Onu ben de görebiliyorum," dedi Quentin, işaretleri temkinli, ifadesi ihtiyatlıydı. "Onun kim olduğunu görebiliyorum. Neyden yapıldığını.

"Yapılmış mı?" Ben sordum.

"O karanlık biri," dedi, her kelimesine şüphe sinmişti. "Onu siyah bir sis örtüsü gibi sarıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."

Tıpkı kendi ışığımı göremediğim gibi, Reyes'i çevreleyen bu daimi karanlığı da, o cisim değiştirip bedensiz olarak yanıma gelmedikçe göremezdim. Ama bunu daha önce de duymuştum. Angel bir keresinde bana bundan bahsetmişti. Abarttığını düşünmüştüm.

"Evet," dedim bir kolumu onunkine dolayarak, "zor bir hayatı oldu."

Bakışlarını Reyes'in kapısından ayıramıyor gibiydi. "Nedir o?"

Az önce yaptığımız konuşmadan sonra, bilmesini istediğimden emin değildim. Yeterince travma geçirmişti. Ama ona yalan söylemek de istemiyordum. "Sana söylemek istediğimden emin değilim," dedim onu merdivenlerden aşağı indirirken.

Bir an düşündü ve sonra "Bilmek istediğimden emin değilim" dedi.

Aptalca şeyler yapmadığımdan emin olmak kimin sorumluluğundaysa kovuldu.

-T-SHIRT

Quentin'i manastıra bıraktım, tüm rahibelere merhaba dedim, hızlı bir Yahtzee oyunu oynadım, kıcıma tekneyi yedim, sonra arka koltuğumda yatan yeni bir ekipmanla Rocket'in evine geri döndüm. Çitin üstünden tırmanamıyordum, içinden geçirdim.

Kullanması düşündüğümde çok daha zor olan cıvata kesicileri çıkardım. Ayrıca ağır ve hantaldılar. Bu da neydi böyle? Filmlerde çok kolay görünüyordu. Açelya fidanını budamak gibi. Ama bu işti. Eldiven almalıydım. Ellerim çok zayıftı.

Sonunda sıkışabileceğim kadar büyük bir açıklık açtıktan sonra, önce başımı zorladım ve bağlantılarda birkaç tutam saç ve kestiğim keskin kenarlarda çok sayıda DNA bıraktığımı fark ettim. Bu hiç de planladığım gibi gitmiyordu. Sonunda vücudumu çitten içeri soktum, bu tatsız deneyimi doğumumla karşılaştırdım ve her zaman kilitli tuttuğum bodrum penceresini buldum. Elimdeki anahtarı kullanmak istedim ama tüm kilitler değiştirilmişti. C&R Industries her kimse, kan kaybımın bedelini çok ağır ödeyecekti.

Bir el feneri çıkardım ve değeri şüpheli merdivenlerde gezindim. Çilekli Kurabiye ışığının parıltısında belirdi. Çilek, diğer adıyla Becky Taft, yani Memur David Taft'ın on bir yaşındayken ölen küçük kız kardeşi, bana kalırsa Reyes'in babasına bir iki şey öğretebilecek dokuz yaşında bir ateş topuydu. Ona Çilekli derdim çünkü hâlâ üzerinde geçirdiği Çilekli Kurabiye pijamaları vardı. Yumrukları kalçalarında, uzun koyu sarı saçları sırtından aşağıya karışık bir şekilde sarkıyordu ve hep çocuklardan gerçekten hoşlansaydım, ondan hoşlanabilirdim diye düşünürdüm. Muhtemelen hayır, ama yine de bir düşünceydi.

"Hey, balkabağım," dedim. "Rocket nerede?" "Saklanıyor."

"Tanrım, bu oyunu çok seviyor."

"Hayır, senin yüzünden saklanıyor. Sana bir şey göstermek zorunda." Bana suçlayıcı bir şekilde baktı.

Kıkırdamamaya çalıştım. "Bana neyi göstereceksin?"

"Duvarda biri var. Ona kızacağından korkuyor."

"Gerçekten mi? Şimdi tamamen meraklandım." Sonra bir an düşündüm. Ya bu benim adımsa? Ya cıvata kesici kaymışsa ve yanlışlıkla kendi boğazımı kesip kan kaybindan ölmüşsem ama bunu bilmiyorsam? Bu berbat olurdu.

"Saçını tarayabilir miyim?" diye sordu yolu gösterirken, mizacı bir anda 180 derece değişti. Çocuklar. Onlarla birlikte yaşayamam. Öğle yemeğinde onları yiyemem.

Sonra ne sorduğunu anladım. "Hayır!" Beni ele geçiren korku dalgasını dizginleyip daha nazik bir sesle "Hayır, balkabağım, belki bir dahaki sefere" demeden önce bağırdım.

Ama artık çok geçti. Durdu, küçük kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir köpek yavrusu gibi inledi. Lanet olsun. Tek ihtiyacım olan buydu. SS beni takip ediyor, duygularını incittiğim için bana eziyet ediyordu. "Peki, tamam, Rocket'i bulduğumuzda saçımı tarayabilirsin. Ama makas yok. Bebeklerine ne yaptığını biliyorum."

Nefesi kesildi, tamamen dehşete düşmüştü.

"Sadece kötü bebekler." Evet, tamamen akli başındaydı.

Rocket'ı tıbbi koğuştaki odalardan birinde bulduk. Açık ara en ürkütücü koğuştı.

"Hey, Rokat Adam," dedim ona doğru yaklaşılarak. Bir köşeye oturmuş, top gibi kıvrılmıştı. Son zamanlarda pek çok insanı cenin pozisyonuna sokuyor gibiydim. Yanına diz çöktüm ve omzuna nazik bir el koydum. "Neyin var?"

Başını salladı ve kendi içine daha da kıvrıldı. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Evet, sorun ne?" Strawberry onu bir sopayla dürtmeden hemen önce söyledi.

Tokatladı.

"Çilek!" Dedim ki. "Rocket'ı dürtme. Vay anasını. Kız kardeşi nerede?"

Rocket'ın kız kardeşinin adı Blue Bell'di. Nedenini bilmiyorum. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım. Kısa saçlı, tulumlu, melek gibi bir şeydi.

Strawberry omuz silkti ve onu tekrar dürtmeye gitti.

Çubuğu ondan aldım. "Saçımı taramak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum! Var!" Koridora geri döndü, sadece saç fırçası almaya gittiğini varsayabilirdim.

"Tamam, Rokat Adam, seni rahatsız eden ne?" Tekrar başını sallayınca, "Bir dahaki sefere sana soda getireceğim" diyerek onu ikna ettim.

Alt dudağını ısırıldı.

"Üzümlü bir tane."

"Şemsiye ile mi?" diye sordu.

En son ona bir soda ile rüşvet vermek zorunda kaldığımda, içine küçük bir şemsiye koymuştum, Calamity's'deki Hawaii gecesinden kalan bir şey.

"Şemsiye ile" diye söz verdim.

Sırtını duvara dayayıp oturana kadar kıpırdandı, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Tamam, ama kızacaksın."

O sırada SS, Tanrı bilir nereden bulduğu bir fırçayla çıkageldi.

"Kıçının üzerine otur," diye emretti. "Ve kıpırdama. Önümde çok iş var."

Oturdum ve saç bandımı çıkarırken kaşlarımı çatarak ona baktım. "Saçımda hiçbir sorun yok."

"Biliyorum," dedi aniden savunmaya geçerek. "Gerçekten çirkin değil. Sadece aptalca."

Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. Bir dahaki sefere kuaföre gittiğimde, Strawberry'nin saçım hakkında ne düşündüğünü ona söyleyecektim. Belki neden aptalca olduğunu açıklayabilirdi.

Ona sırtımı verdim ve saçlarımı parmaklarının arasına almasına izin verdim. Fırçayı saç derimden başlayıp uçlarıma kadar taradı. Umarım işi bittiğinde birkaç tutam saçım kalmış olurdu.

Strawberry'nin yapabildiklerinden her zaman biraz etkilenmişimdir. Ölenlerin hepsi nesneleri hareket ettiremez, hatta onları taşıyıp kullanamazdı. Bence bunu yapabilmesinin tek nedeni kimsenin aksini söylememiş olması ve aksinin aklına hiç gelmemiş olmasıydı.

Köklerimi bir kez daha iyice kazıdıktan sonra, Rocket'in yanındaki duvardan minik bir elin çıktığını fark ettim. Bu Blue'nun eliydi. Sanki benden korkuyormuş ya da onun için korkuyormuş gibi kardeşinin kolunu tutuyordu.

"Rocket, neden sana kızacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü."

"Sana hiç kızdım mı?"

"Hayır, Bayan Charlotte, ama bir keresinde sinirlenmişsiniz."

"Tamam, üzülmemeye çalışacağım." O sırada kafa derim yanıyordu. Çilek, kafa derim kanayana kadar kazıdı, yırttı ve çekiştirdi. "Neyin var?"

"Size göstermek zorundayım, Bayan Charlotte."

Mavi kolunu çekiştirerek onu da kendisiyle birlikte duvara doğru çekmeye çalıştı. "Sorun yok, Blue. Bize şemsiye ile üzümlü soda getirecek."

Roket başımın arkasını işaret etti. Bakmak için döndüğümde Strawberry saımdan bir avuç aldı ve sarsıldı.

"Ah!" Saçımı tuttum ve onun elinden çektim. "Kahretsin, ilek."

"Hareket ettin," dedi, sanki bir aptalmışım gibi bana bakarak.

Sonunda elindeki fırçaya iyice bakabildim. "Nereden aldın bunu?" Kırık bir plastik sapın etrafındaki kirli kıllarla garip bir şekle sahipti.

"Malzeme dolabı."

Bildiğim kadarıyla her tarafı kıllarla kaplı tek bir fırça türü vardı.

"Aman Tanrım." Ayağa fırladım ve ona bağırdım. "O bir tuvalet fırçası!"

Minik omuzlarını kaldırdı. "Tamam."

"ilek! Bu iğrenç." Saçlarımı temizlemeye çalıştım.

Belki Misery'de biraz Lysol vardı. Ya da el dezenfektanı.

"Her *neyse*," dedi ve kendime onun doksanlı yıllarda, her *neyse* devriminin doruğunda öldüğünü hatırlatmak zorunda kaldım. Kelime dağarcığı ellili yıllarda ölen Rocket'inkinden çok farklıydı.

Sonunda Rocket'ın işaret ettiği yere bakacak kadar sakinleştim. Kuru kabarcıklarımı yutarak duvara doğru yürüdüm. Bunu asla unutamayacaktım. İşaret ettiği ismi bulmaya çalıştım ama her zamanki gibi duvarın yüzeyine isim üstüne isim kazınmıştı. Bir ismin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmek zordu.

"Biraz daha," dedi, beni işaret ederek.

Bir adım daha attım ve diğerlerinden ayrı bir isimle temizlenmiş bir alan gördüm. Bir *W* ve bir *O* gördüm. Üç ismin soyadını okuyana kadar yaklaştım. FARROW. Tereddüt ettim, sakinleştirici bir inkâr durumuna daldım, sonra bir adım daha attım. ALEXANDER. Durdum. Orada öylece dururken ciğerlerim sıkışmıştı. Gözlerim ilk isme odaklanana kadar harfleri takip etti. On yılı aşkın bir süredir onu tanıdığım tek isimdi bu. Benim için çok şey ifade eden isim.

Çok

güzel.

Feral.

Tehlikeli.

Untamable.

"Delirdiniz mi, Bayan Charlotte?"

İsim bulanıklaştı ama kendi kendime tekrar tekrar söyledim. Seslerin ağzımı okşamasına, dilimin üzerinde kaymasına, dudaklarımın arasından geçmesine izin verdim. Reyes. Reyes. Reyes.

"Üzgün müsün?"

Mavi duvarın içinden gelmişti. Onu etrafımda görebiliyordum. Adamın kolunu çekiştiriyor, onu da kendisiyle birlikte duvarın içinden geçirmeye çalışıyordu.

"Anlamıyorum," dedim, inançsızlığım o kadar büyüktü ki. "Onu az önce gördüm." Rocket'a döndüm, öfkem içimde bir orman yangını gibi parlıyordu. "O ölmedi. Onu az önce gördüm."

Beni izlerken Raket'in gözleri büyüdü. Ayakta durmaya çalıştı.

"Charley," dedi Strawberry, azarlayan bir ses tonuyla, "buna bir son vermelisin.

Blue'yu korkutuyorsun."

Rocket'a "O ölmedi," dedim.

"Henüz değil." Başını iki yana salladı. "Henüz değil, Bayan Charlotte."

Bir anda önündeydim, daha ne yapacağımı düşünmeden gömleğinin kirli yakasını avucumun içine almıştım. Yapmayı çok sevdiği gibi benim üzerimde kaybolmayacağından emin olmak için. "Ne zaman?" Cevabının ne olacağını çok iyi bildiğim için sordum.

Konuşmaya çalıştı, ağzı bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu ama onu korkutmuşum.

Burunlarımız birbirine değene kadar onu kendime çektim. "Ne zaman?" Tekrarladım. "Ne zaman değil. Nasıl değil. Sadece kim. Kuralları çiğnemek yok."

Sesimi sabitledim, ağzımdan çıkan her kelimeyi anlayabilmesi için her heceyi dikkatle telaffuz ettim. "Kız kardeşini ikiye böleceğim."

"Günler," dedi Raket kirpiklerinden bir damla gözyaşı dökülürken. Kontrolsüzce titriyordu. "Sadece birkaç günü var."

"Neden? Ne oldu?" Tereddüt ettiğinde, gözlerimi ondan ayırmadan uzandım ve parmaklarımı kız kardeşinin tulumunun içine soktum. Bana karşı koymadı. Kollarını kardeşinin bacağına dolamaya devam etti. Ama demek istediğim anlaşılmıştı.

"Hastalanıyor," dedi, bu âlemden ayrılıp doğaüstü dünyaya göz atarken göz kapakları titriyordu. "Ama gerçek değil. İnsan değil. Başka seçeneğin yok."

"Ne? Ne demek başka seçeneğim yok?"

"Onu öldürmek zorundasın. Bu senin hatan değil."

Reyes'i neden öldüreyim ki? Öldürmezdim. Nokta. Ama belli ki bir şey beni bu yola sokacaktı. "Bunu nasıl durdurabilirim?" Dişlerimin arasından tıslayan kelimelerle sordum.

Bana geri döndü, bakışları keskin ve netti. "Yapamazsınız, Bayan Charlotte. Bu kuralları çiğnemek olur." Kirpiklerimin altından ona bakmak için başımı eğdiğimde, "Kuralları çiğnemek yok" diye ekledi.

"Charley, kardeşime söyleyeceğim," dedi Strawberry. Yanımda duruyordu, elleri kalçalarında, yüzünde komik bir ifade vardı.

"Yapılabilir mi?" Ona sordum.

"Yapılabilir ama kuralları çiğnemek zorunda kalırsınız. Kötü bir şey olur."

"Benim için çalışıyor."

Beni ele geçiren öfkeyi kontrol edemeyerek onu duvara doğru ittim ve hışımla dışarı çıktım. Kapının dışında, Misery'ye tırmandım, nefes nefese kalmıştım, yanaklarım duygu ve pişmanlıktan ıslanmıştı. Ne yapmıştım ben?

Öfkeyle yanaklarımı temizledim ve Rocket's'tan girdiğimden bin kat daha fazla soruyla çıktım. Onu kaybedemezdim. Reyes'i kaybedemezdim. Ve onu öldürmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu, yani bu konu kapanmıştı. Ama yine de, böylesine aşırı bir eylemi ne gerektirebilirdi?

*

O anda dairemdeki çok sayıda kadınla yüzleşebileceğimden emin değildim. Kontrolümü kaybetmiştim. Rocket ile. Tanıdığım en nazik ruh. Benim gibi insanlardan kaçınmak için karanlık köşelere saklanan ve gölgelere sinen beş yaşındaki küçük kız kardeşini tehdit ettim. Onu tehdit etmek cesaret isterdi. Zihinsel engelli bir adama ve beş yaşındaki bir kıza zorbalık yaptığım için kendimle gurur duymalıyım.

Ve Rocket'a göre, sevdiğim tek adamı kaybetmek üzereydim.

Benim için en iyi yer, düşüncelerimi temizleyebileceğim ve hala ihtiyacım olan cevapları bulabileceğim tek yer ofisimdi, bu yüzden o tarafa yöneldim.

İçeri girdiğimde restoran ve barın müşterilerle dolup taşığını gördüm. Tekrar ediyorum. Bir Cumartesi gecesini için alışılmadık bir durum değildi ama tıpkı son birkaç gündür olduğu gibi oda ağzına kadar kadınlarla doluydu ve normalden çok daha fazla sayıda görevde olmayan polis vardı. Şüphesiz kadınsı gizemin ani akını avcılarını cezbetmişti. Memur Taft oradaydı, Strawberry'nin ağabeyi ve ona söylemek istediğim son şey, az önce iki polisi tehdit ettiğimdi.

küçük kız kardeşinin önünde var olan en sevgili insanlar. Çilek her şey gibi görünebilir ama davranışım affedilemezdi. Ve daha da kötüsü, bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saniyeler içinde öfkeden deliye dönmüştüm.

Taft'tan kaçmaya çalışırken, tanıdık bir yüzün olduğu masanın yanından geçtim. Jessica oradaydı. Yine. Bu da neydi böyle? Artık yolumdan sapmak için çok geçti. Ondan kaçmaya çalıştığımı anlayacaktı. Masasının yanından geçmekten başka çarem yoktu.

Jessica beni fark etti ve ben aceleyle yanından geçerken sıırıttı. Benimle uğraşmak için çok yanlış bir gündü. Adımlarımın ortasında durakladım ve yüz yüze gelene kadar geri adım attım.

"Selam Jess," dedim, kocaman bir gülümseme takınarak ve sesime o kadar çok sahte şeker serpiştirerek, adımları Splenda olarak değiştirmek zorunda kalacaktım.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra bana bir orospu tokadını hak edecek kadar tiksintiyle baktı, ama ben kaçındım. "Ne istiyorsun?" diye sordu ve arkadaşları tam zamanında kıs kıs güldü. Gerçekten ilham vericiydi.

"Senin için çok endişelendim, uçuğun üstüne bir de lisede kaptığın klamidya yüzünden. Güvenli seks yaptığından emin olmak istedim."

Çenesi, arkadaşlarının yalan söylemediğini anlamasına yetecek kadar açıldı. Az önce söylediğim her şeyi bu şekilde doğrulaması gerçekten çok düşünceliydi. Ona daha sonra bir teşekkür kartı göndermem gerekecekti.

"İyi misin?" Yüzü güzel bir kızıl renge döndüğünde ona sordum.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Bende uçuk yok," dedi. Bakışları bilinçsizce arkadaşları arasında gidip geliyordu. "Ve neden burada olduğunu biliyorum. Sen de vazgeçebilirsin."

Tamam, bu beni şaşırttı. Ben neden buradaydım? Doğru ya. "Ben burada çalışıyorum. Babam bu barın sahibi. Ofisim hemen şurada." Restorana bakan balkonu işaret ettim. "Neden buradasın?"

Alay etti. "Sanki bilmiyorsun."

Lanet olsun. Beni yine fırlattı. Ne kaçıırıyordum ki? Odayı taradım, ipucu aradım, çünkü özel dedektifler böyle çalışır.

Hiçbir şey. Ama bunu bilmesine izin veremezdim.

"Tamam, çok eğlenceliydi. Pantolonunuzda kalsın hanımlar." Gülümsedim ve parmaklarımı oynattım, toplayabildiğim kadar vakarla uzaklaştım. Döngünün dışında olmaktan nefret ediyordum. Döngünün dışında olmak, oyun parkında Xbox'lı olmayan tek çocuk olmak gibiydi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve ofisimin kapısını arkamdan kilitledim, aklım hâlâ az önce yaptığım şeydeydi. Jessica'ya değil ama Rocket ve Blue'ya. Hâlâ titreyerek masamın arkasına oturdum ve ellerimle yüzümü kapatarak kendimi sakinleşmeye zorladım.

Bunu nasıl düzeltebilirim? Rocket ve Blue ile ilişkiyi nasıl düzeltecektim? Blue ile daha yeni tanışmıştım ve şimdi beni bir zorba, bir canavar olarak görüyordu. Hem Jess neden buradaydı ki? Bu beni dehşete düşürdü. Ne kadar çocukça olsa da, bu beni sonsuza kadar kızdırdı.

iMac'imi açtım ve Bunn'da kahve olup olmadığını kontrol ettim. Sadece bir fincana yetecek kadar kalmıştı, ben de mikrodalgaya attım, tüm malzemeleri ekledim ve işe koyuldum. Cevaplara ihtiyacım vardı. Öncelikle, bu bina kime aitti? Cumartesi gecesi olmasaydı, adliyeye gidip öğrenebilirdim ama belki internette bununla ilgili bir şeyler vardır. Arama üstüne arama yaptım. Hiçbir şey bulamadım, ancak akıl hastanesinin ne kadar perili olduğundan bahseden birkaç harika site buldum. İnsanların kameralarında parlayan bir ışık gördüklerinden ya da bıraktıkları yerden farklı bir yerde bir nesne bulduklarından bahsediyordu. Keşke bilselerdi.

Rocket ile ilgili asıl endişem, ya onu satın alan şirket tımarhaneyi de yıkarsa idi. Roket nereye gidecekti? Duvarlarım, Roket Adam'ın ve tüm bilgisinin tacizine dayanamazdı. Planlarının ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Eğer Rocket'ın öngörülebilir geleceğinde yıkım varsa, onu nereye taşıyacağımı bulmalıydım. Ama o asma köprüye geldiğimde geçecektim.

Hiçbir şey bulamayınca orada oturup kahvemi yudumladım ve her şeyi merak ettim. Ölümsüz Nicolette. Dairendeki ölmüş kadınları. Kim Millar'ın büyük olasılıkla bir kundakçı olduğu gerçeği ve Reyes Farrow'un kız kardeşini ihbar ettiğimde mutlu olmayacağı gerçeği. Başka bir yolu olmalıydı.

Aklımın bir köşesinde başka bir gerçek beni dürtüp duruyordu. Reyes'in sadece birkaç günlük ömrü kaldığı gerçeği dışında başka şeyler hakkında endişelenmeye çalışmak, odadaki file bakmamaya çalışmak gibiydi. Ölebilirdi. Ölmesi planlanıyordu. Derin bir nefes aldım ve bir karar verdim. Zamanı geldiğinde, bunun olmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktım. O ölmeyecekti. Benim gözetimimde ölmeyecekti.

Reyes konusunda şimdilik yapabileceğim bir şey olmadığından ve böyle bir şeyi kime soracağım konusunda hiçbir fikrim olmadığından, Kim'e odaklandım. Onun

durum, iyileştirme şansım olan tek durumdu. Ama nasıl?

İki saat boyunca dertleştikten sonra ofisimden ön kapıdan çıktım ve dış merdivenleri kullandım. Şansıma Jessica ve yandaşları hâlâ içeride olacaktı. Döngünün içinde. Tam olarak benim olmadığım yerde. Bu gerçeği hatırlatacak havada da değildim.

Barın etrafından dolaşıp arkasındaki apartmanıma doğru yürüdüm ve oradaki iki kat merdiveni tırmandım. Ölü Duff beni en tepede karşıladı. Yuvarlak gözlükleri ve ters beyzbol şapkası her şeye rağmen beni gülümsetiyordu.

"Hey, Ch-Charley."

"Hey, sen. PP nasıl?" Bayan Allen'ın psikopat fino köpeği Prens Phillip hakkında sorular sordum.

Kaşlarını çattı, sonra kendini tuttu. "PP iyi. Sorun o değil."

"Gerçekten mi? Kim?"

"Bayan Allen. Çok istikrarlı olduğundan emin değilim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kanişinin kraliyet ailesinden olduğuna inanıyor. Cidden. Ne kadar istikrarlı olabilir ki?"

"Bu doğru. Taşınmaya karar verdim."

Kapımdaki yapışkan notta "*İkinci raunda hazır mısın?*" yazıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasından içeri çektim, notu indirdim ve ağzıma götürdüm. Reyes'in kapısına hızlıca bir göz attıktan sonra, "Kulağa mantıklı geliyor," dedim.

Cookie'nin dairesini göstererek, "Buraya taşınabilirim," dedi.

"Oh." Bu beni şaşırttı. "Peki, tamam, ama sadece Cook'u benim için gözetleyeceksen."

"Aşçı mı? Kurabiye? Geçen geceki arkadaşın mı?"

"Tam da o. Onun için biraz endişelendim. Kadın modası hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil, ama sanırım bir göz atabilirim. Tabii boş odanız ya da başka bir şeyiniz yoksa."

Aman Tanrım. Bana taşınmak mı istiyordu? Yanıma taşınmak isteyen ilk erkeğin ölmüş olacağını düşündüm. "Aslında şu an için doluyum." Kapıyı açtım ve ne kadar dolu olduğumu göstermek için bir Vanna yaptım. Sürüyü görünce yüzünü buruşturdu. Dairemde kaldıkları ve Tanrı'nın yeşil dünyasının her yerine dağılmadıkları için minnettardım. Asla hepsini toplayamazdım.

Ve öncekinden daha çok vardı. Belki ben de geceyi Cookie ile geçirirdim.

Hayır, koşmayı bırakıp bu kadınlardan biraz bilgi almaya çalışmalıyım. Eminim içlerinden biri bana neler olup bittiğine dair ipucu verebilirdi. Kendi evimde bile döngünün dışındaydım.

"Görüyorum. Belki de bir süreliğine dışarı çıkmalıyım."

"Hey, onlarla konuşabilir misin?" Ben sordum. "Neler olduğunu anlamak için?"

Ama bakışları Bay Wong'un üzerine düşmüştü. Tanıdık gelmeden önce kaşları bir mikrosaniye içinde birbirine çarptı.

"Um, hayır, yapabileceğimi sanmıyorum."

Elimde olmadan kekemeliğinin daha da kötüleştiğini fark ettim. "Onu tanıyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Ne? O mu? Hayır, hayır. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Kolunu tuttum. "Duff, kim o?"

"Gitmem gerek."

Korkmuş muydu? Şaşırmış mıydı?

"Duff, bekle." Çantamı düşürdüm ve almak için eğildim. Ama bırakmıştım. Ortadan kayboldu.

Üzüntümden.

Daireme girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve Mr. Wong'a bir göz atalım. "Pekâlâ bayım, siz gerçekte kimsiniz?"

Hareket etmedi. Hiç hareket etmedi. Ama Duff onu nereden tanıyor?

Bay Duff.

Wong pek dışarı çıkmazdı.

*

Güzel komşumu ziyaret etmeyi düşündüm. Reyes, Cookie değil. Gerçi Cookie de kendine has bir şekilde güzeldi. Ama Kim'i ve ne yapmam gerektiğini bildiğim için ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Yakında ölecek miydi? Zamanı geldiğinde kurallar her neyse onları çiğnemenin bir yolunu bulacaktım ama o zamana kadar Reyes'in bu kadar yakınımda olması harikaydı.

Yatağımı güzel bir Asyalı kadınla paylaşacakmışım gibi görünüyordu. Duvara bakan uzak köşede oturuyordu. Ayakları yerdeydi. Avuç içleri kucığında. Bakışları mesafeliydi. Tüm bu kadınlar etrafta dolanırken uyumaya çalışmak yanlış görünüyordu ama onlar için ne yapacağımı bilmiyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altını kontrol ettim. Peri hâlâ oradaydı. Kocaman mavi gözleri bana bakıyordu ve göz teması kuran tek kişinin o olduğunu fark ettim. Beni gören.

Tüm kadınlar arasında açık ara en genç olan oydu. Bir seri katilin yaşlı kadınların ortasında bir çocuğu öldürmesi bana tuhaf gelmişti. Belki de bir kazaydı. Ya da belki de gittikçe daha genç kadınları öldürmeye başlamıştı. Bunu söylemek imkansızdı.

"Hey, tatlım," dedim.

Koşarak geri döndü, hareketleri ürkütücüydü, uzuvları yetersiz alanda bir böceğinki gibi çalışıyordu.

"Tatlı rüyalar."

Sonunda uzandım, zihnim günün olaylarıyla yarıştıyordu ve elimi benim ve Reyes'in dairelerini ayıran duvara koydum. Yatak odalarımızı. Aynı anda hem yakıcı hem de yatıştırıcı olan sıcaklığı duvara sızdı. Rahatlatıcı bir sıcaklık avucuma nüfuz etti, koluma doğru ilerledi ve tüm vücuduma yayıldı.

Aklımda tek bir düşünceyle uykuya daldım: Reyes Farrow.

*

"Bilmeni isterim ki *Supernatural* maratonunu kaçırıyorum," dedi Cookie ertesi sabah kahve içmeye geldiğinde.

"Bu daha büyük bir iyilik için, Cook. Beş uzmandan dördü aynı fikirde: Silah güvenliği göz boyamadan daha önemli."

"Winchester çocuklarını hiç gördüler mi? Sammy ve Dean'in varlığı bir Tanrı olduğunu ve onun bir kadın olduğunu kanıtlıyor."

Yüksek sesle güldüm. Ama iyi bir noktaya değindi.

"Doğru," dedi kaşlarını şımarıkça kaldırarak. "Bir afişte okumuştum." "O zaman doğru olmalı. Bugün sınıfta ne yapıyorsun?"

"Bu sabah poligona gideceğiz, sonra da sınıfa döneceğiz. Haklıymışsın. Noni harika biri. Ve harika hikayeleri var."

Onu uyarmam gerektiğini hissettim. "Bu öğleden sonra daha sert sorularla karşılaşacaksın. Sadece sorularını düşün ve dürüstçe cevap ver. Noni daha önce sadece iki öğrenciye imza attırmayı reddetti çünkü onlar biraz fazla... hevesliydi. Bence iyi olacaksın."

"Daha zor şeylere geri dönelim. Ne soracak?"

"Sizden kendinize karşı dürüst olmanızı isteyecek. Pişmanlık gibi şeylerden bahsedecek. Eğer silahını çekmek zorunda kalırsan, eğer birini öldürmek zorunda kalırsan, sonrasında nasıl hissedeceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. İhtimaller gerçekten bir şey vurmamın çok aleyhindeydi."

"Aslında oldukça basit. Eğer silahınızı sevdiğiniz birini korumak için ateşlerseniz, bundan pişmanlık duymazsınız. Ancak sadece kendinizi korumak için ateş ederseniz, kulağa ne kadar çılgınca gelse de, muhtemelen çok fazla suçluluk duyacaksınız."

"Kendimi koruduğum için neden suçlu hissedeyim ki?"

"Bu bizim ruhumuzla ya da genetik kodumuzla ilgili bir şey. Bilmiyorum, sanırım DNA'mızda başka bir seçeneğimiz varsa kendimizi korumak için şiddet kullanmamızı engelleyen bir kromozom var. Ne yazık ki, insanların yapmaya alışkın olduğu gibi, kendimizi her zaman ikinci kez sorguluyoruz. Sonuç olarak, bizi baltayla öldürecek olan adamı öldürdüğümüz için kendimizi kötü hissediyoruz." Omuz silktim. "Sence bu bizim için sorun olmaz mıydı?"

"Hâlâ istilaya uğruyor musun?" "Evet. Nasıl tahmin ettin?" "Burası çok soğuk."

"Özür dilerim. Ölü insanlar çok kabadır."

Amber kafasını kapıdan içeri soktu. "Quentin gelebilir mi?"

"Hayır!" dedik aynı anda.

"Neden? Akşama kadar okula dönmesi gerekmiyor."

Cookie anne yüzünü takındı. "Ben yokken evde erkek yok Amber."

Sadece on iki yaşındaki bir çocuğun yapabileceği gibi gözlerini devirdi ve kapıyı kapattı. "Peki, dün gece ne imzaladı?" Cookie sordu.

"Bilmek istemezsin." Yüzü buruştu. "O kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü. Onu yakında doğum kontrol hapına başlatmalıyız diyelim." "Vay be."

"Ya öyle olacak ya da ikinci sınıf öğretmenini tacizden soruşturmamız gerekecek. Bekle, akşama kadar okulda olması gerekmediğini nereden biliyor?"

"Görünüşe göre mesajlaşıyorlar."

"Oh." Quentin'i pek suçlayamazdım ama Amber on iki yaşındayken o on altı yaşındaydı. Doğru, Amber uzun boylu, egzotik görünümlü bir on ikiydi ama yine de on ikiydi. Bu konuda dikkatli olmalıydım. İşleri mesajlaşmanın ötesine taşımaya karar verirse, iyi zamanlanmış birkaç ölüm tehdidi sunmalıydım. "Sanırım o kelimenin önünde *S değil de T olduğu* sürece sorun yok."

Hayattaki amacım, adımı taşıyan bir psikiyatrik rahatsızlığa sahip olmak.

-T-SHIRT

Gemma'yı birkaç kez aramayı denedim, sonra vazgeçtim ve telefonunu takip ettim. Yasadışı olarak. Uygulamaya göre ofisindeydi, bu da neden cevap vermediğini açıklıyordu. Yine de pazar günleri müşterilerle görüşmezdi. Belki de başı beladaydı. Telefonunu yasadışı olarak takip ettiğim için kaçınılmaz olarak kızdığında bu benim bahanem olacaktı.

Ofisine gittiğimde Beamer'ı arka tarafa park etmişti. Ön tarafa, beyaz bir GMC pikabın yanına park ettim, içindeki gelişigüzel atılmış poşetlere dikkat ettim, sonra da yasadışı yollardan elde ettiğim anahtarla içeri girdim. Bir keresinde zatürre olduğunda anahtarlarını bana asla vermemeliydi. Bir kopyasını çıkaracağımı bilmiyor muydu? Etrafımdaki herkes bana düşük beklentilerinin altında kalmam için her fırsatı verirken yaptıklarımın sorumlu tutulamazdım.

Kafa küçülttüğü gizli laboratuvarının kapısı kapalıydı, ben de elime bir dergi alıp beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra kapıdan çıktı ve beni görünce başladı.

"Charley," dedi kapıyı arkasından kapatarak, "burada ne yapıyorsun?"

"Size birkaç soru sormaya geldim." Onun arkasından baktım. "Burada ne işin var?"

"Burası benim ofisim." Görüşümü engelledi. "Burada olduğumu nereden bildin?" "GPS. Telefonunu takip ettim. Özel dedektifler böyle şeyler yapabilir. Biz de bu şekilde yuvarlan."

"Bu çok yanlış."

"Yine de çok doğru geliyor. Pazar günü neden buradasın?"

"Bir müşteriyle görüşüyorum-"

Sözünü bitiremeden kapı tekrar açıldı. Kumral saçlı, uzun boylu bir adam içeri girdi. Üniformasından anlaşıldığı kadarıyla bir polisti.

"Charley, bu Memur Pierce."

Elini uzattı ve yüzündeki üç yara izini hemen fark ettim. Onu bu şekilde hatırlıyordum. Ben polis olduğumda o da polis olmuştu.

üniversite mezunu oldum. Amcama yardım ettiğim bir dava vardı ve o zamanlar çaylaktı.

"Charley," dedi, tavırları cana yakındı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aslında tanışmıştık." Elini sıktım ve hemen onda şüpheli bir şeyler olduğunu fark ettim. Soğukkanlı dış görünüşünün altında tedirgin görünüyordu.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi, yanağında, sol gözünün hemen altında iki tane ve çenesinde bir tane olmak üzere, bir hayvan tarafından çizilmiş ve izleri kalıcı olacak kadar derin çizilmiş gibi duran yara izlerini buruşturdu. "Hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Biliyorum. Tanıştığımızda sen bir çaylaktın." "Evet, hanımefendi. O bir davaydı."

Bob Amca beni cinayete kurban giden bir ailenin olay yerine çağırmıştı. "Trajik bir olaydı."

Düşünürken başını eğdi, sonra Gemma'ya baktı. "Haftaya görüşür müyüz?"

"Kesinlikle. Gelecek hafta."

Gemma gergin görünüyordu. Onu korkutmuş muydu? Kapıya doğru yöneldi.

"Ve," diye ekledi Gemma, "ne konuştuğumuzu bir düşünün."

Duymamam gereken bir şey duyacağımdan endişelenmiş gibi bana baktı. "Duyacağım, Doktor."

O gittikten sonra Gemma beni gizli laboratuvarına götürdü. Kanepeye oturdum ve kendimi tamamen rahat hissettim.

"Kahve ister misin?" diye sordu. "Ciddi misin?"

"Tamam." Küçük mutfağına doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsun? Dr. Romero ile her şey yolunda mı?"

"Elbette." Doğrudum ve ona ölümcül bir bakış attım. "Neden olmasın ki?"

"Ne?" diye sordu, savunmaya geçmişti. Bana bir fincan kahve uzattı. Bakışlarımın büyüsunü bozmadan aldım. "Ona ne söyledin?"

Aniden döndü ve kahvesini karıştırmaya başladı. "Hiçbir şey. Neden?" "Çünkü benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünüyor."

Omuzları gerildi.

Geri döndüğünde, bir yudumun ortasındaydım, bu yüzden lazer bakışlarımı fincanımın arkasından ona kilitlemek ve aptal görünmemek için dua etmek zorunda kaldım.

"Ona sadece seni tedavi etmek için bilmesi gerekenleri söyledim." Fincanımı yere bıraktım. "Neymiş o?"

Bir süre alt dudağını çiğnedikten sonra, "Ona senin özel güçleri olan doğaüstü bir varlık olduğunu ve bunları tedavisini engellemek için kullanmaya çalışacağını söyledim" dedi. Çenem düştüğünde hemen ekledi: "Merak etme. Ona senin Azrail olduğunu söylemedim."

"Gemma," dedim, sesime şarkılı bir mızımızlanma katarak, "artık onu korkutamam. Etrafta dolaşıp insanlara benden bahsedemezsin."

Benim yanıma oturdu. "Hayır, bu mükemmel. Gizliliğe bağlı. Kimseye söyleyemez."

"Tabii benim bir tehdit olduğumu düşünmüyorsa."

"Bu doğru. Ama o bilmiyor. Ona senin insanlara yardım ettiğini ve asla masum bir insanı kasten incitmeyeceğini söyledim."

"Bu beni çok daha iyi hissettirdi. Pazar günü neden buradasın?"

"Bazen şehir çalışanlarını görüyorum ve programlarına uymaya çalışıyorum." Kesinlikle bir şeyler saklıyordu. Etrafındaki havanın titrediğini hissettim.

"Ayrıca bazı evrak işlerini de halledebileceğimi düşündüm," diye ekledi. "Ondan korkuyor musun?"

Bana geri döndü. "Memur Pierce? Hayır. Neden?" Bu beni hiçbir yere götürmedi. "İyi. Kiminle görüşüyorsun?" "Neyi? Hiç kimseyle."

"Gem," dedim, gözlerimi o kadar geriye yuvarladım ki neredeyse yakalayacaktım, "bana yalan söyleyemezsin."

Fincanını yere bıraktı ve beni işaret etti. "Bu hiç adil değil. Çocukken bile hile yapardın."

"Aldattı mı?"

"Evet. Güçlerini herkesin üzerinde kullanmamalıydın."

"Ben yapmadım. Bileğinin iç tarafına sonsuzluk sembolü çizmişsin."

"Ah." Kızardı.

"Bunu sadece biriyle görüştüğün zaman yaparsın." Bu alışkanlığı ilkokulda edinmişti ve sonsuzluk sembolleri çizmeye başladığında gizliden gizliye aşık olduğunu hemen öğrenmiştim. Bunu hala yaptığına inanamıyordum. Otuz yaşında filandı. Kim böyle saçmalıklar yapar ki? Parmak eklemlerime çizdiğim *R-E-Y-E-S* harflerini kayıtsızca kapattım.

"Bunu sadece biriyle gördüğümde yapmıyorum. Mürekkep yaptırmayı düşünüyorum. Bunu kalıcı hale getirmeyi." Ağzımı incelttiğimde pes etti. "Lanet olsun. Onunla görüşmüyorum. Sadece görüşmek istiyorum."

"Bummer. Karşılıksız aşk berbat bir şey. Peki, sana çıkma teklif etmediğine göre zevksiz olduğu belli olan bu gizemli salak kim?"

"Hiç kimse. Ve onunla buluşmayacaksın. Asla."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Benden utanıyor musun?" "Evet."

"Hayır." Avucumu kaldırdım. "Kendini tutma. Gerçeği kabul edebilirim."

"Senden utanıyorum," dedi masasının arkasına oturup kâğıtları karıştırırken.

"Doğruca bana ver."

"Senin gibi bir kız kardeşim olduğu için utanıyorum."

Gözlerimi kapattım. "Elma püresi aşkına bana k a r ş ı dürüst ol Gemma."

"Aynı rahimden çıktığımız için utanıyorum."

"Peki, polis kim?" Güzel içkiden bir yudum daha alarak sordum.

Çalıştığı kâğıdı yere bıraktı. "Onu tanıdığını sanıyordum."

"Onunla bir kez karşılaştım. Yağmurlu bir gecede. Aşkımız yaklaşık beş dakika boyunca her şeyi tüketti. Sonra biraz azaldı. Tıpkı banka hesabım gibi."

Ağzının bir köşesine vurdu. "Sana zaman ayırmadı mı?" "Kibarca sorduğumda bile vermedi. Ve ciddiymdim. Saatimi unutmuştum.

Bana onun hakkında ne

söyleyebilirsin?" "Kesinlikle hiçbir şey."

"O yara izleri nasıl oldu?"

Sonunda tüm dikkatini bana verdi. "Charley, müşterilerim hakkında konuşamam."

"Sadece havadan sudan konuşuyorduk. V a y a n a s ı n ı . Ayrıca, Montana' y a f a l a n taşındığını sanıyordum."

Bana en iyi bakışını attı. Elimde tutacak kartlarım olsaydı, ona 8.5. Net bir uygulama için daha yüksek puanlar.

"Neden psikiyatriste ihtiyacı var ki?"

Uzun bir nefes aldıktan sonra, "Bu internetten öğrenemeyeceğiniz bir şey olmadığı için, bir suç mahallinde karşılık vermek zorunda kaldı ve çapraz ateşte masum bir adam öldürüldü" dedi.

"Oh, bunu hatırlıyorum. Yara izleri nasıl oldu?" "Bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. Her neyse. "Yani bir sorunum var."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu. "Biraz gerçekçi davranmıyor muyuz?"

"Dairem, bir seri katil tarafından boğulmuş gibi görünen çok sayıda ölmüş kadın tarafından istila edildi."

Durdu.

"Hepsi sarışın ama etnik kökenleri, yaşları falan farklı." O bir profilci değildi, bu yüzden ayrıntılara fazla girmedim. "Ama kesinlikle dehşete düşmüş durumdalar. Onlara nasıl ulaşacağımı bilmem gerekiyor. Bu halleriyle onlardan hiçbir bilgi alamıyorum. Benimle konuşmuyorlar."

"Hangi davranışları sergiliyorlar?"

"İlkokuldayken gizlice girdiğimiz korku filmindeki akıl hastanesini düşünün."

"Gerçekten mi?" Tüm çabalarına rağmen, yüzünde o anı hatırlayınca hissettiği dehşet okunuyordu. O filmten sonra bir daha asla eskisi gibi olmamıştı, neyse ki benim için onu korkutmak çok daha kolay olmuştu. Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Kaç tane var demiştin?"

"Yaklaşık yirmi. Kesin olarak bilmiyorum. Her baktığımda daha fazlası var. Tamamen umutsuz, çılgın ve/veya katatonik durumdalar. Ama bir tane var, yedi yaşlarında genç bir kız-"

"Seven?" diye sordu, yüzü kalp kırıklığının resmiydi.

"Değil mi? Seri katiller göt heriflerdir. Her neyse, göz teması kurdu. Ancak onun dışında hiçbiri herhangi bir bağlantı kurmadı. Bütün gece elini ayağımın üzerinde tutanı saymazsak. Neredeyse donarak ölecektim."

Onu saran ürpertiye kaçırıamazdım. "Tamam, yani onlara ne olduğu hakkında bilgiye mi ihtiyacınız var?"

"Evet. Yani, neden benim dairemdeler?" "Şey, sen Azrail'sin."

"Ama hiçbiri karşıya geçmekle özellikle ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Bence en iyi seçeneğiniz göz teması kuran kıza odaklanmak. Bir çocuğun zihni bir yetişkininkinden daha esnektir. Onların beyinleri bizimkilerin yapamayacağı şekilde iyileşebilir. Belki ona ulaşabilirsin."

"Tamam, çocuğa odaklan. Ne yapacağım peki? Küçük bir böcek gibi, etrafta koşuşturuyor, tırmalama sesleri çıkarıyor. Hepsi öyle, gerçekten."

"Ne?"

Bir korku dalgası beni vurdu. "Her yerdeler. Duvarlarıma tırmanıyorlar. Tavana yapışmışlar. Bir tanesi duşumu keşfetti. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Porselen bir küveti kazmaya çalışan ölmüş bir kadınla duş almak zor mu? Böyle bir şey olmayacak. Bunu ona anlatmaya çalıştım." Gemma'nın yüzünün bembeyaz olduğunu fark edince durdum. Onu korkutuyordum ama birinin bunu yapması gerekiyordu, lanet olsun. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Sen kötüsün."

"Ben mi?"

"Bekle. Tüm bunlar hakkında şaka mı yapıyorsun?"

"Kadınlar hakkında mı? Neden böyle bir konuda şaka yapayım ki?" Dudaklarını birbirine bastırduğunda, "Ah, doğru, yapardım, ama yapmıyorum. Hayatlarına devam edebilmeleri için onlara ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. Bilirsin, uzaklara, benim dairemin dışına."

"Kulağa korkunç geliyor, Charley."

"Öyle. Onlar için. Düşünebiliyor musun?" "Bob Amca'da bir şey var mı?" "Cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğunu duydum."

"Yani, kadınları kastediyorum."

"Cinsel yolla bulaşan hastalıkları olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sen hâlâ kötüsün. Bu gece asla uyuyamayacağım." "Dostum, sen endüstriyel güçte uyku ilaçları alıyorsun."

"Peki bu kimin suçu?" diye sordu oturduğu yerden kalkıp avucunu masasına vurarak. Çözölmek onun durumu için doğru bir terim olabilirdi. İzlemesi eğlenceliydi.

Ben de ayağa kalktım ve sinirlenmiş gibi yaptım. "Çocukken seni birkaç ölmüş insanla tanıştırdığım için uyuyamaman konusunda hep beni suçluyorsun. Geceleri yatağının üzerinde dururken başlarındaki yaraları anlatmanın bu kadar travmatik olacağını bilseydim, bunu yapmazdım." Bana şüphe dolu bir bakış attığında ifademi geri aldım. "Tamam, yapardım. Her iki durumda da, bence iyi olacaksın." Tekrar oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Dışarıda gerçekten ölmüş insanlar olduğunu bilmek duygusal gelişimini engellemiş falan değil."

Ben kardeşliğimizi düşünürken Gemma işine geri döndü. Büyürken herkes benim kötü kız kardeş olduğumu düşünürdü. Ben bu hikayeye hiç kanmadım. Doğru, ben okuldaki günlerimi isyan çıkarmayacağıma ve okula bir daha asla plastik getirmeyeceğime söz vererek geçirdim - bu gerçek bile değildi - o ise mükemmel küçük benliğiyle meşguldü.

Belki biraz fazla mükemmel, ne demek istediğimi anlarsınız.

*

Gemma'yı yarım saat kadar daha taciz ettikten sonra, Pazar günüm için birkaç seçenekle Misery'ye doğru yola çıktım. *Supernatural* maratonunu izleyebilir ve daha sonra bu konuda Cookie'ye işkence edebilirdim. Gemma'nın yöntemlerini yatağımın altındaki çocuk üzerinde deneyebilirdim. Reyes'i nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışabilirdim ama neyden? Kimden? Kim'le dünyayı ateşe verme alışkanlığı hakkında konuşabilirdim ama saat daha erkendi. Onu uyandırmak, planımı anlatmaya fırsat bulamadan savunmaya geçmek istemedim. Ya da olası zombi Nicolette'in neden ölmediğini anlamaya çalışabilirdim.

Zombilere karşı zaafım olduğu ve merakım beni öldürdüğü için Z planını seçtim.

Cookie'den bir mesaj aldım. Telefonumu kontrol ederken sefalet mırıldandı.

Atış poligonundayız. Herkes düşüp yuvarlanıyor ve sonra hedefi vuruyor.

Ben de ona mesaj attım.

Eğer bütün havalı çocuklar yapıyorsa.

Sence ben yapabilir miyim?

Ölü insanlar görüyorum. Her şey

mümkün. Tamam, bir deneyeceğim.

Sonra gerçekler ortaya çıktı. Bu Cookie'ydi. En son Kirli Harry taklidi yaptığında, garip bir sütyen ve kırık bir ayak bileğiyle çıkmıştı.

Ama marinara aşkına, kimseyi vurmayın diye yazdım.

Teşekkürler. Bu yardımcı olur.

Çok hoş biriydi. Ama Nicolette'in canlılık durumu hâlâ içimi kemiriyordu. Belki de tehlikedeydi ve yakında ölecekti. Rocket birinin ölümünü tahmin edebiliyordu. Tam olarak ne zaman olacağını bilirdi. Belki Nicolette

kendi ölümünü öngörmüş ve beni, Azrail'i, önceden ziyaret etmeye mi karar vermişti? Ne amaçla? Bu çok garipti.

Tekrar hastaneye doğru yola çıktım. Başka çarem kalmamıştı, belki de doğaüstü bir durumu olup olmadığını anlamak için onunla konuşmam gerekecekti.

Hastanenin otoparkına girdiğimde Cookie'den bir mesaj daha aldım.

Ben yaptım. Varlığımın her zerresiyle senden nefret ediyorum.

Gerçekten mi? Varlığının her zerresiyle mi? İçinizde, belki de sindirim sisteminizde sıkışmış, hala beni seven küçük bir lif kalmadığından emin misiniz?

Eminim.

Emin görünüyordu.

Bozuk bir şey var mı?

Ruhum dışında mı?

İçinde delik olmaması gereken bir şey var mı?

Gururum dışında mı?

O iyiydi. Ya da olacaktı. Neyse ki etrafındaki herkes de iyiydi. Ucuz atlattık. Gerçekten.

Başını dik tut, tatlım. En azından bunu bir daha asla denemeyeceğini biliyorsun. Böyle şeylerin her zaman iyi bir tarafı vardır.

Her birinden. Elyaf.

Lif olayını çok seviyordu. Belki de sınıfa gelirken kepekli kek yemiştir.

Nicolette işten yeni çıkmıştı. Asansöre yöneldiğimde bana doğru geldiğini fark ettim. Ceketini giydi ve kordonunu çıkardı, saçına takılınca hırladı.

"Nicolette, değil mi?"

Durdu ve bana şöyle bir baktı. "Ah, doğru, dün öğleden sonra." Sonunda saçlarını çözdü ve telefonunu kontrol etti, bitkin görünüyordu.

"Bir fincan kahve ya da başka bir şey içebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Şimdi mi?" Bunu sorduğum için bile yıkılmış görünüyordu. "Az önce çift vardiya çalıştım. Yarın için bir şeyler ayarlayabilir miyiz?"

"Yapmamayı tercih ederim. Dün sabah bana geldin. Öldüğünü söyledin."

İçinden bir şaşkınlık geçti. Merakı onu yenmeden önce tereddüt etti. "İki blok ötede bir kahve dükkânı var. Zaten orada kahvaltı etmeyi planlıyordum, eğer peşime takılmak istersen."

"Ben etiketlemeye varım. Seni götürebilir miyim?"

Yüz ifadesi olası bir kaçırılmayı haykırıyordu. "Ya da orada buluşabiliriz."

Nicolette'in kırmızı Volvo'sunu apartmanımdan sadece birkaç blok ötedeki Frontier'e kadar takip ettim.

Siparişlerimizi verdikten sonra arka taraftaki bir masaya oturduk. "Yani, sana geldiğimi mi söyledin? Nasıl?"

"Öncelikle başkalarının göremediği şeyleri görebildiğimi söylememe izin verin." Koltuğunda kıpırdandı.

"Tamam."

"Dün sabah evime geldin ve bana öldüğünü söyledin. Cesedinin ıssız bir yerde bir köprünün altında olduğunu."

"Bu çok garip." Bir şey saklıyormuş gibi başını eğdi. "Nicolette, bana her şeyi anlatabilirsin. Sana inanacağım, söz veriyorum."

Bir omzunu silkti. "Hayır, sadece, bu garip. Bu rüyaları görüyorum ama insanlara anlatmıyorum, bu yüzden bunu nasıl bilebileceğinizi bilmiyorum."

"Çünkü evime geldin ve bana öldüğünü söyledin. İşte böyle."

"Bu imkânsız," dedi alt dudağını ısırarak.

"Buna benden daha fazla inandığınızı sanmıyorum. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Olur. Ne olursa."

"Bu daha önce de oldu mu?"

Sonunda doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Bu tür nöbetler geçiriyorum. Garip bir şey. Ve onlardan çıktığımda, hatırlıyorum

diğer insanlarla ilgili olaylar. Nasıl öldüklerini hatırlıyorum. Sadece o kişi bendim. Ölen bendim."

"Yani, aslında onların gözünden başka birinin ölümünü mü görüyorsun?"
Bu yeni bir şeydi.

"Hayır, anlamıyorsunuz. Ölümle aslında hiç gerçekleşmedi. Ertesi gün gazeteleri kontrol ederdim, ama gördüğüm şekilde bir ölümle ilgili hiçbir şey olmazdı. Gördüklerimle gerçekte olanlar arasında hiçbir zaman gerçek bir bağlantı bulamadım."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz. Eskiden kontrol ederdim. İnterneti tarardım, her türlü araştırmayı yapardım, tüm haber programlarını ve gazeteleri kontrol ederdim. Hiçbir şey yoktu."

Bu cidden tuhaftı. "Bu
bizim numaramız."

"Ben bakarım." Yerimden fırlayıp siparişimizi aldım ve Nicolette'in kahvaltı burritosunun kokusu ağzımı sulandırırken masamıza geri döndüm. Bir tane sipariş etmem gerektiğini biliyordum. İsteksizce uzattım. "Bu olaylardan birkaçını anlatmaya ne dersin?" dedim kahveme iki pembe paket ve biraz krema koyarak. "Bana birkaç örnek ver."

"Tamam." Burritosunun üzerine salsa sosu kaşıkladı. "Birkaç hafta önce hastanede yaşlı bir adamdım ve herkes doğal sebeplerden öldüğümü sanıyordu ama aslında beni torunum öldürdü. Tam orada, hastane yatağımda. Mirası için sabırsızlanıyordu. Çok fazla ömrüm kalmamış olmasına rağmen bekleyemedi."

Gözlerimi onun burritosundan ayırdım ve not defterimle kalemimi çıkardım. "Bu olduğunda isim alıyor musun?"

Bir ısırık aldı ve başını salladı. "Sadece bazen. Bekle, o zaman bir tane bulmuştum. Richard ya da Richardson gibi bir şey. Ama adamın mı yoksa torununun mu adıydı, ilk adı mı son adı mı bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hemşiresinin adı da olabilirdi."

"Hayır, bu harika. Bununla çalışabilirim." Bunu Bob Amca'ya sorabilir ya da Cookie'nin sihrini kullanmasını sağlayabilirdim. Anlattığı şey gerçekten olduysa, öğrenirdim. "Tamam, bana bir tane daha ver."

Portakal suyundan bir yudum aldı. "Pekala, birkaç ay önce bir kadınla gerçekten kötü bir olay yaşadım. Çok garipti. Dairemden çıkmaya çalışıyordum ama yine de kendime ocakta kaynayan yahniyi bırakmam gerektiğini hatırlatıp duruyordum. Bu gerçekten önemliydi. Sonra bir şey unuttum. Evde bir battaniye bırakmıştım, onun peşinden geri döndüm. Ve

Gitmeye çalıştığım da kocam eve geldi ve beni yakaladı." Sesi yumuşadı ve içinden bir hüzün titremesi yankılandı. "Beni öldüresiye dövdü."

Orada oturup bu hikâyeyi dinlerken içimi bir ürperti kapladı, her dakikasının farkındaydım. Her saniyesini. Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Bunu nasıl karşılayacağından. Sonunda, bilmesi gerektiğine karar verdim. Benim de bunun nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Adı Rosie'ydi," dedim ve Nicolette'in bana şüpheli bir bakış fırlatmasını izledim. "Ve benim müşterilerimden biriydi. Taciz içeren bir ilişkiden kurtulmasına yardım etmeye çalışıyordum ama başarısız oldum."

Onu bir şekilde kandırmaya çalıştığım dan endişelenerek sertleşti. Benden uzaklaştı. "Sana inandığımı sanmıyorum."

"Battaniye maviydi. Bir oğlu olacaktı ama kocası onu dövmüştü ve onu kaybetti."

Gözleri duygusallıktan yaşardı ama bana inanmak istemedi. "Bunu herkes tahmin edebilirdi."

"Koyu kıvrıcık saçları vardı ve-"

"Onların yüzlerini görmüyorum. Ben bu insanlarım. Diğer her şeyi görüyorum."

"Tamam, kocası uzun boylu, iri yapılı, geniş omuzlu ve açık renk saçlıydı. Çenesinde bir doğum lekesi vardı ve hala sınıf yüzüğünü takıyordu. Ortasında yakut olan kocaman bir yüzüktü."

Yüzünde bir tanıma belirdi. "Bu imgelemi ne zaman gördün?"

Düşüncelerinden sıyrılması bir anını aldı. Bunu yaptığı nda telefonunu çıkardı. "Eskiden burada bir günlük tutardım. Her zaman çok gerçekçi görünmelerine rağmen onlardan hiçbir şey gelmediğini fark ettiğimde bıraktım." Birkaç sayfayı karıştırdı. "Tamam, bu on beş Ekim'deydi."

Tekrar düşündüm. "Bu imgelemi gerçekte yaşanmadan yaklaşık dört gün önce görmüştün."

"Duymak istediğim şey bu değil," dedi başını sallayarak. "Bunlar gerçek değil. Gördüğüm insanlar gerçek değil."

Onu sakinleştirmek için bir elimi onunkinin üzerine koydum. "Bu imgelemler ne zaman başladı?"

"Dokuz yaşındaydım. Komşumun havuzunda boğulmuştum ve sağlık görevlileri beni hayata döndürdü. Kısa süre sonra nöbetler geçirmeye başladım."

"Bu, her türlü duyu ötesi algı için yaygın bir katalizör gibi görünüyor." Arkadaşım Pari'yi düşündüm.

On iki yaşındayken ölümle burun buruna gelmiş.

"Sana da böyle mi oldu?" Nicolette bana sordu.

"Hayır." Bir yudum daha aldım, sonra "Ben başka bir şeyim" dedim.

Neyse ki, o başka şeyin ne olduğunu bilmekle ilgilenmiyor gibiydi. "Bu çok garip," dedi, "çünkü her ölümde neredeyse aynı hissi yaşıyorum. Düşündüğünüz gibi değil."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Rahatlama." Sanki bana gizli bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Tüm yüklerden kurtuluş. Rosie'nin son düşüncesi nihayet özgürlüktü."

Bu farkındalık içimde bir yarılmaya neden oldu. Kendimi birinin ortasından yırttığı, ters çevirdiği ve tekrar yırttığı bir kağıt parçası gibi hissettim. Onu hayal kırıklığına uğratmışım ama o hâlâ özgürdü. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Boğazımı temizledim ve duygularımı kontrol etmek için savaştım. "Bana bu son imgelemden bahsedebilir misin?"

Geçmişini düşündü. "Sadece o köprüyü hatırlıyorum. Eski bir demiryolu köprüsü gibi metal destekleri vardı. Sanırım ölürken metal kirişleri görebiliyordum. Sarı saçları ve sekiz rakamını hatırlıyorum. Bir dövme ya da bir çeşit işaret gibi. Ve bir çeşit yağ kokusu alıyordum. Ya da bir gaz."

Örümcek hislerim karıncalandı. Belki de davalar bağlantılıydı. Dairemdeki tüm kadınların saçları sarıydı. İnceydi ama azla çok iş yapardım. "Bir isim buldun mu?"

"Hayır. Üzgünüm. Bu insanları kanalize ediyorum. Kendi kendinize ne sıklıkla 'Benim adım Charley Davidson' diyorsunuz?"

"Bunu çok yapıyorum ama beni bir ölçü olarak kullanmayın."

Nicolette Lemay geleceği görebiliyordu. Bunu yapabilen biriyle hiç tanışmamıştım ama bir keresinde gizli kurt gözleri olduğu için karanlıkta görebildiğini söyleyen bir adamla tanışmıştım. O zaman inanmıştım. Dört yaşındaydım.

Zaman kazanmak için her şeyi bildiğimi varsayalım.

-T-SHIRT

Ofise dönerken Cookie aradı.

"Dersi asıyor musun?" diye sordum. "Küçük düşürücü bir olaya izin veremezsin-"

"Atlamıyorum. Mola veriyoruz."

"Özür dilerim," dedim arka koltukta bulduğum Twizzlers'ı atıştırırken. Biraz kırılıgandılar ama güçlü dişlerim vardı. "Bil diye söylüyorum, sanırım Twizzlers'ı iki kiloluk bir poşette satmaya karar veren kişiye aşığım. Hangi çılgın dahi bu fikri ortaya attı?"

"Doğru mu? Zombi Piliç hakkında ne öğrendin?" "O kesinlikle ölmemiş. Daha sonra açıklayacağım. Biraz tuhaf bir durum."

"Bu Azrail'den geliyor. Noni'nin bize bir inşaat ekibinin New Mexico'nun güneyindeki bir çiftlikte toplu mezara benzeyen bir şey bulduğunu söylediğini bilmenizi istedim. Bildiği kadarıyla üç cesedin kalıntılarını bulmuşlar. Hepsi kadın. Ve Charley, üçü de sarışın."

Arkama yaslandım, sanki içimdeki rüzgâr dışarı fırlamış gibi hissediyordum. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Mezarın bulunmasının neden hepsinin bana koşmasına neden olduğundan emin değilim ama bir şekilde katalizör olmalı. Belki de kendi bölgelerinde başkalarının olmasından hoşlanmıyorlardı. Sence hayaletlerin bölge savaşları var mıdır?"

"Bence hayaletlerin her türlü bastırılmış öfkesi vardır. Noni evli mi?"

"Kurabiye!" Dehşete düşmüş gibi davranarak söyledim. "Eğitmeninin sözlerine odaklan, kışına değil."

"Kışını gördün mü?"

İçimden homurdandım ve Cookie'yi yatağa atmak için aklıma bir not aldım. "Sınıfına dön ve bunun için teşekkürler. Ubie'yi arayıp ne bildiğini soracağım."

"Sorun değil. Ama, gerçekten, öyle mi?"

"Varlığının her zerresiyle benden hâlâ nefret ediyor musun?" Tereddüt etti, sonra kabul etti. "Hayır, sanırım etmiyorum."

"Evet, o evli ve karısı da şampiyon bir nişancı." "Lanet olsun. Biri daha parmaklarımın arasından kayıp gitti."

"Ona dokunmayacağım." Kıkırdayarak telefonu kapattım ve Ubie'yi aradım. "Hey, balkabağım," dedi.

"Toplu mezardan bahsetmeyi düşünmediniz mi?"

"Ne toplu mezarı? Bunu nereden biliyorsunuz? Cuma öğleden sonra bulmuşlar. Şimdilik gizli tutuluyordu."

"Noni Bachicha'ya söylemedin, değil mi?"

"Orospu çocuğu- Olabilir. Dün gece onun evinde birkaç bira içtim." "Senden bilgi istedi ve sen de dengesiz bir tuz madeni gibi çöktün." "Görsel için teşekkürler."

"Bir şey değil. Toplu mezar mı?"

"Oraya gitmek üzere bardayım, yetkimiz olduğundan falan değil, ama bunu kontrol altına almak için eyalet ME, FBI ve yerel kolluk kuvvetleriyle güçlerimizi birleştirdik. Çalışmalara yardımcı olması için APD'den bir görev gücü görevlendirmeye gönüllü oldum."

"Bu Pazar günü çalışmanı açıklıyor." "Evet."

"Akşamdan kalmayken."

"Her zaman nasıl biliyorsun?"

"Çünkü sesin hep üşütmüşsün gibi geliyor."

"İlgileniyorsan arabayla yaklaşık üç saatlik mesafede." "İlgileniyorum," dedim, umutsuz görünmemeye çalışarak. "Neden benimle burada buluşmuyorsun?"

Calamity'nin yerine gittim ve her zamanki yerime park ettim. Park Etmek Yasaktır: İhlal Edenler Çeşitli Cezalara Çarptırılacaktır yazan bir tabela astığım yere.

TEDAVISİ OLMAYAN EGZOTİK HASTALIKLAR. İşe yarıyor gibiydi. Ev sahibim taktiklerimden pek hoşlanmıyordu ama park yerim olduğunda herkes çok daha mutlu oluyordu. Bara doğru yürüdüm ve arka kapıdan içeri daldım.

Mekan tıklım tıklımdı. Pazar günü. Öğle yemeğinde. Pazar günü. Ve bir kez daha, kadınlar ana meraklılar gibi görünüyordu.

"Ne alırsın?" Ubie, kaptığı masaya doğru yürüdüğümde sordu. Buna inanamadım. Jessica yine oradaydı. Bu da ne böyle? Buraya mı taşınmıştı?

Nicolette'in kahvaltılık burrito yemesini izlemekten bir deri bir kemik kalmış bir halde, "Ben her zamanki kahvaltılıklarımdan alayım," dedim.

"Tamamdır, balkabağım." Garsonumuza el salladı. Yeni olduğu için adını bilmiyordum. Bu yüzden ona Sylvia demek zorunda kaldım. "O çırpılmış yumurtalı huevos rancheros alacak, ben de kırmızıya bulanmış *carne adovada* burrito alacağım."

"Yani, gerçek alana gidiyoruz, öyle mi?" Sylvia siparişimizi yazarken ona sordum.

"Evet, cesetlerle aranızın nasıl olduğunu da biliyorum."

Sylvia durakladı ve bizi duymamış gibi davranarak yeniden başladı. "Cesetlerle aram nasıl?" diye sordum.

"Squeamish."

"Oh, doğru." Ölü insanlarla başa çıkabilirim. Ölü bedenlerle pek değil.

"Her gün ölü insanlarla uğraşıyorsunuz ama önünüze bir ceset atıyorlar ve siz bir kıza dönüşüyorsunuz, bu beni şaşırtıyor."

"Ben bir kıyım," dedim, tamamen kırılmış bir şekilde. "Ve bir cesetle yüz yüze gelmektense kızarmış solucan yemeyi tercih edecek pek çok erkek tanıyorum."

"Tamam, özür dilerim. Bu cinsiyetçiydi."

Üzgün olsa iyi olur. "Bu yeni aşçı da neyin nesi, Sylvia?"

"Adı Clair."

Bu hayal kırıklığı yarattı. Artık adını biliyordum ama o benim için her zaman Sylvia olacaktı. "Bu çok kötü. Peki ya yeni çocuk?"

Sırıttı ve utangaç bir şekilde başını eğdi. Daha iyi bilmesem, Sylvia'nın ona biraz aşık olduğunu söyleyebilirdim. Ya da ona. Her iki şekilde de. "O gerçekten iyi bir aşçı."

Öyleydi. Ve haklı olduğu bir nokta vardı. "Tamam, teşekkürler." Bu, çikolatalı çaydanlık kadar işe yarar bir şeydi.

Sipariş istasyonuna doğru ilerlerken, öfke kontrol terapisine ihtiyacı olan iri yarı bir adam gözlerinde ateşle içeri daldı. Gömleğinin yakasını tuttu ve kadın bu konuda bir şey yapamayacak kadar irkildi. Zavallı şey.

"Buranın lanet olası bir polis mekânı olduğunu kimse bilmiyor mu?" Yüksek sesle sordum. "Neden böyle şeyler yapıyorlar?" Ayağa fırladım, aceleyle yanlarına gittim ve özel dedektiflik lisansımı gösterdim. "APD," dedim, görevde olmayan memurlarla dolu bir odada yasadışı bir şekilde bir memuru taklit ederek, ama başka kimse Sylvia'yı kurtarmaya atlamıyordu. Bob Amca'ya baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasına yaslanmış gösteriyi izliyordu.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Devam ettim.

"Sorun bu adam. Şuna bir bak." Elindeki telefonu bir resimle yüzüme tuttu. Sonra benim için kaydıldı.

Odaklanmam biraz zaman aldı ama görüntülerdeki adamı tanımam sadece bir mikrosaniye sürdü. Reyes. Çekim üstüne çekim, Reyes'in fotoğrafları önümden geçti. Ne oluyor lan?

"Bu karımın telefonu," dedi, sesi tüm oda sessizleşene ve etrafımda tanıdık bir sıcaklık yükselene kadar cırtlaktı.

Uh-oh.

"Bu pislikle derhal konuşmak istiyorum."

Reyes Sammy'nin önlüğünü giymiş ve ellerini havluya silmiş bir halde yanıma doğru yürürken ona baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ama cevap vermek zorunda değildi. Birden her şey anlam kazandı. Kadınlar. Sıcak. Yemekler. "Yeni aşçı sen misin?" Şaşkınlıkla sordum.

"Sen," dedi zekası şüpheli adam. "Karım senin yüzünden her gün yemek yemek için buraya geliyor. Ve fotoğraf çekiyor!" Telefonu Reyes'e doğru itti ama Reyes'in adamın suçlamalarıyla eğlenmeye hiç niyeti yoktu. Adamın patlayacağını düşünene kadar yüzünde donuk bir ifade vardı ve telefona bakmayı reddediyordu.

Müdahale etmeye karar verdim. "Aman Tanrım!" Reyes'e gözlerimden suçlamalar fışkırarak "Aman Tanrım!" dedim. "Fotoğrafını mı çekti? Ne tür bir oyun oynuyorsunuz? Tutuklusunuz bayım."

Bileğinden tutup onu duvara fırlattığımda ağzı eğildi ve bir yanağında bir gamze belirdi. Ya da onu duvara doğru ittim. Bir elimle onu soğuk tahtaya yasladım, diğer elimle de üzerini aradım. Yavaşça. Herkesin içinde okşamaya hakkım olmayan yerlerini kasten okşuyordum. Elimi kalçalarında gezdirdim, önce bir cebini, sonra diğerini okşadım. Sonra elimi önlüğün altına kaydardım ve aynı şeyi ön ceplerine yaptım. Parmaklarım kasıklarına değdiğinde gerildi. Etrafını saran sıcaklığın arttığını hissederek avuçlarımı kalçalarında, önünde ve arkasında, sonra da karnında ve kaburgalarında gezdirdim. Üst aramanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Neyse ki bir kauçuk ağacı tarafından kısmen gizlenmiştik.

Bunu kimseyi kışkırtmak için yapmıyor olsam da, mekandaki kadınların yarısından gelen ölümcül bakışlar onların benim kadar eğlenmediklerini gösteriyordu. Ya da Reyes. En azından o benim espi anlayışımı anlıyordu. Ve herkesin içinde onu ellememe aldırılmıyordu. Gözlerindeki boğucu bakış herhangi bir gösterge ise, bunu memnuniyetle karşıladı.

Adam ne düşüneceğini bilemeden geri çekildi. Bu benim gizli silahımdı. Kafalarını karıştırın ve kaçacak kadar uzun süre tahmin etmelerini sağlayın.

Cephaneliğimdeki en güçlü aleti çıkardım. "Eğer direnirsen," dedim Reyes'in kulağına, "seni şok tabancasıyla vurmak zorunda kalacağım."

Elimdeki şeye baktı. "Bu bir telefon."

"Bir uygulamam var. Muhtemelen sinir hasarı yaşayacaksınız. Hafif hafıza kaybı."

Sırtışı genişledi. Arkaya uzandı, kemer halkasını tuttu ve kalçalarını kendine doğru çekti.

Sonunda katılmaya karar veren Bob Amca, telaşsız yürüyüşü ve sıkılmış ifadesiyle yanlarına geldi. "Sorun nedir?"

Bir elimi kaldırdım. "Bu bende, Dedektif."

Tam o sırada Cookie'den bir mesaj daha aldım.

Görünüşe göre durumsal farkındalığım berbat.

Aman Tanrım. Erkeğimi ellemekle meşguldüm. Ona geri mesaj attım.

Görünüşe göre zamanlaman da öyle.

Tekrar Reyes'e baktım. "Dersinizi aldınız mı efendim?"

Bir kıskançlık dalgasının sıcak bir rüzgâr gibi etrafımda döndüğünü hissedebiliyordum. Ne de olsa buranın kadınlara boğulmasının sebebi oydu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, acı içinde kıvranıyor, öbür dünyaya doğru yol alıyor, boğazımı tutuyor ve bir gözüm diğerinden biraz daha büyük bir şekilde hava almak için savaşıyor olurum.

Başka bir kadın, "Reyes'i tutuklayamazsınız çünkü bu arı-yoch ona kafayı takmış." dedi. Adını bile biliyorlar mıydı? En son öğrenen hep ben olurum.

"Ah, doğru," dedim, gitmesine izin vererek. "Haklı olduğu bir nokta var." Reyes bana doğru eğildi.

"Hayır, haklı değil."

Adam hayatını kendi ellerine almaya karar verdi ve kolumu tuttu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu hileli bir soru mu?"

Ama Reyes'in sakinleştiğini fark ettim. Yaklaştı ve beni adamın elinden çekip aldı. "Bunu yapmak istemezsin."

"Bakın, efendim," dedim, şimdi iki öfkeli adamı yatıştırmaya çalışıyordum, "bu kesinlikle karınızla yapmanız gereken bir konuşma. Ve bilesiniz diye söylüyorum, buradaki insanların yarısı polis."

Şaşıracak etrafı taramak için döndü.

Ama Reyes hâlâ öfkeleniyordu. Sadece bizim duyabileceğimiz şekilde adama daha da yaklaştı. "Ben polis değilim. Ve bir adamı öldürdüğüm için hapisten yeni çıktım. Dışarı çıkmak istersen, bunu nasıl yaptığımı açıklayabilirim."

Yüzünün rengi soldu.

"Zimmerman," dedi Bob Amca, üniformalı memurlardan birine seslenerek, "neden bu beyefendiyi dışarı çıkarıp az önce yaptığının yanlış olduğuna ikna etmiyorsun?"

"Ama yemek yiyorum," dedi Zimmerman. Ubie ona ölümcül bakışlarından birini fırlattığında Zimmerman küfretti. Şimdi kızgındı ve hıncını adamdan çıkaracaktı. Umarım ona bir ceza kesmiştir. Kamu hizmeti ya da öfke kontrolü dersleri gerektiren kötü bir ceza.

"Teşekkürler, Bob Amca."

"Seni durdurmak zorundaydım. Sanırım buradaki kadınların yarısı senin ölümünü planlıyordu."

"Muhtemelen haklısın." Reyes'e döndüm ve onu mutfağa doğru yönlendirmek için koluna girdim. "Tamam, ben iyiyim. Zarar yok, faul yok. Şu haline bak. Sammy'nin yerini doldurduğuna inanamıyorum."

Öfkesinden silkinip kendine geldi. "Öğle yemeği yiyordum. Babanın aşçıya ihtiyacı vardı.

Ben teklif ettim."

"Bekle, sen ... Sammy'nin bacağı kırmadın mı?"

Beni yumuşak, derin bir kahkahayla ödüllendirdikten sonra, "Hayır, Sammy'nin Sammy'nin bacağı kırdığına eminim," dedi.

"Bir hayran kulübün olduğunun farkında mısın?" Başımla odayı işaret ettim. "Evet, bu genellikle olur."

"Kaltak olmalı," dedim ona takılarak.

"Dün gece gelmedin."

"Doğru, bazı evrak işlerini halletmem gerekiyordu." "Bana yalan söyleyemeyeceğinin farkındasın."

"Biliyorum. Yalan söylemiyorum, gerçeği esnetiyorum." Onun durağına gelmiştik. Bara yaslandım.

Reyes önüme baktı. "Amcan bizi izliyor."

"Öyle yapıyor. Öğle yemeği yiyeceğiz, sonra da güneydeki bir suç mahalline gideceğiz."

"Tamam, gitmen gerekiyorsa. Etrafta bu kadar kadın varken ne yapacağımdan emin değilim."

Kıskançlık içimde o kadar hızlı ve keskin bir şekilde yükseldi ki Reyes nefesini içine çekti, hava dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. Gözlerini kapadı, başını arkaya yasladı ve duygularımın onu sarmasına izin verdi.

Utanarak ısırdım. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Hayır," dedi nefes nefese. "Birazcık. Aynı anda yüz jilette vurulmak gibi, her biri geçerken küçük bir kesik bırakıyor."

"Ahh. Kulağa korkunç derecede nahoş geliyor."

Başını eğdi, kirpiklerinin altından bana baktı. "Bir gün benim diğer erkekler gibi olmadığımı anlayacaksın."

"Aslında bunu bir süre önce anladım."

"Senden başka hiçbir şey ve hiç kimse beni ilgilendirmiyor. Ama şu kızıl saçlı kızın olayı ne?"

Jessica'nın kızıl saçlarını fark ettiği düşüncesi bile midemi sıkıştırdı. Keskin bir nefes daha çekti.

"Özür dilerim," dedim ani kıskançlık krizimi kontrol altına almaya çalışarak. "Lisede arkadaşlık. Sonu iyi bitmedi."

Yüzündeki tanıma ifadesi beni şaşırttı. "Bu o mu?" diye sordu, ifadesi sertleşmişti.

"O mu? Onu tanıyor musun?"

Bana baktı, sanki ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi beni süzdü. "O zamanlar bile duygularını hissedebiliyordum. Senin gerçek olduğunu bile bilmiyordum ama büyürken yaşadığın her şeyi hissedebiliyordum. Üvey annen sürekli bir acı kaynağıydı. Birkaç kez boynunu kırmayı düşündüm."

Dehşete kapılarak, "İyi ki yapmadın" dedim.

"Ben değilim. Ama şu." Tekrar Jessica'ya baktı. "Senden hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Böylesine mutlak bir yıkım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Harika. Ne kadar saf olduğumun farkında olmamanızı hiç istemem. Ne kadar kolay kandırılabilirdiğimi."

Yüz hatları yumuşadı ve çenemi kaldırdı. "Ona güvendin. Ona her şeyi anlatabileceğine inandın. Bu seni saf yapmaz."

Alay ettim. "Çocuklar, değil mi? Ayrıca, artık Cookie var." "Omurgasını kesmemi ister misin?"

"Cookie's?" Bana sadece sabırla gülümsediğinde, teklifi hayal edebileceğinden çok daha cazip olmasına rağmen başımı salladım. Ne gariptir ki Jessica'dan nefret etmiyordum. Yaptıklarından, dönüştüğü kişiden nefret ediyordum ama daha da kötüsü, bugün bile onu istiyor olmamdan nefret ediyordum.

Arkadaşlık. Onun kabulü. Onun onayı. Üvey annemin kızıl saçlı versiyonu gibiydi ve ben sonsuza dek benden esirgenen o koşulsuz sevgiyi arıyordum. Kulağa ne kadar acınası gelse de.

Jessica hariç. En azından kısa bir süre için. Güneş gibiydi. Birlikte güldük ve ağladık. Sarıldık ve korku filmleri izledik. Krep ve pizza yaptık ve şarap kadehlerinden Kool-Aid içtik. Ve birbirimize en derin ve en gizli sırlarımızı anlattık. Bir gece yatıya kaldığımızda, bir zamanlar koridorda büyükannesinin hayaletini gördüğüne dair inancını paylaştıktan sonra, ben de onunla paylaştım. Ona hayaletleri görebildiğimi söyledim. Büyülenmiş gibiydi. Meraklanmıştı. Ben de devam ettim.

O zamanlar aslında Azrail olduğumu bilmiyordum ama ona yeteneklerimden bahsettim. Kurbanlarla konuşarak babama ve amcama davalarda nasıl yardım ettiğimi. Ölenlerin isterlerse benim içimden nasıl geçebildiklerini, bu gerçeğin benim yumuşak başlı zihnimi bile şaşırttığını.

Çok ileri gitmiştim. Onu korkutmuştum. Hayır, onu kaybettim.

Önce korkmuş, sonra da tiksiniş gibiydi. Süper güçlerim olduğuna inanacak kadar aptal olabilmeme isyan etti. Tepkisi beni o kadar şaşırttı ki, gecenin bir yarısı gelip onu almaları için ailesini aradığında itiraz etmedim. Hafta sonunun geri kalanında telefonlarıma cevap vermeyi reddettiğinde. Ertesi hafta okulda beni tek başına çılgın bir cadı özentisi olarak damgalatmak için mücadele ettiğinde. Kutsala saygısız ve kibirli olarak. O zamanlar *sofuluğun* ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Bilseydim, böyle bir suçlamanın gerçek muhatabının nerede durduğunu bilirdim. Benden okyanuslar kadar uzakta. Göz açıp kapayınca kadar arkadaşlığımız sona erdi.

Birinci sınıfın ikinci yarısı hayatımda yaşadığım en zor şeydi. Hatırladığım tek parlak nokta Reyes'ti. Reyes'le tanışmıştım. Doğru, o sırada baygın halde dövülüyordu ama yine de benim için çok önemli bir andı. Ona ilk dokunduğum anı düşündüm. İki büklüm olmuş, destek almak için bir çöp konteynerine tutunmuş, kuru kusuyor ve kan öksürüyordu. Kasları acıdan kasılmış, kollarının etrafını sarmıştı ve dövmelelerinin pürüzsüz, keskin hatlarını gördüm. Biraz daha yukarıda, kalın, siyah saçları bir kulağının üzerine kıvrılmıştı.

Gemma benimle birlikteydi. Etrafımızı aydınlatmak için boynundaki kamerayı kaldırmıştı ve Reyes ışığa karşı gözlerini kısarak kirli elini gözlerini gölgelemek için kaldırdı. Ve gözleri inanılmazdı. Muhteşem bir kahverengi, derin ve zengin, ışıktaki parlayan altın ve yeşil benekleri vardı.

Yüzünün bir tarafından koyu kırmızı kan akıyordu. Kalbimi çalmıştı ve o andan itibaren onu istiyordum.

"Başın nerede?" Reyes bana sordu.

Ona geri döndüm. "Özür dilerim. Nerede kalmıştık? Pekâlâ, sizin için omurga kesmek yok bayım."

"Emin misin? Bana bakıyor." Bir nefes daha tısladı. Lanet olsun. Bunu kontrol altına almalıydım.

"Öğle yemeği için ne istersin?" diye sordu.

"Aslında menüden sipariş verdim. Sammy ne zaman istesem bana huevos rancheros yapardı. Harikaydılar. Baskı yok."

Kaşlarını çattı. "Yumurtalarınızı nasıl istersiniz?"

Denedim. Gerçekten denedim. Ama kasıklarına baktım ve yine de çıktı.

"Döllenmiş mi?"

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Hemen geliyor, hanımefendi." Görünmez bir şapka çıkardı ve mutfığa doğru ilerlemeye başladı.

"Ve eğer o adam seni öldürmek için geri gelirse, sen de onu öldürme." "Hiçbir söz veremem."

"Ciddiyim Reyes," diye seslendim ona.

Kapı arkasından kapanmadan hemen önce göz kırptı.

Bob Amca ile oturduktan beş dakika sonra Reyes yemeğimizi bizzat getirdi. Salon fısıltıya dönüşecek kadar sessizleşti ve birkaç kadın onun fotoğrafını çekmek için telefonlarını kaldırdı. Bu çok saçmaydı. Saçmalığın da ötesindeydi.

Elbette, artık ünlü sayılırdı. İşlemediği bir suç yüzünden on yıl hapis yatmıştı. Herkes onun hikayesini istiyordu. Muhabirler röportaj için yalvarıyordu. Halk Reyes'in serbest bırakılışını ve adliyenin dışında bekleyen bir arabaya kadar eşlik edilmesini gördüğünde, aynı halk onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için can atıyordu. Yani, bir bakıma, o bir ünlüydü.

Ama yine de, Jessica?

"Dedektif," dedi Reyes tabağına otururken Ubie'ye.

"Farrow, seni dışarı çıkarken görmek güzel.

Çalışıyorsun."

"Yani toplumun üretken bir üyesi olduğumu görmek iyi bir şey mi?"

Yüzümü buruşturdum. Bob Amca yıllar önce onu hapse göndermişti ama Earl Walker'ın kurgusu neredeyse mükemmeldi. Kanıtlar da Ubie'nin Reyes'in yapmadığını söyleyen içgüdüsüne rağmen ezici bir şekilde.

Bob Amca'nın ağzı zoraki bir gülümsemeye dönüştü. "Bu zehirli değil, değil mi?"

Reyes gözlerini Bob Amca'dan ayırmadan çatalını aldı, burritoyu kesti, bir ısırık aldı ve bana uzattı. Sonra hâlâ boğucu ve heyecan verici olan bakışları benimkilerle kilitlendi. Ağzımı açtım ve dudaklarımı teklifinin etrafına sardım; sonra göz kapaklarımı kapattım ve inledim.

"Lezzetli." Ona tekrar baktığımda yüz hatları kararmıştı. Yemek yememi izliyordu, bakışları kapalıydı, çenesi sertleşmişti. Yutkundum, sonra "Bu işte gerçekten iyisin" dedim.

"Biliyorum." Çatalı yere bıraktı ve mutfığa dönmeden önce ikimize de başıyla veda etti. Benimki de dahil olmak üzere tüm gözler onun kışındaydı.

"Yani," dedi Ubie, "ikiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz."

Reyes'in az önce geçtiği kapıya bakarak, "Bunu aklından bile geçirme," dedim.

"Ne?"

"Kiminle çıktığımı yargılıyorsun." Sonra ona ters ters baktım. "Sanki eve getirdiğin çöplerle daha iyisin de."

"Charley," dedi, gücenerek.

Ama ben sadece onu hazırlıyor, bir sonraki ifadem için yumuşatıyordum. Ona doğru eğildim ve dedim ki, "Ondan hoşlandığını biliyorum Bob Amca. Ona çıkma teklif et."

"Kim?" diye sordu, birden dürümüne hayran kalmıştı.

"Kim olduğunu biliyorsun."

Bir ısırık aldı ve başını salladı. "Bu harika."

Bu benim işaretimdi. Gözlerimi dehşet içinde yuvarladım, boğazımı sıktım ve bir sessiz sinema oyuncusunun ölüm sahnesini en iyi şekilde taklit ettim. "Hayır, o

... yapamazdı." Sadece ben konuştum. Kelimeleri soluk soluğa söyledim. "Bu... bu zehirli."

"Tamam, ona çıkma teklif edeceğim."

"Ciddi misin?" Doğrulurken sordum. "Ne zaman?"

Bir ısırık daha aldı. "Yakında. Ye bakalım. Buradan çıkmamız lazım."

Şimdilik yeterince iyi. Sözünü yerine getirene kadar ona eziyet edebilirdim. Cookie sonsuza kadar beklemeyecekti. Çok güzeldi ama koordinasyon gibi pek çok açıdan zorlanıyordu, ama bu onu kitabımda daha da ilginç kılıyordu. *Charley'nin Kitabı* adında çok satan bir kitaptı. Bu bana bir fikir verdi.

"Hey," dedim, bir ısırık kesip acımasızca saplarken, "bir kitap yazmalıyım."

"Benim hakkımda mı?" Ubie sordu.

"İlginç olmasını istiyorum Bob Amca. Ölü insanları görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında olacak."

"Sanırım bu çoktan yapıldı. Bir de film var."

Lanet olsun. Oyuna hep geç kalıyorum. Çatalımı ağzıma götürdüm ve tat alma tomurcuklarım "Çok Heyecanlıyım "ın coşkulu korosuna girerken gülümsedim. Tanrım, bu adam yetenekliydi.

*

Reyes'e veda etmeden ayrıldım. Mekan tıklım tıklımdı. Onu rahatsız etmek istemedim. Babam için çalıştığına hâlâ inanamıyordum. Bu haberi düşünürken Ubie düşüncelerime daldı.

"Bu arada, yirmi dört saat oldu," dedi I-25'e doğru ilerlerken.

Kundakçıyı soracağını biliyordum. "O küçük meseleyi bu öğleden sonra halledecektim ama seninle birlikte olay yerine gelmem için ısrar ettiğin için-"

"İsrar etmedim. Ve şu anda, kundaklama davası bu davadan daha önemli. Bu cesetler hiçbir yere gitmiyor. Şu anda geri dönüp davayı kapatabiliriz." İşaret parmağını havada döndürdü.

"Yapabileceğimizden emin değilim. Söz veriyorum Bob Amca, emin olduğum anda sana haber vereceğim."

"Charley, eğer bu kişi masumsa, bunu çözeceğiz."

"Bu işler her zaman böyle yürümez, bunu sen de biliyorsun." Reyes'in davasını yüzüne vurmaktan nefret ediyordum ama bu önemliydi. Emin olmam gerekiyordu.

Sertleşti ama itiraz etmedi. "En azından kimden şüphelendiğinizi bilmem gerekiyor.

Ya o zamana kadar sana bir şey olursa?"

"Ne olabilir ki?" Yüz ifadesi donuklaşınca omuz silktim. "Tamam. Cookie olduğunu düşündüğüm kişiye mesaj atacağım ve korkunç bir şey olmadıkça sana söylememesi için açık talimatlar vereceğim. Mesela senin ucuz kolonyana karşı ölümcül bir alerjik reaksiyon gösterirsem."

Hoşuna gitmemişti ama başıyla onayladı. "Şimdi, sakıncası yoksa."

"Tanrım. Tamam." Telefonumu çıkardım ve Cookie'ye mesaj attım.

"Ve benim kolonyam ucuz değil." Homurdandım ve yazdım.

Kim Millar. Bu ismi sakla ve önümüzdeki bir iki gün içinde ölmezsem Bob Amca'ya verme. Ya da anafilaktik şoka girersem ve prognoz kötü görünürse. Yalvaracaktır. Güçlü ol.

O adama güvenmiyordum. İlk fırsatta Cookie'yi rahatsız edecekti ve bunu biliyordum.

Ve Ubie'ye bir şişe Acqua di Gio almak için not al.

Tamam. Bilmem gereken bir şey var mı?

Evet, parfüm zevki berbat.

Telefonumu çantama geri koymaya başlamıştım ki Ozzy bağırды, aksanı o kadar kalındı ki "Nereye gidiyorsun lan?" dediğinden ancak yarı yarıya emin olabildim.

Bob atlamadan önce. GPS'imi açmış olmalıyım.

"Etrafı kolaçan etmelisin. Hiçbir yerin ortasındasın."

"Bu da ne böyle?" Bob Amca neredeyse yoldan çıkarak sordu. "Pardon, Ozzy arıyor." Telefonumu elime aldım ve sesi kısıtım.

"Çok talepkâr." Uygulamayı kapatmak için birkaç tuşa bastım, sonra telefonu kulağıma götürdüm. "Tatlı ayranlı krep, Ozzy, beni aramayı bırakmalısın. Sen evli bir adamsın!" Telefonu kapatır gibi yaptım, sonra gözlerimi devirdim. "Rock yıldızları."

Bob Amca gözlerini kırptırdı ve ne düşüneceğinden emin olamadan önüne baktı, sonsuza dek hatırlayacağım bir andı bu. Ya da bağımlılığım izin verdiği sürece.

*Hayat kısa.
Ayakkabıları
al.*

-ILHAM VERICI POSTER

Özel bir yola saptık ve yarım saat daha araba sürdük, kapılardan geçerek ve sığır bekçilerini aşarak mezar alanına geldik. Bob Amca bir buldozerin yanına park etti, sonra bana mendilini uzattı.

"Bu kötü olabilir,
balkabağım." "Cesetler mi?"

Başını salladı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Hayır, şu ana kadar buldukları kalıntılar morgda. Koku."

"Oh, doğru."

Korku dolu bir hisle cipinden atladım. Alanın etrafı bantla kapatılmıştı. Birkaç eyalet arabası, birkaç yerel kolluk kuvveti ve federal plakalı bir araç da dahil olmak üzere bir düzine resmi araç vardı. Onu tanıdım. Etrafta Özel Ajan Carson'ı ararken onu ve ortağını şerifle konuşurken gördüm. Bana el salladı.

"Hey," dedim, bölgenin ne kadar normal koktuğuna şaşırarak. Sonra hava değişti ve öğürmemeye çalışarak yutkundum ve ısırdım.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi benzer bir tepkiyle mücadele ederek. O da burnuna ve ağzına bir mendil tuttu. Ama koku beklediğim gibi değildi. Gazlı ve yağlıydı, ölümden çok garip, ağır bir kokuydu.

Her yer kaygan yağla kaplıydı, kalın ve kirliydi. Eğildim ve parmaklarımın arasına biraz sürdüm. "İşte burası," dedim Bob Amca'ya nefesimin altında. "Kadınların geldiği yer burası."

Başıyla onayladı. "Şu ana kadar beş olası cesedin kalıntılarını buldular ama sağlam değiller. Üniversiteden bir arkeolog getirdiler ve New York'tan bir adli tıp uzmanı da araştırmacılara yardımcı olmak için yolda."

Durdum ve bölgeye baktım. Kilometrelerce uzanıyordu, menekşe rengi sıçramalarla noktalanan toprak renkleriyle New Mexico çölünün muhteşem bir görüntüsü. "Daha fazlası var. Çok daha fazlası. Bu petrol yeraltından mı geliyor?"

"Sanmıyoruz," dedi bir şerif yardımcısı. Şerifin yanına gitti ve ona bir tür rapor uzattı. "Buraya dökülmüş gibi görünüyor. Binlerce galon olmasa da yüzlerce galon petrol."

"Bir insan bunu neden yapar ki?" Kaşlarımı çatarak sordum. "O kadar petrolü nereden bulsunlar?"

"Araştırıyoruz. Tam olarak ne tür bir petrol olduğunu belirlemek için numuneleri devlet laboratuvarına gönderdik."

"Peki ya arazi?" Ben sordum. "Sahibi kim?"

"İlk kontrol ettiğimiz şey," dedi Ajan Carson. "Burası Knight Çiftliği. Bayan Knight, yaşlı bir kadın, aslında şu anda buranın sahibi. Kocası birkaç yıl önce öldü ve o zamandan beri bir huzurevinde kalıyor ama çiftliği yıllarca tek başına işletti."

"Çift olabilir mi? Belki de kadının kocası?"

"Pek olası değil," dedi şerif. "Doyle sığırları dağlarken bir kaza geçirdi ve hayatının son otuz yılında tekerlekli sandalye kullandı, bu yüzden Alice, Bayan Knight, günlük işleri devraldı. O mezarları onun kazmış olması mümkün değil. Akrabalarından çiftlik çalışanlarına ve arazilerini çöplük olarak kullanan rastgele bir yabancıya kadar herhangi biri olabilir."

Başımı salladım. "Bu bana rastgele bir şeymiş gibi gelmiyor. Bu noktaya gelmek için çok fazla engel vardı. Çok fazla kilitli kapı. Ve bu çok uzun bir zaman diliminde oldu. Tahmin etmem gerekirse, katilimizin yirmi yıldan fazla bir süredir bu işi yaptığını söyleyebilirim."

"Bunu nereden bildiğinizi sorabilir miyim?" Ajan Carson sordu.

Yalan söylemek için fazla anlayışlıydı, bu yüzden soruyu geçiştirdim. "Kesinlikle yapabilirsin. Bu arada, dava dosyanızın yanı sıra Şövalye'nin tüm akrabalarının, çiftlik çalışanlarının ve bu araziye erişimi olan diğer herkesin bir listesine göz atmak isterim."

Birkaç davada daha birlikte çalıştığımız için Ajan Carson bana güvenebileceğini biliyordu. Başka bir ajanın böyle bir talep karşısında tereddüt edeceği yerde o sadece omuz silkti. "Bu oldukça uzun bir liste."

"Ben hızlı bir okuyucuyum. İnşaat ekibinin burada ne işi vardı ki?" Temizlenmiş araziye inceleyerek sordum. "Bu iki bin dönümlük çiftlikte o kadar yer varken neden burası?"

"Knights'ın oğlu birkaç yıl önce rodeodan emekli oldu ve işletmeyi devraldı. Burada yeni bir ev inşa etmeye karar verdi."

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi Bob Amca. "Manzara inanılmaz."

Katilin o noktayı seçme nedeninin manzara olup olmadığını merak ettim. Oğlunun da Ubie kadar inanılmaz bulup bulmadığını merak ettim. Ama eğer cinayeti oğlu işliyorsa, neden tam da bu alana bir inşaat ekibi göndersin ki? Belki kurbanlarının bulunmasını istiyordu. Belki de yakalanmak istiyordu. Ya da kovalanmak. Seri katiller kovalamacayı sever. Belki de kimse dikkat etmiyordu, bu yüzden onları yapmaya karar verdi.

Ajan Carson yanımıza yanaşan büyük gümüş bir pikabı işaret ederek, "Zamanlamanız çok iyi," dedi.

İnsanlarla yüz yüze konuştuğumda, onun bilmediği bilgileri çekebildiğim gerçeğini anlıyor gibiydi. Bana bu kadar güvenmesi çok hoşuma gitti. Öte yandan ortağı pek etkilenmemişti. Şık giyinen Carson'a, sanki benimle konuştuğu için kızarmış çavdar ekmeğinden delirmiş gibi bakıp duruyordu.

Kamyonu işaret etti. "İşte oğlum."

"Oh, mükemmel. Suçlu olup olmadığını birkaç dakika içinde size bildiririm." Gülümsedi.

"Minnettarım."

Ama o kadar uzun sürmedi bile. Kamyonetinden indiği anda, kederin garip bir öfke duygusuyla birleştiğini hissettim. Bunu her kim yaptıysa, bu talihsiz kadınları arazisine kim attıysa, onları kendi toprağına kim gömdüyse ona kızgındı.

O ve Bob Amca beni takip ederken, "Boş ver," dedim ona. "O da büyük teyzem Lillian kadar masum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Akıllı bir kızdı.

"Bay Knight," dedi Ajan Carson biz ona yaklaşırken.

Yıllarca şu ya da bu tür bir hayvanın tepesinde durmaktan hafifçe çarpık bacaklı olan Knight, dik bir sırt ve sert bir yürüyüşle yürüyordu ama güçlüydü, hâlâ en iyi çağındaydı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun boylu, ince yapılı ve alacakaranlıkta çöl rengini alan saçlarının altında bronz bir yüzü vardı. Ama yakışıklı yüz hatlarından daha da çarpıcı olan şey, şaşırtıcı derecede yeşil gözleriydi.

"Bu Dedektif Davidson," diye devam etti, "Albuquerque Polis Departmanı'ndan ve danışmanı Charley."

"Ben sadece Kenny, Dedektif," dedi ve elini uzattı. Bob Amca elini tuttu. "Charley," dedi o da.

Tokalaşırken onu dikkatle inceledim. Kenny Knight. Adını duymuştum. Dünyanın her yerinde yarışmış şampiyon bir boğa binicisiydi.

"Kenny," dedim ve şu andan daha iyi bir zaman olmadığını düşünerek, "bu kadınların senin arazine nasıl geldiklerine dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

İçinde bir savunma refleksi belirdi ama hemen kendini sakinleştirdi. Bölgeyi taradı. Sıkıntıyla çenesini oynattı. "Hayır, hanımefendi." "Peki ya bu yağ?"

"Ne yağ?" diye sordu katilin çöplüğünü incelerken.

Ajan Carson açıkladı. "Burada petrol var ama bu bölgenin bir türevi değil. Başka bir deyişle, sizi zengin edecek türden değil. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Ne oluyor be?" şaşkınlıkla başını salladı. "Burada neden petrol olsun ki?"

"Biz de bunu bilmek istiyoruz."

Onlar Kenny'yi petrol konusunda sorgularken ben de tepeye doğru yürüdüm. Altında yaklaşık yirmi metre yüksekliğinde dik bir uçurum vardı, New Mexico'nun seyrek güzelliği göz alabildiğine uzanıyordu. Uçsuz bucaksızlığı seyre daldım ve oraya geldiğimden beri etrafta dolanan kadının konuşmasını bekledim.

"Onu buradan asla çıkaramayacağımı sanıyordum."

Sağ tarafıma baktım. Hastane önlüğü giymiş ve kanser hastalarının giydiği türden bir baş örtüsü takmış olarak yanımda duruyordu. Ve çok güzeldi. Yanakları çökmüş ve gözleri hastalıktan donuklaşmış, acı verecek kadar zayıf olsa bile, güç ve zarafet yayan bir ışıltısı vardı. Etrafıma bakındım ve Bob Amca'ya işaret ettim. Merakla kaşlarını kaldırarak bana doğru yürüdü. İşaret parmağımı kaldırdım, sonra başımla yanımı işaret ettim. O da anlayışla başını salladı. Onun önünde onunla konuşabilir ve sanki onunla sohbet ediyormuşuz gibi görünebilirdim.

"Yani bu senin fikrin miydi?" Ona sordum.

"Öyleydi. Hep burada bir evim olsun istemiştim ama Kenny'nin içinde bir ev inşa edecek kadar uzun süre oturmak yokmuş gibi görünüyordu." Manzaraya baktı. "Bu çiftliği istemedi. Burayı işletmekle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Onun ruhu vahşî. Hep öyleydi. Çocukların içindeki biniciyi susturacağını düşünmüştüm ama bizim için uygun değillerdi." Parmaklarını birbirine geçirdi, gözleri hüznle doldu. "O hâlâ genç. Bir kez daha denemek isterse hâlâ çocuk sahibi olabilir."

"Üzgünüm," dedim ona, "çocuklar konusunda." Benim için çocuk sahibi olma düşüncesi kurdeşen dökmeme ve göğsümden hafif bir hırıltı sesi çıkmasına neden oldu. Ama ben

çoğu kadının onları istediğini anlamıştı. "Kenny'yi buraya getirmeye çalıştığını mı söylemiştin?"

Başını salladı. "Birin bu kadınları bulması gerekiyordu."

Şaşıarak sordum, "Onları biliyor muydun? Buraya gömüldüklerini biliyor muydun?"

Bob Amca canlandı ama sessizliğini korudu, kendi bakış açısından tek taraflı bir konuşmadan bilgi bekliyordu.

"Düşündüğün gibi değil," dedi başını sallayarak. "Bir gün Kenny beni buraya getirdiğinde onları duydum. Burayı bir kez daha görmek istedim. Sanırım ölüme çok yakındım, onları duyabiliyordum."

Bu görüntü karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Ne duydun?"

"Ağlamaları. Acı dolu feryatları. Kenny'ye söylemedim. Delirdiğimi düşündüm ve bundan bahsetmedim. Sonra çok geç oldu." Derin bir nefes aldı, sonra kararlı bakışlarını üzerime dikti. "Bu kadınların burada olduğunu bile bile karşıya geçemezdim. Birinin gelmesini sağlamalıydım. Onları serbest bırakmak için."

"Anlamıyorum. Burada nasıl kapana kısıldılar? Ölenler cisimsizdir. Hemen hemen her şeyin içinden geçebilirler. Peki nasıl serbest kaldılar?"

"Emin değilim. İnşaat ekibi araziye temizlemeye başladığı anda-" Durdu ve tekrar düşündü. "Hayır. Hayır, buldozeri kullanan adam bir şey gördüğünü sandı. Dışarı fırladı ve topraktan bir elini kaldırdı. Ve bu her şeyi yaptı. Bu onları serbest bıraktı."

Doğüstü âlemin işleyişi beni hâlâ şaşırtıyordu. Ölen biri nasıl kapana kısılabilirdi? Bir insanın dokunuşu onları nasıl özgür bırakabilirdi? Bunu asla tam olarak anlayamayacaktım. "Kenny'yi buraya nasıl getirdin?"

"Ona musallat oldum," dedi, hüznün arkasından çıkan muzip bir gülümsemeyle. "Dikkatini çekene kadar kitapların yerini değiştirdim ve bardakları salladım. Pek bir şey yapamadım ama sonunda dikkatini çektiğimde buraya gelmesini sağlamaya çalıştım. Araziye gelmesi için ipuçları bıraktım. Harita üzerinde bir tuzluk. Evimizin çizimini yaptığım bir kalemin üzerine. Daha iyi bir ifade bulamadığım için ona musallat olduğumu biliyordu ama hayalimizdeki evi inşa etmesini istediğimi sanıyordu." Omuz silkti. "İşe yarayan her neyse. Onu buraya getirdi. Ama düşündüğümünden daha uzun sürdü. 'Plan yapması' gerekti." Son kısmı vurgulamak için tırnak işareti kullandı. "Biliyor musun, şampiyon bir boğa binicisi için, bu adam Ocak ayında pekmezden daha yavaş hareket edebilir."

Güldüm. "Bence bu çoğu erkek için bir engel." "Ne?"

Bob Amca fısıldadı. "Ne diyor o?"

Yanağını okşadım ve sonra sordum: "Bunu kimin yaptığını biliyor musun? Burada gömülü en az yirmi kadın olmalı."

"Yirmi yedi," dedi başını eğerek. "Yirmi yedi tane var."

Bu bilgiyi özümsememe izin verdikten sonra sordum: "İsimlerini biliyor musun? Nereliler? Bunu kim yaptı?"

Pişmanlıkla yere baktı. "Hiçbir şey yok. Tam olarak kaç tane olduklarını, neye benzediklerini biliyorum ama hiçbiri konuşmuyor."

Hayal kırıklığı beni yakaladı. "Ben de aynı sorunu yaşıyorum." Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen nesen ki?"

Ağzımın bir köşesini kaldırdım. "Ben portalım, ne zaman hazır olursan."

Gereksiz bir nefes daha aldı ve beni tekrar şaşırtarak şöyle dedi, "Bir şekilde bunu biliyordum. Sanırım hazırım. Yapmam gerekeni yaptım. Ve ben ne kadar uzun kalırsam Kenny de hayatının geri kalanını o kadar erteleyecek. Korkarım onu buraya getirmek için acele ederken, beni bekleyeceğine ve bir daha asla evlenmeyeceğine söz verdi."

"Uh-oh," dedim.

"Ona benim için bir mesaj iletebilir misin?" "Kesinlikle."

"Onun yerine evimizi şuraya inşa etmesini söyleyebilir misin?" Yaklaşık elli metre gerideki bir yeri işaret etti. "Ve buraya bir bahçe koymasını? Bu kadınların onuruna? En azından yapabildiği zaman. Devletin araziye daha ne kadar tutacağından emin değilim."

"Ona söyleyeceğim."

Tekrar kocasına baktı. Gözleri kızarmış, elinde döndürdüğü kır çiçeğine bakarken omuzları çökmüştü.

"O tam bir serseri," dedi. Sonra adımını attı.

Özü bedenime nüfuz edip damarlarımdan akarken, hayatının çarpıcı görüntüleri gözümün önünden geçti. Çocukken bale eğitimi almış ama eyer ve kovboy çizmelerini tütü ve terliklere tercih etmişti. Tarçın adında bir atı ve Tost adında bir köpeği vardı. Ailesinin El Paso dışındaki çiftliğine gömülmüşlerdi.

Kenny'yi ilk gördüğünde, eyalet fuarında ata binmeye hazırlanıyordu. On dokuz yaşındaydı ve deri pantolonunun en iyi özelliklerinden birini açıkta bırakmasından büyülenmişti. Bunu ona söylemiş. Kasırğa adındaki beyaz boğanın sırtındaki iki omurunu kırmasının ardından Meksika'da içki alemine gittiği birkaç hafta dışında o zamandan beri birlikteydiler. Kadın onun peşine düşmüş ve onu bir otel odasında başka bir kadınla sızmış halde bulmuş.

yanında uyuyordu. Kalbi neredeyse paramparça olmuş bir halde kadını gönderdi, giysilerini topladı ve onu çiftliğe getirdi. Ona diğer kadını bildiğinden hiç bahsetmedi ve o da bundan hiç bahsetmedi. Muhtemelen onu hatırlamıyordu bile. Kendi kendine böyle söylüyordu.

Ama onu boğalara bindiği kadar şiddetle seviyordu. Ölmeden önce gördüğü son şey onun yüzüydü ve bu onun en değerli anısıydı.

O karşıya geçerken derin bir nefes aldım ve kendimi sabitlemek için Bob Amca'nın koluna sarıldım.

Dirseklerimi tuttu. "Az önce ne oldu?" diye sordu ben nefesimi tutarken.

Gözlerimin altındaki ıslaklığı sildim. "Karşıya geçti." "Ne?"

Bu ne anlama geliyor?"

Bob Amca o kısmı bilmiyordu. Ölenlerle iletişim kurabildiğimi biliyordu ama hepsi bu kadardı.

"Diğer tarafa geçti," diye açıkladım. "Yani artık onunla konuşamıyor musun?" "Hayır. Ama bunu kimin yaptığına dair hiçbir fikri yoktu."

Sıkıntımı fark eden Ajan Carson bize doğru yürüdü. "Burada her şey yolunda mı?"

Doğruldu ve Bob Amca'yı bıraktım. "Yirmi yedi tane var." Yeterince gördükten sonra Ubie'nin cipine doğru yola çıktım. "Yirmi yedisini de bulana kadar durmalarına izin vermeyin."

*

Oldukça sakin bir yolculuktan sonra Bob Amca beni Misery'de bıraktı. Soruları vardı. Benim hakkımda daha çok şey bilmek istiyordu. Ne yaptığım hakkında. Ama ruh halimi kasvetli olarak ayarladım ve ona boş sohbet etme şansı vermedim.

Reyes'in hâlâ işte olup olmadığını merak ettim, sonra onun yerine Cookie'yi kontrol etmeye karar verdim. Ders neredeyse bitmek üzereydi ve Kim Millar'ın dairesine gitmeden önce dersi geçtiğinden emin olmak istedim. Planım işe yarayacaksa, Kim'in tam işbirliğine ihtiyacım olacaktı. Bunu umuyordum, çünkü herhangi bir yedek planım yoktu. Dua etmek dışında.

Reyes daha sonra benimle konuşur muydu? Merhum Bayan Knight'ın Kenny'ye olan sevgisi benim Reyes'e olan sevgimi yansıtıyordu. Bunun şiddetini anlıyordum. Mutlak ihtiyacı. Onun çekimi kalbim üzerinde bir çekim gücü gibiydi.

"İyi misin, balkabağım?" Ben inmeden önce Ubie bana sordu. "İyiyim. Bana bir şey sormadığın için teşekkürler."

"Oh, bu sadece bir ertelemeydi. Daha soracak çok sorum var, bundan emin olabilirsiniz."

"Tamam." Kapıyı kapattım ve Crosshair Silah Dükkanı'nın arkasına gizlice girdim, ki bu muhtemelen en iyi anım değildi, çünkü orası bir silah dükkanıydı ve oradaki herkes beni yüz metreden gözünü bile kırpmadan öldürebilirdi. Ama dükkânın arka tarafındaki sınıf Noni'nin gizli taşıma atölyelerini düzenlediği yerdı.

Sınıfın kapısı açıktı ve Cookie'yi bu kadar kısa sürede içeri aldığı için kendimi rahatlamış buldum. Sınıf yaklaşık yirmi beş öğrenciyle doluydu. Normalde on beşten fazlasına izin vermezdi.

"Anlıyorum," dedi Cookie Noni'ye. "Anlıyorum. Ama koşullar ne olursa olsun bunun o kadar kolay olup olmayacağını bilmiyorum."

Kapıdan gizlice girdim ve arka duvara yaslandım.

Noni ona başıyla onay verdi. Orta boylu, kalın siyah saçlı ve zeytin tenliydi. Yerel bir kaporta dükkânının sahibi idi ama aynı zamanda bir silah uzmanıydı ve yirmi yılı aşkın bir süredir silah güvenliği dersleri veriyordu. "O zaman bu dersten almanı umduğum her şeyi almışsın. Bu hiç kolay değil. Koşullar ne olursa olsun, tabancanızı birine doğrultmak, tetiği çekmek kolay değildir ve asla kolay olmamalıdır."

Cookie binlerce kilometre öteden dalgın dalgın baktı. Ben oraya varmadan önce Noni'nin söylediği bir şey onu düşündürmüştü ve bu her zaman tehlikeliydi. Bir dahaki sefere onu uyarmam gerekecekti.

"Ya," dedi, sesini yakalamadan önce sesi titriyordu, "ya en iyi arkadaşın yan dairede az önce kızının kafasına silah dayamış bir adam tarafından işkence görüyorsa?"

Ciğerlerim sıkışmıştı. Bu kısmı, Earl Walker'ın Amber'ın kafasına silah dayadığı kısmı birkaç gün öncesine kadar Cookie'ye anlatmamıştım. Ona nasıl söyleyeceğimi bilememiştim ve tüm bu işkence olayıyla istediğim gibi başa çıkamamıştım. Cookie'den daha fazlasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Belli ki Bob Amca o geceyi Noni'ye anlatmıştı. Hiç de şaşırmış görünmüyordu. Öne doğru eğildi ve onunla bakışlarını kilitledi. "O zaman doğru nişan al."

"Ya orada olsaydım bile tetiği çekemezsem?" Sesi kırıldı ve durduğum yerden üzüntüsünün ağırlığını hissettim. Neredeyse katlanabileceğimden daha fazlaydı.

"Cookie, bu kararı tabancanı çekmeden önce vermelisin.

Koşullar göz önüne alındığında, bunu yapabileceğine dair bir his var içimde."

Odadan çıkmaya başladım. Acı beni tüketti. Nefesimi çaldı. Gözlerim sulandı. Anılardan değil ama o gecenin en iyi arkadaşımı ne kadar derinden etkilediğini bilmekten.

"Ve kedinin içeri sürüklediği şeye bakar mısın?" Noni odaya adımımı attığım anda beni fark etmişti ama sanki yeni gelmişim gibi konuşmuştu. Minnettar olmuştum.

Herkes döndüğünde gülümsedim ve tereddütlü bir el salladım. "Sadece çalışanı kontrol ediyordum. Bilirsiniz, dersi asmadığından emin olmak için. Ya da birini öldürmediğinden. Bunu yaptığı biliniyor." Cookie bana baktı, önce şaşırdı, sonra utandı. Böyle olması için hiçbir nedeni yoktu. "Oh, kimseyi öldürmez," diye düzelttim. "Bunu hiç yapmadı. Ama atlama konusunda profesyonel. Bir kurdelesı var."

"Bu eski öğrencilerimden biri, APD için danışmanlık yapan bir özel dedektif." Noni beni öne doğru el salladı. "Eminim anlatacak hikâyeleri vardır."

Sarılmak için yaklaşırken ağzımı sert bir çizgiye çektim. Hikâyelerim olduğunu çok iyi biliyordu. Bob Amca ona her şeyi anlatmıştı. Sonra sol gamzemin ortaya çıkmasına izin verdim ve sınıfa döndüm. "Aslında, Noni'yle dersimiz sırasında olan bir olayla ilgili bir hikayem var. Hepimiz atış poligonundaydık ve bir kadın daracık bir kazak giyerek yanımıza geldi ve Noni neredeyse onun-"

"Ah, sen," dedi Noni sözümü keserek. Bir kolunu boynuma doladı ve beni başımdan kilitledi. Sonra parmak eklemlerini kafa derime sürttü. "Bu yalan söylemeyi seviyor," dedi benim dehşet dolu inlemelerime gülerek. "Burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum ve tüm bu evrak işlerini halledeceğim. Birkaç ay içinde izinlerinizi almış olursunuz." Herkes gitmek için ayağa kalktı ama Noni başımı bırakmaya cesaret edemedi. Bu hikayenin ortaya çıkmasını gerçekten istemiyordu. Gerçekten bir şeye çarpmış gibi değildi. Tanrıya şükür, çünkü çarpmış olsaydı karısına bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacaktı.

"Beni kontrol etmeye mi geldin?" Cookie bakışlarını kaçırarak sordu.

"Evet," dedim buruşmuş yanaklarımın arasından. Noni el sıkışıyor ve birkaç son dakika sorusunu yanıtlıyordu. "Düşürme ve yuvarlama olayından sonra kaçarsın diye endişelendim."

Hafifçe güldü ve çantasını aldı. "Bu iyi bir dersti. Sen haklıydın."

"Sana söylemiştim."

"Ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ve gitmek için döndü. "Noni tam bir fanatik değil."

Oh, kahretsin. Noni'nin tutuşu sıkılaştı ve ölümün parmaklarını tekrar başımda hissettim. Herkes haklıydı. Hiç dikkat etmemiştim ama kesinlikle haklıydılar: İntikam çok kötü bir şeydi.

Eğer fizik ve kanun yaptırımları olmasaydı, durdurulamazdım.

-T-SHIRT

Silah dükkanının dışında Cookie'ye Kim Millar hakkındaki mesajımı açıkladım. Şaşkınlık, tepkisini en iyi tanımlayan kelime olurdu. Ama ona planımı anlattım ve o da benimle aynı fikirdeydi. Denemeye değirdi. Böylece, yirmi dakika sonra kendimi Kim'in turkuaz kapısını çalarken buldum. Ve çalıyordum. Ve çaldım. Onu içeride hissedebiliyordum ama cevap vermek istemiyordu. Suçluluk duygusu havayı kalınlaştırıyor, ona bunaltıcı bir doku veriyordu.

"Gitmiyorum Kim," diye eklediğim üçüncü vuruşumdan sonra kapıyı açtı. Her zaman kırılğan görünürdü ve hiçbir şey değişmemişti. İnce bir porselen gibiydi - o kadar narindi ki, yanlış bir sözün onu paramparça etmesinden korkuyordum.

"Özür dilerim," dedi ve bana içeri girmemi işaret etti. "Bulaşık yıkıyordum."

Onu son gördüğümünden beri bir lokma bile yememiş gibi görünüyordu. "Konuşabilir miyiz diye merak ediyordum."

"Elbette." Bu ihtimalden memnun görünmüyordu ama itiraz da etmedi.

Onun küçük oturma odasında oturduk. Güneş battığı için tek bir lamba bize ışık veriyordu. Bu da yüzünün keskin açılarını ön plana çıkarıyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordu, sesi küçük ve emin değildi.

Bu beni öfkeliendirdi. "Evet, onu gördüm ve çıkar çıkmaz seni görmeye gelmeliydi."

Başını salladı, her zamanki gibi onu savunuyordu. "Hayır, hayır, anlıyorum. Kimsenin benim hakkımda bir şey bilmesini istemiyor."

"Bu daha önceydi, cinayetle suçlandığı zaman. Seni ziyaret etmemesi için hiçbir sebep yok, Kim."

Gözleri anında sulandı. "Her türlü nedeni var," dedi, neredeyse anlamam için yalvarıyordu. "Benim için nelere katlandığını bilmiyorsun."

"Aslında var." Bana sorgulayan bir bakış attığında, "O zamandan kalma bir resmim var" dedim.

"Bir resim mi?" Merkezi sinir sistemini dehşet kapladı.

"Evet, Reyes'in-" Bunu nasıl hafifçe ifade edeceğimi bilemedim, çünkü resimde hafif bir şey yoktu. "Bir süre önce bana

Earl Walker duvarlara resimler asmıştı. Kastettiğiniz bu muydu? Reyes'e işkence yapılırken çekilmiş resimler mi?"

Gözyaşları kirpiklerinin arasından süzülürken ince bir el ağzını kapattı.

"Bu yüzden mi çocukken yaşadığın tüm yerleri yakıp yıkıyordun? Earl duvarlardaki resimleri sakladığı için mi?"

Şaşkınlığı hissediliyordu. Kederi daha da büyüktü. Ayağa kalktı ve iki bardak tatlı çay ve bir peçete almak için mutfağa gitti, sonra tekrar oturdu, kararlılığı katılaştı. "Evet," dedi utanç içinde gözlerini kapatarak. "Binaları, evleri, pislik içindeki garajları.... yaşadığımız her yeri, Earl'ün kardeşimi kirlettiği her yeri yakıp yıkıyordum. Hepsi kirlenmiş, çürüme ve bozulmayla lekelenmiş." Bana bir bardak çay uzattı ve kendisi de bir yudum aldı.

Bir yudum aldım, ona biraz zaman tanıdıktan sonra, "Kim, bunu konuştuğumuzu biliyorum ama Earl hiç... o-?" diye sordum.

"Hayır," dedi yutkunarak. "Ben değil. Asla olmaz." Bana bir sonraki bakışında vahşi bir tiksinti vardı. "Erkeklerden hoşlanıyordu. Reyes'i severdi. Kadınları sadece mecbur kaldığında, bir amaca ulaşmak için araç olarak kullanırdı." Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden bir kadın o lağım yığınının ikinci kez baksın ki?"

Başımı salladım, onda daha önce hiç görmediğim bir güç gördüm. Reyes'i korumak için şiddetli bir kararlılık. Onun için her şeyi yapardı ve adam dışarı çıktıktan sonra ziyaret etme nezaketini bile göstermemişti. O anda ona çok kızmıştım ama bununla daha sonra ilgilenebilirdim. Şimdi Kim'le ilgiliydi. Ona yardım etmek. Onu izlerken bir yudum aldım, ona içini dökmesi için bir an verdim.

"Reyes beni korumak için her şeyi yaptı. Hâlâ da öyle. Bu daire ile. Parayla birlikte."

Parayı biliyordum. Bana söylemişti ve planımda büyük bir rol oynadı. Elli milyon dolar sigorta şirketlerini yatıştırmak için uzun bir yol kat etti, özellikle de yaşadıkları neredeyse her yer, yakıp yıktığı her yer sefaletten biraz daha fazlasıyken. Tüm dikkatini toplamak için bir elimi onunkinin üzerine koydum. "Kim, sanırım sana bir anlaşma ayarlayabilirim."

"Anlaşma mı?"

"Polisle. Savcılıkla."

"Ah." Utanarak yere baktı. "Tabii ki. Tutuklanacağım. Ama o binalarda kimsenin olmadığından emin oldum. Kimseyi incitmek istemezdim."

"Biliyorum ve onların da bunu bildiğinden emin olacağım. Bence sigorta şirketlerine geri ödeme yaparsak ve başka herhangi bir tazminat teklif edersek

olağandışı koşullar-"

"Hayır!" Ayağa kalktı ve benden uzaklaştı. "Reyes'i bu işin dışında bırakmalısın. Kimse onun hayatımın bir parçası olduğunu bilmiyor ve bu yüzden onu aşağı çekmeyeceğim. Eğer biri öğrenirse-"

Bardağımı yere bıraktım ve ben de ayağa kalktım. "Kim, eğer bu-"

"Hayır. Charley, Earl'ün ona yaptıklarından kimsenin haberi olmadan hapse girdi. Nasıl yaraları olduğunu, nasıl bir ağırlık taşıdığını anlayamazsın."

O haklıydı. Anlamamıştım. Ama ona yüzyılın anlaşmasını yaptıracaksam, onu da işin içine katmalıydım. Reyes kendi kışını kurtarmak için hükümetin sahte bir kız kardeşi olduğunu bilmesine izin vermeyebilirdi ama kız kardeşini hapisten uzak tutmak için bunu yapardı. Hapishaneden sağ çıkamayacağından ölesiye korkuyordum ve onu ihbar edecek kişi ben olacağıma göre, eğer hapse girer ve başaramazsa Reyes kimi suçlayacaktı? Beni suçlamaktan başka çaresi yoktu.

Kim tekrar oturdu ve sakinleşmek için bir yudum daha aldı. Ben de aynısını yaptım, ona kendini toparlaması için bir an, bana da ne kadar temiz gelmem gerektiğine karar vermem için bir an verdim. Bob Amca'ya ve savcıya gidip her şeyi açıklarsam, elimde kanıtlar olursa... Aklıma bir fikir geldi. Onun ifadesine ihtiyacım olmazdı. Resim elimdeydi. Yakmaya çalıştığı şeyin bir parçası bendeydi.

"İzin verir misiniz?" diye sordu.

Banyoya gitmek için ayağa kalktığımda başımı salladım ve planımı düşünmem için bana zaman verdi. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağı ya da kapıdan içeri adımımızı attığımız anda savcının onu prangaya vurup vurmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir tür garantiye ihtiyacım vardı. Telefonumdaki saate baktım. Neredeyse sekizdi. Bob Amca'yı ararsam, savcıyı arayıp yarın sabah için bir şeyler ayarlayacak vakti olurdu. Ve eğer mecbur kalırsam, Ubie'ye tamamen güvenebilirdim. Kim'in haklarını ve güvenliğini garanti altına alırken bana bu işi nasıl yapacağımı söyleyebilirdi. Hatta belki Gemma'yı arar, yedek olarak toplantıda bulunup bulunamayacağını sorardım. İşler kötüye giderse diye bir avukatı da hazırda bekletebilirdim.

Kim birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve belli ki ağlıyordu. Saçlarını bir saç bandıyla toplamış ve kıyafetlerini değiştirmişti. Kırılğan bir okul öğretmeninden tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş uluslararası bir casusa dönüşmüştü.

Tekrar kanepeye oturduğunda ona kaşlarımı kaldırdım ama o oturduğunda beni bir baş dönmesi dalgası sardı. Ensemden başlayıp tüm vücuduma yayılan bir sıcaklık hissettim ve o günden beri yemek

yemediğimi fark ettim.

birkaç saat önceki öğle yemeği. Kan şekerim hızla düşüyordu. Belki döndüğümde Reyes'i bana bir şeyler pişirmesi için zorlayabilirdim. Sonra tekrar, eğer ne planladığımı bilseydi, gerçekten zehirleyebilirdi.

Zehir.

Gözlerimi kırıştıtararak çayına baktım. Bulanıklaştı ve yana devrildi, elimden halıya döküldü. Sonra Kim'in kolları bana sarıldı. Beni kanepeye çekti ve elinden geldiğince üzerine yatırdı. Bana bakarken kendimi hâlâ eğri büğrü hissediyordum.

"Çok üzgünüm, Charley. Bir tane kaldı." Kaşları düşünceli düşünceli çatıldı. "Ve bu biraz zor olacak."

"Sen... bana ilaç mı verdin?"

"Sadece bir tane kaldı ve sonra her şey bitecek. Her şeyi ayarladım. Para Reyes'in adına. Sigorta şirketlerine geri ödemek isterse, tamam. Bu ona kalmış."

Göz kapaklarım kapandı.

"Bekle," dedi yanağımı okşayarak.

Gözlerimi kırıştıtararak ona döndüm.

"Tüm evraklar mutfaktaki masamda. Burada da Reyes için bir not var." Bir notu havaya kaldırdı. Görüş alanımda bulanıklaştı. "Polislerin eline geçmesini istemiyorum," dedi ve notu kotumun cebine soktu. "Lütfen, onu ilk gördüğüm andan beri sevdiğimi söyle."

O duyguyu biliyordum.

"Ve, ve ona söyle-" Bir an düşündü, sonra sırtıttı. "Ona öbür tarafta görüşeceğimizi söyle."

Sesi de bulanıklaştı ve ben sıcak, bulanık bir karanlığın içine düşerken kayboldu.

*

"Unle Blob," dedim dilimin doğru çalışmayı reddetmesiyle savaşıarak.

"Üzgün olduğumu biliyorum Charley, ama bu bana lakap takman için bir sebep değil." "Hayır, lou lon lullerland." Az önce ne dedim ben?

"Az önce ne dedin sen?"

Kafamda düşündüğümde *anlamıyorsun* gibi geldi. Dişlerimi sıktım ve daha çok mücadele ettim. "Le larson." Harika, şimdi Fransız olmuştum. "The. Kundaklama ... ist."

"Kundakçı mı?" diye sordu, söyleyeceklerim birden çok ilgisini çekmişti.

Ne yazık ki, "Lelally" cevabını aldı. Hiçbir fikrim yok. Yutkundum ve tökezleyerek kapıdan çıktım. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp aynı anda konuşmaya çalışıyordum.

zaman oldukça zorlayıcı oldu. Serin hava yardımcı oluyor gibiydi. Başımı salladım. "Kundakçı. Bir anlaşma yapmak istiyorum. Bir anlaşma. Ama fazla zamanım yok."

"Neden olmasın?"

Lanet olsun. Kim onun için yaptığım planları mahvedecekti. "Başka bir bina ya da ev ya da başka bir şey lames'te yükselmek üzere. İlan departmanına haber verin," dedim. "Kundakçıyı geç olmadan bulmaya çalışacağım."

"Kim, Charley mi?" diye sordu, sesi sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Sonra tekrar, bir çit direği ile dere olabilir. "Seninle ve savcıyla sabah ilk iş buluşacağım. Söz veriyorum. Her şey açıklanacak."

"Şimdi söyle yoksa yemin ederim seni yardım ve yataklıktan içeri attırırım."

"Bob Amca, lat hiç havalı değil."

"En azından arabaya bir BOLO koymama izin ver."

Bu harika bir fikirdi. Ne yazık ki Kim'in bir arabası olduğunu bile bilmiyordum. Üzerine kayıtlı bir araba yoktu. Bakmıştım.

"İlanla ilgili bir şey duyduğunuz anda beni arayın." Umarım Ubie tercüme edebilir.

"Charley, masum insanları tehlikeye atıyorsun."

Beni hayal kırıklığına uğrattı. "O kimseye zarar vermez. Yapmayacağını biliyorsun."

"O mu?"

"Sadece beni ara."

"Gerek yok. Başka bir yangın daha çıktı. Aynı yöntem."

Şimdiden mi? Ne zamandır dışarıdaydım? "Nerede?"

"Bak ne diyeceğim. Sen paylaştığında ben de paylaşacağım."

Daha fazla tartışmaya girmeden telefonu kapattı. Hem de suratıma. Gözlerimi devirdim, sonuç olarak neredeyse kaldırımı yiyordum. İlanın nerede olduğunu öğrenmek için Cookie'yi aradım... yangın. Kim hakaretlerle *düşünür ki?*

İnternetin mucizeleri sayesinde acil durum bandını dinledikten sonra "Ot yangını var," dedi. "Şimdilik konuşulanlar bu kadar."

"Ot yangını mı?" Bu garipti.

"Bir dakika, evet, ot yangını var ama bir tür yeraltı yapısı yandı."

"Sığınak gibi mi?" Ben sordum.

"Muhtemelen. Söndürmeye çalışıyorlar. Ot yangını başlatan da buydu."

Earl bir noktada onları bir sığınakta mı yaşattı? Bunu ona yakıştıramazdım. Ve Kim haklıydı. Bu zor olurdu. Bir yeraltı binası nasıl yakılır? Belli ki kundakçılık işinde iyiye gidiyordu. Belki de planım başarısız olursa -ki benim planlarım genellikle başarısız olur- bu ona itibar kazandırırdı ve kendini büyük evde bulurdu.

Park yerinden geri geri çıkmaya başlamıştım ki Kim farlarımnda belirdi. Misery'yi park edip arabadan indim, tuhaf bir aşağılanma duygusu içimdeki ateşi alevlendirdi.

"Bana ilaç verdin!" Öfkeyle söyledim.

Köpeğini gezdiren bir bayan dinlemek için durakladı, sonra biz ona bakınca başını eğdi ve yürümeye devam etti. Utanarak bakma nezaketini gösterdi. Kim, kadın değil.

"Sadece birazcık."

"Biraz mı? Anladığım kadarıyla ben dışarıdayken dünyayı ateşe vermişsiniz."

"Sadece küçük bir köşesi." Ne kadar küçük olduğunu göstermek için başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı.

"Bob Amca ile konuşmaya çalıştığım da sesim aptalca geliyordu."

Ellerini sıktı. "Özür dilerim. Aptal gibi görünmeni istememiştim."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki, bitirdin mi? Artık seni hapisneden uzak tutacak dahiyane planımı tartışabilir miyiz? Yoksa hâlâ kendini öldürmeyi mi planlıyordun?"

Yüzündeki şaşkın ifade bana ... şey, onu şaşırttığımı söyledi. Hepsi bu kadardı ama intihar belirtilerini biliyordum. İşlerini yoluna koymuştu ve bu gece kendini öldürmek için her türlü niyeti vardı. Onu neyin durdurduğunu merak etmeden edemedim. Ya da morga gitmenin hâlâ sırası olup olmadığını.

"Hayır, ben-" Ağzını birbirine bastırdı ve bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülmesine izin verdi.

"İyi deneme, tatlı yanak," dedim, kolundan tutup onu içeri götürürken. "Ama bu numaraya bir daha kanmayacağım. Hayal ettiğimden daha güçlüsün."

"Hayır, değilim. Ben uysal ve kırılganım."

"Bunu yargıca anlat, kardeşim. Şu anda saatlerimizi senkronize etmemiz gerekiyor."

"Ben aslında giymiyorum-"

"Lafın gelişi." Onu dairesine ittim, sonra kapıyı kapattım. "Eğer doping yapmadan kahve yapabileceğini düşünüyorsan, bir fincan alabilir miyim?"

"Tamam."

Mutfğa doğru yöneldi. Ben de onu takip ettim. Her hareketini izledim. Uysal ve kırılğanmış.

*

Kim planıma yüzde yüz inanmadı. Bir polis karakoluna gidip teslim olmak ve her şeyi itiraf etmek gibi bir niyeti vardı. Bu da planımın ayrılmaz bir parçası olsa da, ona adil davranılmasını garanti altına almak için atılması gereken adımlar vardı. Onu bu konuda ikna ettiğimde ve çatıdaki içki için suç duyurusunda bulunmakla tehdit etmeyi bıraktığımda, yola geldi.

Ama Bob Amca yapar mıydı? Yüzbaşı ya da savcı yapar mıydı? Kim hayatının bu kısmını müzakerelerimize dahil etmeyi reddetti ama bir kundakçı olarak geçirdiği tüm süre hayatının bu kısmına dayanıyordu. O anıları yakıyordu. Reyes'i korumaya, duvardaki resimlerden kurtulmaya çalışıyordu. Geçmişini sterilize etmek için. Bu konuda konuşmak istemiyorsa buna saygı duyardım ama elimde hâlâ bir kanıt vardı. Fotoğrafın kendisi. Reyes'in elimdeki fotoğrafı. Önce bunu savcıya gösterirsem, sonra da Kim'in itiraf etmesi ve sigorta şirketlerine geri ödeme yapması için bir anlaşma yaparsam, kesinlikle kabul edeceklerdi. Eğer bir şey varsa, şehre bir iyilik yapmıştır. Yakıp yıktığı her yer, yaşadıkları her yer göze batıyordu.

İki kat merdiveni koşarak çıktım ve misafirim olduğunu hatırlamadan önce kapımdan içeri daldım. Kısa bir süre durdum, odayı gözden geçirdim ve gerçek bir sayım yapmamış olsam da, dairemde tam yirmi yedi ayrılmış kadın olduğunu tahmin ediyorum, ki bu yirmi yedi çok fazla.

Biri halımı pençeledi, umutsuzca dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bir diğeri de saçlarını çekerek avuç avuç kopardı. Daha fazla dayanamadım. Hemen yanına gittim, diz çöktüm ve ellerini kendi ellerimin içine aldım. Sallanmaya devam etti ama biraz sakinleşti. Onu kollarımın arasına aldım ve kadınların dolaplarımın üzerinde, duvarlarımın üzerinde, masamın altında koşuşturmalarını izledim.

Toplu mezarı bulduk ama şimdi ne olacak? Bu kadınların neye ihtiyacı vardı? Eğer katillerinin bulunmasını bekliyorlarsa, bu uzun bir bekleyiş olabilir. Yangın merdivenimde kamp yapmak zorunda kalabilirim.

Kollarımdaki kadın onu bırakmam için yeterince sakinleştğinde, el ya da ayak parmaklarına basmamaya dikkat ederek kitlelerin arasından geçtim ve resmi sakladığım şifonyer çekmecesine gittim. Bulamayınca endişelenmeye başladım. Diğer çekmeceleri karıştırdım, kışında SORUMLULUKLA KEYFİNİ ÇIKARIN yazar boxerımı bulunca biraz heyecanlandım, sonra çoraplarımı, kazaklarımı ve atkılarımı aradım. Resim yoktu. Odam halı bombardımanına uğramış gibi görüldüğünde resmin kaybolduğunu fark ettim.

Sonra anladım. Reyes. Onu bulduğunda çok üzülmüştü. O almış olmalı.

Dairesinin anahtarını aldım ve oraya doğru yürüdüm. Kısa bir yürüyüş oldu.

"Resmim nerede?" Onu bulduktan sonra sordum. Yatak odasında. Bir havlunun içinde. Hala ıslaktı. Aman Tanrım.

"Kız kardeşimle ilgili planlarınızı bana ne zaman söyleyecektiniz?"

Bu beni kısa düşürdü. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Yıllardır onunla konuşmamıştı. Onunla her konuşmaya gittiğimde nasıl oluyordu da bunu biliyordu?

"Kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu biliyor musun?"

Kalın deri kordonlu bir saat takmakla meşguldü. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Ondan uzak duracaksın ve ben de seni ikiye bölmeyeceğim."

"Hayır," dedim ona doğru yürürken. İşaret parmağımı göğsüne sapladım. "Beni tehdit edemezsin."

"Bunun bir tehdit olduğunu kim söyledi?" Adam büyük konuşmayı severdi.

Yaklaştım. Kokusu, çöldeki bir şimşek fırtınası gibi beni sardı. Üzerinden dalgalar halinde yayılan sıcaklığı her geçen saniye daha da artıyor gibiydi. "Eğer beni bir daha tehdit edersen-"

"Ne?" diye sordu, kapüşonlu göz kapaklarının arkasından beni incelerken kollarını kavuşturdu.

Boğazımı temizledikten sonra, "Eğer beni bir daha tehdit edersen, seni bağlarım," dedim. Onu bir kez bağlamıştım, cisimsiz bedenini cismani bedenine bağlamıştım ki oradan ayrılamasın. Sıkışmıştı. Olmaktan hoşlandığı bir yer değildi.

Kaşları havaya kalktı ve oda daha da ısındı. Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Peki konuşamıyorsan bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu, gözleri parlayarak.

İçimde bir öfke patlaması oldu. Bakışlarım havluya kaydı. Kalçalarındaki vadilerdeki gölgeler dikkatimi çekti. Bir adım daha atarak beni geri çekilmeye zorladığında gölgeler yer değiştirdi. Karın kasları hareketle birlikte dalgalandı. Ben daha ileri gidemeyinceye kadar ilerlemeye devam etti. Sırtımı duvara yaslayıp bir elimi göğsüne koydum. O da ellerini arkamdaki duvara dayadı.

"Senin küçük tehditlerini aştığımızı sanıyordum," dedim.

Bakışları ağzıma düştü. "Tehditlerim asla önemsiz değildir." Durumumuzu düşünürken dilini alt dudacağının üzerinde gezdirdi, sonra ağzına götürdü.

"Ve benimki de değil. Beni bir daha tehdit etme ve ömür boyu arkadaş olalım."

Başını yana eğdi. "Beni evcilleştirmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu. Gözlerini benden ayırmadan bir çekmecenin üst kısmına uzandı, Polaroid'i aldı ve bana uzattı. "Bunu evcilleştirmeyi mi düşünüyorsun?"

Ona bakmadım. Görüntü ilk gördüğüm andan itibaren zihnime kazınmıştı. Reyes bağlı ve gözleri bağlıydı, bir sandalyeye bağlanmıştı, ip etini ısıyor, iyileşiyor gibi görünen yaraları yeniden açıyordu. Onu hemen tanımıştım; dağınık siyah saçları; omuzları ve kolları boyunca uzanan akıcı, mekanik dövmeler; dolgun ağzı. Fotoğrafta on altı yaşlarında görünüyordu, yüzü başka tarafa dönüktü, dudakları aşağılanmış bir şekilde birbirine bastırılmıştı. Boynunda ve kaburgalarında kocaman siyah çürükler vardı. Bazıları taze, bazıları yarı iyileşmiş uzun, cıfcaflı kesikler kolları ve gövdesi boyunca uzanıyordu.

Bir daha asla bakmayacağıma yemin ettim ama aptal değildim. Ayrıca asla peşini bırakmayacaktım. Hiçbir şey olmasa bile, Reyes'in yaşadıklarının, hem onun hem de Kim'in katlandıklarının kanıtıydı ve şimdi kız kardeşinin davasına yardımcı olacaktı.

Bakmadan arka cebime tıktırdım. "Benim ne olduğumu görmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Sen öyle biri değilsin Reyes. Sana yapılan buydu."

Yüzüne yayılan gülümseme çok az mizah içeriyordu. "Ve sen beni kanadı kırık bir kuş gibi düzeltmeyi düşünüyorsun."

Ellerim havluya kaydı. "Bence sen büyük bir çocuksun ve ne olursa olsun senin için burada olduğumu biliyorsun." Onunla alay ettim, parmak uçlarımı havlunun üstünden aşağıya, ereksiyonu boyunca kayana kadar fırçaladım. Belli ki o kadar da kızgın değildi.

Gerildi. "Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun," dedim, onu geri iterek. "Ve ne zaman yerimde dursam beni tehdit etmeyi bırakırsan, beni alabilirsin. O zamana kadar komşu olabiliriz." Kolunun altına eğilmeye başladım ama kolunu indirdi ve kaçışımı engelledi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hiç de bile. Eğer sakıncası yoksa." Bir bakışımın kolunu işaret ettim.

Kenara çekilmek yerine, aramızdaki mesafeyi sadece santimetre kalıncaya kadar kapattı. "Komşu mu?"

Onu tüketen ateş tenimi yaladı, kazağıma ve kotuma işledi. Başımı duvara yasladım ve ona baktım. Bekliyordum. Ya harekete geçecek ve bu işi ikimiz için de kolaylaştıracaktı ya da bir hamle *yapacak* ve benim uzaklaşmamı çok ama çok zorlaştıracaktı. İkisini de yapmadı. Orada durdu, beni dikkatle izledi ve ilk başta nedenini anlamadım. Sonra hissettim. Onu hissettim. Sıcak, sondalı bir enerjiyle içime uzanıyordu.

"Tehditlerimi ciddiye aldığını bir an bile düşünseydim, Dutch, dilimi tutardım."

Diliyle yapabileceği başka şeyler de düşünebiliyordum. "Bu bir mazeret değil," dedim onun yerine, sesim yumuşak bir fısıltıya dönüşmüştü.

"En azından seni tehdit ettiğimde benim için üzülmeği bırakıyorsun." "Empati," diye düzeltiltim.

"Sadece- öfkeye acımdan çok daha kolay katlanabiliyorum." "Empati," dedim tekrar.

"İstediğin örtmeceyi kullanabilirsin, bu acıma." "Bu merhamet."

"Bu acıması bir teselli."

"Yaşadıklarınız için minnettarım. Anlayışlı ve içten. Eğer bu senin için çok fazlaysa, o zaman kıcımı ısırabilirsin."

"Bu bir davet mi?" "Bu bir gerçek."

Başını öne eğdi. "Bana güvenmeni istiyorum."

"Garip ama güveniyorum. Ne dersen de, sana güveniyorum."

Ellerini başımın iki yanına götürdü ve başparmaklarını şakaklarımda gezdirdi. "Ne kadar?"

Anında rahatlamaya başladım. Dokunuşu inanılmazdı. "Şu anda, çok. Ama uslu durana kadar bana sahip olamayacaksın."

Eğildi, alnını kulağımın yanındaki duvara dayadı, bana tam olarak dokunmuyordu ama nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakındı ve yumuşak bir sesle, "O zaman beni yap," dedi.

Sesinin derin tınısıyla birleşen sözleri beni mahvetti. Öyle olacağını biliyordu, lanet olsun. Kısıtlama sistemim başarısız oldu ve uzanıp ellerimi karnının sert basamaklarında gezdirdim. Parmak uçlarım tekrar havlusunun tepesine doğru kayarken her hareketimde kasılıyordu. Bir kez çektim ve serbest kaldı. Kalp atışları hızlandı. Kanı damarlarında biraz daha hızlı aktı. Ya da belki de bu benimkiydi. Her iki durumda da oda daha da ısındı.

"Ellerini duvarda tut," dedim, ses tonum kararlıydı. Sonra kolunun altına girdim ve neredeyse duvara yaslanana kadar onu ittim.

İçinde bulunmak için ne güzel bir pozisyon. Reyes Farrow benim emrimde, davranmaya ve emirlerime harfiyen uymaya zorlanıyordu. Buna alışabilirdim. Ve onu istediğim zaman çıplak görmeye gerçekten alışabilirdim. Ben ona bakarken o da bana baktı. Koyu renk gözleri nemli saçlarının arkasından parlıyordu. Uzun bacakları mükemmel bir şekilde şekillenmişti. Her iki yanında çukurlar olan çelik gibi kalçaları, bakışlarım oraya indiğinde sıkılaşıyordu.

Öne çıktım ve parmak uçlarımı omurgasında gezdirdim. Sırtı büküldü. Devam ettiğimde, yontulmuş kışını fırçaladığımda, ereksiyonunun tabanını alttan kavrayana kadar aşağı ve alttan devam ettiğimde, başını eğdi. Ellerini yumruk yapıp duvara dayadı. Kontrol için savaştı.

Onu arkadan okşarken bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık birikti. Yaklaştım, kendimi sırtının kıvrımlarına bıraktım ve onu diğer elime almak için uzandım.

"Siktir," dedi, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü.

Ben okşadıkça kan pompalanıyor, parmaklarım ereksiyonunu tamamen kavrayamıyordu. Kaya gibi sert duruyordu, dokunuşumun altında zonkluyordu, bu da bana baş döndürücü bir güç hissi veriyordu. Her kucaklayışıma, her okşayışıma bu kadar duyarlı olması. Tırnaklarımı onun üzerinde gezdirdim. Sıkılmış dişlerinin arasından inledi, sesi aslının boğuk bir kabuğuna dönüşmüştü. Birden kırılğan bir şey oldu. Kırılğan. Kırılabilir.

Daha ritmik bir şekilde vurmaya başladım, diğer elimle tabanı yoğurdum, tepkisinden zevk aldım.

"Dutch," dedi. Sesinin kısıklığı neredeyse adamın kendisi kadar seksiydi. "Bekle."

Ama ben yapmadım. Onu sınıra, orgazmın eşiğine kadar ittim, çünkü ben de hissedebiliyordum. Sanki baştan çıkarılıyormuşum gibi, belimdeki sıcaklığın arttığını, vücuduma yayılan coşkunun acısını hissettim. Daha fazlasını isteyerek diz çöktüm, kalçalarını çevirdim ve onu önden kavrayıp ağzıma almaya hazırlandım ama o kollarımdan tutup beni yukarı çekti ve göğsüne kilitledi.

"Bu terbiyesizlik!" Protesto için bağırdım.

Beni görmezden geldi, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve yatağı bulana kadar beni geri götürdü. Sonra beni yukarı çekti ve üzerine sürünerek beni yatırdı ve içime girdi. Hemen kot pantolonumla ilgilenmeye başladı, düğmelerini çözdü ve boynuma minik öpücükler kondururken kalçalarımı bacaklarımdan aşağı itti. Botlarımı tekmeledim ve o kazağımı başımın üzerine kaldırırken ben de pantolonumu çıkarmayı başardım. Sonra, tecrübeli bir tırmık ustalığıyla sütyenimi rekor bir sürede çözdü ve Danger ile Will'i serbest bıraktı. Soğuk hava onlara çarparak tepelerini sertleştirdi, ama hemen yerini itaatsiz komşumdan yayılan ısıya bıraktı. Onları ellerinin arasına aldı ve Danger'ın tepe noktasını kavurucu ağzıyla kapladı. Alev alev yanan dili dönüp dururken neredeyse haykıracaktım. Yumuşak bir şekilde emdi ve sanki oradan karnıma kadar uzanan bir ip gerilmiş ve tıngırdatılmış gibi içimde keskin bir uyarılma dalgası yükseldi. Will'e de aynı ilgiyi gösterdi ve ben de kollarımı onun başının etrafına dolayarak içimde titreşen hislerle kıvrandım.

Sonra durdu. Başını kaldırıp bana bakarken gözlerimi açtım.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Pek iyi bakmıyorsun." Kaşlarımı birleştirdim, onu azarladım, o noktada gerçekten umursadığımdan değil.

Dudakları aralandı, nefesi hâlâ kesikti. "Ama bana güveniyor musun?"

Pes ettim. "Evet. İyi. Kabul ediyorum." İçimden *dolaylı olarak, amansızca ve Tanrı aşkına lütfen beni boşalt* gibi kelimeler eklemek geldi ama onları kendimden uzak tuttum.

Dirseklerinin üzerine uzandı, beni incelerken yüzü ciddiyetin resmiydi. Sonra başımı ellerinin arasına aldı ve tekrar okşamaya başladı. Başparmaklarıyla şakaklarımı ovdu ve ben de tıpkı daha önce olduğu gibi hemen rahatladım.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı.

Tereddütle yaptım.

"Rahatla ve beni içeri al," dedi.

Dokunuşu büyüleyiciydi, başparmakları ben eriyip kendimi tamamen ona teslim edene kadar yumuşakça daireler çiziyordu. Sonra bunu hissettim. Zihnimde nazik bir dürtme. Gerçekliğin kıvrımlarında bir ayrılık. Duyulamayan bir ses bana geldi, benimle yabancı bir dilde konuştu. Tanımlamam bir anımı aldı. Kadim Aramice.

"İçinize girebilir miyim?" diye sordu ve Reyes'in sesini, yumuşak aksanını, zihnimde yankılanan derin tınısını tanıdım. Benimle başka bir seviyede, içgüdüsel, psişik bir seviyede konuşuyordu. Ve içeri girmek istiyordu.

Ne yaptığından, benimle nasıl konuştuğundan o kadar etkilenmiştim ki, ilk başta ona cevap vermedim.

"Dutch," dedi, sesi giderek netleşiyor, dürtmesi giderek daha ısrarlı hale geliyordu, "içine girebilir miyim?"

Ben de aynı şekilde, zihinsel olarak ve Eski Aramice cevap verdim. "Evet."

Bir anda özünü içime gönderdi, sadece zihnime değil vücudumdaki her moleküle nüfuz etti. Yumuşak zevk dallarının omurgamdan aşağıya indiğini, karnıma doğru kıvrıldığını ve kalbimin etrafına yerleştiğini hissettim. Sanki içime şehvetli bir duman girmiş gibi, tenim tepki vermeye başladı. Karıncalandı ve vücuduma küçük gelene kadar sıkılaştı. Kanım kaynamaya başladı. Tehlike ve İrade'nin tepeleri sertleşirken, içimi sızlatan bir açlık sarmallaştı ve beni kemirdi. Kaslarım şehvetle kasıldı ve serbest kaldı. Sıcak coşku şeritleri içime yayıldı.

Bacaklarımın arasındaki tepe noktasında birikip içimde şiştikçe sondalama daha sert, daha talepkâr hale geldi. Sonra hareket etti, zonkladı, büküldü ve beni sınıra yaklaştırdı. Kavurucu, zonklayan dalgalar içimde sallandı, beni tatlı, hayal edilemez bir sıcaklıkla yıkadı. Reyes beni kollarına kilitledi, sonra zihniyle tekrar dürttü, hisleri daha derine, daha sert, daha hızlı gönderdi. Beklenti, daha fazla dayanamayana kadar bacaklarımın arasında zonkladı. Onun bedeninin benimkinin içinde olmasına ihtiyacım vardı.

"Rey'aziel," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, altında kıvranırken. Tırnaklarımı sırtına batırdım. "Sana emrediyorum."

Parmaklarını saçlarıma gömdü, kalçalarıyla bacaklarımı ayırdı ve uzun bir hamleyle içime girdi. Orgazm dalgası doruğa ulaşır sıvı ateşten bir kasırga gibi üzerimden geçerken yüksek sesle nefes aldım. Hepsi bu kadardı. Tek bir hamle. Fırtınayı serbest bırakmak için tek bir delici kazık.

Bağırdım ama Reyes'in ağzı içime daha fazla gömülürken benimkinin üzerine indi. Sonra çekildi ve kulağıma öpücükler bıraktı,

Beni geniş tutmak için bir kalçanın iç kısmını kavradı ve tepe yeniden ortaya çıkana kadar tekrar tekrar içime daldı. Onu pençeledim, daha derine ittim, zevkinin tadını çıkardım.

"Dutch," dedi kulağıma, o kadar sıkı tutuyordu ki, acı içinde çığlık atmalıydım, ama orgazmının bana çarparken verdiği hissin, gücün tadını çıkardım. Kasıldı, tatlı, şaşırtıcı dalgalar halinde içinden titreyerek geçerken nefesi kesildi.

Zirveden indiğinde yuvarlandı ve ben tepeye çıkana kadar beni de yanına aldı. Sonra kollarını bana doladı ve bırakmayı reddetti. Bırakmasını istemediğimden değil. Boynumun rahatlığını aradı, boğuk bir sesle "Çıkmalıyız" demeden önce yüzünü boynuma gömdü.

Güldüm, onu kollarımın arasına aldım ve kulak memesinin altındaki yumuşak noktayı öptüm. "Bunun olması için itaat okuluna gitmen gerekecek. Senin otorite sorunların var."

"Boş ver. Tekrar seks yapmalı ve sonra çıkmalıyız."

"Madem öyle diyorsun, tamam." Beni bir hırıltıyla geri döndürüp her şeyi yeniden başlattığında bir protesto sesi çıkardım.

Oldukça zayıf bir protestoydu.

Eğer Tanrı bizi izliyorsa, en azından eğlendirici olabiliriz.

-TAMPON ÇIKARTMASI

Birisi kapıyı çalıyordu. Vuruyordu. Kapalı kalmak isteyen kapaklarla ve yatay kalmak isteyen bedenimle savaşıırken, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki biri yere düşüyordu. Bu kişi davetsiz misafir mi yoksa ben mi olacaktım bilinmez ama sabah olduğunda ikimizden biri yerde yatıyor ve acı içinde inliyor olacaktı.

"Ne oluyor lan?" Reyes de uyuşuklukla savaşıarak sordu.

Cevap vermeye çalıştım ama sesim daha çok nezle olmuş kuduz bir geyik gibi çıkıyordu, bu yüzden sustum ve onun kolunun ve Artemis'in arka ayaklarının altından kıpırdandım. Sonra yataktan düştüm ki bu o kadar da sıra dışı bir şey değildi.

"İyi misin?" Reyes, yüzü kalın bir yastığa gömülmüş halde sordu. Adamın zevki varmış.

İç çamaşırı ve sütyen aramak için odada gezinirken tek yapabildiğim "Mmm," oldu. Onları daha yeni almıştım. Ne kadar uzağa gitmiş olabilirlerdi ki?

Kapı tekrar çaldı. Sonra sesler. Sonra ayak sesleri ve ardından Reyes'in kapısına hafifçe vuruldu ve daha önce çalınan kapının onun değil, Cookie'nin ya da benim kapım olduğunu fark ettim. Artemis başını kaldırdı ama uyku galip gelmeden önce sadece bir anlığına.

Reyes'in giydiği havluyu buldum ve ona sarındım. İnsanlar gecenin bir yarısı kapı çalacaksa, sonuçlarına da hazırlıklı olmalıydılar. Bir sehpadan kaçtıktan ve bir saksıyı kıl payı atlattıktan sonra kapıyı buldum ve açtım. Sonra ön kapıyı gördüm ve kiler kapısını kapatıp o yöne doğru ilerledim.

Yumuşak bir kapı sesi daha duyuldu. Başka sesler.

"Ne?" Kapıyı yırtıp açarak sordum. Her şey griler ve mavilerden oluşan bir bulanıklık olsa da o noktada neredeyse görebiliyordum. Ta ki Cookie'yi görene kadar.

"Ah, Charley," dedi, üzerinde fuşya bir bornoz ve limon yeşili terlikler vardı.

Gözbebeklerim dehşet içinde küçüldü. "Bay Swopes sizi arıyordu."

"Bana Garrett de," dedi Cookie'ye.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Lanet olsun. Bob Amca harekete geçse iyi olur. Sonra Garrett bana döndü. "Charles. Gece geç mi kaldın?"

"Ne oluyor, Swopes?" Sesim hâlâ nezle olmuşum gibi çıkıyordu. "Birinin kapısını çalmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu biliyor musun?" Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "-Sabahın erken saatlerinde mi?"

"En sevdiğin eğlencenin bu olduğunu sanıyordum." Ağır taba rengi bir ceket giymişti ve omzuna bir sırt çantası atmıştı.

Reyes uzun bir pijama altı giymiş, saçları dağınık, çenesi gölgeli, kirpikleri birbirine karışmış bir halde arkamdan yürüdü. Karışık! Lanet olası erkekler. Seksilik bundan daha seksi olamazdı. Cookie onu görünce yumuşak bir nefes çekti. Garrett kaskatı kesildi.

"Öyle," diye devam ettim, yumruğumla sol gözümü ovuşturarak, "ama ben ayrıcalıklıyım.

Hiçbir mazeretiniz yok."

"Omurgasını kesebilir miyim?" Reyes sordu. Kollarını iki yanımdaki kapı pervazlarına dayadı ve vücudu benimkiyle birleşene kadar öne doğru adım attı.

Garrett meydan okumayı kabul ederek daha da doğruldu. Neredeyse aynı boyda, aynı yapıda, aynı göz kamaştırıcı yakışıklılıktaydılar. Çok zor bir hayatım vardı.

"Bunu aklından bile geçirme," dedim nefesimin altında. Başımı kaldırıp Reyes'i o meşhur ölüm bakışlarımla azarladım, sonra Garrett'ı daireme götürdüm, kapıyı açtım ve onu içeri ittim. Kıyafetlerimi almaya gitmeden önce sesime uyarıcı bir ton katarak, "Burada bekle," dedim. "Seni uyandırdığı için üzgünüm Cook."

"Kahve yapabilir miyim?" diye sordu, sesindeki umut o kadar sevimliydi ki onu reddedemezdin. "Elbette. Gerçi Swopes'un daha çok bira sevdiğini düşünüyorum."

"Kahve iyi," dedi evimin içinden. Ona sııttım.

"Kahve olsun o zaman."

Garrett tekrar seslendi. "Ve erkek arkadaşını da yanında getir."

Gözlerini Reyes'ten ayırdıktan sonra Cookie benim daireme yöneldi, ben de şeytanın oğlunu onun dairesine geri götürdüm ve aceleyle kıyafetlerimi bulmaya çalıştım. Çoraplarımın mutfak lavabosuna nasıl girdiğini anlayamadım ama diğer her şeyi kolaylıkla buldum ve şık, modern banyoda giyinmeye başladım. Benim banyom da moderndi. Ya da yetmişli yılların sonunda yaşıyor olsaydık öyleydi.

Reyes kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış, ben pantolonumu daha hızlı çıkarmak için zıplarken özel bir ilgiyle beni izliyordu. "İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Ondan yayılan his beni taradı, sanki biri bana bir kutu jilet fırlatmış gibi derimde küçük yarıklar bıraktı. Dişlerimin arasından hava emdim, aniden barda neler yaşadığını anladım. Bu kıskançlıktı.

Hayır, kıskançlık hissettim. Bu doğaüstü bir varlıktan gelen kıskançlıktı. Reyes Farrow'dan.

"Evet, yaptın," dedim, geçiştirmeye çalışarak. "Ve biz yakın değiliz. İş arkadaşınız. Bir nevi. Diğer botumu gördün mü?"

Deri çizmelerinden birinin tehlikeli bir şekilde devrilmeye yakın durduğu düz ekranının altındaki alıcıyı işaret etti.

"Oh, teşekkürler. Ee, oraya mı gidiyorsun?" diye sordum. Kayıtsız bir onaylama ile omuz silkti.

"Yakın zamanda giyinmeyi düşünüyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Hayır, yok," dedim işaret parmağımı sallayarak.

"Ne?" diye sordu, tüm masumiyeti ve mürrüsafiliğiyle. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"Ya bir gömlek giyersin ya da evde kalırsın. O zavallı kadına kalp krizi geçireceksin." Cookie, Garrett ve Reyes'in aynı odada olmasıyla yeterince uğraşacaktı. Biri üstsüz olsaydı... Düşündükçe ürperiyordum.

Sırıttı ve dolabına gitti, giderken de gelirken olduğu kadar iyi görünüyordu.

*

Oraya vardığımızda kahve demlenmişti ve Cookie bir sepet dolusu kek getirmişti. Kekler! Harika bir ev sahibiydi. Ben sadece üzerinde tiftik olan açık bir sakız paketi getirmiştım. Hem Reyes hem de ben giden kadın kalabalığının etrafından dolaşmak zorundaydık. Hareketlerimiz odadaki doğaüstü olmayan iki varlığa tuhaf görünüyor olmalıydı ama bir şey söylemediler.

Oturma odamda oturduk; Reyes ve ben Sophie'nin üzerinde, Garrett ve Cookie ise daha küçük sandalyelerde oturuyorlardı. İhmalimin suçluluğu bir yer edinmeye çalıştı. Sadece meşgul olduğumu söyleyerek buna izin vermedim. İlk fırsatta sandalyelere isim verecektim.

Garrett taşıdığı sırt çantasından kitaplar ve malzemeler çıkararak meşgul oldu. Görünüşe göre bazı cevaplar almak üzereydim. Sweeeet.

"Ceketini çıkarmak ister misin?" Ona sordum.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece birkaç şeyi açıklamak istedim, neler o l d u ğ u n u ve neler bulduğumu."

"Kulağa uğursuz geliyor," dedim, kanepeye daha da yerleşerek. Reyes sahiplenici bir kolunu arkaya attı, neredeyse omuzlarıma dokunacaktı.

Cookie fark etti, kendini tutmadan önce yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Garrett'ın bakışları da harekete doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Ne kadar uğursuz olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Ama önce, senet uygulama işine nasıl başladığım hakkında bir şeyler bilmek isteyebilirsiniz."

Konuşmanın bu yönde ilerleyeceğini düşünmemiştim ama olsun. "Ordudaydın."

Bir yığın not aldı ve arkasına yaslandı. "Doğru, ve bu eğitim kesinlikle işe yarıyor. Ama sana babamın Kolombiya'da çalışan bir mühendis olduğunu söylemiştim ya?"

"Evet," dedi Cookie, söze karışarak. "Kaçırıldı ve bir daha ondan haber alamadınız."

"Aynen öyle. Sana söylemediğim şey, işimde neden bu kadar iyi olduğum. İnsanları okumak konusunda bir yeteneğim var. Dünyayı çoğu insandan farklı bir gözle görüyorum."

Kulağa yasal geliyor.

"Babam ailemde üniversiteye giden, hayatında gerçekten bir şeyler yapan ilk kişiydi. Ama onun ataları akademik olarak biraz daha az eğilimliydi. Temel olarak, çok uzun ve çok iyi kurulmuş bir dolandırıcı soyundan geliyorum."

"Dolandırıcılar," dedim inanamayarak. "Gerçek dolandırıcılar gibi mi?"

"Evet. Her boyutta, şekilde ve renkte dolandırıcılar. Ve muhtemelen bu yüzden yapabileceklerine inanmam bu kadar uzun sürdü. Kim olduğuna. Çok fazla güven duymayız, özellikle de aynı taktikleri bir dolandırıcılık için kullandığımızda. Kitaptaki her numarayı biliyoruz."

"Bekle, gerçekten mi?" Cookie hâlâ kafasını toparlamaya çalışarak sordu. Ben de tam onun yanıdaydım. "Gerçek dolandırıcılar gibi mi?"

"Ta ki Roman prensi olduğunu iddia eden, ahlaki değerleri şüpheli bir büyük büyükbabaya ve ölüleri diriltmek için voodoo kullanan köleleştirilmiş bir büyükanneye kadar."

"Vay canına," dedi Cookie, "bu çok havalı."

"Evet. Babam dolandırıcılık yaparak ve kaçak içki satarak üniversiteyi bitirdi. Aslında oldukça ünlü bir kaçak içiciydi."

"Benim babam da oldukça ünlüdür." Hepimiz dönüp Reyes'e baktık.

"Bekle," dedi Cookie, önce toparlanarak, "büyükannen gerçekten ölüleri diriltebilir mi?"

"Hayır, tatlım. *Dolandırıcı* terimi de buradan geliyor."

"Ah, doğru. Ama bu Charley'e neden bu kadar uzun süre inanmadığınızı açıklıyor."

Garrett devam etti. "Aynen öyle. Soğuk ve somut kanıtları gördükten sonra bile ikna olmam biraz zaman aldı." Elindeki notları kaldırdı. "Peki ya bütün bunlar, öldüğümde olan her şey, hikâye, kurgu, cehenneme gidip gelme, ya bunların hepsi ayrıntılı bir aldatmacaysa? Lucifer'in emirlerini yerine getirmemi sağlamak için yapılan duman ve aynalar? Ben de senin gibiyim Charles. Biri yalan söylediğinde bunu anlarım ve Lucifer da Reyes'in dünyayı nasıl yok edeceği konusunda bana yalan söylüyordu."

Nihayet! Biraz sağduyulu biri. "Nereden biliyorsun?" Cookie sordu.

"Çünkü beni buna, Rey'aziel'in ne kadar kötü olduğuna, seni, Charles'ı, herkesi nasıl öldüreceğine ikna etmek için çok fazla zaman harcadı." Doğru kelimeleri bulmak için mücadele ediyor gibiydi. "-herkesi... bana yakın, sonra bir öfke nöbetinde dünyayı yok et."

"Ve sen onun yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Senin Rey'aziel adını verdiğin gibi cehennemden bir çıkış yolu, bir portal yarattı ve sonra onu gönderdi mi? Lucifer neden cehennemden *tek çıkış yolu* olan portalı seni almak için Dünya'ya göndersin ki? Yaşadığı o cehennem çukurundan tek çıkış yolunu riske atmak için oldukça iyi bir nedeni olmalı. Ama Junior kötüydü." Reyes'e başını salladı. Reyes onu görmezden geldi. "Ve şimdi Roger Ramjet sorunu çözmek yerine yedi kat artırdı. Babam da 'Lanet olsun' diye düşünüyor." Bana baktı. "Diyelim ki 'Reyes seninle birlikte olmak için Dünya'da doğdu' meselesi yüzünden çok üzgün."

"Bunu biliyor muydun?" Ben sordum.

"Her şeyi biliyorum. Lucifer sözde Reyes'i seni alması için gönderdi, seni kendisiyle birlikte cehenneme geri götürmesi için, böylece cennetin anahtarına sahip olacaktı, ama Romeo fikrini değiştirdi ve seninle birlikte olmak için bu düzlemde kalmaya mı karar verdi? Geri getirmek için gönderildiği varlıkla birlikte olmak için mi? Neden senin için sonsuza kadar beklesin, tek kaçış yolunu bu düzleme göndererek bu kadar çok şeyi riske atsin, sonra da dönüp ordusunu seni öldürmeye göndersin?"

Omuz silktim. Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmemişti ama ben kimdim ki yargılayayım? Planlarım sık sık ters giderdi. Tıpkı dūřüncelerim gibi. Telefonları tutun. Belki şeytan'ın da dikkat eksikliği vardı. Bu birçok řeyi açıklardı.

"Bir dūřünün," diye devam etti
Garrett. Dūřünüyordum. Nasıl
dūřünmeyeyim ki?

"Doğduğunuzdan beri ikinizi de öldürmeye çalışıyorlar. Earl Walker'ın seni öldürmesi gerekiyordu Reyes, ama onun yerine saplantılı biri oldu. Bir pedofilin seni öldürmesi gerekiyordu Charles, ama Reyes seni kurtardı. Tekrar ve tekrar. Siz daha doğmadan önce bir bağ, uhrevi bir bağ oluştu ve çok güçlü. İkinizi de hayatta tuttu. Eğer bu bağ koparsa, ikiniz de çok daha savunmasız olursunuz. Ve bence istedikleri de buydu. Bu bağı koparmak. Biriniz ölene kadar sizi ayrı tutmak. Ama defalarca başarısız oldular."

En azından bir konuda haklıydı: Reyes ve benim birlikte büyümemiz gerekiyordu, ama o kaçırıldı ve planladığı her şey alevler içinde kaldı.

"Yoksa neden yüz binlerce askerini sadece unutuluşun boşluğında gezinmeye çalışmak için ölüme göndersin ki? Tanrı cehennemden çıkmayı çok zorlaştırdı. Bir kalenin etrafındaki hendek gibi bir boşluk var ve bu boşlukta gezinmek neredeyse imkansız. Bu yüzden Reyes'i yarattı. O bir anahtar, boşlukta bir harita. Ve seni mezarına gönderebilecek en azından bir varlığın bu düzleme geldiğinden emin olmak istedi."

Kollarımı kavuşturdum. Bazı noktalarda beni yakalamıştı ama bazılarında da kaybetmişti. Reyes'i beni öldürmesi için değil, bir geçit bulması için gönderdi. Herhangi bir geçit.

Garrett derin dūřüncelere dalmış bir halde notları inceledi. "Ama sonra o sinir bozucu bağlantı devreye girdi. Seni çoęu orakçıdan onlarca yıl daha uzun süre hayatta tuttu."

"Hey," diye itiraz ettim, birden alındım. "Ben o kadar yaşlı değilim. Yirmi yedi yaşındayım. Kutsal inek."

"Ama çoğu orakçı genç ölür, değil mi? Çünkü çoğu orakçının kıçını koruyan aşık bir doğaüstü suikastçı yoktur."

Reyes bana tam da bunu söylemişti. Çoğu Azrail'in fiziksel bedeni genç yaşta ölür ve sonra yüzlerce yıl bedensiz olarak görevlerini yaparlar.

"Ama bu yine de şu soruyu akla getiriyor, neden senin ölmeni istesin Reyes? Seni mi? Boşlukta gezinebilen tek varlığın? Dünyayı yok edeceğin için mi? Onu geceleri uyutmayan şey bu mu? İnsanları bu kadar mı önemsiyor?" Garrett alay etti. "O önemsiyor

Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor. Bizler bir oyundaki puanlarız ve Dünya nihai oyun alanı, ancak skoru tutan tek kişi o."

Cookie'nin kaşları Garrett'ın hikâyesini özümserken konsantrasyon içinde birbirine yaklaştı.

"Ve cennete açılan bir kapı mı istiyor?" diye devam etti. "Neden? Kıcını gümüş tepside ona sunabilmek için mi? Yine mi? Neden oraya geri dönmek istesin ki? O eski söz neydi? Cehennemde hükmetmek cennette hizmet etmekten daha iyidir? Ve o, kendisine hizmet edecek yüz binlerce, belki de milyonlarca varlığa sahip nihai hükümdar. Ayaklarına kapanacak."

"Peki portalı, yani beni ele geçirmek" dedim, elimle kendimi göstererek, "motivasyonu bu değilse, o zaman nedir?"

"Korku."

"Korku mu?"

"Bir düşünün. Pis işlerini yapması için bir oğul yarattı ve her dik kafalı genç gibi oğlu da isyan etti. Babasının emirlerini yerine getirmeyi reddetti. Bu asla bir savaşla ilgili değildi. Asla Lucifer'in cennete geri dönmesiyle ilgili değildi. Bu başka bir şeyle ilgiliydi, sadece onun korkacağı bir şeyle."

Koltuğumun kenarında oturmuş, tırnaklarımı kemiriyordum. Kesinlikle patlamış mısır yapmalıydım. "Tamam, ne olmuş yani? Neden bu kadar korkuyor?"

Garrett ağzını birbirine bastırdı, sonra usulca "Sen" dedi.

Doğruludum. "Ne? Neden benden korksun ki?"

"Hiçbir fikrim yok, ama biraz etkilendiğimi söylemeliyim."

"Ben de öyle. Ben harikayım," dedim, ona uyuyormuş gibi yaparak. Kendini kaybetmişti. Bir şelalenin kenarından uçmuş ve sivri, keskin bir kayanın üzerine düşmüştü.

Akli durumu hakkındaki profesyonel fikrimi söyleyemeden Reyes'e fırtınalı bir bakış fırlattı. "Onu almak, geri getirmek için gönderilmedin, değil mi?" Reyes cevap vermeyince devam etti. "Onu öldürmek için gönderildin, bir Azrail'e karşı doğal olarak işleyen tüm unsurlar başarısız olursa diye. Dünya'da onun ışığından etkilenen, onun özüne çekilen tüm kötü varlıklar boyunca yaşaması ihtimaline karşı. Sen sigortaydın, nefes almaya fırsat bulamadan toprağa gömülmesini sağlamak için gönderildin." Öne doğru eğildi ve doğrudan Reyes'le konuştu. "Sen ona suikast düzenlemek için yaratıldın. O hâlâ Azrail olacaktı. Sadece insan olarak bir hayatı olmayacaktı. Yani bir nedenden ötürü, insan formundaki Charley onun için bir tehdit. Ve sen sadece ve sadece tek bir sebep için varsın. Evrende babamı alaşağı edeceği kehanetinde bulunan tek varlığı öldürmek."

Bu harikaydı. Koltuğumda daha da kıpırdandım ve ellerimi kavuşturdum. Hiçbir gerçekliği olmayan çok havalı bir masal anlatılıyor gibiydi.

"Bir şey yapacaksın," dedi bana, yüz ifadesi sertti. "Sadece ne olduğundan emin değilim. Bir tür güç kazanacaksın ya da insanlık tarihinin gidişatını değiştirecek büyük bir karar vereceksin. Cehennemin hükümdarına karşı bir ordu getirecek ve onu sonsuza dek alaşağı edeceksin. Ve o seni durdurmak için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Evet, Garrett'ın ilaç tedavisi görmesi gerekiyordu. "Ama tüm bunları neden yapmak isteyeyim ki? Ve nasıl bir ordu kurabilirim? Organizasyon konusunda o kadar iyi değilim. Beslenmeyi bekleyecekler mi?"

"Bunu nasıl yapacağınızı ya da gerçekte hangi rolü oynayacağınızı bilmiyorum. Bana sadece parçalar gösterildi ve yeraltı dünyasından aldığım tüm bilgilerle, gerçeği kurgudan, gerçeği rüyadan ayırmaya çalışırken, bunları elemek zordu. Bu yüzden tüm araştırmayı yaptım." Görmem için notları kaldırdı.

"Bütün bunları nereden buldun?"

"Dediğim gibi, ilginç akrabalarım var. eBay de yardım etti. Tek bildiğim, Azraillerin -bu arada, onlara aslında orada öyle denmiyor- son derece güçlü oldukları. Bildiğimiz boyutlardaki melek varlıklar ya da iblisler gibi değiller. Ruhları var ve bu alemde insan formunda ya da ruh olarak var olabiliyorlar. Onlar tamamen farklı bir türdür. Güvelerin dünyasındaki kelekler gibiler.

"Ama sen," dedi dikkatle bakarak, "türünün çoğundan daha güçlüsün. Çevrenizdeki canlı ya da cansız her şeyden enerji çekme yeteneğiyle doğdunuz. Güçlerin sıvı gibi, sürekli değişiyor, duruma göre şekilleniyor ve kalıplanıyor. Sana kendi dillerinde 'şekillendirilebilir', 'uyarlanabilir' anlamına gelen bir kelime söylüyorlardı. Söyleyebildiğim kadarıyla, kendi dünyanızda bile çok özeldiniz. Ve bir tür kraliyet ailesiydin."

"Vay canına, epey konuşmuşsunuz." Reyes bana kraliyet meselesini anlatmıştı. Gerisi yeniydi ve yeterince ilginçti. Yine de kaynaklarını sorgulamadan edemedim. Belki de hepsi büyük bir aldatmacaydı ama Garrett'ın düşündüğü şekilde değil. Belki de Şeytan Garrett'ın yalan söylediğine inanmasını *istiyordu*.

"Dediğim gibi, orası farklı. Sanki otuz beş ciltlik bir ansiklopedinin içeriğini birkaç saniye içinde içselleştiriyorsunuz."

"Bunu üniversitede kullanabilirdim."

"Geçen gece dairemde bulduğun mektubu hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim Reyes'in içinden yükselen kıskançlık duygusunu görmezden gelerek. "Elimden söküp aldığın."

"Evet, bunun için üzgünüm."

Değildi. Gerçekten değildi.

"Harvard Üniversitesi'nden Dr. von Holstein'dan geldi. Benim için bazı çeviriler üzerinde çalışıyordu."

"Neyin çevirisi?" Cookie sordu. "Peki onu nasıl buldun?"

"Oldukça fazla yayını var. Adına ölü dilleri araştırırken rastladım. Ve bir sahaf sitesinde bulduğum bazı çok eski belgelerden çeviriler yaptım. Ve yine eBay'de birkaç tane vardı. Ne yazık ki kimse onları okuyamıyordu, ben de yardım için Dr. von Holstein ile temasa geçtim."

"İnek adam eski metinleri okuyabiliyor mu?"

"Benden çok daha iyi. Ona hikâyemi anlattığımda, bilgi toplamama yardım etti ve ne aramam gerektiğini söyledi. Bizi asıl ilgilendiren, Cleosarius adında Bizanslı bir peygamber tarafından yazıldığı söylenen eserlerdi."

Cookie tsked. "Bu talihsiz bir isim."

"Evet, muhtemelen çok eskidir," dedim ona. "Gerçi bir zamanlar bir Cleo tanıyordum. Karısı onu satırla öldürmüştü."

Kadın ürperdi. "Sana geldiğinde hâlâ kafasında mıydı?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Bu ne kadar ürkütücü olurdu?"

Garrett boğazını temizledi.

"Özür dilerim," dedik hep bir ağızdan. Sonra Cookie'ye fısıldadım. "Sana daha sonra anlatırım. O kadın psikopattı."

"Tamam," diye fısıldadı.

Garrett sözü aldığından emin olmak için bekledi.

Göz kırptım. Ayak tırnaklarımı inceledim. Dudaklarımı çiğnedim.

"Ne yazık ki," diye devam etti bin yıl sonra, "*Cleo* hakkında fazla bir şey bulamıyoruz. Ama tarihte peygamberler öylece ortalıkta dolaşıp kehanetlerde bulunamazlardı. Kafir olarak damgalanır ve idam edilirdi. Bu yüzden birçoğu öngörülerini manzum olarak yazdı. Nostradamus dörtlükler halinde yazdı. Tibet'ten Ajahn Sao Chah adında bir keşiş, bu yüzden asla mahkum edilmeyecek olmasına rağmen, görülerini şiirlere kaydetti. Görülerini büyü müskalardan aldığını söyledi. Ama bu adam Cleosarius şifreli yazmış."

"Gizli bir kod gibi mi?" Ben sordum.

"Aynen öyle. Dr. von Holstein ilk başta belgelerin İliya dilinde yazıldığını düşündü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama öyle değildi. Şifre onu şaşırttı. Adamın Bizanslı olduğunu anladığımızda, doktor hangi dili kullandığını biliyordu ve oradan devam edebilirdi. Ama bu Cleo denen adamın hem ölü bir dilde hem de şifreli yazdığı gerçeğini ele alalım... Dr. von Holstein'ın işi başından aşkındı diyelim."

Cookie büyülenmiş bir halde oturuyordu. "Yani şifreyi çözdü ve metinleri tercüme mi etti?"

"Şimdiye kadar sadece ufak tefek bilgiler edindi."

"Ve tüm bunları-" Düşünceli bir şekilde bakışlarımı kaldırdım. "-iki ay içinde mi?"

"Onunla temasa geçtiğimden beri biraz takıntılı. Bunun Kutsal Kase'yi bulmak gibi bir şey olduğunu söyledi. Farklı tarihi metinlerde hep vardı ama hiç kimse ölü bir dil, kehanet ve şifre arasındaki bağlantıyı kuramadı. Anladığım kadarıyla, herkes adamın bir deli olduğunu düşünmüş ve buna iyi demiş."

"Tamam, ne öğrendi?"

"Cleosarius'un tüm kehanetleri tek bir kişinin etrafında dönüyor. Sen."

"Ben mi?" diye sordum, birden çok ilgimi çekmişti.

Garrett başını salladı ve notlarını karıştırdı. "Lucifer senden kraliyet kızı olarak bahsettiğinde ve bir keresinde de sana ışığın kraliyet kızı dediğinde fark ettim. Tüm araştırmalarımı buna dayandırıdım. Işığın kraliyet kızı. Sizden kraliyet kızı ya da ışığın kızı olarak bahseden birkaç metin var. Ancak daha sonraki yazılarında senden sadece kızı olarak bahseden birkaç tane var ve işler gerçekten ilginç bir hal alıyor."

Koltuğumun kenarına kaydım. "Tamam. Bağımlıyım. Neden?"

"Bunlar sizin akıl almaz gücünüze ve ordunuza atıfta bulunanlar."

"Tamam, güç iyi. Yine de ordu konusunda hâlâ emin değilim." "Sadece güç değil," dedi Garrett heyecanlanarak. "Akıl almaz bir güç."

Kehanetlerine göre, bir savaşçı, bir âlim, bir peygamber, bir kapı bekçisi, bir gardiyan ve Dr. von Holstein'ın hâlâ üzerinde çalıştığı birkaç figür daha işe alacaksınız." Bir mektuptan okudu. "Tamam, işte aradığım kısım. Kötülüğün hükümdarı ya da kralı, kızın babasını esir alarak onu bir tuzağa çekecek-"

"Bekle. Şeytan babamdan ne istiyor olabilir?"

"Belki de Dünya'daki baban değil, diğer babandır."

"Ah, doğru ya. Diğer diyardan gelen kral mı?" Reyes'e sordum ama Bay Farrow kendi düşünceleriyle meşguldü.

"Ve kızın ordusu onu korurken," diye okumaya devam etti Garrett, "hükümdarın karşısına çıkacak. Büyük ve korkunç bir savaş olacak, ama onu yenecek ve Dünya'ya bin yıl boyunca barış yerleşecek."

Reyes ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Onun düşüncelerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama benimkilerin nerede olduğunu çok iyi biliyordum. "İncil'de böyle olduğunu sanmıyorum," dedim, aniden yine şüpheci bir tavırla. "Ve Reyes'in babasıyla kavga etmek istemiyorum. İstifamı şimdi verebilir miyim? Yapılacaklar listemden çıkarabilir miyim?"

"Ama bu adamın sen daha doğmadan yüzlerce yıl önce senin hakkında yüzlerce kehanet yazmış olması şaşırtıcı değil mi?"

"Yani sen inanıyorsun. Teorinizde tek bir sorun var. Reyes beni öldürmek için gönderilmedi. Beni kaçırıp kendisiyle birlikte cehenneme götürmek için gönderildi. Değil mi?" Reyes'e baktım. Meşhur park alanımıza bakıyordu. Hiç işbirliği yapmıyordu.

Ben söylenmeye devam etmeden bir mikrosaniye önce Reyes nihayet konuştu. "Peki bunu nasıl başaracağımı düşünüyorsun Dutch?"

Bacak bacak üstüne attım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana döndü, ifadesi çok sertti. "Seni başka bir boyuta nasıl sokacağımı sanıyordun?"

Garrett bana hüznle baktı. "O seni öldürmek için gönderildi, Charles. Başka yolu yoktu."

Garrett'ın aslında bir şeylerin peşinde olduğunun farkına varmamla birlikte odadaki oksijen buharlaştı. Dizlerimi çeneme doğru çektim.

Cookie'nin parmak uçları şaşkınlık ve pişmanlık karışımı bir ifadeyle ağzına dayandı.

Reyes tekrar pencereye döndü. "Babam da Swopes'a söylediklerinin aynısını bana söyledi. Ben de onun gibi babamın nedenlerinden şüphe ettim. Swopes haklı. Neden cennete geri dönmek istesin ki? Hiç mantıklı gelmedi. Babamın ağzından çıkan her kelime art niyetlerle doludur, ama bu farklıydı. Her zaman bir şeyler sakladığını hissedirdim. Beni yaratmasının bir sebebi vardı. Boşluktan geçebileceğimden emin olmalıydı.

bu uçağa. Ve beni bekletti. Sen seçilene kadar yüzyıllar boyunca karanlıkta bekledim."

"Ama sen beni gördün," dedim, duygularım incinmişti. Kendimi aptal bir kız öğrenci gibi hissediyordum. "Beni başka bir formda gördün ve aşık oldun."

Isırdı ve utanmış gibi başını öne eğdi. "Ben yaptım."

"Yine de," diye devam ettim, koltuğumdaki deseni ezberleyerek, "yapmasaydın beni öldürecek miydin?"

Bir süre sonra sert bakışlarını üzerime dikti. "Büyük ihtimalle, evet. Ama babama da güvenmiyordum. Fiziksel bedeninin yok edilmesini istiyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Ben olsam ne yapardım bilemiyorum. Her iki durumda da sen yine sen olurdun. Hâlâ bedensel olarak Azrail olacaktın."

Başımı salladım, itirafını yutmaya çalıştım. "Yani, anahtarın kilide sokulmasıyla ilgili tüm o saçmalıklar-"

Garrett kafasını kaldırdı. "Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedim, aniden yorulmuştum, "iblislerden biri bana söyledi. Eğer Reyes ve ben ete kemiğe bürünüp bir araya gelirsek -tabiri caizse anahtar kilide sokulursa- bunun bir savaş başlatacağını, dünyayı yok edeceğini ya da aynı derecede korkunç başka bir şey olacağını söyledi. Bilirsiniz, her zamanki kıyamet ve kasvet. Ama size şunu söyleyeyim, anahtar kilide sokuldu ve dünya hareket ederken, bildiğim kadarıyla, doğaüstü bir savaş başlatmadık."

Düşünceli bir şekilde kitaplarına baktı. "Bunu ben de anlayamıyorum. Aynı uyarıyı duyduğumu hatırlıyorum. Bana anlatılan kehanetin bir parçası olduğunu düşünüyorum ama ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Peki sana bu kehanetten kim bahsetti?" diye sordum. "Lucifer sana yalan söylediğini anlayacağın anlamına gelse bile bunu yapmazdı."

"Sahip olabilecek tek kişi. Beni hem cehenneme gönderip hem de tekrar geri çıkarabilecek kadar güçlü olan tek varlık. Ve gördüğüm kadarıyla, sadece tek bir varlık beni cehenneme gönderip geri getirecek güce, bilgiye ve eğilime sahip." Reyes'e sert bir bakış fırlattı. "Şeytan'ın oğlu."

Şaşkınlıkla göz kırptım, sonra da alay ettim. "Reyes mi? Swopes, bu çok saçma. Reyes neden böyle bir şey yapsın ki? Daha da önemlisi, böyle bir şeyi *nasıl yapar*?" Birkaç saniye adamımı savunduktan sonra, yakın çevrede bunu yapan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Reyes'e, Garrett'a sabit bakışlarını sabitlerken gözlerindeki soğuk parıltıya döndüm.

"Göründüğünden daha zekisin," dedi.

Garrett'ın ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim," dedi Reyes. Dışarıdan bakıldığında sükûnet timsaliydi ama içi çalkalanıyor, saldırganlık ve harcanmamış duygularla kaynıyordu. "Bir insan öldüğünde ve hayata geri döndüğünde ruhunun iki boyut arasında sıkışıp kaldığı bir an vardır," diye devam etti. İşte o anda, seni bir casus olarak kullanabileceğime karar verdim."

Ben şaşkın şaşkın otururken Garrett'in öfkesi kabarmıştı. "Sadece ben planın içinde değildim, ahmak," dedi, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle sertleşmişti. Öne doğru eğildi, dişleri birbirine kenetlenmişti. "Beni cehenneme sen gönderdin."

"Bana yaptığı tüm iyilikler için. Zaten bilmediğim hiçbir şey öğrenmedin."

Garrett'in yumrukları ben daha ne olduğunu anlamadan Reyes'in gömleğindeydi. Reyes'i ayağından kaldırdı ve duvara fırlatmaya çalıştı ama doğal olarak Reyes birkaç saniye içinde üstünlüğü ele geçirdi. Durumu tersine çevirdi, Garrett'i geri fırlattı, duvara doğru itti ve ön kolunu Garrett'in boğazına dayadı.

Ben tam tersi bir tepki verince Cookie geri sıçradı. Kavganın içine daldım.

"Reyes, bırak onu!" Kolunu çekerek bağırdım.

Ama Reyes Garrett'in ne kadar çaba harcamadığını bilmesini istiyordu. Garrett homurdanıp mücadele ederken o gülümsedi. Gırtlaklarını gerçekten ezeceğinden endişeleniyordum.

"Anladık," dedim Reyes'e. "Sen kazandın. Şimdi bırak onu." Cookie geri çekildi, yüzü kül rengi, gözleri kocaman olmuştu.

Reyes tutuşunu bıraktı ve onu yere fırlattı. Garrett boğazını tutarak öksürdü ve nefes nefese kaldı. Kalkmasına yardım etmek için eğildim ve teklifimi reddetmesini beklerken bir elini omzuma koydu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ama hatırladığımdan daha ağırdı ve onu ayağa kaldırmak için mücadele ettim. Reyes'in bana yardım etmekten başka çaresi yoktu. Birlikte onu ayağa kaldırdık ama Garrett tökezleyerek bana çarpmaya başladı. Reyes onu yakaladı ve hemen ardından Garrett ne kadar iyi bir dolandırıcı olduğunu kanıtladı. Düşüyormuş gibi yaparak Reyes'i geriye itti, ucu keskin uzun bir hançer çekti ve Reyes'in göğsüne sapladı.

Ürkütücü bir elektrik şoku adrenalini omurgamdan aşağı boşalttı. Garrett gülümseyip az önce bıçakladığı adama doğru eğilirken şaşkınlıktan iki elimle ağzımı kapattım. Acı çekme sırası Reyes'teydi. Garrett bıçağı daha da derine gömüp onu duvara saplarken başını geriye atıp nefes almaya çalıştı.

"Kıcını nasıl indireceğime dair birkaç şey öğrendim."

Reyes bıçağı yakaladığında Garrett tekrar itti ve Reyes acı içinde inledi.

Anlamamıştım. Sadece bir bıçaktı. Uzun ince bir bıçağı vardı, neredeyse küçük bir kılıç gibiydi ve kalbine değil, sağ köprücük kemiğinin hemen altındaydı. Normal bir insanı paramparça edecek 50 kalibrelik bir mermiyle vurulmuş ve oradan uzaklaşmıştı. Bu kadar ince bir bıçak onu neden felç etsin ki?

Onlara doğru koştum ve bıçağı çıkarmaya çalıştım ama Garrett beni geri itti.

Ayağım takıldı ve yere düştüm.

Çenesini kilitledi, yüz ifadesi nefret doluydu, öfkesi hissediliyordu.

"Bana ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?"

Reyes cevap veremedi. Gözlerini geriye devirdi, ellerini yanındaki duvara dayadı. Sonra uzandı ve sanki onu yakıyormuş gibi gömleğini yırttı. Gömleği pençeledi ama parçalara ayırdıktan sonra gömleği değil, kendisini pençelediğini fark ettim. Dövmeleri, cehennemin kapılarından geçen haritanın keskin çizgileri ve desenleri çatlamaya başladı. Erimiş lav gibi parlak turuncu bir ışık içlerinden sızmaya başladı.

Yere oturdum, donup kalmıştım. Neden hançeri çekip çıkarmadı? Anlayamadım.

Garrett iki elini de sapın ucuna dayadı, biri diğerinin üzerine geldi ve tekrar itti. Bıçak daha da içeri kayarken Reyes sıkılmış dişlerinin arasından inledi. Yarıklar genişledi ve içlerinden kaynakayan bir ateş sızmaya başladı. Ve ne olmak üzere olduğunu biliyordum. Reyes ölmek üzereydi.

Bu muydu? Bu Rocket'in önsezisi miydi?

Olamazdı. Ayağa kalktım ve ileri atılmaya hazırlandım. Garrett'ı ondan uzaklaştırabilirsem, hançeri çıkarabilirdim. Ama nasıl? Uzun boylu ve güçlüydü ve-

Keskin bir gümbürtü duyuldu ve Garrett bana dönüp yere yığılmadan önce hepimiz sersemlemiş bir şekilde öylece durduk. Cookie'ye baktım. İki elinde beyzbol sopası gibi tuttuğu kızartma tavaına.

Reyes'ten gelen bir homurtu daha beni öne doğru itti. Hançeri tuttum, bir ayağımı onun yanındaki duvara dayadım ve çektim. Bıçak düşündüğümünden daha kolay çıktı ve ben de onunla birlikte geriye düştüm.

"Evde arkadaş öldürmek yok," dedi Cookie dehşet içinde ve titreyerek. "Oğlum olmadıği için çok mutluyum. Erkekler çok yıkıcı ve şiddet yanlısı."

Reyes büyük miktarlarda hava yuttu. Gövdesini kaplayan çatlaklar karardı ve geri dönene kadar kapandı. Garrett tökezleyerek ayağa kalktı, aynı anda ben de kendi dengemi sağladım ve Reyes'in yüzündeki ölümcül bakış sinir sistemimi harekete geçirdi. Ben bir uyarıda bulunamadan Garrett'in başını tuttu ve bükte.

Garrett'in başının olması gerekenden daha uzağa, yana doğru dönmesini izlerken zaman yavaşladı. Sonra onların önündeydim. Reyes'in tutuşunu kollarımla kırdım ve Garrett'ı kendime çektim, başını göğsüme yaslayarak hareketin momentumunu durdurdum.

Sonra gözlerimi kapattım ve zamanın tekrar yerine oturmasına izin verdim. Kemiklerime çarpan bir yük treni gibi çarptı. Garrett ve ben yere yuvarlandık, başını o kadar sıkı tutuyordum ki düşerken boynunu kıracağımdan korktum. Neyse ki iyi görünüyordu. Sadece sersemlemişti, ne olduğundan emin değildi.

Ama Reyes'in öfkesi hâlâ dinmemişti. Daha fazlası için geri geldi. Garrett'in hayatına son vermeye kararlı bir şekilde ileri atıldı. Garrett'in üzerine kapandım ve yavrusunu koruyan kızgın bir ayı gibi ona saldırdım. Cookie de tam yanımdaydı, elinde kızartma tavası, çenesi kararlılıkla dikilmişti.

"Dur," dedim ona, ses tonum alçak ve eşitti. "Şimdi. Bu olmayacak."

Kontrol için mücadele etti, sonra hırladı ve onu tüketen acıyı silkeleyerek bizden uzaklaştı. Garrett'in kalkmasına yardım ettim.

Reyes'e tekrar hitap etmeden önce boynunu ve çenesini test etti. "Bu bıçak seni öldürecek. Sadece fiziksel bedenini değil. Seni de öldürecek. Her şeyini. Özünü. Cisimsiz varlığınız. Ruhunuz. Her şeyiniz."

Tam o sırada ölmeye çok yaklaşmış olması beni çok etkiledi. Reyes'e baktım, kafam karışmıştı. "Neden hemen çekip çıkarmadın? Seni durduran neydi?"

Garrett, "Hançer," dedi.

Reyes'e fırlattı, o da yakaladı ve aynı hızla acı dolu bir tıslamayla yere bıraktı. Elini sıktı ve Garrett'a tekrar baktı.

Garrett cesurdu. Hakkını vermeliyim.

Gülümsedi. "Romeo ona dokunamaz. O hançer, Junior ona ihanet ederse diye babamın sigortasıydı."

"Babası sana bundan bahsetti mi?" Ben sordum.

"Hayır, yapmadı." Garrett'in yüzüne hesapçı bir gülümseme yayıldı. "Romeo yaptı."

Ben şaşkın şaşkın bakarken Garrett cesur bir adım atarak ona yaklaştı.

"Anlayacağımı biliyordun," dedi. "Tüm ipuçların. Tüm ipuçların. Bulacağımı biliyordun."

Reyes ona ters ters baktı. "Onu kullanacak kadar aptal olduğunu düşünmemiştim. Ben bulamayınca, senin bağlantılarına sahip birinin bulabileceğini umdum."

Garrett alay etti ve başını salladı. "Düşünsene, o bağlantılara hiç inanmamıştım bile. Tüm ailemin deli olduğunu düşünürdüm."

"Öyle olmadıklarını kim söyledi?"

Omuz silkti, itiraz edemedi. "Ama neden risk alayım? Neden böylesine güçlü bir silahı ellerime verdin?"

"Çünkü her doğaüstü varlık üzerinde işe yarar, göt herif." Reyes omzunu ovuşturup esnetti, hâlâ acıyı üzerinden atmaya çalışıyordu. "İblisler. Poltergeistler. Cehennem köpekleri."

Bekle, gerçekten cehennem köpekleri var mıydı?

"Charley kendini onlara karşı savunmak için bunu kullanabilir."

"Gördün mü," dedi Garrett gülümseyerek, "senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Virginia'da olmayı tercih ederim.

-REYES FARROW TARAFINDAN SIKLIKLA GİYİLEN TİŞÖRT

Garrett kitaplarını ve notlarını toplarken Cookie ve Reyes'i dışarıda gördüm. Arada bir durup boynuna masaj yapıyordu ve ölüme bu kadar yaklaştığına inanamıyordum. Tekrar.

"Birkaç gün ağrın olacak," dedim ona yardım etmek için eğilerek. "Bu pek akıllıca değildi."

"Hançerin işe yarayıp yaramayacağını bilmem gerekiyordu."

Ona baktım. Bir sehpanın üzerinde duruyordu. "Bunu tam olarak nereden biliyorsun?"

Bir nefes aldı ve sırt çantasının fermuarını çekmek için arkasına yaslandı. "Daha önce de söylediğim gibi, her şey çok hızlı oldu. Sanki sonsuza kadar cehennemde kalmışım da burada sadece birkaç dakika kalmışım gibi. Cehennemde geçirdiğim zamanı kristal gibi bir berraklıkla hatırlıyorum. Diğer kısımları anlamam biraz zaman aldı."

"Diğer kısımlar mı?"

"Geri dönüş yolculuğu. Beni cehennemden kim çıkardıysa bana söyleyecek birkaç şeyi vardı. Hastanede uyandığımda sadece ufak tefek şeyler hatırlıyordum ama giderek daha fazlasını hatırlamaya başladım. Ve garip zamanlarda. Mutfağımda duruyordum ve zihnimde başka bir anı canlanıyordu." Silkindi ve gitmek için ayağa kalktı. "Biraz zaman aldı ama yavaş yavaş o anıların bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu fark etmeye başladım. Onlar birer ipucuydu." Eliyle hançeri işaret etti. "Onları her kim yerleştirdiyse bunu bulmamı istedi."

Birkaç kadını atlattıktan sonra kapımın önünde durduk. "Ve Reyes olduğunu mu anladın? Bu anıları o mu yerleştirdi?"

"Sahip olabilecek tek kişi oydu. Bulunmasını isteyen tek kişi. Ve biraz yardım aldım."

"Yardım mı?"

"Doğaüstü dünyayı görebildiklerini iddia eden birkaç akrabam var."

"Doğru, ama ben bunun bir aldatmaca olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle. Teyzeme göre bu oran yarı yarıya. Bazı akrabalarım diğer dünyadan gelen olaylara karşı gerçekten hassaslar. Bunu

onların avantajı. Teyzem beni takip eden bir karanlık olduğunu söyledi. Benden bir şey bulmamı istiyordu. Onun görüşleri ve benim araştırmalarım sayesinde hançeri bulduk."

"Neredeydi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Hâlâ bölgeyi araştırıyorum. Sanırım orada bulunacak daha çok şey var ve senin etrafta dolanmana ihtiyacım yok."

Bırakmış gibi yapsam da, çok açıktı. Öğrenecektim. Biraz zaman alabilirdi ama öğrenecektim. "İyi, her neyse, ama neden onun üzerinde kullandın? Neden hayatını böyle riske attın?"

"Dediğim gibi, bilmek zorundaydım. Artık tehlikede olan daha fazla şey var."

"Cennet ile cehennem arasında değil de *benimle* cehennem arasında olduğu varsayılan bu savaş yüzünden mi daha fazla?" Bu fikir neredeyse gülünçtü. Hayır, durun, tamamen gülünçtü.

"Evet ve hayır. I-" Tereddüt etti, göz teması kuramadı. "Bir oğlum olabilir."

Şaşkınlık içime işledi. Nefesim kesildi, sonra da ona bakakaldım. "Bir oğlunuz olabilir mi? Yani çocuğunuz olup olmadığını bilmiyor musunuz?"

"Bir çocuğu vardı. Marika. Ve onun benden olduğuna yüzde doksan eminim."

Garrett'in biriyle onu pregtastic yapacak kadar uzun süre birlikte olabilmesi karşısında yaşadığım şoku bir kenara bırakıp -ne de olsa o bir erkekti- onun duygularına odaklandım. Üzüntü dalga dalga üzerime geliyordu. Ve kararlılık. "Ona senin olup olmadığını sordun mu?"

Elini kapının koluna koydu, belli ki rahatsızdı ve fırlamaya hazırdı. "Bir süre önce onu bir mağazada gördüm. Önce gülümsedi, sonra bebek arabasındaki bir çocuğa baktı. Korktu. Bir şeyi saklamaya çalışan birinin duyduğu türden bir korku duyuyordu. Dediğim gibi, insanları okumakta çok iyiyimdir. Oğluna bakmamı istemedi."

"Ne yaptın sen?"

"Baktım." Kapıyı açtı. "Ve?"

"Ve gözlerimi gördüm."

"Vay c a n ı n a , Swopes. Hiç araştırma yaptın mı? Doğum belgesini çıkardın mı?"

"Bilinmiyor." Esprili bir şekilde güldü. "Babasını bilinmeyen olarak listelemiş."

Anlayacağımdan ölesiye korkuyordu. Yüzünün her yerindeydi."

"Neden senin bilmeni istemesin ki?" Gözlerimi şüpheyile kısmıştım. "Senden korkuyor mu?"

"Hayır. Benden neden korksun ki?"

"Bilmiyorum. Az önce dedin ki-"

"Sadece birkaç kez çıktık." Tedirginleşti. "Aslında tek istediği seksti. Hoş bir şeydi. Ortaya çıkıyordu. Yaptık. Sonra giderdi. Sonra birden durdu. Onu bir daha görmedim. Hayatına devam ettiğini düşündüm."

Önümde duran adama uzun uzun, yavaşça baktım. Zayıf, kaslı uzuvlarına, geniş omuzlarına, mükemmel moka rengi tenine ve parıldayan gümüşü gri gözlerine. "Belki de pregtastic olmak istiyordu. Eğer bir bebek babası arıyor olsaydım, sen kesinlikle listede olurdun."

Bakışları yanımdan kaydı. "Sen ciddi misin? Hamile kalmak mı istedi?"

"Pregtastic," diye düzelttim. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Ve bilmiyorum Swopes, sadece söylüyorum. Başından beri amacı bu olabilir. Bunu araştırmamı ister misin?"

"Henüz değil. Bir fikrim var ve bana borçlu olduğun için-"

"Ne?" dedim. Dedim ve hemen orada sözünü kestim. "Sana borçlu değilim. Ne zamandan beri sana borçluyum?" O da o soğukkanlı tavrını takınınca, "Tamam, sana borçluyum. Ne yapabileceğimi söyle."

Başını salladı ve bana dönmeden önce kapıdan çıkmaya başladı. "Ona hâlâ güvenmiyorum."

"Kendi oğlun mu?" Dehşete düşerek sordum.

Garrett sinirlenmeden Reyes'in kapısına doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sadece dikkatli ol. O hançeri ona gerçekten saplamaktan çekinmeyeceğim."

"Bu bana oldukça gerçekçi göründü, Swopes."

"Evet, ama bir dahaki sefere gömülü kalmasını sağlayacağım."

Sinirlenerek onu kapıdan dışarı ittim ve kapıyı kapattım. Lanet olası erkekler. Sorunun ne olduğu önemli değildi, sadece üç çözüm görüyorlardı: yemek, seks, savaş.

Şafak sökmek üzere olduğundan ve zihnim uyumak için çok hızlı çalıştığından, duş almanın söz konusu olmadığına karar verdim, özellikle de kız parçaları doktoruyla yıllık randevum olduğu için. İnsan bu tür şeyler için fazla temiz olamazdı. Neyse ki duşumu mesken edinen kadın taşınmıştı. Son boşlukla birlikte Artemis'in ben yıkanırken su damlacıklarını kovalayacağını düşündüm ama hâlâ uyuyor olmalıydı. Ölen bir köpeğin neden uykuya ihtiyacı olsun ki? Bunu da yirmi milyon

diğer sorularımı, sonunda bilen biriyle tanıştığım da sormak için saklıyordum. Noel Baba gibi. Ya da, hayır, Tanrı! Evet, muhtemelen Tanrı.

Dünya çıldırmıştı. Kavurucu bir su patlaması boynumdaki gerginliği hafifletirken ve etrafımda buhar yükselirken anladığım şeyin özü buydu. Dünya çıldırmıştı. Reyes'i öldürebilecek bir bıçak vardı. Lucifer ölmemi istiyordu. Garrett'ın bir oğlu olabilir de olmayabilir de. Kim Millar bir kundakçıydı. Nicolette ne yazık ki bir zombi değil, bir tür peygamberdi, ki bu da neredeyse o kadar havalıydı. Bir seri katil sokaklarda başıboş dolaşıyordu, nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yerlerdeydi. Ve ne yapacağımı bilmediğim bir ev dolusu ölmüş kadın vardı. Muhtemelen yatağa dönmeliydim ama önümde büyük bir gün vardı.

Durulandıktan sonra duşta biraz daha durup sıcaklığın boynumda ve omurgamda titreşmesine izin verdim ve yapılacaklar listemi gözden geçirdim. Kız uzuvları doktoru. Kim için sihir yapmak. Ve bir seri katil bulmak. Bir tane daha. Daha birkaç gün önce bir tane bulmuştum. Eminim dışarıda seri katilleri avlamak için daha donanımlı biri vardır.

Reyes'e çok fazla takılmamaya çalış. Soğukkanlı kalmam gerekiyordu. Uyanık. Ve neden aniden sarı saçlarımın kahverengiyle karıştığını anlamalıyım. Bakışlarım, yatağımın altındaki, tavandan sarkan ve bana bakan peri kızına gelene kadar yukarı doğru hareket etti. Kirli sarı saçları keçeleşmiş şeritler halinde sarkıyor, kocaman gözleri saçlarının arkasından bakıyordu. Ben bir şey söyleyemeden bana saldırdı. Tırnakları bir kobra hızıyla yüzümü tırmaladı.

"Orospu çocuğu," dedim kızın ulaşamayacağı bir yere düşerek. Acı anında yayıldı ve kan suyun içine damlayarak giderin etrafında dönen küçük kırmızı bulutlara dönüştü. Duşu kapattım ve hasarı incelemek için aynanın karşısına geçtim. Yüzümde üç çizgi halinde kan izleri vardı. Bir havlu kaptım ve onlara doğru tuttum.

Sonra kız arkamda belirdi. Gerildim, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyordum. Etrafıma bakarken gözleri zar zor seçiliyordu, uzandı, havluyu indirdi ve yanağımı işaret etti. Tepki vermemeye, ondan uzaklaşmamaya ya da onu geri itmemeye çalıştım. Orada öylece durdum, bana bir mesaj vermeye çalıştığını fark ettim. Aynada üç parmağını kaldırdı ve ben başımı sallayana kadar bekledi.

"Anladım," dedim. "Üç. Bana şunu mu söylemeye çalışıyorsun-?"

Onu daha fazla sorgulayamadan ortadan kayboldu ama çok uzağa gitmiş olamazdı. Verdiği mesaj tam olarak anlaşılmamış olsa da

bana oldukça önemli bir ipucu verdi. Üç rakamını kaldırdı ama çoğu insanın yaptığı gibi değil, işiten insanların yaptığı gibi değil. Üç rakamını sağır insanların yaptığı gibi, baş, işaret ve orta parmağıyla tutuyordu. Sağır olabilir miydi? Ya da belki sağır bir ebeveyni veya kardeşi vardı?

Zaten iyileşmekte olan yanağıma merhem sürdükten sonra Bob Amca'yı aramak için aceleyle telefona koştum.

"Daha erken."

"Kızlardan biri sağır olabilir. Genç olan." "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece bir önsezi. Santa Fe'deki İşitme Engelliler Okulu'ndan hiç kayıp kız olup olmadığını kontrol edebilir misiniz? Mesela, hiç?"

"Elbette. Ne zaman gelirsin?" Konu kundaklama olayına geldiğinde sabrı tükenmişti.

"On civarı."

"Daha erken gelemeyebilir misin? Savcı saat dokuzda burada olacak."

"Gelemem. Kaputun altında kontrol ediliyorum."

"Tamam, ama Yüzbaşı Eckert kundakçının kim olduğunu günlerdir bildiğinizi öğrenirse, artık en büyük hayranınız olmayacaktır."

"Benden hoşlandığını biliyordum."

"Charley, beni çok garip bir duruma sokuyorsun."

"O zaman üzerime puantiyeler çizin ve bana Twister deyin, ama bence patronunuzla tatlı dille konuşabilirsiniz. Ya da yalan söyleyebilirsiniz. Evet, yalan söylemek muhtemelen en iyisi. Ayrıca, sana dün geceye kadar *kesin olarak* bilmediğimi söylemişim."

"Sığınak yandıktan hemen sonra." "Hemen hemen."

"Eğer komplo için biraz zaman ayırırsan, sana okuyacak bir şeyler getireceğimden emin olabilirsin."

"Çok tatlısın. Teşekkürler, Ubie." Her zaman arkamı kollardı.

*

Odamdan giyinik ve aksiyona hazır bir şekilde çıktığımda o periyi tekrar buldum. Ya da vajinal muayeneye. Kız, Bay Wong'un yanında yerde oturmuş, çıplak ayaklarının üzerinde asılı duran pantolonunun paçasını karıştırıyor, üzerinden bir iplik koparmaya çalışıyordu. En azından meşguldü ve bana saldırmıyordu. Bu her zaman bir artıdır.

Kavga çıkarmak için orada olduğumu düşünmediğini umarak yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerini incelerken hareketlerim zararsız ve telaşsızdı. I

Yüzümde üç çizik vardı, ikisi sol gözümün altında, biri de çene çizgimde. Ama neden dört değil? Neden dört çizik değil? Dalgınca ipi koparmasını izledim. Küçük bir ağzı, yuvarlak yanakları ve ince bir burnu vardı. Fırsat verilse çok güzel olabilirdi. Ellerine baktım, ne kadar kirli olsalar da bir tırnağının eksik olduğunu görebiliyordum. Yüzük parmağındaki tırnak kırılmıştı. Bunu düşününce irkildim. Saldırganla dövüşmüştü ve umarım saldırgan yaptıklarının bedelini küçük de olsa ödemiştir. Ama bu asla yeterli olmayacaktı.

Uzandım ve elini elime aldım. O da bana izin verdi. Bana bakmadı ama yan tarafa baktı, varlığımın farkındaydı. Sonra, sanki bunu yapmaktan korkuyormuş gibi, elini çekti ve kot pantolonuma dokundu. Dizinde küçük bir yırtık vardı. Küçük bir parmağını üzerinde gezdirdi, sonra kendi kıyafetlerini inceledi. Ne yazık ki bakacak pek bir şey yoktu. Öldüğünde üzerinde bir gecelik vardı, başka bir şey yoktu.

Elimi uzattım, belli etmeden koluna dokundum ve her ihtimale karşı sesimi kullanarak işaret ederek sordum: "Bunu sana kimin yaptığını söyleyebilir misin balkabağım? Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Tekrar içine çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sallanmaya başladı.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sorun yok, tatlım. Bir yolunu buluruz."

Neredeyse fark edilemeyecek kadar ince bir hareketle, bir parmağını çapraz kollarının üzerine kaldırdı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ta ki bir kez daha üç parmağını kaldırına kadar.

Maalesef bu milyonlarca anlama gelebilirdi ama her ihtimale karşı Ubie'ye mesaj attım.

Her iki elinde de sadece üç parmağı olan hüküm giymiş suçlular var mı?

Elbette, Taft'a bir araştırma yaptıracağım, diye mesaj attı.

Bu davayı çözmek için bir mucize gerekecekti. Neyse ki ben mucizelere inanırdım.

Hayır, bekle, o testislerdi. Testislere inanırdım.

Boku yemiştik.

Cookie'nin kapısını açtım ve dairesine bağırdım. "Virginia'yı doktora götürüyorum!"

"Anladım," dedi yatak odasından. "On beş dakika içinde ofiste olacağım. Günün gündeminde ne olduğunu bana bildirin."

"Tamam, ama beni sıkıştırmak zor olabilir. Karıştıracak çok şeyim var. Kızdıracak insanlar. Mahvedilecek hayatlar."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Tekrar seslendiğinde kapıyı kapatmaya başladım. "Bekle, Virginia kim?"

Daha sonra anlayacaktı. Ya da bir doktora cenneti bedavaya gösterdikten sonra yaptığım gibi durmadan şikayet edersem daha erken. Ve iki saat sonra, telefonda onunla konuşuyordum.

Şikayet

etmek.

Durmadan.

Jinekoloğa gitmek kadar insanı birazcık da olsa şiddet görmüş hissettiren bir şey yoktu.

"Ama bu önemli," dedi Cookie, jinekologumun aşırı hevesliliğini savunarak.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama neden Panama Kanalı'nı yağlayacak kadar kullanıyorsun? Bütün bir kutu mendili bitirdim." Telefonum bipledi. "Oh, başka bir arama var. Ubie arıyor. Senden hoşlanıyor."

"Yok," dedi.

"Seni hemen arayacağım. Tutuklanmadığım sürece. O zaman biraz zaman alabilir.

Ve pahalı. Üzerinizde ne kadar nakit var?" "Hayır, gerçekten mi? Benim için yanıp tutuşuyor mu?"

Onu kaybetmişim. Şeytani bir sırtışıla telefonu kapattım ve Ubie'nin çağrısını kabul ettim. "Charley'nin Küçük Domates Evi."

"Çözölmeyi bekleyen bir kundaklama vakam var ve ne gariptir ki hala masamda duruyor" dedi.

"Özür dilerim efendim ama bunun küçük domateslerle ne ilgisi var?" "Saat neredeyse 10 oldu."

"Bu çok eski. Çözölmemiş gizemlere faili meçhul denmiyor mu?"

"Saat. Saat neredeyse on."

"Oh, teşekkürler! Bir süredir kontrol etmemiştim. Bu, halka daha iyi hizmet vermek için yeni girişimin bir parçası mı? Rastgele insanları arayıp onlar merak etmeden önce saati mi söylüyorsunuz?"

"Beş dakikanız var."

"Çok sinirlisin. Diyetinde yeterince küçük domates var mı?"

"Bu arada kontrol ettim," dedi sesi yumuşayarak. "New Mexico Sağırılar Okulu'ndan bana verdiğiniz tarife uyan kayıp bir kız hiç olmamış."

Hayal kırıklığına uğrayarak, "Diğer işitme engelliler okullarını kontrol edebilir misin?" diye sordum. Açıkçası şu anda elimdeki tek ipucu bu. Hiçbir şey bulamadım."

"Yapacağım. Üzgünüm, balkabağım."

"Önsezimle oynadığın için teşekkürler."

"Haklıymışsınız. Hepsi doğal sarışın değildi ve bazılarının saçları ölümlerinden sonra ağartılmıştı."

Böyle şeyleri nereden biliyorlardı? "En azından davada bir yerlere varmaya başladık."

"Küçük adımlar. Onu yakalayacağız, balkabağım. Beş dakikan var." Uzun bir iç çekişten sonra, "Yola çıkıyorum." dedim.

Bu ya işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı. Ya Kim'in hayatını mahvedecektim, ki söz verdiği gibi gerçekten dursaydı muhtemelen her şeyden paçayı sıyrabilirdi, ya da ona fazlasıyla hak ettiği yardımı sağlayacaktım.

Bob Amca beni istasyonun ön kapısında karşıladı. Heyecanlı görünüyordu, bu işi bitirmeye hazırdı.

"Tamam, elimizde savcı, bölge savcısı, itfaiye müdürü, Yüzbaşı Eckert ve dava üzerinde çalışan birkaç dedektif daha var. İçeri girmeden önce bana bu gizemli kundakçının kim olduğunu söyleyebilir misiniz? Gafil avlanmak istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Bob Amca, sana kim olduğunu söylemeyi hiç düşünmüyorum." Beni durdurdu. "Charley, ne oluyor?"

Yüzünün öfkeden mosmor olmasını bekliyordum ama öfkeden çok şaşkın görünüyordu.

"Müvekkilimin teslim olma fırsatına sahip olmasını istiyorum. Ben sadece onun teslim olma şartlarını görüşmek için buradayım."

"Tatlım, önce onun için bir avukat istemediğine emin misin?"

"Ne yani? Bir polis avukat mı öneriyor? Ayrıca, benim bir avukatım var." Yanıma gelen avukata göz kırptım.

Bob Amca etrafına bakındı, gözlerini devirdi ve sonra sordu: "Yani müvekkiliniz için tuttuğunuz avukat öldü mü?"

"O gitti, evet. Ve sen onunla tanıştın."

Uzandım ve Sussman'ın elini sıktım. O, iki ortağıyla birlikte birkaç ay önce öldürülmüştü. Bob Amca'yla birlikte bu davada çalışmıştık.

"Bir süre önceki davadan Patrick Sussman. Üç avukatlı olan mı?"

"Doğru, doğru," dedi, her saniye daha da gerginleşerek.

"Hey, Charley," dedi Sussman. Hayatımdaki en yeni ölü adam gibi Sussman da yuvarlak çerçeveli gözlükler takıyordu ama Duff'ın aksine Sussman takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Eksik olan tek şey asırlık bir evrak çantasıydı.

"Karın ve çocukların nasıl?" diye sordum. Karşıya geçmeleri için teşvik etmeme rağmen onlar için geride kalmıştı.

"Daha iyiler. Sanırım iyi olacaklar."

"Buna sevindim. Bunu yapalım mı?"

Beni öne doğru çağırdı. "Kesinlikle."

Bob Amca bana doğru eğildi. "Onunla içeride konuşmayacaksın, değil mi?"

"Süngerli odada kalmaktan kaçınmak istediğim için, hayır."

Sussman kıkırdadı ve işaret parmağıyla gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Bence bu konuda doğru yoldasın, Charley. Planın sağlam. Kabul etmeyeceklerini sanmıyorum, ama geri adım atacak gibi görünürlerse, sana bahsettiğim diğer avukatı hemen ara. Avukat-müvekkil gizliliğin seni bir yere kadar götürür. Sizi dakikalar içinde kelepçelebilirler."

"Anladım. Teşekkürler. Oh, ve Ubie, Gemma'nın evine ve ofisine bir devriye arabası gönderebilir misin? Gerçekten iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Neden?" diye sordu telaşla. "Neler oluyor?"

Takım elbiselerle dolu bir odaya girerken, "İçeride açıklarım," dedim. Küçük bir odaydı. İçeri girdiğimizde herkes ayağa kalktı ve Bob Amca beni savcı ve itfaiye şefiyle tanıştırdı. Savcıyla tanışmıştım, bu kadar stresli bir pozisyon için fazla genç olduğumu düşündüğüm, moda odaklı bir adamdı. Neden kimse bana bunları önceden sormamıştı, hiç bilemedim.

Savcı yardımcısı aslında çiçeği burnunda savcıdan biraz daha yaşlıydı ama o kadar da değil. Hukuk kurumumuz çocuklar tarafından yönetiliyordu. Bu korkutucuydu. Aya ilk insanları gönderen ekibin yarısı çocuktu.

Kaptan bana o sert ve biraz da meraklı bakışlarıyla baktı. Beni neden bu kadar rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ediyordu. Beni departmandan atılabilirdi. Bu bir neden olabilirdi ama faturalarımı ödemek için danışmanlık pozisyonuma güvenmiyordum. Ancak, dizlerime kadar mocha latte içmek için buna güveniyordum. Bu her şeyi açıklıyor. Eğer bu işi kaybedersem, artık

mocha latte. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı. Bunu iyi yapmak zorundaydım. Hem Kim'in hem de benim mocha lattelerimin geleceği tehlikedeydi.

Önce kaptan konuştu. "Davidson, paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Saat ona kadar istasyona gelememe nedenimi paylaşabilirdim ama bunun aşırı paylaşım kapsamına gireceğini düşündüm. Bu yüzden uzun ahşap kaplama bir masaya oturduğumuzda başımı salladım.

"Müvekkilime cezasının hafifletilmesi ve yaptıklarının telafi edilmesi için her türlü fırsatın verildiğinden emin olmak istiyorum."

Bu herkesi şaşkına çevirdi. Kimin yaptığını bildiğimi söylediğimde şaka yaptığımı mı düşündüler?

"Yani kundakçının kim olduğunu gerçekten biliyor musun?" diye sordu savcı yardımcısı. "Tam olarak kim olduğunu biliyorum, gerçi yeni öğrendim."

Sussman kulağıma ne söylemem gerektiğini fısıldarken, talimatlarını kelimesi kelimesine tekrarlardım. "Kovuşturmadan muaf tutulmak ve müvekkilimin özel bir psikiyatri koğuşunda, parasını kendisinin ödeyeceği bir ceza indirimi almasını istiyorum."

Adamlar tereddüt etti. Birkaçı yüksek sesle alay etti.

"Bayan Davidson," dedi savcı, "çok ince bir buzun üzerinde step dansı yaptığınızın farkındasınızdır. Sizi şununla suçlayabiliriz-"

"Dur bakalım, Michael," dedi Bob Amca. "Sana bunun nasıl sonuçlanacağını söylemiştim. Söyleyeceği her şeyi dinleyeceğine ve onu kesinlikle hiçbir şeyle suçlamayacağına söz vermiştin."

Savcı ona ters ters baktı. "Bunu *ben* de biliyorum, *siz de biliyorsunuz* ama yaklaşık on beş saniye öncesine kadar *o bilmiyordu*."

"Charley buraya kendi isteğiyle geldi ve bu departman için mucizeler yarattı. Onunla oyun oynamıyoruz."

Gururdan patlayacaktım, masanın altından elini tuttum ve sıktım. O da sıktı ve Sussman tekrar eğilerek Ubie'nin bizim yanımızda olmasının çok faydalı olacağına dair bir şeyler fısıldadı. Neden fısıldadığını henüz anlayamamıştım.

"Eğer beni dinlerseniz," dedim, "sonuçtan memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Savcı bir süre düşündükten sonra kravatını düzeltti ve tekrar yerine oturdu. "Peki. Şartlarınız nedir?"

"Öncelikle, müvekkilim her şeyi geri ödemeyi kabul etti. Sebep olduğu zararın her kuruşunu."

"Bu uzun zaman alacak ve devlet tımarhanesindeki küvetlerde ıslanırsa yapamayacağı bir sürü ödeme olacak."

"Hayır, hayır, hayır, parasını kendisinin ödeyeceği özel bir tımarhane." "Evet, doğru, ne kadar olduğu hakkında bir fikrin var mı-?"

"Elli milyon bunu karşılayacak mı?" ok fazla derine inmeden onu susturmak için sordum.

Bu onların dikkatini çekti.

"O mülkleri görmüş olmama rağmen müvekkilimin oynayabileceği elli milyonu var. Sigorta şirketlerinin bize vermek istediği şişirilmiş fiyatları kabul etmeyeceğiz. Tahrip ettiği mülkleri gördüm. Her şeyin toplam değeri dört milyondan fazla olamaz, ancak bu müvekkilim ve avukatı arasında pazarlık konusu olacak. Hazır konu açılmışken, bunu neden yaptığını da konuşmak istiyorum, eğer sorun olmazsa. Onun neler yaşadığını anladığınızda daha iyi anlayacaksınız ve belki de hoşgörü yutulması zor bir hap olmayacaktır."

Savcı, "Acıklı bir hikâye dinlemek istediğimizden emin değilim, Davidson," dedi.

Kaptandan biraz etkilenmiştim. Henüz bir şey söylememişti. Sadece arkasına yaslanıp beni izledi, bakışları bir şahinin avını yakalamak için üzerine ullanmadan hemen önceki bakışları gibi sabitti. Her ihtimale karşı ondan uzaklaştım.

"Hayır, hiçbir fikriniz yok. Kundakçının yaptığı her şey kardeşini korumak içindi. İki de büyürken korkunç şekilde istismara uğramışlardı ve korkunç derken-" Reyes'in resmini çıkardım. "Ve hayır, o sizde kalamaz." Eğer yeterince uzun süre bakarlarsa Reyes'i dvmelerinden kolayca tanıyabilirlerdi. Söz verdiğim gibi bunun olmayacağından emin olmalıydım. "Bunun onun yaptıklarını mazur göstermeyeceğini biliyorum ama şartlarımı kabul etmene yardımcı olacaksa, öyle olsun. Bu onun kardeşi."

Bob Amca bakışları resmin üzerine düştüğü anda anlamıştı. Kime baktığını çok iyi biliyordu. Diğerleri gördükleri şeyin vahşetini kavrarken kaşlarını çatarak onu susturmak için başımı salladım. İşe yaradı. Sersemlemişlerdi. Mide bulandı. Kalpleri kırılmıştı.

"ok şey yaşadı. Onu ve kardeşini yetiştiren adam, kardeşinin isteklerini yerine getirmesi için onu a bırakırdı. Talepler kısmını sizin hayal gücünüze bırakıyorum. Hayal edebileceğiniz en aşağılık, en iğrenç eylemleri düşünün ve onla arpın. Bu sizi bir yere götürecektir."

Adamlar tartışırken Bob Amca aniden ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bir keresinde bana, iten içe Reyes'in

masumdu ama kanıtlar çok ağırdı. Tam olarak yaptığı şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu - Reyes'in suçlu olduğuna dair bulgularını teslim etmek. Ve şimdi, olaydan on yıl sonra, bu bilgi onu canlı canlı yiyordu. Daha sonra konuşmamız gerekecekti. Bu konuda onun için endişeleniyordum. Bu onu düşündüğümünden daha fazla rahatsız ediyordu.

Sussman tekrar bana doğru eğildi. "Sanırım şu an kozun için mükemmel bir zaman."

Sırıttım ve başımı salladım. "Ama durun," dedim masadakilere, "dahası da var."

Departman iyi görünmeyi severdi. Davaları çözmeyi seviyorlardı ve Las Cruces'in dışındaki bir toplu mezarın gizemini çözmekten daha iyi ne o l a b i l i r d i ? "Burada hâlâ pazarlık yapıyorum ve eğer masaya getirdiklerim yeterli değilse, neden yeterli olmasın ki?" "Ne başkayap sen var mı?" ve kaptan sordu, chiming içine ve Sonunda konuştuk.

"Buldukları toplu mezardaki o kadınları kimin öldürdüğünü bildiğimden neredeyse eminim."

Yüzbaşının yüzü karardı. Savcı bana şüpheyle baktı ve başsavcı yardımcısının ağzı açık kaldı ama çok az.

"Kanıtı almak için birkaç güne ihtiyacım var ama kim olduğuna dair çok iyi bir fikrim var."

"Charley," dedi Bob Amca şaşkınlıkla, "eğer kim olduğunu biliyorsan-"

"Gerçekten mi Bob Amca?" Ona en inanmaz ifademi vererek sordum. "Bunu koz olarak kullanıyorum." Sonra savcıya baktım. "Anlaştık mı? Müvekkilimin alacağı tek şey, istediği özel bir kurumda yirmi dört ay kalmak."

"Yirmi dört ay mı?" diye sordu savcı dehşete düşmüş bir halde. "Yirmi dört ay."

Şartlarımın yumuşamasına izin verdi, odadaki diğer yetkililerle yumuşak bir şekilde konuştu, sonra bana sert bir bakış attı. "Her şeyi geri ödeyecek mi?"

"Her kuruşuna kadar."

"Ve sen de pırıl pırıl yeni bir seri katil teslim edeceksin," dedi kaptan kesin bir ifadeyle. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor gibisin."

Rahatsızlığım arttı. At falan değil. Belki eşek ya da keçi gibi küçük bir şey. Adam bir köpekbalığıydı. Bir şeyler biliyordu. Ama ne biliyor olabilirdi ki? Ölmüş insanlarla arkadaşlık etmek suç değildi ki.

"Evet, çok şanslıyım."

"Başarı oranınızın şansla ilgisi olmadığından hiç şüphem yok."

Çifte olumsuzluk kullanması hakkında yorum yapmamaya karar vererek boğazımı temizledim ve savcıya şüpheyile baktım. "Eee? Müvekkilimin yardıma ihtiyacı var, hapis cezasına değil."

"İyi. Hapishane hücresinin içini görmeyecek. Siz onu teslim edin, ben de herhangi bir şey imzalamadan önce muhasebeden tazminatla ilgili detayları öğreneyim."

Sussman bana tekrar fısıldadı, ben de başımı salladım ve ardından "Bunu yazılı olarak alabilir miyim?" diye sordum.

Savcı ve başsavcı yardımcısı, ağızlarını sert çizgilerle çizerek müvekkilimin teslim olma şartlarını belirten yasal olarak bağlayıcı bir belge yazmaya koyuldular.

Ayağa kalktım ve Bob Amca'nın yanına gittim. "Sen iyi misin?" diye sordum. İçinden bir pişmanlık sızısının süzüldüğünü hissedebiliyordum.

"Onu tamamen hayal kırıklığına uğrattım." Reyes'ten bahsettiğini biliyordum. Bu resim onu tahmin ettiğimden daha fazla etkilemişti. "O sadece bir çocuktu, Charley."

"Bob Amca, herkes onu hayal kırıklığına uğrattı. Ben de dahil olmak üzere hayatındaki herkes."

"Sen mi?" diye sordu.

"O ilk gecedен, Earl Walker tarafından dövüldüğünü ilk gördüğüm andan itibaren. Hiçbir şey yapmadım."

"Balkabağım, sana yapmamanı söyledi. Hatırladığım kadarıyla seni tehdit etmişti."

"Ama yine de en azından kayıtlara geçmesi için bir rapor tutmalıydım. Bunu bile yapmadım ve ailemde iki polis vardı."

Savcı, "Tüm bunlar kundakçının bugün saat 17:00'ye kadar teslim olmasına bağlı" dedi.

Derin bir nefes alarak ona döndüm ve başımı salladım. "Şimdi gidip onu getireceğim."

"Ben de gidiyorum," dedi Bob Amca.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedim, onu görürse fikrini değiştireceğinden endişelenerek.

"Umurumda olduğundan emin değilim."

*

"Benimle oynamıyorsun, değil mi balkabağım?"

"Ne?"

"Farrow. Onun bir kız kardeşi yok."

"Biyolojik olarak değil, hayır, ama kız kardeşi olarak gördüğü bir kızla birlikte büyüdü."

"O... Onlar- mıydı?"

"Evet, gerçekten de tarif ettiğim şekilde istismar edildiler." "Bunu nasıl bilemedik?"

"Onun soyadı farklı. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Nadiren okula giderlerdi. Onlar hayaletti, Bob Amca. Earl Walker bundan emin oldu."

"Peki ya adı?" diye sordu, öğrenmek için can atıyordu. "Kim. Kim Millar."

Kim'in dairesine giden yolu gösterdim. Beni beklediğini biliyordu. Ona ne zaman geleceğimi söylemiştim ve o da işlerini yoluna koyup teslim olmaya hazır olacaktı. Cookie'ye özel psikiyatri kurumlarını araştırmasını söyledim. Yakında bana geri dönecekti.

Patikadan yukarı doğru yürüdük ve kapısının önündeki çimenlikte bir fincan fark ettim. Orada burada çöp parçaları da vardı, ki bu site için alışılmadık bir durumdu. "Bu o," dedim ve Kim'in turkuaz kapısını çaldım. Cevap alamayınca Bob Amca pencereye gitti ve içeri baktı.

Şaşkınlıkla bana döndü. "Bu bir şaka mı?"

"Ne?" diye sordum. Kafam tamamen karışmış bir halde sordum. Sonra Kim'in bir gece önce intihara meyilli olduğu gerçeği kafama dank etti. Hemen yanına gittim ve içeri baktım. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bir anlaşmamız vardı."

Aceleyle kapıya geri döndüm. Kapı açıktı. Bir yazılım şirketindeki temiz bir odayı andıran bir yere tökezleyerek girdim. Daire tamamen ve tamamen boştu. Odadan odaya koşarak Kim'in varlığına dair bir kanıt aradım. Hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Charley," dedi Bob Amca oturma odasından.

Aceleyle geri döndüm ve duvara doğru başımı salladım. Oraya bir zarf bantlanmıştı. Ön tarafına siyah kalemle adım yazılmıştı. Duvardan yırtıp açtım. İçinde Albuquerque şehrine yazılmış on milyon dolarlık bir çekten başka bir şey yoktu. Çekin üzerinde başka bir isim yoktu. Kimden geldiğine dair başka bir işaret de yoktu. Birden Angel'in annesinin her ay isimsiz çek üstüne isimsiz çek aldığında nasıl hissettiğini anladım. Bunu kimin aldığını sadece ben biliyordum.

Şaşırp kalmıştım.

"Ne kadar sürede bir yere ihtiyacın var?"

Kapı aralığında duran adama döndüm. "Pardon?"

"Dairede olduğunuza göre bir tane aradığınızı varsayıyorum."

Bob Amca rozetini çıkardı ve parlattı. "Bu dairenin sakininin nereye gittiğini bilmemiz gerekiyor."

Ceplerimi yokladım ve özel dedektiflik lisansımı evde unuttuğumu fark ettim, bu yüzden çantamı karıştırdım ve onun yerine ehliyetimi gösterdim. "Ve nasıl olduğunu bilmek istiyoruz." Daha dün gece buradaydım. Ev tertemizdi, Kim'in kendisi gibi temiz ve düzenliydi. Ama hiçbir yerde ayrıldığına dair bir iz yoktu.

Bir an gözlerini kırıştırdı ve sonra, "Umarım cennete gitmiştir ve bana söylenene göre bunu kalp krizi geçirerek yapmış." dedi.

Göz kırpma sırası bendeydi. "O mu?" Ona doğru yürürken sordum. "Kim Millar yıllardır bu dairede yaşıyor. Uzun boylu. Koyu kumral saçlı. Acı verecek kadar zayıf."

Düşünceli bir şekilde ağzını ovuşturdu. "Kulağa harika geliyor ama burada hiç yaşamadı. Burası neredeyse on yıldır İhtiyar Johnson'ın evi.

"Ve işçileriniz burayı on iki saat içinde mi temizledi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi kıkırdayarak. "Bay Johnson yaklaşık iki hafta önce öldü. Ailesi her şeyi geçen hafta taşıdı."

Bob Amca not defterini çıkardı. "Ailesi için bir isim ve adrese ihtiyacım var."

Tekrar ağzını ovuşturdu. "Bende olduğundan emin değilim ama bakabilirim." "Bunu sen yap."

Müdür başıyla onayladı ve dışarı çıktı. "Yalan söylediğini varsayıyorum?"

"Dişlerinin arasından ve mutlu bir şekilde. Reyes'in ona ne ödediğini kimse bilemez."

"Sence bu işin arkasında o mu var?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunlar tanıdığım en bağlantılı kardeşler. Kim gecenin bir yarısı bir daireyi bu şekilde soyup döşeyebilir? Ve ben de onunlaydım." Sonra aklıma geldi. Reyes'in en iyi arkadaşı Amador Sanchez, işte o. Adını Ubie'ye söylemeye cesaret edemedim. Onu karakola sürüklemeye gerek yoktu. Sadece her şeyi inkâr edecek ve sağlam bir mazereti olacaktı.

"Diğer kiracılarla görüşmeleri için birkaç üniformalı gönderebilirim. Birkaç görgü tanığı raporu ve muhtemelen bunu yapanın birkaç tarifini alabilirim."

"Bunun savcıya deli olmadığımı ve yalan söylemediğimi kanıtlamak dışında ne işe yarayacağından emin değilim. Ama o gitti, Ubie. Reyes gitmesini istiyorsa, gitmiştir."

Müdür Bay Johnson'ın adresini hiçbir yerde bulamayınca, kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp Ubie'nin cipine geri döndük ve istasyona doğru yola çıktık.

"Bu, savcılıkla yaptığım küçük sözleşmeyi geçersiz kılacak."

Çeki dalgalandı. "Sanırım bu yardımcı olacak, balkabağım. Ve seri katilimizin kim olduğuna dair güçlü bir şüpheniz olduğu gerçeği. Bu ipucundan hiçbir şey için vazgeçmez."

"Beni yardım ve yataklıktan tutuklatmayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Bence zamanlarını en iyi ve en başarılı danışmanlarından birini yargılamaktan daha iyi değerlendirmeleri gerekiyor."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, armut şeklinde olması için içinde yeterince hava olan bir balon gibi. "Sana söylemeseydim beni gerçekten tutuklatacak mıydın?"

"Bir kalp atışında."

Balonumdaki hava dışarı fırladı ve çıkarken rahatsız edici bir gaz sesi çıkardı.

"Ama bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeyin. Tasma anlamına gelse bile kendi annemi tutuklardım."

"Büyükannemi tutuklar mısınız?" Tamam, büyükannemle hiç tanışmamış olmama rağmen yine daha iyiydim. Aslında her iki büyükannem ve büyükbabam da ben doğmadan önce vefat etmişti. Sahip olduğum tek şey üvey annemin babasıydı ve o bile ben dört yaşındayken ölmüştü.

Bu sefer doğruca savcının ofisine gittik. Bütün öğleden sonra toplantıları vardı ve öğle yemeğine gitmeden önce onu yakalamayı umuyorduk. Yakaladık ve sirk yeniden başladı. Bob Amca ona çeki verene kadar söylenip durdu. Aşırı ısınmış jetlerini bu kadar hızlı soğutması garipti.

Başkomiseri ve savcıyı çağırdı ve onlara Kim'in adını verdim ama Reyes'le bağlantısını söylemedim. Tüm bunlardan sorumlu tutulabilirdi. Öte yandan, Kim çok becerikli olduğunu kanıtlamıştı. Kim iki binayı, yedi evi, köhne bir garajı ve bir sığınağı yakıp polislerin kafasını karıştırabilir? İnancı ve Reyes'i korumaya yönelik şiddetli arzusu için ona takdir ettiğimden daha fazla hayranlık duyuyordum.

Her şeyin bana sunulmasını beklemiyorum.

Nereye koyarsan koy.

-T-SHIRT

Misery'ye döndüğümde yaptığım ilk şey Gemma'yı tekrar aramak oldu. Artık kundaklama olayı aradan çıktığına göre, elimdeki diğer meselelere konsantre olabilirdim. Yani olası seri katilin kimliği. Ne cep telefonuna ne de ofisine cevap vermeyince GPS olayını denedim. Sinyal yoktu. Muhtemelen bir müşterisiyle birlikteydi ve telefonunu kapatmıştı. Ama endişelenmeye başlamıştım. Eğer seri katil şüphelendiğim kişiye, sırf sarışın olduğu için bile başı belaya girebilirdi. Ona bir mesaj daha bıraktım. Neyse ki Gemma anlayışlı ve becerikliydi. Ve hiç dövmesi yoktu. Nicolette kurbanın sekiz numaralı bir dövmesi olduğunu söyledi. Garip bir şekilde, yan tarafı sonsuzluk sembolüne benziyordu.

Kalbim boğazıma fırladı. Sırada o vardı. Gemma seri katilin sıradaki kurbanıydı.

İçeri giren birkaç polisin bakışları arasında karakolun otoparkından çıktım ve Bob Amca'yı aradım.

"Onu buldun mu?" Ona sordum. "Gemma'yı buldun mu?"

"Hayır, sekreterine göre bu sabah tüm randevularını iptal etmiş ve evinde değilmiş."

"Lanet olsun." Tamam, daha fazla oyun oynamak yok. "Bob Amca, sanırım seri katil onun bir müşterisi. O bir polis."

"Polis mi?" Bu onun yelkenlerindeki rüzgârı çaldı. "Tamam, açıkla."

"Beni tırmalayan kız yüzümde onunkiyle aynı izleri bıraktı."

"Charley, bu gerçekten çok ince."

"Biliyorum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama bana bir şey söylemeye, bir ipucu vermeye çalışıyordu."

"Sağlam bir kanıt olmadan bir polisi böyle bir şeyle suçlayamam."

"Bulacağım ama önce Gemma'yı güvenli bir eve götürmeliyiz. Sanırım sırada o var."

"Lanet olsun, Charley. Kesinlikle bununla başlamalıydın." Başka bir memurun dikkatini çekmek istercesine parmaklarını şıklattığını duydum.

"Pardon, arabasına arama bülteni koyabilir misiniz?"

"Az önce yaptım. Şimdi plakaya bakıyorum. Neredesin?"

"Köprüye doğru gidiyorum."

"Hangi köprü? Şu kadının sana bahsettiği köprü mü?"

"Evet, bir vücut, sarı saçlar ve üzerinde sekiz rakamı olan bir dövme ya da işaret gördüğünü söyledi."

"Ve?"

"Ve Gemma bileğine bir sonsuzluk sembolü çizdi."

"Bu kadının kız kardeşinin ölümünü önceden bildiğini mi söylüyorsun?"

"Sadece iyi olduğunu söyleyelim. O köprünün altında biri ölecek, Bob Amca."

"Tamam, tamam, bir araba göndereceğim. Buraya geri dönmen gerek." "Zaten o tarafa doğru gidiyorum."

"Charley, lanet olsun."

"Ben aptal değilim. Sadece bir araba gönderin. Devriyeniz gelene kadar hiçbir şey yapmayacağım."

"Tanrı aşkına Charley, senden kurtulamayacağım."

"Ve bir şey bulur bulmaz beni ara. Şu manikürcüdeki arabasını kontrol et. O tam bir kız. Bir de sevdiği makarnacı var."

"Hallediyorum."

Bir polisin beni takip edeceğini umarak 55 km'de 110 km hızla köprüye doğru ilerledim. Destek işime yarayabilirdi. Yolda Reyes'i aradım.

Telefonu açar açmaz konuştum. "Reyes, kız kardeşimi bulmanı istiyorum." "Toplantı nasıl geçti?"

"Reyes Farrow, zaman yok. Gemma'yı bulup korumanı istiyorum."

"Tamam, peki benim çıkarım ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun, senin çıkarın ne?"

"Yani, kız kardeşini bulursam ve onu dünyadaki tüm kötülüklerden korursam ne kazanacağım?"

"Reyes, bu bir oyun değil."

"Ve ben bir oyun oynamıyorum. Bir soru soruyorum." "Aman Tanrım, bilmiyorum. Ne istiyorsun?"

"Sen," dedi, sesi bir oktav alçalarak. "Seni istiyorum Dutch, bedenim ve ruhumla. Seni her gece yatağымda istiyorum. Uyandığımda orada olmanı istiyorum."

sabah kalkmak. Kıyafetlerinin daireme yayılmasını ve kokunun tenime sinmesini istiyorum."

Bir taahhüt mü istiyordu? Şimdi çekmece için pazarlık yapmanın sırası değildi. "Tamam. Ben seninim. Bedenen ve ruhen." Üstünde tavuk kümesi olan bir Pinto'nun yanından geçmek için direksiyonu kırdım. Bob Amca şaka yapmıyordu.

"Ciddiyim."

"Ben de öyle." Derin bir nefes aldım. Nasıl elde ederse etsin, elde ediyordu. Eğer bir bağlılık istiyorsa, ben de ona bir bağlılık verirdim. Eğer bu onun yok olması ve kız kardeşimi bulması anlamına gelecekse ona sol yumurtalığımı bile verebilirdim. "Ciddiyim. Ben seninim." Bu sözler karnımda keskin bir karıncalanmaya neden oldu. "Ben her zaman senin oldum." Cevap vermeyince, "Orada mısın?" diye sordum.

"Ben buradayım. Sadece endişelendim. Swopes'la olanlardan sonra-"

"Ne? Seni hâlâ istediğimi düşünmedin mi? Dün gecenin bunu kanıtladığını sanıyordum. Bu arada resim için teşekkür ederim."

"Davanıza yardımcı oldu mu?"

"Evet. Ya da ben müvekkilimi almaya gelene kadar öyleydi ve müvekkilim yaşlı bir adama dönüşüp ortadan kayboldu."

"Böyle şeylerin olması çok garip."

"Reyes," dedim, anlaması için yalvararak, "yaptığı şeyler tam olarak beş kuruşluk şeyler değil. Kim'in yardıma ihtiyacı var."

"Ve o bunu alıyor." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Konu tartışmaya açık değildi. Tartışmaktan hoşlandığım konular tam da bu tür konular olsa da, daha acil meseleler yerine bu konuyu bıraktım.

"İyi ama şu anda kız kardeşim sarışınlarla düşkün bir katilin elleri altında nefes nefese kalmış olabilir."

"Hiç sanmıyorum."

"Bilemezsin- Bekle, neden öyle düşünmüyorsun?"

"Bana mutlu görünüyor."

Misery'nin frenlerine bastım ve yolun kenarına çektim. "Ne? Onu çoktan buldun mu?"

"Hiç kaybolduğundan emin değilim ama evet."

Onu öpebilirdim. Üzerinde yürüdüğü toprağı öpebilirdim. Konuştuğu telefonu öpebilirdim.

"Dur bakalım. Anlamıyorum. Benimle nasıl konuşuyorsun?" Eğer hayalet moduna geçtiyse, nasıl oluyordu da hâlâ benimle bedensel modda telefonda konuşabiliyordu?

Yine de, kendini son kez hayaletleştirdiğinde, bedensel benliği hala bir iblisle savaşıyordu.

"şey, telefonu ağzıma götürdüm ve-" "Cidden, Reyes, neredesin? Gemma nerede?"

"İşteyim ve Gemma onun için yaptığım Monte Cristo'yu yiyor."

"Kahretsin, orada mı? Calamity'nin yerinde mi?"

"Her zerresi." "Yalnız mı?"

"Birlikte olduğu adamı saymazsanız,  yle."

Bir Uey çektim ve kasabaya geri döndüm. "Ne erkeği? Bir adamla mı beraber?" "Evet, bir polis.  ğle tatilinde falan olmalı. O hala üniforma."

G ğ m  kalın bir korku kapladı. "Sol yanağında    yara izi var mı?"

"Evet, ama ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Ne giyiyorsun?"

"şimdi zamanı değil, Reyes. Ne yaparsan yap, Gemma'nın o polisle gitmesine izin verme."

"Peki onları nasıl durdurmamı önerirsiniz?"

"Sen şeytanın oğlusun. Bir şeyler bulamaz mısınız?" "Bir bedel karşılığında."

"Bana zaten sahipsin. Paramı aldım, dostum."

"Benim için soyunmalısın."

"şimdi mi?" "Bu gece."

"Erkeklerin kucak dansı ile ne işi var?"

"Hayal bile edemiyorum," dedi, sesi donuktu.

"Tamam, soyunacağım. Step dansı yapacağım. Do min rde 'La Cucaracha' söyleyeceğim." "Hiçbir yere gitmiyorlar. Söz veriyorum."

İ imi  rperten bir rahatlama hissi kapladı. "Bob Amca'yı arayıp hemen oraya gelmesini sağlayacağım. Teşekkür ederim."

"Bu gece bana teşekkür et."

Sesini d u y d u ğ u m d a farklı bir ürperti okşar gibi tenime yayıldı.

Lezzetinin geçmesine izin vererek telefonu kapattım ve Bob

Amca'yı aradım. "Ee?" diye sordu, haber bekliyordu.

"Onu buldum. Barda. Reyes onu izliyor ama Bob Amca, şüphelendiğim adamla, polisle birlikte."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Bak, Gemma'nın da başı belaya giriyor. Hepsi benim suçum değil." "Mm-hmm." Sesi tam olarak ikna olmuş gibi gelmiyordu.

"Cookie'yi oraya götürüp birlikte gitmediklerinden emin olmalarına yardım edeceğim."

"On dakika içinde orada olurum. Sen ne kadar uzaktasın?"

"Şey, oldukça hızlı gidiyordum. İyi zaman geçirdim. Yaklaşık on beş dakika içinde kasabaya dönebilirim."

"Anladım. Acele et."

Bob Amca'yla telefonu kapattığım anda Cookie aradı. Tanrım, bu kızın zamanlaması çok iyiydi.

"Hey, neredesin?"

"Ofiste. Kadınların Reyes'in yanından geçerken telefonlarıyla fotoğrafını çektiklerini biliyor muydun?"

"Biliyorum."

"Bu rahatsız edici." "Evet, öyle."

"Ama gerçekten iyi atışlar yaptım."

"Ciddi misin? Bana mesaj at," dedim heyecanla; sonra gerçekler yüzüme vurdu. "Bekle, önce restorana gidip Reyes'in Gemma'nın gitmesini engellemesine yardım etmelisin."

"Oh, tamam." Yürüdüğünü ve bir kapının açıldığını duydum. "Gemma'ya neler oluyor?"

"Sanırım seri katilimizle çıkıyor. O yüzden mecbur kalmadıkça göz teması kurmayın."

"Tamam. Geri dönüp silahımı alayım mı?"

"Çünkü babamın barının bir deliğe daha ihtiyacı var?" "Ama ya gitmeye çalışırsa?"

"Ve sen de ona silah mı çekeceksin?" Bir Roadrunner'dan kaçtım ve neredeyse Misery'ye takla attırıyordum ki bu onun hiç hoşuna gitmedi. "Reyes halledebilir ama her ihtimale karşı sen onun yedeği ol. Bob Amca yolda."

"Bekle, hayır, sorun yok. Onu görebiliyorum. Bir polisle birlikte." "Aka seri katil."

"Hayır," dedi telefona fısıldayarak. "Seri katil bir polis mi?" "O benim baş şüphelimiz, bu yüzden mesafenizi koruyun."

Park eder etmez Misery'den atladım ve arka kapıdan Calamity'ye koştum. Gemma çıkmadan önce oraya varmaya çalıştığım için dönüş yolunda daha da hızlanmıştım ve Bob Amca tam ön kapıdan girerken oraya vardım. İyi ki acele etmişiz. Memur Pierce Reyes'i bara dayamış, kelepçelemek üzereydi. Rodriguez adında görevde olmayan bir polis Gemma'yı tutarken, tanımadığım başka bir polis de perişan haldeki Cookie'ye yardım ediyordu.

"Neler oluyor?" Bob Amca sordu.

Cookie Reyes'i işaret etti. "Bu, bu canavar bana saldırdı."

Reyes omzunun üzerinden bakıp göz kırptığında, bu bilgi parçasını uzlaştırmaya çalışarak donup kaldım.

Babam da oradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmış, bir an bile inanmamıştı. Neyse ki satın alması gereken tek kişi Memur Pierce'dı ve o da satın aldı. Tam fiyatını da ödedi. Vergisiyle birlikte. Ama bu, onu beş bin yıllıkına hapse gönderdiğimde ödeyeceği bedelle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Babam bana el salladı. "Hey, bu hafta birkaç gece bara bakabilir misin? Teri dışarıda olacak."

"Elbette. En azından bu eğlenceli."

Gülümsedi. "Kesinlikle öyle."

"Tamam Wyatt," dedi Ubie Memur Pierce'a, "artık onu bırakabilirsin."

"Ama efendim, bu bayana saldırdı, sonra ben ona yardım etmeye çalışırken beni itti.

müdahale edin."

Nefesim kesildi. "Yapmadın," dedim ona, sırtışımanın yer değiştirmesine engel olamayarak. Kesinlikle tekrar üstünün aranması gerekiyordu.

Bob Amca Pierce'ın omzunu sıvazladı. "Ve o sadece emirleri uyguluyordu."

Pierce şaşkınlıkla doğruldu ve Reyes hiç beklemeden onun elinden kurtuldu. Onu almalarına, üstünlüğü ele geçirmelerine izin vermişti, şükürler olsun, ama o bile kurbanı ancak bir yere kadar oynayabilirdi.

"İyi misin?" Kalbim minnettarlıkla dolup taşarken ona sordum. Reyes'in gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

"Charley, neler oluyor?" Gemma sordu.

Ona döndüm. "Onunla burada ne yapıyorsun? Senin hastan olduğunu sanıyordum."

Suçluluk duygusu vücudunu kapladı. Londra'nın sisi gibi çarptı, kalın ve bulanık. Utanç içinde başını eğdi. "O benim hastamdı, evet, ama şimdi onunla ben görüşüyorum. Yeni bir terapisti var, o yüzden-

"Gemma," dedim, şaşırılmış ve dehşete düşmüş bir halde. Çok değil - o sadece bir insandı

-Ama rahatsızlığının sınırlarını yepyeni bir zirveye taşımaya yetecek kadar.

Duygularım alarma geçmişken, Memur Pierce'ın benim seri katilim olup olmadığını öğrenmek için mükemmel bir zamandı. İçimdeki suçluluk-o-metreyi seviyordum. Herkeste bu bebeklerden bir tane olmalı. Pek çok sorunu ortadan kaldırırdı. Ya da tam tersi, çok daha fazlasına neden olabilirdi. Belki de benimkini kendime saklamalıydım. Ve başvurduğum patenti iptal ederdim.

"Efendim," dedi Pierce Bob Amca'ya, "bu ne hakkında?"

Ona doğru yaklaştım, duygularını anladım ve sonra sertçe vurdum. "Toplu mezarı bulduk," dedim yüz hatlarımı ve sesimi sertleştirerek. "Ne yaptığını biliyoruz ve sen, dostum, yirmi yedi kadını öldürmekten tutuklusun."

Bunu söylediğimde Bob Amca'nın duyguları sarsıldı ama endişesini kendine sakladı. Şimdilik.

Memur Pierce'ın yüzündeki şaşkın ifade başka bir durumda komik olabilirdi. "Cinayet mi?" diye sordu Bob Amca'yı sorgulayarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Charley!" Gemma bana bakakaldı. "Delirdin mi sen?"

"O bir seri katil Gemma ve sen de onun bir sonraki kurbanı olmak üzereydin."

Sonunda oradaydı. Haysiyetsizliğin kılıcı. Masumiyetini ilan eden o adaletsizlik kıvılcımı. Hiç kimse, dünyanın en iyi yalancıları bile, kendi içgüdüsel tepkilerini bu derece kontrol edemezdi. O masumdu. Beklediğim gibi bir karar değildi ama en azından bir cevabım vardı. Omuzlarım çöktü ve adamımın yanındaki bar taburesine oturdum. Bana yaklaştı, hareketi neredeyse fark edilmiyordu.

"Boş ver," dedim Bob Amca'ya el sallayarak, içim içime sığmıyordu. "Bu o değil."

Yüzünde beliren yarım gülümseme rahatladığını anlatmaya yetiyordu. Gemma koşarak Pierce'ın yanına gitti ve destek olmak için kolunu onunkinin üzerine koydu.

Reyes, "Asistanınız tam bir aktris," dedi.

Cookie sırtıtarak ona doğru yürüdü. "İtiraf etmeliyim ki Reyes bana saldırıyormuş gibi davranmak eğlenceliydi. Ben!" dedi, belirli bir masadaki kadınları göstererek. Neyse ki hiçbirisi Jessica değildi. İlk kez başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu ama Cookie bunu söylediğinde tüm masa kılılandı. Harikaydı.

Bob Amca Memur Pierce ve Gemma'yı sakinleştirmeye çalışırken Reyes

öne doğru eğildi, Cookie'yi kollarının arasına aldı ve onu dudaklarından öptü. I

Bir ağaç dalına asılı kedi gibi ona tutunurken bir elini ağzıma kapattı.

Onu yavaşça serbest bıraktı; sonra masadaki kadınların duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu. "Eğer hayat adil olsaydı, Cookie Kowalski, sen benim olurdun."

Kızın çenesi düştü ve adamın ona komplocu bir göz kırpışla birlikte sunduğu bilmiş sırtış, omuzlarının neşeyle titremesine neden oldu.

Bob Amca daha fazla dayanamadı. Aralarına girdi. "Ama hayat adil değil," dedi. "Bunu en iyi senin bilmen gerekir." Cookie'nin koluna girdi ve onu uzaklaştırdı. Umarım bir sandalyeye çünkü daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

Reyes onların gidişini izledi, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sanırım amcanın tüylerini diken diken ettim."

Havlusunu almak için yanıma uzandığında ona "Bu oldukça harikaydı," dedim. "Teşekkür ederim."

Ağzını kulağıma dayayıp "Bu gece bana teşekkür et" diyecek kadar durakladı. Sonra, yan masamızdaki kadınlar onun bana asıldığını fark etmeden önce mutfığa geri döndü.

Gemma yavrularını koruyan vahşi bir kedi gibi bana döndü. "Charley, bu ne demek oluyor?"

Uh-oh. İtiraf zamanı. "Memur Pierce'ın bir seri katil olduğunu düşündüğüm gerçeğiyle ilgili."

Bana dehşetle baktı. Gemma bana dehşetle baktı. Memur Rodriguez bana dehşetle baktı. Bana dehşetle bakmayan tek kişi Bob Amca'ydı. Cookie'yle kaybettiği yeri geri kazanmaya çalışmakla meşguldü. Cookie'nin birlikte olduğu Adonis'i düşününce işi zordu ama ona güveniyordum.

"Ubie," dedim araya girerek, "burada gerçekten desteğe ihtiyacım var."

"Gerçekten birini öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?" Memur Pierce hayretle sordu. "Neden-? Yani, anlayamıyorum bile-"

"Bunu çok duyuyorum. Ama bak." Önce kendi yüzümü sonra da onunkini işaret ettim. "Gördün mü?" "Yara izlerim mi? Sence bu birini öldürdüğüm anlamına mı geliyor?"

"Başta ben de öyle düşünmüştüm, evet." Yatağımın altındaki perinin bana onu işaret ettiğine bir yığın İncil üzerine yemin edebilirdim. Yara izleri tıpkı benimkilere benziyordu. Ve sonra Nicolette'in sarı saçları ve sekiz numaralı dövme tahmin etmesiyle...

"Charley," dedi Gemma, ses tonu uyarıcı bir tonda, "dokuz yaşındayken bir kaza geçirdi."

"Evet, adı- Bekle, dokuz mu?" Onu süzdüm. "Bu yara izlerini dokuz yaşında mı aldın?"

"Evet, genç bir kızın düşerek öldüğünü görmüş ama polis onlara ulaştığında kız çoktan gitmiş."

Aynı kız olabilir miydi? "Seni tırmaladı mı?" Bana kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kaç yaşındaydı? Bu kız mı?"

"Bilmiyorum. Karanlıktı ve kirliydi. Üzerinde bir gecelik vardı."

"Tahmin etmen gerekirse."

"Altı. Belki yedi. Emin değilim."

"Onu kurtarmaya çalıştın," dedim farkındalığım artarken. Bakışları yere düştü. "Evet, ama başarısız oldum."

Boş bir masa gördüm ve grubumuzu oraya doğru yönlendirdim. Çabucak çünkü başka biri de oraya doğru koşuyordu. Onları geçtim ve bir sandalye çektim. Memur Pierce'a "Otur" dedim. "Ve açıkla."

Bunu okuyarak bana zihniniz üzerinde kısa bir kontrol vermiş oldunuz.

-T-SHIRT

"İzci grubundaydım," diye açıkladı Wyatt, "yazları Elida'da büyükbabam ve büyükbabamla kalıyordum ve oymağım Billy the Kid Springs'e bir kamp gezisine gitmişti."

"Hiç duymadım," dedim, telefonumu çıkarıp bakmak için.

"Zahmet etmeyin. Orayı bulmak için her haritaya baktım. Resmi bir isim olduğundan falan emin değilim. Sadece bölgedeki herkes öyle diyordu. Hiçliğin ortasında, içinde bir gölet olan küçük bir koydu. Suyun kireç yeşili bir renkte parladığını hatırlıyorum."

"Kireç yeşili mi? Roswell yakınlarında mı? Orada bir sürü uzaylı eşyası var."

"Evet, öyle ama uzaylıların oradaki suyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Her neyse, orada kamp yapıyorduk ve gecenin bir yarısı uyandım. İşemem gerekiyordu, ben de ayakkabılarımı giydim ve koyun yukarısındaki uçurumun tepesine doğru yürüdüm. Su parlıyordu. İnanılmazdı. Orada oturdum ve onu izledim, yıldızlara, dolunaya, tüm bu doğa saçmalıklarına baktım. Sonra bir şey duyduğumu sandım. Kazıma ve inleme gibi. Seslendim ama kimse cevap vermedi. Ben de yüzüstü uzandım ve yukarıdan koya baktım. Bir kız vardı."

"Koyda mıydı?" Ben sordum.

"Hayır, uçurumun kenarından yukarı tırmanmaya çalışıyordu, koy kısmının etrafından." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Geriye dönüp baktığımda, kamp ateşlerimizi görmüş olabileceğini ve onlara ulaşmaya çalıştığını düşünüyorum. Her neyse, ona yardım etmek için uzandım. Ona elimi tutmasını söyleyip durdum ama elim ona dokunana kadar orada olduğumu bile fark etmedi. Sıçradı, bana baktı, gözleri kocaman olmuştu. Dehşete kapılmıştı."

İçinden bir ıstırap dalgasının geçtiğini hissettim. Bunca yıl sonra bile bu olay onu derinden etkilemişti.

"Elimi tutmasını sağlamaya çalıştım ama ilk başta tutmadı. Tekrar aşağı ineceğini düşündüm ama sonra onun için bir tehdit olmadığını anlamış olmalı. Elini benimkine koydu ve ben de çektim. Ama kaydı ve yana doğru savruldu." Devam etmeden önce bir yudum su içti.

Gemma elini onun koluna koydu. "İşte benimle konuşamadığın şey bu," dedi. "Bu kısım."

Başını salladı. "Koyun üzerinde asılı duruyordu ve beni de kendisiyle birlikte çekiyordu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama sonra bağırdı. Düşüyordu ya da çekiliyordu. Emin olamadım. Ona doğru hamle yaptım ve o da diğer kolunu bana doğru uzattı ama ıskaladı." Isırdı. "Iskaladım. Tırnakları yüzümü sıyırdı ve düştü."

"Özür dilerim Wyatt," dedi Gemma.

Ama anılarına yenik düşmüştü. Anılar yeniden su yüzüne çıkıp onu ele geçirirken gözlerini suya dikti. "Hiç ses yoktu," dedi. "Uçurum o kadar yüksek değildi. Belki yirmi ya da daha fazla metre. Düşüğünü duymalıyım." Kendi içine çekildi ve bunun sadece acı verici bir anı değil, travmatik bir anı olduğunu fark ettim. "Orada başka birinin daha olduğunu fark ettim. Karanlıkta. Koyakta yankılanan nefes sesleri duydum ve bir dağ aslanı ya da onun gibi bir şey olmasından çok korktum."

"Ne yaptın sen?" Dağ aslanı falan olmadığını çok iyi bildiğim için sordum. Ama o da biliyordu. O zaman bile farkı anlayabiliyordu.

"Yardım için koştum," dedi, yüz ifadesinden acı çektiği anlaşıyordu. İçinde taşıdığı yaralar, o gecenin hatırası olarak taşıdığı herhangi bir yara izinden çok daha derindi. "Onu orada bıraktım."

Bob Amca bir telefona cevap vermek için ayağa kalkarken Gemma onun kolunu sıktı. "Memur Pierce-," diye başladım ama sözümü kesti.

"Lütfen, sadece Wyatt."

"Wyatt, bu sana çok garip gelebilir ve bunu nasıl bildiğimi açıklayamam ama bu kızla güneyde bulunan toplu mezarlar arasında bir bağlantı olduğundan kesinlikle eminim."

İnançsızlıkla bana göz kırptı. "Bu nasıl olabilir?"

"Dokuz yaşında olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"Ve şimdi otuz bir yaşında mısın?" "Evet, doğru."

Tanrım, matematikten nefret ederdim. "Tamam, bu da çöplüğün en az yirmi iki yıllık olduğu anlamına geliyor. Gördüğün kızın katilin ilk kurbanı olup olmadığını merak ediyorum."

"Neden böyle bir bağlantı kurdunuz ki? Kaynaklar buradan iki yüz mil doğuda. Ve güneydeki toplu mezar alanından da yüzlerce."

Uh-oh. Yapışkan kısım. Gemma'ya baktım, sonra Bob Amca'ya, o hâlâ telefonda olduğu için umursamadı ama onu yola getiren Cookie oldu. "Bak," dedi, tavrını ortaya koyarak, "ona güvenmek zorundasın. Birçok davayı önsezilerine dayanarak çözüyor çünkü önsezileri asla yanlış çıkmıyor."

Wyatt'ın da belirttiği gibi, bu biraz abartılı bir ifadeydi. "Benim hakkımda yanılıyordu," dedi.

"Neredeyse hiç," diye düzeltti.

Gemma başıyla onayladı. "Cookie haklı Wyatt. Charley her şeyi biliyor. Garip bir şey. Doğaüstü bir şey gibi." Homurdandı. "Doğaüstü olduğundan değil. Bu çok saçma. Hayaletler görüyor ya da ölümlerle konuşuyor falan değil."

Öndeyken durma kavramını hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. "Ve sorunları var. Her zaman başı belada gibi."

Nefes nefese kaldım. "Çıkıyorum. Ayrıca, seri katil olabilecek bir adamla çıkıyorsun. Aklından ne geçiyordu?"

Bana ağzı açık baktı, sonra tükürdü, sonra da tamamen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Kelimelerinizi kullanın." "O bir seri katil değil."

"Evet, ama sen bunu bilmiyordun," dedim, tamamen kazanmış bir şekilde.

"Oh... Tanrım." Sinirlenmişti. "Neden ne zaman senin yanında olsam on dört yaşında bir çocuğa dönüşüyorum?"

"Bunu pek çok insana yapıyorum."

"Az önce laboratuardan aradılar," dedi Bob Amca, sözünü tamamen keserek. "Mezarlıktaki yağ her türden kullanılmış yağ, motor yağı, yemeklik yağ, endüstriyel yağlar.... Bir geri dönüşüm tesisi için planlandığını ve kamyon şoförünün bunun yerine o araziye döktüğünü düşünüyorlar."

"Peki, o zaman neden özellikle o arazi?"

"Bilmiyorum, balkabağım. Hâlâ üzerinde çalışıyoruz." Telefonla konuşmaya geri döndü.

"Neden terapiye gidiyorsun?" Wyatt'a sordum.

"Charley," dedi Gemma, beni bir kez daha azarlayarak.

"Sorun yok, Gem." Tekrar bana odaklandı. "Amirime göre öfke sorunlarım var."

"Neden böyle düşünsün ki?"

Gemma'nın ağızı inceldi ve beni azarladı. "Eğer rahat değilsen bu konu hakkında konuşmak zorunda değilsin Wyatt."

"Hayır, zaten bir önemi yok. Dizüstü bilgisayarını olan herkes öğrenebilir. Departmana göre benim kadınlara şiddet uygulayan erkeklerle bir sorunum var. Karısına dokuz demirle vuran bir adamı yere yatırmak için aşırı güç kullandım."

Şaşkın bir soluktan sonra, "Aferin sana" dedim.

"Evet, parası ve bağlantıları var. Neredeyse işimi kaybediyordum. Ama altı ay terapi görmem emredilmeseydi Gemma ile asla tanışamayacaktım."

Ondan hoşlandım.

"Biliyorsun, evimde her şey var. Tüm notlarım. Polis olduğumdan beri takıntılı bir şekilde kızı araştırıyorum. Göreve geri dönmeliyim ama-"

"Bu önceliklidir," dedi Bob Amca. "Çavuşunuzu arayacağım ve devam eden bir soruşturmaya yardım ettiğinizi bildireceğim."

"Mükemmel," dedim ellerimi birbirine kenetleyerek. "O zaman buradan başlayacağız. Yemek yedikten sonra tabii ki."

Reyes paylaşmamız için yeşil biberli güveç ve birkaç quesadilla getirdi. Kırpiklerimi kırıştırdım ve ona daha sonra bahşiş vereceğime söz verdim. Sunucunun tabaklarımızı yerleştirmesine yardım ederken bana sürtünüp durması boşuna değildi. Adam tam bir kazıkçıydı.

"Peki sonra ne yaptın?" Sıcak yahniden bir ısırık aldıktan sonra Wyatt'a sordum. "Danışmanları uyandırdım," dedi quesadillasını batırarak.

"Aradılar

Şerifin ofisi. Bir şerif yardımcısı çıktı. Bir tane." Ağızını bir peçeteye sildi. "Hepsi bu kadar. Onlara bölgede kaybolmuş küçük bir kız olduğunu söylemeye çalıştım ama kimse bana inanmadı. Şerif yardımcısı aslında bir rakun ya da çakal tarafından tırmalandığımı ima etti."

"Kendilerini savunmak için," dedim, "yara izlerine bakılırsa o çizikler tırnak için oldukça derin olmalı."

"Pek sayılmaz. Yaşanan onca şeyden sonra, çizikler enfeksiyon kaptı. Ailem o yaz beni Albuquerque'deki bir doktora götürmek için büyükannemlerin evinden erken saatlerde gelip beni almak zorunda kaldı ve bir tur kuduz aşısı olmak zorunda kaldım çünkü gece vardiyasındaki şerif yardımcısı bir çakalın iziyle bir insanınki arasındaki farkı anlayamadı."

"Oh," dedim. "Bu berbat."

"Yine de otobüsümüze ait olmayan lastik izleri buldu."

"Neye aitlerdi?"

"Diğer çocuklardan birkaçı ertesi sabah bir pikap gördüğümüzü sandı ama şerif yardımcısı muhtemelen bir çiftlik işçisi olduğunu söyledi."

"Çiftlik işçisi mi?" Buzlu çayımdan bir yudum alarak sordum. "Siz bir çiftlikte miydiniz?"

"Evet. Ama araştırıyordum. Kayıp bir kız ve bir çiftlik sahibi arasında hiçbir bağlantı bulamadım."

"Sahibi kimdi? Üzerinde bulduğunuz arazi?" "Knight adında bir aile."

Telaşla gerildim. Çoğunlukla kendimi düşmekten korumak için.

Bob Amca da en az benim kadar şaşırmıştı. "Toplu mezar alanı Knight ailesine ait bir çiftlikte."

"Bok yok mu? Bekle, bununla ilgili bir şey hatırlıyorum." Gözlerini kapadı ve geçmişi düşündü. "Evet, o çiftliğin sahibi Carl Knight adında biriydi ve onun Güney New Mexico'da bir çiftliği olan bir kardeşi olduğunu keşfettiğimi hatırlıyorum."

"Kardeşler mi?" Bir yerlere gelmeye başladığımız için heyecanla sordum. Belki sağlam bir kanaate yakın bir yerde değil ama bir yerlerde. "Artık oldukça güçlü bir bağımız olduğunu söyleyebilirim."

Bob Amca başını salladı ve telefonundan bir kişiyi aramaya başladı. Bulgularımızı aramak için ayağa kalktı. Kimi arayacağını bilmiyordu. Cookie koltuğunda kıpırdandı ve alkışladı, fethe katılmaktan, özellikle de bu kadar yürek parçalayıcı bir fethe katılmaktan heyecan duyuyordu. Bir şüpheliden hâlâ kilometrelerce uzaktaydık ama her santim bizi gerçeğe biraz daha yaklaşıtıyordu ve dairemdeki kadınlar en azından bunu hak ediyordu.

"Peki," dedim Wyatt'a, "takıntılı olduğunu söylemiştin? Kız hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Biraz, evet."

Umutlarım rüzgârda uçan bir uçurtma gibi yükseldi. "Bir adın var mı?" "Hayır."

Ve acil iniş.

"Ama evimde tonlarca araştırma materyali var. İsterseniz inceleyebilirsiniz."

"İtiraf etmeliyim ki Memur Pierce, şu anda size biraz aşığım." Gemma gülümsedi, benim onay mührümü gördüğünde anlamıştı.

Ona en iyi pazar gülümsememi sundum. "Ee, şimdi mi? Beşiğinde takılmak için iyi bir zaman mı?"

Kıkırdadı. "Elbette, sizin için de uygunsa efendim."

Bob Amca telefonu kapattı ve başıyla onayladı. "Sorun değil. Seninle orada buluşuruz."

Başka bir arama yapmak için ayrıldı. Bu adam telefonunu çok severdi.

*

Memur Wyatt Pierce'ın evine topluca gittik. Nob Hill'de iki yatak odalı küçük bir ev kiralamıştı. Güzel bir mahalleydi, eski ve köklü bir yerdi. Bob Amca hala telefonla konuşuyordu. Biz içeri girerken telefonu kapattı.

"Tamam, Taft şu anda ipuçlarımızı takip ediyor ve ben de Özel Ajan Carson'la irtibata geçerek onu da bilgilendirdim."

"Harika," dedim. "Beni daha da çok sevecek."

Arka yatak odasına doğru ilerlerken Wyatt Gemma'ya, "Sadece seni hazırlamak istiyorum," dedi.

"Ne için?" Gemma sordu.

"Bana o geceyi geride bırakıp bırakmadığımı sorduğunu ve benim de evet dediğimi hatırlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi temkinli bir şekilde.

"Şey, abartmış olabilirim."

Kilidi açtı ve kapıyı açtı. Her yer yüzlerce kâğıtla doluydu. Pencere eski haber kupürleri ve resimlerle kaplıydı. Bir yığın sarı saçın ardına gizlenmiş kocaman gözlerin düzinelerce çizimi vardı. Tam bir sanatçıydı ve yıllardır arıyordu. O kız onu hiç terk etmemişti. Belli ki kızın ortadan kaybolmasından kendini sorumlu tutuyordu, ki bu gerçek olamazdı.

"Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını farkındasın," dedim.

"Biliyorum." Benim iyiliğim için tamamen ikna olmamış bir omuz silkme hareketi ekledi. Hissettiği sorumluluktan kaçmaya hiç niyeti yoktu. İnancından dolayı ona hayranlık duyuyordum ama Gemma'nın gözlerinde endişenin parladığını görebiliyordum.

İçeri girdik ve araştırma materyallerini inceledik. Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanından o dönemdeki tüm kayıp kızlarla ilgili kanıt toplamıştı.

"Bunun yardımı olur mu bilmiyorum ama kızın sağır olduğundan şüpheleniyorum." "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bu bir önsezi. Zaten şüpheleniyordum ama ona seslenmeye çalıştığını ve ilk başta başını kaldırmadığını söylediğinde, muhtemelen öyle olduğunu anladım."

"Bekle." Düşünceli bir şekilde parmağını kaldırdı, sonra eski bir sandığın üzerindeki bazı dosyaları karıştırdı. "Oklahoma Sağırılar Okulu'nda bir kız kaybolmuştu." Aradığı dosyayı buldu ve bir resim çıkardı. "Bu o kız."

Elini uzattı ve içimde bir tanıma hissi uyandı. Aynı peri yüzü. Aynı yay şeklindeki ağız ve kocaman gözler, sadece resimde gülümsüyordu ve perçemleri yamuktu. Parmak uçlarımı resmin üzerinde gezdirdim. "Bu onun gözleri," dedim ve sonra resmi Cookie ve Bob Amca'ya gösterdim. "Bu o kız." Resmi ters çevirdim. Adı Faith Ingalls'dı.

"Dışarısı çok karanlıktı," diyor Wyatt, "üstü başı toprak ve kan içindeydi, sanki gömülüp tekrar çıkarılmış gibiydi. Onu bu resimden tanıyamadım."

"Bu davayı çözebildiler mi?" Bob Amca sordu.

Dosyayı okudu. "Ben araştırırken yoktu ama bu birkaç yıl önceydi. On yıldan uzun bir süredir kayıptı. Saul Ussery adında bir bakım görevlisinden şüphelenmişler ama bunu asla kanıtlayamamışlar."

Omzunun üzerinden okudum. "Başka bir şey bulabildin mi?"

"Hayır, ama ismi araştırabiliriz," dedi. "Şimdi bir şeyler çıkabilir."

Bob Amca okuduğu dosyayı yere bıraktı. "Bunu yapabilirim." Ben başka planlar yaparken o karakolu aradı.

Kız muhtemelen seri katilin ilk kurbanıydı. Deneme sürüşü. Onu istiyordu ama ona sahip olamıyordu, bu yüzden belki de onu zorla almaya çalıştı. Onu kazara öldürmüş bile olabilir, ama ben bundan şüpheliyim. O zaman bile bu eylemden zevk alıyor gibiydi. Güçten. Ve bu sadece onun kana susamışlığını körükledi. Sarışın kadınlara olan takıntısını.

Önce Ajan Carson'ı aradım ama ulaşamadım. Eğer toplu mezar alanındaysa, parmaklıkların dışında olabilirdi. Ben de onun yerine Kenny Knight'ı aradım.

"Bay Knight," dedim telefonu açtığında. "Bu Charley Davidson, APD için danışmanlık yapıyor. Dün tanışmıştık."

"Evet, hatırlıyorum." Bunu benden duyduğuna pek sevinmiş benzemiyordu. Onu pek suçlayamazdım.

"Size bir isim sorabilir miyim diye merak ediyordum. Bakalım tanıyacak mısınız?" "Elbette." O güne kadar medyada çıkan tüm haberlerden bıkmış ve yorulmuştu.

Sabah. Şerifin departmanının bu sabahki cinayeti duyurmaktan başka çaresi yoktu.

Bir toplu mezarın bulunması ve eyaletteki tüm haber ekiplerinin orada olup haber yapmak için yarışması.

"Ailenin Saul Ussey adında bir adamı işe aldığını biliyor musun ya da hatırlıyor musun?"

"Saul mu? Hayır, o burada hiç çalışmadı. Ailem ona katlanamazdı." Adrenalin sistemimi doldurdu. "Bekle, onu tanıyorlar mıydı?"

"Onu tanıyor muydunuz? Onların yeğeniydi. Benim kuzenim. Sadece paraya ya da yatacak bir yere ihtiyacı olduğunda ortaya çıkardı. Bekle, petrol-"

Bob Amca'nın dikkatini çekmek için elimi şaklattım. Hoparlörü açtığımda hem o hem de Wyatt dinlemek için koşarak geldiler. "Peki ya yağ?" diye sordum.

"Hiç aklıma gelmedi. Saul birkaç yıl kamyon şoförlüğü yaptı. Plastik ve kullanılmış yağı geri dönüştüren bir şirkette çalışıyordu. İşinin bir parçası da tamirhanelerden ve restoranlardan topladıkları yağı birkaç haftada bir Cruces'teki bir işleme şirketine götürmekti."

"Ama neden bunun yerine sizin arazinize atsın ki?" diye sordum.

"Çünkü o aşağılık bir orospu çocuğuydu. Eminim Albuquerque'de çalıştığı şirket, Las Cruces'dekilere petrolü almaları için para ödemek zorunda kalmıştır. O parayı arada bir cebine atabilir ve petrolü burada kimsenin bilmeyeceği bir yere dökebilirdi."

Wyatt, Gemma ve Cookie suskun bir şekilde dururken Bob Amca not defterine notlar alıyordu. "Kenny, seni üzmem ama kuzeninin o kadınların ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum."

"Bayan Davidson, bu beni hiç şaşırtmazdı. Pisliğin tekiydi. Bir keresinde annemle babamı tehdit etmişti, saçma sapan bir planı için ona para vermedikleri için. Her zaman bir piramit dolandırıcılığına katılırdı."

"Öyle miydi?"

"Evet, öyle ama şu anda pek bir şey yapmıyor. Bir bakımevinde kalıyor. Bir süre önce felç gibi bir şey geçirdi."

Bilgileri not aldım ve sonra sordum: "Ajan Carson'ı görürseniz beni aramasını söyleyebilir misiniz? Ulaşamıyorum."

"Dışarıda telefon çekmiyor. Arabayla bir tur atıp ona haber versem nasıl olur?" Katilin büyük olasılıkla kim olduğunu öğrendiği için çok rahatlamış görünüyordu ve ben de onun adına rahatlamıştım.

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Hayır, hanımefendi, teşekkür ederim. Notunuzu aldım."

Boğazımı temizledim. "Um, notum?"

"Sorun yok. Burada olduğunu ve gittiğini biliyorum." Nefesi göğsünde sıkıştı ve tekrar başladı. "O kızlar için oraya bir bahçe yapacağım. Onun gurur duyacağı bir şey."

Lanet olsun. Notu kamyonetine koyarken beni görmüş olmalı. "Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için bir zevk olacak."

Bob Amca bana bakarken telefonu kapattım. "Az önce bunu çözdük mü?" Çeteye gülümsedim. "Sanırım çözdük."

Gemma gülümsedi. "Cazibesini görebiliyorum, kardeşim." Bana hızlı bir sarılma teklif etti. "Sarhoş edici bir şey."

"Evet, öyle. Ve davaları gerçekten sarhoşken çözdüğünüzde daha da fazla oluyor. "

"Her şeyi lekelemek zorundasın."

"İstiyorum," dedim bana tekrar sarılırken. "Gerçekten istiyorum."

*

Bakımevi çamaşır suyu ve idrarın fermente olmuş bir karışımı gibi kokuyordu. Hemşire odasına gittiğimde koku burnuma geldi. Evde toplanmak istemediğimiz için sadece Wyatt, Bob Amca ve ben içeri girdik. Masanın arkasındaki hemşire evrak işleriyle meşguldü ama Wyatt'ın üniformasını görünce başını kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

İlk ben konuştum. "Saul Ussery'i arıyoruz."

"Aileden misiniz?"

"Resmi bir iş için buradayız," dedi Bob Amca, ses tonu kızın itiraz edemeyeceği kadar keskindi.

"204 numaralı odada. Koridorun sonunda, sağdan ikinci kapı." "Teşekkür ederim," dedi.

Genç bir hemşire onu tekrar yatağına yatırırken içeri girdik. Saul yaklaşık benim boyumdaydı, geniş kaşları ve küçük gözleri vardı. Tombul yüzü muhtemelen yaşını daha zayıf olsaydı göstereceği kadar göstermiyordu. J. R. R. Tolkien romanlarındaki bir karaktere benziyordu.

Hemşire bize göz kırptı. "Bu serseriye görmeye mi geldiniz?" diye sordu, çarşaflarını üzerine örterek.

"Kesinlikle öyleyiz," dedim, sesime sızan hoşnutsuzluğu engellemeye çalışarak.

"Bay Ussery çok komik. Her zaman şakalar yapar. Ve sarışınlardan hoşlanır, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Üzülerek söyledim. "Hiç eksik yok, değil mi?"

"Neyi?"

"Sarışınlar mı?"

Kıkırdadı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Eğer olursa, nereye bakacağımı bilirim, değil mi Saul?"

Hiçbir fikri yoktu.

Serserinin gözlerinin Wyatt'ın rozetine nasıl odaklandığını fark etmeden edemedim. Endişeli görünüyordu. Nedenini tahmin edemedim.

"Tamam, seni yalnız bırakayım," dedi. "Onlara sorun çıkarma."

Zıplaya zıplaya dışarı çıkarken yüzünde öldürücü bir gülümseme belirdi. Onunki gibi bir işte bile moralini yüksek tutabiliyor ve günün tadını çıkarabiliyordu. Ya bu ya da gerçekten iyi bir şey üzerindeydi.

"Hey, Saul," dedim yatağının yanına giderek.

"Aman Tanrım," dedi Wyatt şaşkınlıkla, "onunla 2004 yılında röportaj yapmıştım. Aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Bir öğrenci kaybolduğunda UNM'de bakım görevlisiymiş."

"Yani başka bir kız kaybolduğunda orada mı çalışıyordu?"

"Kesinlikle öyle."

"Sarışın değildi, değil mi?" Başını salladı.

"Uh-oh," dedim ona. "İkinci ıska. Duyduğuma göre küçük kızları

öldürmeyi seviyormuşsun." "Hayır, hayır," dedi başını sallayarak ve ileri geri sallanarak,

Yasaların elverdiği en iyi şekilde oynuyordu. Aldatmacanın dalga dalga yayıldığını hissettim. O zaman neden buradaydı? Başının üstünde bir çatı? Karnında yemek? Hepsi bir maskaralık mıydı?

Bob Amca telefonda yüzbaşıyla konuşuyordu. "Evet, elimizde oldukça sağlam kanıtlar var ama bu davanın kapanmasını istiyorsak güçlü bir dosya oluşturmamız gerekecek." Tekrar Saul'a baktı. "O asla bir hapisane hüccresinin içini göremeyecek, ama en azından o kadınların aileleri bir kapanışa sahip olacaklar."

Saul'a doğru eğildim, bakışları benimkilerle buluşana kadar bekledim ve "Cehennemde yanacaksın" dedim.

Pek şiirsel değil ama büyük olasılıkla doğru.

Dünyanın ihtiyacı olan şey daha fazla alçakgönüllü dahidir.

Bizden çok az var.

-T-SHIRT

Cookie ofisteki telefonlara bakmaya geri döndü. Gemma'nın görmesi gereken müşterileri vardı, zavallılar. Wyatt, Bob Amca ve ben de bulgularımızı rapor etmek ve evrak işlerine başlamak üzere karakola gittik. Ne yazık ki yazmam gereken bir ifade vardı. Tüm o kağıtlar olmasa evrak işleri o kadar da kötü olmazdı. Ve iş. Karakola dönerken Ubie savcayı, kaptanı ve diğer birkaç önemli kişiyi aradı, böylece vardığımızda bizi bekleyen küçük bir kalabalık vardı.

"Knight Ranch katiliyle ilgili güçlü bir ipucunuz var da ne demek?" diye sordu savcı içeri girerken.

Ona böyle mi diyorlardı? Kenny Knight bundan hiç hoşlanmazdı. Başka bir şey önermeliydim, Pislik Seri Katil ya da Alçak Yağ Damperli Adam gibi. Hayır, kulağa pek hoş gelmiyordu ama seri katillere havalı isimler vermek çok kötü bir eğlenceydi. Neden onların korkunç eylemlerini yüceltelim ki? Bana hiç mantıklı gelmedi.

O sabahki aynı konferans odasında bir araya geldik ve Bob Amca davanın üzerinden geçti. Hatta noktaları birleştirmek için beyaz tahtaya bir diyagram bile çizdi. Bir sürü renk kullandı. Çok güzeldi. Wyatt kendi rolünü, yirmi yıllık bir faili meçhul davayı nasıl çözmeye çalıştığını ve her şeyin nasıl birbirine bağlandığını anlattı. Ben de arkama yaslanıp arada bir fikrimi söyledim. Çoğunlukla bir şeyleri yanlış anladıklarında. Bir ıslah memuru olarak parlak bir geleceğim olabileceğini fark ettim, etrafta dolaşıp yanlış yaptıklarında insanları düzeltiyordum. Bunun ne kadar para getirdiğini merak ettim.

En az üç acı verici saat sonra, ayrıldık. Tüm bunlardan sonra raporumu sunmam gerekiyordu ama bunun için yarıya kadar beklemem gerekecekti. Arka plana karışmak için elimden geleni yaptım, böylece fark edilmeden gizlice çıkabilecektim. Çete hâlâ dava hakkında konuşuyordu. Bölge savcısı bayram ediyordu. Bir günde iki büyük dava bir şekilde çözülmüştü. Ve yüzbaşı-

"Yine yaptın."

Döndüğümde kaptanın konferans salonunun hemen dışında durduğunu gördüm. Mükemmel bir duruşla bana bakıyordu. Isaac Asimov'dan fırlamış katil bir robot gibi.

Hikaye.

"Ve bunu ben bakmıyorken yaptın." İleri doğru yürüdü.

Kaçmayı düşündüm ama bunun beni sadece suçlu göstereceğini fark ettim. Bir şeyden dolayı. Ne olduğu hakkında bir fikrim yok.

"Bir dahaki sefere daha çok uğraşmam gerekecek," dedi ve önümde kısa bir süre durdu. "Hepsi Bob Amca ve Memur Pierce'in işiydi," dedim, ayakta durmaya çalışarak.

Yerde. Ama ona bu kadar yakın bir mesafeden bakmak bir gökdelene bakmak gibiydi.

Başını salladı ve odayı inceledi. Oradaki her subay bizim davamız hakkında konuşuyordu, hareketleri abartılıydı, heyecanları bulaşıcıydı. Belli ki kaptan bu tür saçmalıklara karşı aşılarmıştı. Yüz ifadesinden tek bir şey anlaşıyordu: kızgınlık. Bu sefer tekneyi kaçırmıştı.

"O zaman başka zaman," dedi. Döndü, hareketleri keskin, uygulaması netti ve ofisine geri döndü.

Elimde değildi. Ben durduramadan içimden çıkıverdi. Yakın zamanda bir huzurevine gitmişim. Belki de demansa yakalanmışım. Topuklarımı birbirine vurdum ve Heil Hitler selamı verdim.

Tam da başka bir şey söylemek için dönüyordu.

Bakışları üzerimde toplandığında -inanılmaz bir şekilde- donup kaldım. Sonra işaret parmağım hariç tüm parmaklarımı aşağı doğru katladım. "Bak," dedim arkasındaki duvarı göstererek, "orada kamera yok. Ama senin orada bir tane var." Kolumu salladım, dirseğim kilitli, parmaklarım sert, bir adım sağa. "Bakın, bir kamera var. Ancak o kamera buradaki tüm olayları kaydedemez-" Sol elimle odanın karşı tarafını gösterdim. "- odanın diğer tarafını." Sonunda kolumu indirdim. "Güvenlik önlemlerinizin olması gerektiği gibi olmadığını hissediyorum Kaptan." *Jack deme. Jack deme. Jack deme.*

Ağzı yüzünde acımasız bir çizgi oluşturdu. Ne söyleyeceğini aktarmadan döndü ve gitti. Harika bir şeydi. Şimdi bütün gün merak içinde olacaktım. Çok değil ama yine de.

Eski düşmanım David Taft arkamdan güldü. Kelimenin tam anlamıyla. "Yemin ederim Davidson, nasıl arkadaş edineceğini ve insanları nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun."

Masasında otururken ona döndüm. "Eğer dikkatli olmazsan, kız kardeşine Poughkeepsie'den gelen o telekızla tekrar çıktığını söylerim."

Ayıldı ve omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı. "Ben değilim. Bunu nereden biliyorsun?"

Sakarine bulanmış bir gülümsemeyle göz kırptım ve "Ben yapmadım" dedim. Gözlerini kapadı ve utanç içinde başını öne eğdi.

Ona dudak büktüm. "Her seferinde buna kanıyorsun."

Ben çıkarken Gemma istasyona girdi, muhtemelen erkeğini görmeye gelmişti. Bu düşünce beni mutlu etti. Ne kadar güzel olsa da pek kimseyle çıkmazdı. Sokak kedilerini toplamaya başlamadan önce sefil ve yalnız hayatından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Wyatt onu gördü ve bize doğru yöneldi. Yara izlerini görünce küçük perim Faith Ingalls'ı merak ettim. Beni doğruca ona göndermişti. Davayı araştırdığını nereden bilebilirdi ki? Ya da belki de bilmiyordu. Belki de başka bir nedeni vardı. Muhtemelen ölmeden önce gördüğü ve ona yardım etmeye çalışan son kişiydi. Ona yardım etmek için hayatını riske atan kişi. Ve hala kadınların neden hala benim dairemde olduklarını merak ediyordum. Ne istiyorlardı, neye ihtiyaçları vardı?

Wyatt yanıma gelip Gemma'ya tatlı bir gülümseme verirken, "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedim. Muhtemelen çocukların önünde büyük bir olay yaratmak istemiyordu, bu yüzden selamlaşmasını gizli tuttu.

"Ateş et," dedi.

Gemma şüpheyle kaşlarını kaldırdı. Ne dedim ben?

Bekle, ne diyecektim? Kurtarmaya çalıştığı kızın hayaletiyle tanışmaya gelmesini isteyemezdim. Ben de doğaçlama yaptım. "Evimdeki bir şeyi kontrol etmeni istiyorum. Sızdıran bir musluğum var." Aman Tanrım, doğaçlamada çok iyiydim.

Duruşu *kafamın karıştığını söylüyordu* ama gözleri "Ne?" diyordu. "Ben gerçekten sızdıran muslukları tamir etmiyorum."

"Lütfen. Bir daha senden hiçbir şey istemeyeceğim."

"Hayır," dedi Gemma uyararak, "sakın buna inanma. Sen daha ne olduğunu anlamadan sana boya yaptırır, kutu taşıttırır ya da komşusunu gömdürür."

Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibiydi. Ondan asla resim yapmasını istemezdim.

*

Benim evimde buluştuk ve Wyatt'ı oturma odama götürdüm. Gemma Faith'in benim dairemde olduğunu biliyordu ama Faith ve Wyatt'ı tanıştırmak zor olabilirdi. Yine de önce onu bulmam gerekiyordu. Bay Wong'un altında değildi. "Hmmm," dedim etrafa bakarak, "şu sızdıran boru burada değil gibi görünüyor. Yatak odasını deneyelim."

Wyatt Gemma'ya sorgulayan bir bakış attıktan sonra beni takip etti. "Biliyor musun, herkes senin deli olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi? Bu çok garip. Ama bunu kabul etmeye ve iyi demeye ne dersin?" "Bana uyar."

Dört ayak üstüne kalkıp yatağın altını kontrol ettim. Küçük Günişığı yatağımın altında kıvrılmış yatıyordu, kocaman mavi gözleri bana bakıyordu. Ayağa fırladım. "Buldum!" Sonra yüzüstü uzandım ve ona en güzel Pazar gülümsememi sundum. "Hey kıymetlim," dedim elimi uzatarak. "Seni görmesi için birini getirdim."

Benden uzaklaştı, sanki baltalı bir katılmışım gibi bana baktı. Hay aksi. Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

En azından Artemis beni gördüğü için mutluydu. Ve yerde olduğum için daha da mutluydu. Bana pati attı, minik kuyruğu neredeyse coşkuyla titriyordu. Kulaklarını okşadım ve tekrar yatağın üzerine çıkmadan önce boynuna sokuldum. "Kendin araman gerekecek."

Artemis beni yere yatırıp öldürmek için hamle yaptığında, "Sorun yok. Ben iyiyim." Wyatt yatağın etrafında yürüdü ve bir tür nöbet gibi görünen şeyi gördü. Artemis'i kafasından yakalamıştım ve kulağını kemiriyordum ama onu görünce hemen durdum, elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde onu üzerimden itmeye çalıştım.

"Burada," dedim.

Umarım davranışımı deliliğin bir yan etkisi olarak görmezden gelirdi. Gülümsedim ve yüzüstü döndüm ama Artemis üzerime atladı. Havada uçan 90 kiloluk Rottweiler sırtımın üzerine indi. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı ve acı içinde inledim.

Sonra bir kıkırdama duydum. Yumuşak. Lirik. Yatağın altına baktım ve zoraki kelimelerle, "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedim.

Gülümsemenin başlangıcı ağzını genişletti. Ne yazık ki bilincimi kaybetmeden önce Artemis'i üzerimden itmek zorunda kaldım. Bir kolumu başına doladım ve yanıma uzanmasını sağladım. "Kal," diye fısıldadım kulağına. Mızımızlandı, şahdamarımı koparacakmış gibi yapmayı çok istiyordu. Köpekler buna bayılırdı. Başka çaresi olmadığı için bunun yerine saçımı çiğnedi. Bu onu bir süre meşgul ederdi.

Büyük ve güçlü bir şüphe duygusuyla Wyatt dizlerinin üzerine çöktü. Elini tuttum ve onu da kendimle birlikte yere çektim. Gemma güldü ve merakla onun da dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu," dedim ona, boş bir yatağın altını göstererek, "İnanç adını kullanan küçük bir kasırga."

Durdu ve duyguları düzleştirdi. Kabullenmesi çok zordu. Muhtemelen onu tüm bu ölü insan meselesi hakkında uyarmalıydım. Olayı Wyatt'ın bakış açısından hayal etmeye çalışarak yatağın altına baktım. Görebileceği tek şey birkaç hafta önce kaybettiğim kırmızı tanga ve bir Butterfinger paketi idi.

"Özür dilerim," dedim ona. "Ölü insanlar gördüğümü söylemeyi unuttum."

Başını salladı. Adrenalinini şaşkınlıkla yükselmediğine göre söylentileri duymuştu. Ölü insanlar gördüğümü değil ama ölü insanlar gördüğünü *sanan* deli bir medyum özentisi olduğumu. En azından tamamen sürpriz değildi.

Asıl sürpriz bundan sonra gelecekti. Faith onu gördü. Yüzündeki yara izlerini gördü. Gözlerinin içine baktı. Bir an sonra, önümüzdeydi.

Geri çekildim ve Wyatt'ı omzuna elimi koyarak oturması için cesaretlendirdim. Faith ayak parmaklarının ucunda dengede duruyordu, önümüzde kambur duruyordu ama en azından yatağın altından çıkmıştı.

"Beni sana o getirdi Wyatt," dedim, bakışları havadaki her gölgeyi, her toz zerresini takip ederken, gözlerinin algılayamadığı şeyi görmeye çalışıyordu.

Faith, uzanıp yüzüne dokunana kadar santim santim ileriye doğru eğilerek yürüdü.

Ona işaret ettim. "Adı Wyatt."

Bana doğrudan bakmadı ama başıyla onayladı. Bu ondan aldığım ilk gerçek iletişim görüntüsüydü. Şimdi bir yerlere varıyorduk. Uzandı ve onun yüzüne dokundu.

"Seni tanıyor."

Parmakları adamın yüzüne değdiğinde, adam geri sıçradı.

"Kıpırdama," dedim, elimi sabit tutarak onu cesaretlendirdim. "Yüzüne dokunuyor. Yara izlerine."

Parmaklarını çenesinde, çenesinin ve ağzının üzerinde gezdirirken ısırdı ve sıkıca tuttu. Onunki gördüğü son nazik yüzdü.

"Sanırım seni görmek, iyi olduğunu bilmek istiyor."

Tekrar imzaladım ama diğer ikisinin ne dediğimi anlaması için sesimi kullandım. Artık duyabiliyordu. Sorun bu değildi. Sorun, konuşulan İngilizceyi bilmemesinde yatıyordu. "Adın Faith mi?" diye sordum.

Utangaç bir tavırla omzunu yanağına doğru kaldırdı ve başını salladı. Sonra işaret parmağını zar zor kaldırdı ve Wyatt'ı gösterdi. "Arkadaşım," dedi, işaretleri ellerinin üzerinde sadece bir fısıltı gibiydi.

Gözyaşlarım o kadar hızlı aktı ki onları durduramadım. "Evet," dedim Wyatt'ın omzunu okşayarak. "O senin arkadaşın."

Ve baraj yıkıldı. Wyatt duygu selini bastırmaya çalışırken omuzları sarsıldı. Parmaklarını gözlerinin üzerine sardı ve Gemma onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Sorun yok tatlım," dedi sırtını sıvazlayarak.

Wyatt elini çekmeden, "Onu hayal kırıklığına uğrattığım için ne kadar üzgün olduğumu söyler misin?" dedi.

Aynı fikirde değildim ama başımı salladım ve mesajını ona ilettim.

"Başarısız mı oldu?" diye sordu minik parmakları avucunun içinde kayarken. "Beni kurtarmaya çalıştı."

"Biliyorum ama seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor. Sanki onun yüzünden ölmüşsün gibi."

Sol eliyle onun yanağını okşadı ve sağ eliyle bir işaret yaptı. "Yanılıyor. Ben Bay U. yüzünden öldüm."

Sonunda bir isim buldum. Ya da Ussery isminin baş harfini. Ve haklıydık. Hiç şüphem yoktu ama doğrulama her zaman iyidir.

"Onun yüzünü düşündüm," diye devam etti. "Onun yüzü beni mutlu hissettiriyor."

Wyatt'a, "Yanıldığını söyledi," dedim. "Onu hayal kırıklığına uğratmadın. Ve yüzün onu mutlu ediyor."

Başını salladı. Tek yapabildiği buydu. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Ama onu kaybetmiştim. Artemis sürünerek yanımdan geçmiş ve burnunu Faith'in ayağına dayamıştı. Güldü ve onu sevmek için eğildi. "Köpekleri severim," dedi.

Artemis bu ilgiyi yüzme havuzuna atılmış kuru bir sünger gibi emdi. Küçük kuyruğunu salladı ve karnının üzerine yuvarlanarak beni poposuyla itti. Aldığım teşekkür buydu.

Bugün sıçrama yapmıştık. Dev adımlar. Umarım onunla daha fazla konuşabilir, onu karşıya geçmeye, ailesiyle birlikte olmaya ikna edebilirdim.

*

Kadınlar bir yere gitmemişti ama değişmişlerdi. Sakinleşmişlerdi, daha az dengesiz, daha az çılgındılar. Ama hâlâ boşluğa bakıyorlardı, bakışları

kaybolmuş gibi boştu. Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ve onlara gerçekten yardım etmek istiyordum. Reyes'in işten çıkmasına daha zaman vardı. Hatta

yabancı hissettiren bir düşünce. Reyes çalışıyor. Hayatını kazanıyor. Benim dünyamda hayatta kalmak. Gerçekçi olmak.

Önce Raket ve Mavi ile aramı düzeltmem gerekiyordu. Ancak o zaman Raket'ten dairemdeki kadınlara nasıl yardım edebileceğime dair öneriler ve Reyes'le ilgili cevaplar alabilirdim, adamımın adının neden onun felaket duvarında olduğunu öğrenebilirdim.

Akıl hastanesine giderken aklıma başka bir düşünce geldi. Öyle oldu. Ama bir davayı neredeyse ölmeden çözdüğümü fark ettim. Anlamsızca dövülmeden ya da kırık camların arasında sürüklenmeden. Berbat bir şeydi. Ama başarmıştım. İşler iyiye gidiyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve aklıma başka bir düşünce gelmeden önce neredeyse yedi saniye boyunca gururumun kabarmasına izin verdim. Az önce kaderi kıskırtmıştım. İlk düşünceyi düşünerek, büyük olasılıkla kendimi uğursuzluğa sürüklemiştim. İhtiyatı elden bırakmıştım, gururuma lanet olsun.

Ama yapmıştım. Buna hiç şüphe yok. Bu yüzden büyük bir araç Misery'nin sürücü kapısına çarptığında - metalin çarpışma ve parçalanma sesi sağır edici - karanlık içeri girerken son düşüncem, *Dürüst olmak* gerekirse, *sanki kendimi hiç tanımıyorum*.

Mocha latte ile duble espresso içen bir kadının gücünü asla hafife almayın.

-T-SHIRT

Zifiri karanlıkta bir motorun uğultusuyla uyandım. Sonra uzakta ışıklar olduğunu fark ettim. Onlara doğru yürümem gerektiğini düşündüm. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Ama bacaklarım hareket etmiyordu. Ellerim de öyle.

Felç olmuşum!

Ya da

bağlanmışım.

Muhtemelen

bağlıydı. Bana bir

kamyon çarptı!

Anılar geri aktı. Kocaman bir kamyon, hayır, bir SUV, bana doğru hızla geliyordu, sonra bir ızgara, sonra o ızgaranın üzerindeki GMC olduğunu ilan eden amblem yaklaştıkça yaklaşıyordu - o kadar hızlıydı ki, düşünecek zamanım yoktu. Gardımı almak için. Zamanı yavaşlatmak için. Güçlerimi kontrol etmeye çok ihtiyacım vardı. Cidden, zamanı yavaşlatabilir miydim, yavaşlatamaz mıydım? Kendimi ancak duyularım zaten yüksek alarmdayken savunabilirmişim gibi görünüyordu. Cookie'nin bardaki silahıyla. Reyes'in Garrett'a dairededeki öfkesiyle. Farkındaydım. Kötü bir şey olacağını biliyordum. Ama gafil avlanmak, gafil avlanmak gibiydi. O kamyon birdenbire ortaya çıktı, bu yüzden bu terim kullanıldı.

Dünya dönüyor ve başım zonkluyor, çarpışmadan hiç hoşlanmadığını belli ediyordu. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti. Bir NFL defans oyuncusundan daha fazla beyin sarsıntısı geçirmiştim. Kalıcı beyin hasarı giderek daha olası görünüyordu. Zavallı Barbara. Onu hak etmemiştim. Başka birinin kafatasında olmayı hak ediyordu. Tehlikenin önünde bir havuç sallandırıp *nah-nah-nah-nah-naaaah- nah* demeyen yarım beyinli birini.

Yavaş yavaş uzuvlarımda bir şeyler hissetmeye başladım. Ellerim arkadan bağlıydı, ayak bileklerim birbirine bağlıydı. Bunun dışında oldukça rahattım. Bu şeyin arka koltuğu günlerce sürdü. Gördüğüm ışıkların beni kaçıran kişinin ön panelinden geldiğini fark ettim. Arabayla gidiyorduk ve duyduğum kadarıyla sokak lambası görmediğime göre muhtemelen artık şehirde değildik.

Pusun içinden sürücüyü seçmeye çalıştım. Beyaz tenli, kısa sarı saçlıydı. Kolları kıvrılmıştı ve ön kolunda sekiz top dövmesi gördüm. Sarı saçlar ve sekiz rakamı. Orospu çocuğu, o köprünün altında ölecektim. Nicolette beni görmüştü.

"Boşanma davası açtı."

Beni kaçıran kişi uyanık olduğumu biliyordu. Sisten çıkmak için çok uğraştım ama görüşüm bir türlü netleşmiyordu. Dünya sağa doğru eğilmeye devam ediyordu. Kendimi sarhoş hissediyordum ve Kim gibi onun da beni uyuşturup uyuşturmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Şimdi tüm planlarımın, tüm sıkı çalışmalarımın hiçbir anlamı yok. O sürtüğü şimdi öldüremem. Baş şüpheli ben olurum. Herkes öğrenecek."

Evet! Çivilemişim! Bir şeyleri çivileme konusunda uzmandım. Fikirler, iki-dört, kendine güveni olmayan adamlar. Eğer bir şey çivilenebiliyorsa, onu çivileyebilirdim. Muhtemelen adımı Çivi Çakıcı olarak değiştirmeliydim. Sigorta parası için böyle bir adam olduğunu biliyordum. Belki de gerçekten medyumdum. Garip şeyler olmuştu.

"Başka bir kadınla yattığıma dair hiçbir kanıtınız yoktu."

"Ve ona bunu söyledim," dedim. Kelimelerim birbirine karıştı ve çenemin doğru çalışmadığını fark ettim. Çok fena ağrıyordu. Ve omzum. Vay anasını. "Aldattığına dair elimizde gerçek bir kanıt olmadığını söyledim."

"Oh, eminim benim için savaşmışsındır."

Yan yatıp sırt üstü dönmeye çalıştım. Sol omzum yerinden çıkmış gibiydi. Bu hareketle dünya tersine dönmüş ve midem guruldemiş olsa da acıyı biraz hafifletmeyi başardım. Şakağımdan ve yanağımdan aşağı bir sıcaklık aktı ve kanadığımı fark ettim. Ha! Marv'ın cipinin her yerine kan bulaştırıyordum. O şeyi dışarı çıkarmak yok. En azından adli kanıt olacaktı.

"Ben de onu öldüremezsem seni öldürürüm diye düşündüm. Kimse *bunu* yapmazdı. bağlantı."

Luminolü getirdiklerinde yaparlardı. Görevli olmayan polislerle dolu bir odada asistanıma saldırdığı kısmı açıkça unutuyordu. Neden kimse bunu hatırlamadı?

Dönmeyi durdurmak için gözlerimi sıkıca kapattım ve konsantre oldum, ama Angel içeri girmede. Ona ihtiyacım olduğunda hep gelirdi. Odaklanamıyordum, düşüncelerimi bir araya getiremiyordum. Bana çok hızlı geliyorlardı ve kırılmış, parçalanmışlardı.

"Neden bu köprüdeydiniz?" diye sordu. "Bunu nereden biliyordun?"

Bana baktı ama karanlığa gömülmüştü. Onun aurasını görüyordum. Daha önce de insanların auralarını görmüştüm ama bu farklıydı. Marv'inki bulanıktı. Kötüydü. Açık ve basit, aurası kötüydü. Etrafını sarmış, onu tüketmişti. İstedigini elde etmek için yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Bundan başka bir şey çıkmasa bile, en azından bir kadının hayatını kurtarmıştım. Sigorta parası için karısını öldürmeye niyetliydi. Böyle bir şey yapmak için özel bir tür pislik olmak gerekir. Bir kadını onu sevdiğine ikna edebilmek, ailesini onu sevdiğine, sevgi dolu ve sadık bir koca olduğuna ikna edebilmek ve tüm bu süre boyunca aklının bir köşesinde onun ölümünü planlamak. Eğer bunu içinde tutabilseydi, Valerie Tidwell beni asla aramazdı.

"Ölü bir kız söyledi bana," dedim sonunda sorusunu yanıtlarken, "ama ölmemişti."

"Olmak üzeresin. Önemli olan tek şey bu."

Artık dönmeye dayanamıyordum. Acı omzuma, kaburgalarım ve kalçama vuruyordu ve bacağımın kırıldığına dair korkunç bir his vardı içimde. Eğer kırık değilse, açıklaması gereken çok şey vardı. Bir hiç uğruna beni bu kadar acıya boğmak kabul edilemezdi. Ama dönmek en kötüsüydü.

Marv engebeli bir yola girdi ve cipini parka çekerek çıkık omzuma küçük bir sarsıntı verdi.

"Bana ne verdin?" Ona sordum.

"Bir GMC sandviçi." Arkasını döndü ve bana ters ters baktı. "Seni ilgilendirmeyen bir şeye karışmaya nasıl cüret edersin?"

"Bu benim işim sayılır," dedim ama beni duymadı. Dışarı çıktı, kapımı açtı ve ben toprağın üzerine düşene kadar bacaklarımı çekti. Düşerken başım çerçeveye çarptı ve Barbara protesto çığlıkları attı. Ben de tam onun yanımdaydım.

Çevreye konsantre olmaya çalıştım ama bu çevre atlıkarıncanın bir parçasıyken çok zordu. Gözüme çarpan tek şey köprüydü. Artık kullanılmayan bir demiryolu hattının eski, harap köprüsü.

Zeki görünmeye çalışarak, "Kötü bir düşünüş yaşamak üzeresin," dedi. "Ama ölüm nedenin muhtemelen boğulma olacak."

Kolumu tuttu - Tanrı'ya şükür çıkık olmayan kolumu - ve beni yokuşun kenarına kadar sürükledi. Sonra beni bir raydan itti ve otoyolun üzerinde durana kadar köprünün ahşap çıtalarının üzerinden geçirdi. O kadar da değildi.

Yüksek. Düşmek muhtemelen beni öldürmez. Sadece çok kötü acıtacaktı. Tam bir aptaldı. Ona olan tüm saygımı kaybettim.

"Merak etme," dedi, "sen benim ilkim olmayacaksın." Daha önce de öldürmüştü. Bu hiç de rahatlatıcı değildi.

"En iyi arkadaşım bu köprüde öldü. Herkes bunun bir kaza olduğunu düşündü. İnsanların neye inanacağı şaşırtıcı. Bir kamyon yaklaşırken öylece düştü mü? Aptallar."

En iyi arkadaş. Arkadaşlık hakkında garip bir fikri vardı.

Beni yüzüstü yatırdı ve üstüme çıktı. Bir sonraki duyduğum şey bir yırtılmaydı. Gömleğimin arkasını yırtarak açtı ve gecenin keskin havası tenimde gezindi. Sonra ön tarafıma uzandı ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. Fermuarını açtı. Onları ve iç çamaşırımı ayak bileklerime kadar çekti.

Kemerinin çıktığını duyduğumda gözlerimi kapattım ve tekrar konsantre olmaya çalıştım. Angel'ı çağırmaya çalıştım. Ama daha fazla düşünemedim, deri ve metal sırtımda kırbaçlanırken bir çatırtı havayı ikiye böldü. Acıdan nefesim kesildi. Kemer kalçalarım ve uyluklarıma vurduğunda tekrar nefesim kesildi. Tokasıyla beni kırbaçlıyordu, keskin metal derimi kesiyordu. Tekrar tekrar. Elimde değildi. Bağırdım, ama bu sadece onun şevkini artırıyor gibiydi. Zalimlikten zevk alıyordu. Beni kurtaran tek şey, her temas noktasının adli kanıt bırakmasıydı. Ama metal derimi parçaladığında bunun bir faydası olmadı. Vücudum her kırbaçla sarsıldı. Metal her vurduğunda içimden bir spazm geçti. Dişlerimi birbirine geçirdim, acıyla nefes almaya çalıştım.

Dünya döndü.

Acı sakat bıraktı.

Ve dayak devam etti.

Tam bilincimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda durdu. Beni kıvrıldığım cenin pozisyonundan çekti ve tekrar sırtıma bindi, ağzı boynumda, kasıkları kıcımdaydı.

"Benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Beni sırtüstü çevirdi, sert tahta taze yaralarımı kesiyordu ve pantolonunu çıkarmaya başladı. İnançsızlık o kadar sert vurdu ki, bir baş dönmesi dalgası üzerimden geçti.

Hayır. Başımı salladım. Asla olmaz. Tecavüz olmaz. Tecavüz değil. Bıçaklanmışım. O kadar derin kesilmişim ki, bıçak kemiğimi çizmişti. Beni sürüklediler.

saçlarım ve boynum kırıldı. Ama onca yıl boyunca akla gelebilecek her türlü kötü duruma düşmeme rağmen hiç tecavüze uğramamıştım.

Olmazdım da. Olamazdım. Ben Azrail'dim, Tanrı aşkına, yine de Angel'ı ya da Reyes'i çağıracak kadar kafamı toparlayamadım. Başımın belada olduğundan haberleri yoktu. Belki de başımdaki yara beni bir şekilde engelliyordu. Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Kız güçlerimi kullandım. Şiddetli bir kararlılıkla onu dengesini bozdum. Yanımda yere düştü ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde eğilip dişlerimi boynuna gömdüm. Damarlarımda dolaşan adrenalinle sertçe kenetlendim ve bırakmayı reddettim. Burnuna uzanacaktım ama ulaşamayacağım bir yerdeydi, o yüzden boynu yeterli olacaktı.

Acı içinde uludu ve ben üzerinden uçana kadar itti. Neyse ki köprünün alt yarısında yine metalden yapılmış bir kafes barikat vardı. Ona çarptım ve yüzüstü düştüm ama tekrar sırtüstü yatana kadar döndüm.

"Orospu çocuğu," dedi, içini öylesine öfke kaplamıştı ki aurası bulanık bir karanlıkla çalkalanıyordu. Boynunu tutarak ayağa fırladı ve ileri atıldı. İki bacağımla birden tekme attım, temasla birlikte içime tiz bir acı yayıldı. Geriye doğru uçtu ve köprünün ahşap çıtalarına takılarak kafasını destekteki bir cıvataya çarptı. "Lanet olsun!" Başını sıktı, parmaklarını boynuna bastırdı ve acıdan iki büklüm olarak bir an sallandı. "Seni lanet orospu." Bana ters ters baktı, sonra da çenesini tutarak köprüden aşağı, cipine doğru sendeleyerek yürüdü.

Bariyerle tren yolu arasında nefes nefese yatıyordum, pantolonum ayak bileklerime kadar inmişti ve zar zor hareket edebiliyordum. Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için beklerken dünya baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Beni köprüden aşağı mı atacaktı? Söz verdiği gibi beni boğacak mıydı? Bıçaklayacak ya da levyeyle dövecek miydi? Sanki köprü sallanıyormuş ve pantolonum inik, gömleğim neredeyse tamamen yırtılmış halde köprüden düşecekmişim gibi hissediyordum.

Hafifçe yuvarlandım, kendi ağırlığımı sırtımdan atmaya çalıştım, ama her şey acıyordu, bu yüzden vazgeçtim ve kaba tahtaya doğru yuvarlandım. Tepemdeki metal destekler çok güzeldi, karmaşıktı, gecenin içinde parıldayan, yıldızlarla birlikte dönen, bulanıklaşan bir örümcek ağı gibiydi. Bir hareket dikkatimi çekti ve Faith'i gördüm. Küçük Faith, yatağımın altından çıkmış ve ölümümü izlemek üzereydi. Yukarıdaki metal desteklerden birinin üzerindeydi, bana bakıyordu, yüzünde hafif bir merak ifadesi vardı. Uzun bir süre hiçbir şey duymadım. Bu muhtemelen başımın daha çok belaya gireceği anlamına geliyordu ama ondan bir dakikalığına da olsa kurtulduğum için mutluydum. Keşke Faith'e imza atabilseydim.

Marv üzerimde durana kadar yürüdü. Sallanıyor olabilirdi ama büyük ihtimalle doğru düzgün göremiyordum. Tamircilerin kullandığı türden bir bezle boynunu yamalamıştı.

"Bunu yapmamalıydın." Sanki

bunu daha önce hiç

duymamışım gibi.

Sonra bir el feneri getirdi. Tamircilerin kullandığı türden.

Ve hayatımın çok daha kötüleşmek üzere olduğunu biliyordum.

*

"Bakalım bundan hoşlanacak mısınız?" dedi ve ucu mavi bir parıltı yayana kadar küçük fenerin tetiğini çekti. Gaz sızıntısının alçak uğultusu gibi havadar bir ses çıkardı. Gözlerinde kaynayan bir nefret parıltısıyla yanımda diz çöktü. Kasıklarımdeki Y dikkatini çekti ve durakladı. Hâlâ bunu düşünüyordu. Tekrar Faith'e baktım ama o gitmişti. Hayır, gitmemişti. Sağıma baktım. Yanımdaydı, sakın bir korkuyla izliyordu, çenesi büzülmüştü.

Bunu görmesine izin veremezdim.

Meşalenin alevi havada mavi çizgiler bıraktı. Dünyamı sabitleyemiyordum ama Faith'in bunu görmesine de izin veremezdim.

"Eğer bacaklarını açarsan, bu meşaleyi söndürecekim ve hayatının geri kalanının tadını birlikte çıkaracağız."

"Yanmayı tercih ederim, teşekkürler." Korkudan altına işemek üzere olan birinden büyük sözler ama ona içimde titreyen dehşeti görme zevkini tattırmak o anda dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Elbette, o iğne ucu kadar alev etime hoş bir desen işlediğinde, muhtemelen fikrimi değiştirecektim.

"Çok kötü." Meşaleyi yere bıraktı. Tetiği bıraktığı anda alev söndü. Sonra tekrar ayağa kalktı, başka bir şey aldı ve geri yürüdü. "Bir ya da iki saat daha yaşayabilirdin."

Kırmızı plastik bir gaz tenekesini iki eline aldı ve sallayarak beni dondurucu sıvıyla ıslattı. İronikti çünkü beni canlı canlı yakmak üzereydi. Lanet olsun. Nicolette yanarak ölmekle ilgili bir şey söylememişti. Bir topun içine kıvrıldım ve gözlerimden uzak tutmak için yüzümü çevirmeye çalıştım. Sırtımdaki ve kalçalarımdeki açık ete değdiğinde acıttı ve dişlerimi sıkıp ağzımı kapatarak çığlık attım.

Gaz kutusunu yere bıraktı ve meşaleyi geri aldı. Tetiğe bir kez basarak yaktı. Yaklaştı. Diz çöktü.

Tuhaf bir şekilde, yanarak ölmenin nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir. Televizyonda kendilerini ateşe veren insanlar görmüştüm. Bu hareket beni dehşete düşürürdü. Yangın başladıktan sonra pişman oluyorlar mıydı?

Faith'ten özür dilemek istedim ama ellerim hâlâ ustalıkla arkamdan bağlıydı. Ne kullandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bundan kurtulamıyordum.

Meşale yaklaştıkça Faith'in gözleri daha da yuvarlaklaştı ve ben alevler içinde patlarken onu bir ateş denizinin içinden gördüm.

Bu dünyaya bir başkasının kanıyla kaplı ve çığlık atarak geldim.

Aynı şekilde bırakmaktan korkmuyorum.

-T-SHIRT

Ha

yır.

Bu olmayacaktı. Hala
yapmam gereken bir sürü iş
vardı.

Sahip olduğum azıcık gücü topladım, içimde dönmesine ve birikmesine izin verdim, sonra bir ejderha gibi ısıyı yutmak için dışarı gönderdim. Ateşi emdim, içime çektim, vücudumun her santimetresine nüfuz etmesinin keyfini çıkardım. Ateş ne kadar hızlı tuttuysa, o kadar hızlı söndü. Tidwell'in tepkisini beklemeyi, yüz ifadesinin daha çok şaşkınlık mı yoksa öldürücü bir öfke mi olduğunu görmeyi düşündüm. Ama hazır buradayken, başladığım işi bitirebileceğimi düşündüm. Derinlerde bir yerden uzandım, başının iki yanından tuttum ve büküm. Ateşi söndürdüğümü fark edemeden boynu kırıldı ve sertçe yere düştü, yüzü tren rayına çarptı ve cansız bir et ve kan yığınının yerleşene kadar geri sıçradı.

Bu öldürdüğüm iki adam demekti. Cehenneme gönderdiğim iki adam. Reyes'in babası gurur duyardı.

Faith öne fırladı ve minik kollarını boynuma doladı. Neredeyse gülecektim ama etten kemikten ben geri dönmüştüm ve acı vücudumun her köşesine nüfuz etmişti. Ve pantolonum inikti.

Ama kalbim atıyordu. Kanım nabız gibi atıyordu. Hiç şüphe yok ki hayattaydım. Sonra akşam beni vurdu. Daha önce hiç ölüme bu kadar yakın olmamıştım -yani kendime-. Gözlerim duygudan ve benzinden yanıyordu ve yüzümü Faith'in keçeleşmiş, çamurlu saçlarına gömdüm. Ama hâlâ bağlıydım ve bağlar bileklerimi kesiyordu. Daha iyi bilmesem, bir çeşit çelik kablo kullandığına yemin edebilirdim. Orada yarı çıplak ve bağlı bir şekilde yatıyordum. Bir adamın boynunu kırabilirdim ama kendimi çözemezdim.

Angel'ı çağırmaya cesaret edemedim, eğer bu mümkün olsaydı bile. Beni her zaman çıplak görmek isterdi ama bu şekilde değil. Beni böyle görmek onu uzun süre rahatsız ederdi. Reyes'i de çağırarak istemedim. Çağırıp çağıramayacağımı bile bilmiyordum. Cookie ya da Gemma'nın burada olmasını kesinlikle istemiyordum.

Bunu asla atlatamazlardı. Hayır, beni bu şekilde görmesine izin verebileceğim tek kişi Bob Amca'ydı. Aramızda bir anlayış vardı ve o beni bu şekilde görmeye diğerlerinin yapamayacağı şekilde katlanabilirdi. İşin tehlikelerini anlıyordu. Her gün bu bilgiyle yaşıyordu.

Ön cebimde telefonumun izini hissettim, Tidwell'in onu almamış olması beni biraz şok etmişti. Faith boynuma yapışırken, bağlı ellerimi döndürdüm, bir kolumu bir akrobat gibi sırtımdan geçirdim, ta ki onu geri alana kadar. Çıkık omzum itiraz etti. Neredeyse haykırıacaktım ama başparmağım ve işaret parmağımla telefona kilitlendim ve çektim. Kalçamın üzerinden baktığımda Danger ve Will'i zar zor görebiliyordum. Titreyen ellerimde dikkatlice tuttum, demiryolu bağlarının arasından aşağıdaki yola düşürmekten korkuyordum. Sonra ekranı görene kadar başımı çevirdim. Ekran çatlamıştı ama telefon hâlâ çalışıyor gibiydi. Faith arkasına yaslandı, yapmayı sevdiği gibi ayak parmaklarının üzerinde dengede durdu ve orada olduğunu bilmemi istercesine bir elini başımın üzerinde tuttu.

Dünya yavaşlamıştı ama görüşüm hâlâ bulanıktı, konumum hâlâ lenslerimde Ubie'yi bulmayı zorlaştıracak kadar çarpıktı. Bir ile Tanrı aşkına bu çok zor arasında bir puanlama yapsam, buna on iki verirdim. U'lara benzeyen yerleri kaydardım ve sonunda onun adını buldum. Gözlerimi zar zor giydiğim tişörtüme silmeye çalıştıktan sonra numarasını tuşladım, telefonu bir demiryolu bağının üzerine bıraktım ve telefonu açtığını duyana kadar ilerledim.

"Charley?" dedi sonunda pozisyonumu aldığımda. "Beni yine kışkımdan mı aradın?"

Sesi üzerimde bir rahatlama dalgası yarattı. "Bob Amca," dedim, sesim çatallaşmış ve zayıf çıkmıştı.

"Charley, neredesin?" Artık tetikteydi ama ben ağlamaya başlamıştım.

Başımı metal raylara yasladım ve "İhtiyacım var-" dedim. Sesim kesildi ve kendime gelmem bir saniye sürdü. "Gelip beni almanı istiyorum."

"Yola çıkıyorum. Neredesin, balkabağım?"

"Köprüde," dedim nefesim göğsümde sıkışarak. "Ama sadece sen, tamam mı? Sadece sen gel."

Ben kendimde kalmaya çalışırken Faith saçlarımı okşadı, gazın dumanı beni daha da sersemletmişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu ve arka planda motorunun çalıştığını duydum. "Bir adam öldürdüm," diye cevap verdim, karanlığa gömülmeden hemen önce.

Sonraki yirmi dakika boyunca, garip aralıklarla uyandım. Burası tüm New Mexico'da en az seyahat edilen yol olmalıydı. Bağların arasını görebiliyordum ama altımdan geçtiğini gördüğüm tek araba, üstünde bir tavuk kümesi olan soluk kırmızı bir Pinto'ydu. Diğer zamanlarda cırcır böceklerinin sesiyle ya da tepemde birbirine sürtünen kuşların kanat sesleriyle uyandım.

"Charley, konuş benimle!"

Gözlerimi kırıştırdım, kafamı toparlamaya çalıştım. Bob Amca hâlâ telefondaydı ve bana bağıırıyordu. "Tamam."

"Benimle burada buluşması için bir devriye arabası çağırdım."

Utanç beni alevler kadar çabuk tüketti. Pantolonum aşağıdaydı. Tek düşünebildiğim buydu. Pantolonum inikti. "Sadece sen," dedim tekrar, ona yalvararak.

"Oraya ilk ben gideceğim. Her ne olduysa, bununla birlikte başa çıkacağız. Ama bilmem gereken bir şey var, ambulans çağırman gerekiyor mu?" "Hayır. Ben iyiyim."

"Neredeyse geldim. Köprüyü görebiliyorum. Farlarımı görebiliyor musun?" Yuvarlandım ve acıdan neredeyse ağlayacaktım. "Evet," dedim.

"Ne? Charley, neredesin?"

Telefona geri dönmek için bir kez daha yuvarlanmak zorunda kaldım. "Buradayım. Farlarını görebiliyorum."

"Siyah GMC SUV," dedi, daha önce aynı araçla karşılaştığımı hatırlayarak. "Neredesin?" Kayarak durmuştu ve şimdi koşuyordu.

"Köprüdeyim."

Bir sonraki kelimesi sadece bir fısıltıydı. "Charley," dedi. Bir an sürdü ama adımları yeniden başladı.

Ve utanç beni tekrar içine çekti. Bob Amca silahını çekmiş bana doğru koşarken Faith destekteki yerini almıştı. Önce Tidwell'in nabzını kontrol etti. Nabzını bulamayınca silahını kılıfına soktu ve yanıma diz çöktü.

"Tanrım, tatlım, ne yaptı?"

"Gerçekten çok kızgındı."

Bağları çözmek için mücadele etti. Uzakta ışıklar parlıyordu. Devriye arabası geliyordu.

"Lütfen acele edin," dedim, mahcubiyetim içime çökmüştü.

"Anladım." Metal teli bileklerimden çekti ve pantolonumu yukarı çekebilmem için ayağa kalkmama yardım etti. Bu konuda da yardım etmek zorunda kaldı, nazıkçe pantolonumu kaldırdı.

külotumu, sonra da yüzümden aşağılanmanın sıcak gözyaşları süzülürken kot pantolonumu yerine oturttum. "Sırtın," dedi ama başımı salladım.

"Omzum daha çok ağrıyor."

"Neden benzin gibi kokuyorsun?" Ama neredeyse söylediği anda meşaleyi fark etmişti. Neye baktığını fark ettiğinde bir nefes nefese kaldı.

"Çıkmış. Düzeltebilir misin?"

"Ne? Hayır, tatlım."

Polis arabası Bob Amca'nın cipinin yanına yanaştığında "Lütfen," dedim. "Bunu bir keresinde diğer polise yaptığını gördüm. Nasıl yapılacağını bildiğini biliyorum."

"Tatlım, ne tür bir hasar oluştuğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Lütfen."

"Tamam, korkuluklara yaslan."

"Dedektif?" dedi devriye görevlisi altımızdan. Onu tanıımıyordum.

"Buradayım memur bey. Tıbbi tetkikçiyi buraya getirmenizi istiyorum. ve en yakın arkadaşlarından birkaçı."

"Evet, efendim," dedi. El fenerini bana odaklamıştı. "Ambulans çağırayım mı?"

"Adli tabip buraya geldikten sonra bir taneye ihtiyacımız olacak, evet." "Peki ya onun için?"

"Hayır," diye fısıldadım ona. "Ben iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum." "Biz iyiyiz. Eğer beni buradan çıkarırsan."

"Evet, efendim."

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Evet."

"Tamam, bunu güzel ve yavaş bir şekilde yapacağız. Sadece rahatla."

Kolumu tuttu, döndürdü, sonra omzum yerine oturana kadar yavaşça çekti. Keskin bir spazm geçirdim, sonra rahatlardım. Anlık bir rahatlamaydı ama o ağrı geçince bacağımdaki ağrı daha da arttı.

"Tamam, şimdi de ayak bileklerim."

Ceketini omuzlarıma örttü, sonra beni tekrar yere yatırdı ve önümde diz çöktü. Kalın teli ayak bileklerimden çıkarması daha uzun sürdü ve hala başım dönüyordu, bu yüzden o çalışırken ben de bir desteğe tutundum.

"Charley, o-?" Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra çenemi tuttu. "Sana tecavüz etti mi?"

Bu deneyimli dedektifin böylesine iğrenç bir eylem için bu kadar arkaik bir dil kullanmasına biraz şaşırmıştım. "Hayır," dedim nefesim kesilerek.

"Denedi ama fazla uzağa gidemedi."

Bob Amca yavaş bir nefes verdi. "Charley, neler oluyor?"

Ama sert Charley'den bıkmıştım. Sert Charley tatile gidiyordu. Bisiklete binmeyi öğrettiği küçük kız olmaya hazırdım. Her yaz balığa götürdüğü kız. Seksi öğrettiği kız, ama bu onun suçu değildi. On yaşındayken onun porno zulasını yağmalamıştım. Öne atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Muhtemelen beni inciteceğinden korktuğu için başımı kendine doğru eğdi ve can havliyle sarıldı.

"Efendim?" dedi subay. Köprüye tırmanmış ve bizi bekliyordu. "ME birkaç saat sürebilir ama ambulans yolda. Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler memur bey. Bu bölgeyi ayırabilirsiniz çok memnun olurum."

"Evet, efendim."

Bana doğru baktı. "Bu acıtabilir," dedi, yüz ifadesi pişmanlık doluydu.

"Sorun yok." Kollarımı boynuna dolamaya devam ettim.

Bob Amca elinden geldiğince nazik bir şekilde beni kollarına aldı ve cipine kadar taşıdı. Memur yardım etmek için öne atıldı ve bizi dik yamaçtan aşağıdaki yola indirmeye yardım etti.

Beni yolcu koltuğuna oturtttuktan sonra "Bacağın kırıldı mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Canım acıyor. Ama eve gitmek istiyorum."

"Tamam, sağlık görevlisi seni kontrol ettikten sonra. Kimdi bu adam?"

"Geçen gece bardaki adam. Cookie'ye dirsek atan adam. Bana çarptı," dedim göz kapaklarım kapanırken. "Karısını öldürecekti."

*

Gecenin geri kalanı bulanıktı. Bob Amca Cookie'yi aramak istedi ama ben onu uyandırmasına izin vermedim. Sabah çok kızacaktı ama üstesinden gelecekti. Hep öyle yapardı. Acil yardım görevlisi hastaneye gitmem için ısrar etti ama Bob Amca beni tutuklatmakla tehdit etse de reddettim. Ona parktaki diğer kızlar gibi olmadığımı hatırlatmak zorunda kaldım. Birkaç gün içinde iyileşecektim. Bacağımın röntgenini istedi ama içimden bir ses gerçekten kırık olsaydı üzerine ağırlık veremeyeceğimi söylüyordu. İfadesi için sırtımın ve diğer yaralarımın fotoğraflarını çekti, sonra da beni eve getirdi.

Hatta adam beni iki kat merdivenden yukarı taşıdı.

Muhtemelen bir süreliğine ona bu kadar zorluk çıkarmayı bırakmam gerekecek. Belki bir ya da iki gün. Ona Misery'yi sorduğumda başını salladı. Benim Misery'm. Onsuz ne yapardım ben?

Dayak yemiş ve bitkin bir halde yatağımda büzülmüş yatıyordum, altında çok endişeli bir Faith ve yanında yerde oturan çok kızgın bir Reyes vardı, sırtını duvara dayamıştı, bacaklarını çekmiş, kollarını dizlerinin üzerine atmıştı ve gözleri yaptığım her hareketi izliyordu. Aldığım her nefesi. İçeri girdiğimizi duymuş ve bir anda kapıma dayanmıştı. Ubie'ye ters ters baktı ama amcam cesur bir adam olduğu için aldırmadı. Eve gidip biraz dinlenmesi için ısrar ettiğimden beri birinin bana göz kulak olması onu rahatlatmış görünüyordu.

Duş almayı bir sonraki kahvemi içmekten daha çok istememe rağmen bunu başaramadım. Enerjim yoktu. Canımın acıyacağından korkuyordum. Bu yüzden sabah olduğunda, çoğu yanmış olsa da çarşaflarım benzin gibi kokuyordu ve tüm odaya yanık, çıtır çıtır bir koku yayılıyordu.

Reyes'in öfkesini hissedebiliyordum, çelik gibi yüzeyinin hemen altında kaynayan kızgın bir öfke. Muhtemelen Tidwell'in omurgasını koparmak istiyordu. Benim iznimi aldığı kesin, ama bunun ona bir yararı olmazdı. Yine de Garrett'ı cehenneme gönderdi ve sonra onu geri çıkardı. Güçleri nereye kadar uzanıyordu?

Ama uyurken rüyamda gördüğüm şey bu değildi. Rüyamda ateşi gördüm. Kim'i ve onun son hobisini hayal ettim. Tidwell'i ve onun diri diri yaktığım kararlılığını hayal ettim. Ve yanımda oturan adamı hayal ettim. Onun ateşini. İçinde dövüldüğü ateşi. Böyle muhteşem bir varlığı yaratmak için ne kadar sıcak olmaları gerekirdi? O ilk kıvılcım ne kadar parlaktı?

Bir de tükettiğim ateş vardı. Onu emmiştim. İçinde yıkandım. İçime çektim ve yuttum.

Ben bir ejderhaydım. Güçlü. İnatçı.

Ölümcül. Yine de, herif bana tecavüz etmeye çalıştı.

İtiraf etmeliyim ki, rüyalarımdaya bile bunu aşmak biraz zordu. Ama onu orada, gölgelerin arasında hissediyordum. Reyes. Bilinçaltımın çalkantılı dünyasında bile beni izliyordu.

Gözlerimi açtığımda bakışları hiç değişmemişti. Ve saçlarımın güzel görünmesi mümkün değildi. Ama dahası da vardı. Onu çevreleyen karanlığı görebiliyordum. Toplanan bir fırtına gibi girdaplar oluşturuyor ve çalkalanıyordu.

Ama ortasında, Reyes'in oturduğu yerde mavi bir ateş yanıyordu ve bu ateş Reyes'in teninde serulean yılanlar gibi yalayıp geçiyordu.

"Bana oradan bakmamalısın," dedi.

Doğrulamaya çalıştım ama pek başaramadım. "Nereden?"

"Kimden ve alem sen içinde Şimdi. Yapacaksın. bkz. şeyler sen muhtemelen yapmamalıyım."

"Nasıl başka bir alemde olabilirim? Ben tam buradayım."

"Siz bir geçitsiniz. İstedğin zaman istediğin âlemde olabilirsin ve aynı anda her ikisinde de bulunabilirsin. Şimdi oradan ayrılmalısın."

"Bu gece bir ateş yaktım."

"Evet, bunu yapabilirsin," dedi. Başını duvara yasladı. "Ve ben ateşten yapıldım."

Bunu şimdi görebiliyordum. Karanlığın ve ateşin. "Beni böyle mi öldüreceksin?" diye sordu.

İçimden bir şaşkınlık geçti.

"Beni tüketecek misin?" diye devam etti. "Ateşimi bir nefeste söndürecek misin? Beni boğar mısın?"

"Seni asla öldürmem. Bunu neden söyledin ki?"

İnanılmaz yakışıklı yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. "Sana uzun zaman önce benim ölümüm olacağını söylemiştim. Eminim bunu artık biliyorsundur."

Roket'in önsezisini biliyor muydu?

Ona bunu sormayı düşündüm ama başka bir hareket dikkatimi yanımda duran bir kadına çekti. Sarışın. Kirli. Ama ayakta duruyordu. Kendi içine kıvrılmış ya da ileri geri sallanmıyordu. Güzel bir kadındı. Beyaz Kumlar'daki manzaraya uyması için ağartılmış uzun saçları olan Afro-Amerikalı. Yanında bir başkası belirirken bana gülümsedi. Sonra bir başkası ve bir başkası, Saul Ussery'nin yirmi yedi kurbanının tamamı yatağımın yanında durdu. Etrafımı sardılar, güzel yüzleri sıcaklıkla doluydu.

Benimle ilgili ilk izlenimlerinin titreyen bir yaralı yığını olduğu için kendimi kötü hissettim.

İçlerinden biri yaklaştı. Afro-Amerikan kadın gülümsüyordu. Tırnak uçlarındaki yontulmuş kırmızı boyayı görebiliyordum. Sonra bir şey hissettim. Onu. Onun özünü. Öne doğru bir adım atıp karşıya geçti ve o anda erkek kardeşinin, ilkokulda hoşlandığı çocuğun önünde ona su hortumuyla su sıktığını gördüm. On altıncı yaş günü pastasını ve ailesinin onun onuruna verdiği baloda giydiği nane yeşili elbiseyi gördüm. İlk çocuğunun doğuşunu gördüm. Rudy adında bir oğlan. Ve ailesinin ona

verdiği değeri gördüm.

Yaptığım şeyi. Ondan her şeyi çalan adamı yakalamıştım ve o da minnettardı.

Ve Renee, adı Renee'ydi, ayrılırken bana bir şey bıraktı. Bir sonraki gibi.

Hâlâ hissettiğim baş dönmesini göz kırparak geçiştirdim ve izledim. Başka bir kadın yanıma geldi, bir ayağını uzattı ve sanki bir trampelin kenarından atlıyormuş gibi düştü. İçime düştü, adı Blaire'di ve onu yaz kampında tişört boyarken, büyükbabasının çiftliğinde ata binerken ve bir futbol maçında tribünlerin altında Harold adında bir çocuğu öperken gördüm.

Sonra Cynthia adında bir kadın geldi. Küçükken annesi için elmalı turtla pişirirmiş ama babası onları terk ettikten sonra uyuşturucuya başlamış. Lisa'nın Leonardo adında bir kaplumbağası vardı ve ninja olmayı hayal ediyordu. Emily hafif bir otizm vakasıyla doğmuştu. Hayatın karşısına çıkardığı engellere rağmen üniversiteye gitmeyi başarmıştı. Oradaki ilk gününde annesi ağlamıştı. Otuzuncu gününde, Emily oda anahtarını unuttuğunda ve Saul adında iyi bir bakım görevlisi onun için kapısını açtığında daha çok ağladı.

LaShaun. Vicki. Kristen. Delores.

Onların armağanını içime çektim ve bu armağan bir gelgit dalgası gibi içime doldu.

Maureen. Mae. Bethany. Teker teker, sadece Faith yanımda durana kadar tekrar tekrar.

Hediyeleri güçtü. Ellerinde kalan her şeyi bana vermişlerdi, iyileştirebilecekleri tüm gücü ve enerjiyi benim için geride bırakmışlardı. İçime aktı, ısıttı ve onardı.

Faith hariç herkes geçtikten sonra Reyes ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Faith saçlarımı okşadı, sonra yatağımın altına saklandı, henüz diğerlerini takip etmek istemiyordu. Suyun aktığını duydum, beni kaldırırken kollarını, taşırken göğsünü hissettim. Kıyafetlerimi nazikçe çıkardı. Ufak tefek yanıklarım vardı ama sırtım ve yaralı bacağımla kıyaslanamazdı. Tamamen soyunduğumda beni tekrar kaldırdı ve suya indirdi.

Sırtımdaki kesiklerin üzerinden hızla geçerken kendimi destekledim. Bir kemer tokasının bu kadar hasar verebileceğini kim bilebilirdi? Bir an sonra tırnaklarımın etine battığını fark ettim. Aldırmıyor gibiydi ama ben suya daha da batarken gevşedim ve tutuşumu bıraktım. Sabun kalıbını aldı ve ellerini köpürtmeye başladı. Utanmam gerekirdi ama utanmadım. Beni yıkarken dokunuşu çok nazikti, iri elleri vücudumda dolaşıyordu ve yine de okşamasında cinsel bir şey yoktu.

Bu kez talepkâr değil, besleyiciydi. İyileştiriciydi, beklentili değil. Beni sırt üstü yatırdı ve şampuanı kafa derime masaj yaparak uyguladı, duruladı ve sonra beni sudan çıkardı.

Kendimi bin kat daha iyi hissediyordum. Benzin kokusu azalmış ve yerini taze, meyvemsi bir koku karışımına bırakmıştı. Reyes beni kurulayıp battaniyeye sardıktan sonra Sophie'nin üzerine yatırıp çarşaflarımı değiştirirken Saul'un kurbanlarının gücü içime işledi. Odama geri götürüldüğümü, yeni çarşafların arasına yatırıldığımı ve bir tür ağrı kesici ilaç verildiğini zar zor hatırlıyordum.

Koşullar ne olursa olsun doğru gibi görünen tek şey, yaralandığımda gerçekten uykumun gelmesiydi. Yaralanmalar ne kadar ağır olursa, uykum o kadar artıyordu. Bu yüzden ertesi gün boyunca uyudum, sadece Bob Amca'ya ifademin ana hatlarını vermek için uyandım - henüz bahsedemeyeceğim neredeyse tecavüze uğrama olayı hariç - ve onu uyandırmadığım için beni asla, asla, asla affetmeyeceğine yemin eden çok perişan bir Cookie ile sohbet etmek için.

Ama her uyandığımda Reyes oradaydı, yanımda duvara yaslanmış oturuyor, elimi tutuyor ve iyileşmem için bana alan açıyordu. Artemis de bana göz kulak oluyordu. Gerçek anlamda. Sanki kafası sürekli vücudumda bir yere tünemiş gibiydi ve o şey otuz kilo ağırlığında olmalıydı. Faith yatağımin altında kaldı ve ben onun nasıl olduğunu merak ettim. Bütün arkadaşları geçmişti, ama onunla bu konuda konuşmaya çalıştığım da başını salladı, *daha fazla* kelimesini imzaladı, sonra yatağımin altına geri kaçtı, ben de onu yalnız bıraktım.

Nicolette'le temasa geçip ona haklı olduğunu, o köprüde birinin öldüğünü söylemem gerekiyordu. Onu açıp incelemek için çok güçlü bir istek duyuyordum ama iç organlarına bakmak muhtemelen beni hiçbir yere götürmeyecekti. Yine de değerli bir varlık olabilirdi. Numarasını telefonuma kaydetmem gerekecekti. Raket ve Mavi'yle aramı henüz düzeltmemiştim. Bu fiyasko biraz zaman alacaktı.

İyi tarafından bakarsak, görme yetim normale döndü. Reyes, bir portal olarak bağlı olduğum diğer alemdeki şeyleri görebildiğimi söyledi. O diğer alemi *görüp* göremeyeceğimi merak ettim. Cenneti gözetleyip gözetleyemeyeceğimi. Bunu, can sıkıntısı baş gösterdiğinde denenecek bir şey olarak yapılacaklar listeme koydum. Neyse ki -ya da ne yazık ki, kişinin bakış açısına bağlı olarak- bu sık sık başıma gelmiyordu. Aslında can sıkıntısı, bir Azrail olarak hayatın günlük iniş çıkışlarından ve eziyetinden güzel bir kurtuluş olabilirdi.

Bilim insanlarına göre alkol bir çözümdür.

-T-SHIRT

İki gün sonra, topallayan asık suratlı bir kızın olabileceği kadar pırıl pırıldım. Saçlarım daha iyi kokuyordu ve neredeyse yüzümü buruşturmadan yürüyebiliyordum. Cookie ve ben Misery'ye son saygılarımızı sunmaya gittik ama onu orada öylece bırakamazdım. Silah fanatiği ve gizli taşıma eğitmeni olmasının yanı sıra Güneybatı'daki en iyi vücutçu olan Noni Bachicha'yı aradım. Ayrıca tanıdığım tek cesetçi de oydu. İskeletin eğri olduğunu söyledi. Görünüşe göre bu kötü bir şeydi ama benimki de biraz yamulmuştu. Ona birbirimiz için daha da mükemmel olacağımızı söyledim. Yalvardım. Yalvardım. Ve iyi bir önlem için küçük bir uyum da atmış olabilirim. Böylece Misery'yi benim için aldı ve onu araba hastanesine götürdü, orada ona en iyi bakımı vereceğine söz verdi.

İyi tarafından bakarsak, Noni artık benden biraz korkuyordu.

Bundan sonra, birkaç gün önce babama onun için barda çalışacağıma söz vermiştim, bu yüzden Cookie ve ben o tarafa geri döndük. Reyes ile neredeyse yan yana çalışmak güzeldi. Oda bir kez daha müşterilerle dolup taşı. Ne yazık ki Jessica da onların arasındaydı. Babamın işi için yapabileceği en iyi şeyin seksi, yanlışlıkla hüküm giymiş eski bir mahkûmu işe almak olduğunu kim bilebilirdi?

FBI Özel Ajanı Carson'ın içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım.

"Üst katta çalıştığını sanıyordum," dedi önüme oturarak.

"Evet, bu gece bara ben bakıyorum. Babam az çalışıyor. Seri katil işi nasıl gidiyor?"

Ben barı silmeye devam ederken sıırttı. "Bu arada bu sorunu çözdüğün için teşekkürler. İşimi kolaylaştırdığın kesin."

"Çok rica ederim. Size bir şey getireyim mi?" Onun orada olması güzeldi. Jessica'dan görmeye devam ettiğim küçük, lazer gibi bakışları aklımdan çıkardı.

"Uzmanlık alanınız nedir?"

"Oh, bilirsin işte. Çılgınlık. Kargaşa. Zamparalık. Ve tüm bunlara rağmen hala iyi bir mojito yapabilirim. Ya da-" İşaret parmağımı kaldırdım. "-eğer gerçekten maceraperest hissediyorsanız, inanılmaz derecede çökmüş bir Ögleden Sonra Ölümü yaparım."

Kaşları havaya kalktı. "İlgimi çekti."

Güldüm ve başyapıtım için hazırlıklara başladım. "Bu içki Ernest Hemingway tarafından icat edildi," diye açıkladım, yivli bir bardağa şampanya doldururken. "Ve otuzlu yıllarda oldukça avangard kabul ediliyordu."

"Tanrım, tarihi seviyorum."

"Değil mi? Özellikle de işin içinde babam varsa." Bir absent kaşığı çıkardım, flütün tepesine koydum, üzerine bir küp şeker yerleştirdim ve absent şampanyanın içinde eriyene kadar küp şekerin üzerine damlattım. Muhteşem limon yeşili sıvı tepeye yükseldi, birkaç saniye orada durdu, sonra yavaşça emülsiyon haline geldi ve tüm karışım yanardöner sütlü bir parlaklığa sahip olana kadar şampanya ile karıştı. Kaşığı çıkardım ve ona uzattım.

İnceledi, derin bir nefes aldı, sonra içti. Bekledi. Düşündü. Bir içki daha aldı. Tekrar düşündü.

"Beni öldürüyorsun, Smalls," dedim. "Bunu sevdim."

"Şaşırmış gibi yapma," dedim ve homurdandım. "Bana bir kompleks vereceksin."

"Sanki." Bir içki daha aldı. Bunu düşündü. Bir tane daha içti.

Dağınıklığımı toparladım ve elindeki dosya klasörüne bakmadan önce yeni bir siparişe başladım.

"Ne var ne yok?"

Parmakları dosyayı sıkıca kavradı. Eskiydi, kenarları yıpranmıştı ama kahve lekelerini bir şampiyon gibi taşıyordu. Belli ki onlarca kez okunmuş ve tekrar okunmuştu. "Bakmanı istediğim birkaç dava olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Ona böyle hitap etmemden nefret etmesine rağmen, Sylvia'ya dağıtması için bir tepsi karışık içki koydum. "Eminim öyledir. Biradan bahsediyorsun sanıyordum," dedim ona takılarak.

"Çözüldüğünü görmek istediğim en önemli dava bu. Bu benim davam bile değildi. Babamındı ve öldüğü güne kadar peşini bırakmadı."

"Uh-oh, şimdi ilgimi çekti." Hızlıca bakmak için dosyayı açtım. "Adam kaçırma vakası," diye devam etti, "yaklaşık otuz yıl önce. Hiçbir şey Ebeveynlerin ifadelerinden şüphelilere ve çocuğun kendisine kadar. İlk günden itibaren tuhaf bir vakaydı."

"Çocuğun kendisi mi?" Daha da meraklanarak sordum. Çocukta tuhaf olan ne olabilirdi?

"On aylık bir bebek, annesi uyurken beşiğinden çıkarıldı."

Dosyayı inceledim. "Resim yok mu?"

"Sadece bu kadar. Davanın tuhaflıklarından biri. Çocuğun tüm fotoğrafları da çalınmış."

Ona şüpheyile baktım.

"Bir de bana sor," dedi bir yudum daha alarak. "Hiçbir şey mantıklı gelmedi. İlk başta onu bir komşunun kaçırdığını düşünmüşler. Aileyi takip etmeye devam etti, her hareketlerini izledi, anneyi cadılıkla suçlayan tehdit notları gönderdi, tüm o tuhaf şeyleri yaptı."

"Büyücülük mü? Bu çok ortaçağdan kalma bir davranış."

"Koroya vaaz vermek. Ama yine de en sıra dışı kısım bu değil. Daha da tuhafı bebeğin vücudundaki işaretlerdi."

"İşaretler mi?" diye sordum, şüphe ensemini iğneliyordu.

"Evet, bebeğin doktoruna göre, anne ikizlere hamileyken ikizlerden biri hamileliğin çok erken dönemlerinde öldüğünde ortaya çıkabilen nadir bir sendrom var. Hayatta kalan ikiz diğerinin hücrelerini emiyor ve temelde vücudunda iki DNA seti dolaşıyor."

"Tamam, peki ya işaretler?"

"Şey, bazen bu olduğunda, ikizin vücudunda çizgiler gibi hafif izler olur. Ama sözde bunlar sadece belli bir ışıktaki görülebiliyor. Bilmiyorum. Doktorların üzerindeki izleri açıklamak için bulabildikleri tek açıklama bu."

"Çizgilere mi benziyorlardı?" Ben sordum.

"Emin değilim. Babam daha çok dövmeye benzediklerini söyledi."

Ciğerlerim sıkışmıştı. Bunca zaman sonra, yıllardır merak ettiğim bu dava öylece kucağıma düşmüş olamazdı. Bu işaretler için başka bir açıklamam vardı, Şeytan'ın oğlu ve cehennemin kapılarında gezinmek için haritalar içeren bir açıklama, ama bunu Ajan Carson'a söylemeyecektim. Benim sadece biraz deli olduğumu düşünmesi hoşuma gitmişti. Gerçek bir deli aramızı açabilirdi ve ben arkadaşlığımıza bunun için çok fazla değer veriyordum. Ve onun FBI'daki tek bağlantım olduğu gerçeği.

Reyes'in dinlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

"Bu davaya bir göz atmayı çok isterim. Dosya bir süre bende kalabilir mi?"

"Eğer bu içkiyi bir süre daha saklayabilirsem."

"Hepsi senin," dedim. "Bir tane daha ister misin?"

"Bundan sonra yürüyebileceğimden emin olayım. Sana geri döneceğim." Boş bir masa aradı. "Ben de yemek yiyecektim. Buradaki yemekler hakkında övgülerden başka bir şey duymadım."

"Evet, herkesin övgüyle bahsettiği yemekler olduğundan emin değilim." Soru soran bir kaş kaldırdığında ekledim, "Yeni bir aşçımız var. Steroid kullanan bir süper model gibi."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, mutfağa doğru bakarak. "Biliyorsun, FBI'nın mutfak teftişleri konusunda bazı özgürlükleri var."

Ani bir kıkırdama nöbetini bastırmaya çalışarak, "Ve barda yiyebilirsiniz" dedim.

"Bu doğru. Mutfakta yiyebilir miyim?" "Charley!"

Bob Amca bana doğru hücum ederken sıçradım ve baktım. Şimdi ne halt edecektim?

"Neden yatakta değilsin? Oh," dedi Ajan Carson'ı görünce, "merhaba." "Dedektif," dedi. "İşler nasıl?"

Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Oldukça iyi, ne demek istediğimi anlıyorsan." Başıyla beni işaret etti ve ona göz kırptı.

Sırıttı. "Gerçekten de öyle. Ondan daha fazlasına ihtiyacımız var."

Elini kalbinin üzerine koyarak ve yüzünde dehşet ifadesiyle teatral bir şekilde nefes aldı. "Dilini ısır. Bununla zar zor başa çıkabiliyorum. Lafi açılmışken-" Cephaneliğindeki en korkunç, en korkutucu bakışını bana sapladı. Suçluları sinirlendiren ve meslektaşlarının öksürüyormuş gibi yaparken kapalı yumruklarının arkasından kıkırdamalarına neden olan efsanevi olanı. Bu çok güzel bir şeydi. "-Yatağın dışında ne halt ediyorsun?"

"Çalışıyorum m."

"Neden?"

"Bu babamın hatası. Daireme gitti, saçlarımdan tuttu ve beni tekme tokat buraya sürükledi." Az önce yanıma gelen adama döndüm. "Merhaba baba. Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

"Leland," dedi Bob Amca, "Charley'nin şu anda çalışmasına gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle dedim. Israr etti. Çıldırmak üzere olduğunu söyledi. Eğer izin vermezsem beni lanetlemekle tehdit etti." "Ben öyle hatırlamıyorum."

"Bunu yapabilir misin?" Ubie sordu. "Birini lanetleyebilir misin?"

O adamı severdim.

Ona şeytani bir sırıtış fırlatarak işimin başına döndüm ve barı silmeye başladım. Orada olmak için para aldığımdan, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Ve işte çetenin son üyesi geldi.

"Twitter!" Cookie, Ajan Carson'ın yanında otururken beni işaret ederek "Twitter" dedi.

Bezimi barın üzerine attım ve kendim için ayağa kalktım. "Bana ne yapacağımı söyleme, küçük hanım!"

"Hayır, tüm bu kadınlar erkeğinizi ve nerede çalıştığını böyle biliyor. Kendi hashtag'i var. Bu çılgınlık."

Bu beni neden şaşırtsın ki, hiçbir fikrim yoktu. Hapisteyken kendisine adanmış koca bir web sitesi vardı - dışarı çıktığında neden daha azını bekleyecektim ki?

"Gerçekten bir Ferrari'si var mı?" diye sordu. "Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Twitter ayetine göre, bu adam süslenmiş." Bar taburesine yerleşirken çetenin geri kalanına el salladı.

Ferrari mi? Belli ki daha az sevişip daha çok konuşmamız gerekiyordu. Eğer varsa, nerede saklıyordu? Bir Ferrari'yi kesinlikle fark ederdim, özellikle de Misery'nin yanında oturuyorsa.

Bob Amca resepsiyonistime bakmayı bıraktı, Ajan Carson'ın karşı tarafına oturdu ve babama, "Yeni aşçınızın bana biraz nachos hazırlamasını istiyorum" dedi.

"Ödeyecek misin?"

"Hiç mi? Oh, ve o çok endişelendiğin akıl hastanesini kimin satın aldığını buldum, balkabağım."

Bezimi yeni almıştım. Barı silmeyi tekrar bıraktım, bu gidişle asla temizlenemeyeceğini fark ettim. "Ve?"

Bana kalın bir zarf uzattı ve sanki zaten bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını çatı. "Öyle görünüyor."

"Bu çok garip. Terk edilmiş bir akıl hastanesi satın aldığımı hatırlamıyorum. Banka hesap özetime bakmam gerekecek."

"Buna göre, yeni sahibi sensin."

Şaşkınlıkla durakladım, sonra beni hiçbir yere götürmeyen hızlı göz kırpmalarımın sonra zarfı açtım ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir tapu buldum. "Reyes," dedim şaşkınlıkla. "Reyes olmalı."

"Reyes Farrow?" Babam Reyes'i, beni, kirli geçmişimizi ve hatta daha da kirli bugünümüzü bilmiyordu. Eğer bilseydi, acaba babamla

onu işe aldı.

"Evet, Reyes olmalıydı. Başka kim olabilir? O adamın bir milyon doları olduğunu biliyordum. Bir de Ferrari mi kullanıyor?" Mutfığa doğru baktım. "Ama bunu neden yapsın ki?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim balkabağım," dedi babam, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak, "ama Reyes Farrow burayı da üst kattaki ofislerin senin olması şartıyla satın aldı. Ben de bu son kısmı merak ediyordum. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır. Peki ya ne?" Sesim bir oktav yükseldi. "Calamity's'i sattın mı?"

"Ayrıntıları dün halletmemiz gerekiyordu ama bakması gereken hasta bir arkadaşı olduğunu söyledi, o yüzden yarın soyut şirketine gidiyoruz."

"Anlamıyorum."

"Emekli oluyorum. Ve bana ödediği paradan sonra bunu çok rahat bir şekilde yapabilirim. Biraz seyahat etmeye karar verdim." Bakışları yere düştü. "Tek başıma."

"Sadece bir adam ve onun düşünceleri, ha? Peki ya eski top ve zincir?"

"B u n u sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama annen ve ben ayrılıyor." Ağzımı birbirine bastırdığımda düzeltti, "Üvey anne. Biz sadece- Biz farklı yönlerde gidiyoruz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum baba. 'Yaşasın' yanlış geliyor." Öyle de oldu. Onu seviyordu. Ya da en azından bir zamanlar seviyordu. Bu kararda Charley'nin ne kadar payı olduğunu merak etmeden edemedim.

Elimdeki senede baktım. Barı inceledim. Üst kattaki ofisime. Ne diyeceğimi bilemedim.

Bob Amca, "Sanırım bir tur nacho sipariş etsek iyi olur," dedi, benim yeni keşfim yerine hâlâ kendi karnını düşünerek-

Bekle. Terk edilmiş bir akıl hastanesiyle ne halt edecektim ki?

"Bunu ve diğer şeyleri daha sonra tartışacağız," diye ekledi Ubie, tehdit neredeyse kristal berraklığındaydı, sadece üstünde sütlü bir film olduğu için değil. Bana yine ters ters baktı ve ben de kapalı yumruğumun arkasından öksürmek zorunda kaldım.

Odanın bir tarafı sessizleşip etrafımı kavurucu bir sıcaklık sardığında, adamımın mutfaktan iki tabak getirmesini izlemek için döndüm. Gülümsedi ve çete üyelerimin önüne iki tabak nacho koydu.

"Keyfini çıkarın," dedi, Ajan Carson sadece bakınca nükleer bir sırıtışla. Onu kim suçlayabilir ki?

"Bay Davidson," dedi, Bob Amca'ya fazladan peçete vermek için barın üzerine eğilmeden önce babamı onaylayarak. Dudakları kulağıma değdi. "Biraz ara verebilir misiniz?" Aşçı önlüğü giymişti. Hayatım boyunca gördüğüm en şirin şeydi ve biraz daha sert düştüm.

"Duyduğuma göre patron sensin, o yüzden sen söyle." Senedi kaldırdım. "Nedir bu?"

Utanmış gibi başını eğdi. Reyes Farrow utandı mı? Akıl almaz.

"Bu senin," dedi elindeki küçük bir kâğıt parçasıyla oynayarak. "Rocket'ın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, o yüzden satın alabileceğimi düşündüm. Şehrin onu yıkmadığından emin ol. Şehri senden uzak tutmak için dışını biraz düzeltmemiz gerekecek ama içi tamamen Rocket'ın."

O gün ikinci kez ne diyeceğimi şaşırmıştım. Sonra ek binaları hatırladım. "Donovan'ın evini yıktığını fark ettim."

Bakışlarını benimkilerle kilitlenene kadar kaldırdı. "O hayatta çünkü kasabayı terk etti. Evi kalmayı seçti. Bedelini ödedi."

Güldüm. "Yeterince makul. Ve babamın barını satın mı aldın?" Hissettiğim şaşkınlık her kelimeme sinmişti.

"Evet, o konuda," dedi, "o ofisler için sizden epey bir para almam gerekecek. Orası birinci sınıf gayrimenkul. Ve halledilmesi gereken bazı gecikme ücretleri var."

"Reyes, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bilmem gereken başka bir şey aldın mı?"

"Ben yapmadım. Ama modası geçecekmiş gibi para harcıyorsun." "Neden? Başka ne aldım ki?"

"İçinde yaşıyorsun."

"Dairemi mi satın aldın?"

"Hayır, dairenizi satın aldınız. Aslında tüm binayı."

"Benim bir apartmanım mı var?" Bir dakika sonra ona dönüp baktım.

"Kiranı çok yükselteceğim."

Mutfak kapısı çarparak açıldı. Döndüğümüzde genç hazırlık aşçılarından birinin kapıdan eğildiğini gördük.

"Reyes?" dedi, gergindi. "İsteyebilirsin- yani bir şey var-" Mutfağı işaret etti.

"Hemen geliyorum," dedi Reyes ve sonra bana döndü. "Burayı yakmadan önce işe k o y u l m a l ı y ı m . "

Başımı salladım. "Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, sıcaklığı kızgın bir şerit gibi etrafımı sardı ve kulağıma fısıldadı. "Evet de."

Döndü ve uzaklaştı. Ben de izledim. O uzun önlüğün içinde gülünç derecede sevimliydi. Kışını öyle bir çerçeveliyordu ki.

"Bekle," diye seslendim, "Ferrari'n var mı?"

Omzunun üzerinden bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. Vay anasını, bu adamın sorduğu her şeye evet derdim, tabii popo seksi sormadığı sürece. Bir yerde çizgiyi çekmem gerekiyordu. Lafi açılmışken, neye evet diyecektim? Konuşmamızı yeniden kurguladım ve hiçbir şey bulamadım. Belli ki bir şeyi gözden kaçırmışım. Bunu yapmaya eğilimliydim. Lanet olası bağımlılık.

En son pembe yakalı pozisyonumun gerektirdiği önemsiz görevlere geri döndüm ve barın üzerinde yapışkan bir not fark ettim. Elinde tuttuğu not. Bu adam post-it'leri severdi. Notu okudum, üzerinde düşündüm, gerçek anlamını, daha derin mesajını özümsemeye çalıştım, sonra mutfağa dönüp "Seninle evlenir miyim?" diye bağırmadan önce tekrar okudum.

Darynda Jones tarafından da

Ölüm, Kıyamet ve Gözaltı

Dördüncü Mezar Ayaklarımın

Altında Ölüm ve Komşu Kızı

Üçüncü Mezar Dead Ahead

Soldaki İkinci Mezar

Sağdaki İlk Mezar

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı DARYNDA JONES, *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla En İyi Paranormal Romans dalında Altın Kalp kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, hem insanları hem de hayvanları rahatsız eden talihsiz ruhlar için atılğan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Diyarı'nda kocası ve iki güzel oğlu, Güçlü, Güçlü Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor. Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

BEŞİNCİ MEZAR IŞIĞIN ÖTESİNDE. Telif hakkı © 2013 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Michael Storrings

Herman Estevez'in kolyesinin kapak fotoğrafı

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır: Jones, Darynda.

Işığı geçen beşinci mezar / Darynda Jones.-İlk baskı.

sayfa cm ISBN 978-1-250-01440-5 (ciltli) ISBN 978-1-25001438-2 (e-kitap) 1. Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Kadın özel dedektifler-Kurgu. 3. Seri cinayet soruşturması-Kurgu. I. Başlık.

PS3610.O6236F55 2013

813'.6-dc23

2013009880

eISBN 9781250014382

İlk Baskı: Temmuz 2013